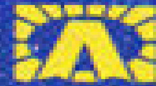
ISAAC ASIMOV

HUGO ve NEBULA ödülleri

İŞTE TANRILAR

NOT: *GÖRDÜĞÜNÜZ GİBİ BU ROMAN 6'INCI KISIMLA BAŞLIYOR. BUNUN BİR HATA OLDUĞUNU SANMAMALISINIZ. BAZI GİZLİ NEDENLERLE BÖYLE YAPTIM. ONUN İÇİN ROMANI OLDUĞU GİBİ OKUYUN. KİTAPTAN ZEVK ALACAĞINIZI UMUYORUM.*

Isaac Asimov

BİRİNCİ BÖLÜM

Ahmaklığa Karşı

6

Lamont sert sert, "Hiç bir yararı olmadı," diye açıkladı. "Onu etkileyemedim." Sıkıntılı ve düşünceli bir hali vardı. Bu, çukura kaçmış gözlerine ve hafifçe çarpık, uzun çenesine uyuyordu. Zaten en keyifli sayılabilecek anlarında bile yüzünde yine böyle sıkıntılı bir ifade oluyordu. Ve şu anda lamont'un pek keyifli olduğu da söylenemezdi. Hallam'la yaptığı ikinci resmi konuşma birincisinden daha da büyük bir başarısızlıkla sona ermişti.

Myron Bronowski sakin sakin, "Melodrama kaçma," dedi. "Onu etkileyemeyeceğini zaten biliyordun. Bunu bana kendin söyledin." Yer fıstıklarını havaya atıyor ve düşerlerken dolgun dudaklı ağzıyla yakalayıveriyordu. Hiç kaçırmıyordu fıstıkları. Bronowski fazla uzun boylu olmayan bir adamdı. Çok zayıf da sayılmazdı.

"Ama bu durumu hoş bir hale sokmuyor ki. Fakat haklısın. Bu önemli değil. Yapabileceğim başka şeyler var. Ve onları yapacağım da. Ayrıca sana da güveniyorum. O işi başarabilirsen..."

"Sözlerini tamamlamana gerek yok, Pete. Bu lafları daha önce de duydum. Bütün yapmam gereken insan olmayan akıllı yaratıkların düşünce sistemlerini çözmek."

"İnsanlardan kafaca daha üstün olan yaratıkların. Para-Kâinattan olan o yaratıklar dertlerini anlatmaya çalışıyorlar."

Bronowski içini çekti. "Olabilir. Ama bu işi benim kafamdan yararlanarak başarmaya çalışıyorlar. Bazen aklımın diğer insanlarınkinden daha üstün olduğunu düşünüyorum. Ama bu üstünlük pek de fazla değil. Bazı geceler karanlıkta yatıyor ve kendi kendime, 'Değişik türde akıllar birbirleriyle iletişim kurabilirler mi?' diye soruyorum. Çok kötü bir gün

geçirmişsem o zaman da, 'Değişik türde sözlerinin bir anlamı var mı?’ diyorum."

Lamont müthiş bir öfkeyle, "Tabii var," diye cevap verdi. Laboratuvar önlüğünün ceplerine soktuğu elleri yumruk halini almıştı. "Bu Hallam ve ben anlamına geliyor! Bu ahmak-kahraman Dr. Frederick Hallam ve ben anlamına geliyor! İkimizin kafası ve zekâsı çok farklı. Onunla konuştuğum zaman söylediklerimin bir tek kelimesini bile anlamıyor. O aptal suratı gitgide daha kızarıyor. Gözleri yuvalarından uğruyor ve kulakları da sağırlaşıyor. 'O anda kafası duruyor,' diyeceğim. Ama elimde kafasının başka zamanlarda çalıştığını gösterecek kanıt yok."

Bronowski mırıldandı. "Elektron Tulumbasının Babası’ndan böyle söz edilir mi?"

"İşte mesele de bu ya. O güya Elektron Tulumbasının babası. Çocuğunun bir piç olduğu da kesin. Aslında o buluşa pek az bir katkıda bulundu. Bunu çok iyi biliyorum."

1

"Ben de biliyorum. Bunu bana kaç defa anlattın." Ve Bronowski havaya bir yer fıstığı daha fırlattı. Bunu da kaçırmadı. Her şey otuz yıl önce olmuştu. Frederick Hallam bir radyokimya uzmanıydı. Doktora tezinin mürekkebi henüz kurumamıştı. Ve dünyayı sarsacak bir insan olduğunu gösterecek bir şey de yoktu.

Dünyayı sarsma olayını Hallam'ın masasında duran, üzerinde Tungsten Madeni' yazılı tozlu belirteç şişesi başlattı. Şişe Hallam'ın değildi. Adam onu hiç bir zaman kullanmamıştı. Bu şişe ona, geçmişte büroyu kullanan uzmanın çoktan unutulmuş bir nedenle tungsten getirttiği, karanlıklara karışmış günden miras kalmıştı. Aslında şişedeki de artık gerçek tungsten sayılmazdı. Üzerinde kalın bir oksit tabakası bulunan küçük parçalardı bunlar. Kurşuni ve tozlu bir şeyler. Kimsenin işine yarayacak gibi de değillerdi.

Ve Hallam bir gün Laboratuvara girdi. (Tam tarihi istiyorsanız bu 2070 yılının 3 Ekiminde oldu.) Adam çalışmaya başladı. Saat ona doğru durakladı. Büyülenmiş gibi şişeye baktı. Sonra bunu alarak havaya kaldırdı. Şişe her zamanki gibi tozluydu. Üzerindeki etiket de yine eskisi gibi silik. Ama Hallam, "Allah kahretsin," diye bağırdı. "Kim oynadı bununla?"

Hiç olmazsa Denison olayı sonradan böyle anlattı. Adam bu sözleri duymuştu. Bir kuşak sonra olayı Lamont'a hikâye edecekti. Ama kitaplarda buluşun resmi hikâyesi anlatılırken bu sözler tekrarlanmıyor. İnsan o satırları okurken gözünden hiç bir şey kaçmayan bir kimyagerin değişikliği fark ettiğini ve hemen köklü sonuçlar çıkardığını hayal ediyor. Ama gerçek hiç de öyle değildi. Hallam'ın tungstenle bir ilgisi yoktu. Madene değer vermiyordu. Birinin tungstenle 'oynamış olması' da Hallam için hiç önemli sayılmazdı. Ama adam çok kimse gibi masasının karıştırılmasından nefret ediyordu. Diğerlerinin sırf kinleri yüzünden böyle şeyler yapmayı çok istediklerinden de kuşkulanıyordu.

O sırada kimse bu konuda bir şeyler bildiğini itiraf etmedi. Başlangıçtaki sözleri duyan Benjamin Allan Denison'un bürosu koridorun diğer tarafında,

tam karşıdaydı. Hem Denison'un kapısı açıktı, hem de Hallam'ın. Denison başını kaldırdığı zaman Hallam'ın kendisini suçlarcasına baktığını farketti.

Denison, Hallam'dan pek hoşlanmıyordu. Ondan hoşlanan yoktu zaten. Ayrıca Denison o gece pek de iyi uyuyamamıştı. Öfkesini çıkaracak birini bulduğuna sevindi. (Bunu daha sonra da hatırlayacaktı.) Hallam hıncını almak için uygun bir adaydı.

Hallam şişeyi suratına doğru salladığı zaman Denison belirli bir tiksintiyle geriledi. "Senin tungsteninle neden ilgileneyim?" diye sordu. "Başkaları neden bu konuya ilgi göstersinler? Şişeye dikkatle baktığın takdirde onun yirmi yıldan beri açılmamış olduğunu da görürsün. Eğer şişeyi pis ellerinle tutmamış olsaydın, kimsenin ona dokunmamış olduğunu da anlardın."

Hallam öfkeyle ağır ağır kızardı. Hiddetle, "Dinle, Denison," dedi. "Biri şişenin içindekileri değiştirmiş. Bu tungsten değil."

Denison hafifçe ama yine de belirgin bir biçimde burnunu çekti. "Sen bunu nasıl bilebilirsin?"

İşte tarih böyle şeylerden, önemsiz öfkelerden ve gayesiz iğnelemelerden oluşur.

Ne olursa olsun tatsız sözlerdi bunlar. Hallam gibi yeni doktora yapmış olan Denison'un eğitim hayatı onunkinden çok daha etkileyiciydi. Denison o bölümün en parlak genç uzmanı sayılıyordu. Hallam bunu biliyordu. Daha da kötüsü Denison da bunu biliyor ve bu gerçeği de gizlemiyordu. Denison'un "Sen bunu nasıl bilebilirsin?" diye sorarken 'sen' kelimesinin üzerinde kuşku götürmeyecek kadar belirgin bir biçimde durması "ondan sonra olanlar için yeterli neden sayılabilir. Bu olmasaydı Hallam tarihin en büyük ve en saygı gören bilim adamı halini alamayacaktı. Denison daha sonra Lamont'la konuşurken bu kelimeleri kullanacaktı.

Tabii resmi hikâyeye göre Hallam o önemli sabah bürosuna girdi. Tozlu gri parçacıkların kaybolmuş olduğunu gördü. Şişenin iç yüzeyinde toz bile kalmamış olduğunu farketti. Onların yerini berrak demir-grisi bir madenin almış olduğunu da. Ve tabii hemen incelemeye başladı...

Ama bu resmi hikâyeyi bir tarafa bırakalım... Aslında her şeye Denison neden oldu. Genç uzman sadece, 'Hayır,' deseydi ya da omzunu sükseydi her halde Hallam aynı soruyu başkalarına da soracak ve sonunda bu izah edilemeyen olaydan da bıkacaktı. Şişeyi bir kenara bırakacaktı. Böylece daha sonraki trajedinin geleceği şekillendirmesine izin verecekti. Bu trajedi son sırrın çözülmesinin gecikmesi süresine göre gizli ya da korkunç diye tanımlanabilir. Her ne hal ise... Bütün bunlar olmasaydı Hallam da sanki bir hortuma yakalanmış gibi birdenbire yükseklere uçmayacaktı.

Ama kendisine haddini bildirmek için kullanılan o, "Sen bunu nasıl bilebilirsin?" sözlerinden sonra Hallam sadece deli gibi, "Sana nasıl bildiğimi göstereceğim," diye homurdanabildi.

Ondan sonra da hiç bir şey genç adamı mübalağaya kaçmaktan alıkoyamadı. Eski şişedeki madenin analizi bir numaralı hakkı halini aldı. Ana amacı ince burunlu Denison’un yüzündeki azametli ifadeyi, renksiz dudaklarındaki devamlı, aşağılayıcı hafif tebessümü silmekti.

Denison o anı hiç bir zaman unutmadı. Çünkü o sözleri yüzünden Hallam sonunda Nobel Ödülünü kazandı. Denison ise söndü gitti.

Genç uzman o sırada Hallam'ın ne kadar inatçı olduğunu bilmiyordu. —Hoş bilseydi de her halde buna aldırmayacaktı— Hallam’ın o orta karar insanlara özgü korkuyla karışık gururunu koruma isteği Denison’un zekâsından çok daha etkili olacaktı.

Hallam hemen ve doğrudan doğruya harekete geçti. Madeni 'Kitle Spektografisi' bölümüne götürdü. Bir Radyasyon kimyageri olarak doğal bir hareketti onunki. Oradaki teknisyenleri tanıyordu. Onlarla birlikte çalışmıştı. Ve teknisyenleri zorladı. Hem de öyle zorladı ki sonunda daha önemli ve anlamlı projeler bir tarafa bırakıldı. Hallam'ın isteğine öncelik tanındı.

Sonunda Kitle Spektografisi uzmanı, "Eh, bu tungsten değil," dedi.

Hallam sert bir tavırla gülerken o neşesiz, iri suratı kırıştı. "Pekâlâ. Bunu Parlak Zekâlı Denison'a söyleriz. Bir rapor istiyorum ve..."

"Bir dakika, Dr. Hallam. Size bunun tungsten olmadığını söyledim. Oysa bu madenin ne olduğunu bildiğim anlamına da gelmiyor."

"Ne demek bu?"

"Yani... Sonuçlar gülünç." Teknisyen bir süre düşündü. "Aslında 'imkânsız' demek daha doğru Şarj-kitle oranı tamamiyle yanlış."

"Nasıl yanlış?"

"Çok yüksek. Bu da olamaz."

Hallam, "Pekâlâ," dedi. Amacı ne olursa olsun, ondan sonraki sözleri onun Nobel Ödülüne giden yolda ilk adımını atmasına neden oldu. Tabii bazıları Hallam’ın bunu hak ettiğini söyleyebilirler. Uzman, "Madenin karakteristik X radyasyonlarının frekansını ölç ve şarjı hesapla," dedi. "Orada oturup bir şeyin imkânsız olduğundan söz edip durma."

Teknisyen bir kaç gün sonra kaygıyla Hallam’ın bürosuna geldi.

Hallam adamın yüzündeki kaygı dolu ifadeye aldırmadı bile. Aslında duyarlı bir insan değildi zaten.

"İstediklerimi öğrendin mi?" diye başladı. Sonra kendi Laboratuvarında masasının başında oturan Denison'a kuşkuyla bir göz attı. Kapıyı kapattı. "Nükleer şarjı saptadın mı?" diye sordu.

"Evet. Ama yanlış bu."

"Pekâlâ, Tracy. Her şeyi yeniden yap."

"Hesabı belki on iki defa yaptım. Sonuç yanlış."

"Ölçüleri saptadığına göre sonuç da kesin olmalı. Gerçeklerle tartışmaya kalkışma."

Tracy kulağını uğuşturdu. "Doktor buna zorunluyum. Ölçüleri ciddiye aldığım takdirde... Bana verdiğiniz madenin de Plutonyum-186 olması gerekiyor."

"Plutonyum-186 mı? Plutonyum-186?"

"Şarj +94. Kitle ise 186."

"Ama bu imkânsız. Öyle bir izotop yok ki! Olamaz da."

"Ben de size bunu söylüyorum işte. Ama ölçüler böyle."

"Ama böyle bir durumda çekirdeğin elliden fazla nötronu eksik demektir. Plutonyum-186 diye bir şey olamaz. Doksan dört protonu sadece doksan iki; nötronla bir çekirdeğe sıkıştırıp hepsinin bir saniyenin milyarda milyarda biri süresince bile bir arada kalmalarını bekleyemezsin."

Tracy sabırla, "Ben de size bunu söylüyorum, Doktor," dedi.

Sonra Hallam durarak düşünmeye başladı. Kaybolan tungstendi. Ve bunun izotoplarından biri yani Tungsten-186 sabitti. Tungsten-186'nın 74 protonu ve 112 nötronu vardı. Genç adam, "Acaba bir şey yirmi nötronu yirmi proton haline mi soktu?' diye düşündü. 'Ama bu imkânsız.' Sonra bu karmaşada bir yol bulmaya çalışarak teknisyene, "Radyoaktivite işareti var mı?" diye sordu.

Tracy, "Bunu ben de düşündüm," dedi. "Sabit bu. Tamamiyle sabit."

"O halde bu madde Plutonyum-186 olamaz."

"Ben de deminden beri bunu söylüyorum ya, Doktor,"

Hallam umutsuzca, "Neyse," dedi. "Onu bana ver."

Tekrar yalnız kaldığı zaman masasının başına geçerek aptal aptal şişeye baktı. "Şimdi ne yapacağım?" Bu aklının ereceği bir problem değildi. Hallam bu işe başlamış olduğu için de pişmandı artık. Sonuçta gerçek işiyle ilgilenmesi gerekiyordu. Bu şeyin... bu esrarın onunla hiç bir ilişkisi de yoktu. "Tracy ahmakça bir hata yaptı sanırım. Ya da Kitle spektrometresi bozuk. Ya da... ne olmuş? Bu olayı unut gitsin!"

Ama Hallam bunu yapamazdı. Denison er geç ona gelecek ve o sinir bozucu alaycı gülümsemesiyle tungsteni soracaktı. Hallam ne diyecekti o zaman?

"Sana söylediğim gibi o tungsten değil," diyebilir miydi?

Her halde Denison o zaman, "Ya, o halde nedir o maden?" diye öğrenmek isteyecekti. Ve Hallam madenin Plutonyum-186 olduğunu açıkladığı zaman Denison'un kendisiyle nasıl alay edeceğini biliyordu. Buna dayanamazdı. Şişedeki maddenin ne olduğunu öğrenmesi şarttı. Bunu kendisinin başarması da gerekiyordu. Başka kimseye güvenemeyeceği meydandaydı.

Bu yüzden iki hafta sonra Tracy’nin Laboratuvarına müthiş bir öfkeyle girdi. "Buraya bak!

Bana bu maddenin radyoaktif olmadığını söylemedin mi?"

Tracy dalgın dalgın mırıldandı. "Hangi maddenin?" Sonra kimyagerin neyi kastettiğini hatırladı.

Hallam, "Şu Plutonyum-186 diye tanımladığın maddenin," dedi.

"Şey, gerçekten sabitti."

"Senin kafa durumun kadar sabit o da. Bunun radyo aktif olmadığını iddia ediyorsan, yerin burası değil, musluk tamircisinin dükkânı demektir."

Tracy kaşlarını çattı. "Pekâlâ, Doktor, madeni ver de bir bakalım." Daha sonra da, "İnanılır gibi değil." diye bağırdı! "Radyoaktif bu! Fazla değil ama radyoaktif. Bunu nasıl gözden kaçırdığını anlayamıyorum."

"Plutonyum-186 konusundaki saçmalıklarına ne dereceye kadar güvenebilirim?"

Bu olay Hallam’ı kıskıvrak bağlamıştı sanki. Esrar adamı öfkelendiriyordu. Neredeyse bunu kendisine yapılmış bir hakaret bile sayacaktı. "Şişeleri ya da içindekileri değiştiren işi burada bırakmadı. Ya tekrar bir değişiklik yaptı ya da beni gülünç bir duruma düşürmek için özel bir madde yarattı. Ne olursa olsun bu esrarı çözmek için her şeyi parça parçaya etmeye hazırım. Tabii bunu çözmeyi başarabilirsem..."

Hallam hem çok inatçıydı hem de fazla heyecanlı. Bu heyecanını baskı altında tutması imkânsızdı. Genç adam doğrudan doğruya G.C. Kantrowitsch'e gitti. Adam o sırada olağan üstü meslek hayatının son yılındaydı. Kantrowitch’in yardımını sağlamak zordu. Ama bunu sağladığınız an yaşlı uzman sizin için her şeyi yapmaya da çalışırdı.

Kantrowitsch iki gün sonra müthiş bir heyecanla Hallam’ın bürosuna daldı. "Bu maddeye ellerinle dokundun mu?"

Hallam, "Pek değil," dedi.

"Sakın dokunma! Yani sende başka parçalar daha varsa. Bu maden pozitron çıkarıyor."

"Ya?"

"Şimdiye kadar gördüğüm en hareketli pozitronlar bunlar... Ayrıca radyoaktiviteyle ilgili rakamların da çok düşük."

"Çok düşük mü?"

"Kesinlikle. Ama beni endişelendiren nedir biliyor musun? Aldığım her ölçü bir öncekinden biraz daha yüksek oluyor."

6

(Devam)

Bronowski ceketinin büyük cebinde bulduğu elmayı ısırdı. "Pek ala. Hallam'ı gördün ve tahmin ettiğin gibi kovalandın. Şimdi ne yapacaksın?"

"Henüz kararımı vermedim. Ama bu ne olursa olsun Hallam'ın şişman kaba etlerinin üzerine oturup kalmasını sağlayacak. Biliyor musun, ben onu bir kere daha gördüm. Yıllar önce. Buraya ilk geldiğim zaman. O günlerde Hallam'ın büyük bir adam olduğuna inanıyordum. Büyük adam ha? O bilim tarihinin yazdığı en büyük alçak! Tulumbanın tarihçesini yeniden yazdı. Kafasının içinde..." Lamont parmaklarını şakağına vurdu. "Artık kendi hayali masalına iyice inanıyor. Marazi bir öfkeyle bunu kabul ettirmek için savaşıyor. O bir tek yeteneği olan bir cüce. Başkalarını bir dev olduğuna inandırmayı başarıyor." Lamont, Bronowski'nin her zaman sakin olan geniş yüzüne baktı. Onun çehresinde alaylı bir ifade belirmiş olduğunu fark ederek kendisini zorladı. "Ah, bunun bir yararı yok," diye bir kahkaha attı. "Bütün bunları sana daha önce de anlattım."

Bronowski başını salladı. "Hem de kaç kere."

"Ama bütün dünyanın ona inanması beni mahvediyor..."

2

Hallam, değişiklik geçirmiş olan tungsteni ilk eline aldığı sırada Lamont iki yaşındaydı. Yirmi beşine bastığı zaman Bir Numaralı Tulumba İstasyonunda çalışmaya başladı. Onun doktora tezinin de mürekkebi henüz kurumamıştı. Genç adam ayrıca üniversitenin Fizik bölümünde öğretmenlik de edecekti.

Genç bir adam için memnunluk uyandırıcı, olağanüstü bir başarıydı bu. Bir Numaralı Tulumba İstasyonu daha sonra yapılanlar gibi ışıltılı bir yer değildi. Ama hepsinin babasıydı o. Artık bütün dünyayı bir kuşak gibi saran tulumbalar zincirinin başlangıcı. Oysa teknoloji henüz yirmi yıllık kadardı. Önemli hiç bir teknoloji böylesine çabucak, olduğu gibi kabul edilmemişti. Ama buna da şaşmamalıydı. Çünkü bu sınırsız ve dertsiz, bedava enerji anlamına geliyordu. Bütün dünyanın Noel babası ve Aladdin'in Lambası gibi bir şeydi bu.

Lamont, işi son derecede soyut teorilerle uğraşmak için kabul etmişti. Ama nedense Elektron Tulumbasının geliştirilmesiyle ilgili o şaşırtıcı hikâye de ilgisini çok çekiyordu. Olay, teorik prensipleri gerçekten anlayan (yani anlaşılabildiği kadar) ve bu karmaşık konuyu halkın kavrayabileceği bir dille yazma yeteneği olan bir kimse tarafından ele alınmamıştı. Başından sonuna kadar yazılmamıştı bile bu. Tabii Hallam, kendisi yüksek tirajlı bir kaç dergi için yazılar hazırlamıştı. Ama onlar da birbirine bağlı, mantıklı bir tarihçe sayılmazlardı. Lamont bunu sağ-lamayı çok istiyordu.

Genç adam işe Hallam'ın makaleleri ve diğer yazılı anılarla başladı. Yani daha çok resmi belgelerle: Böylece Hallam'ın dünyayı sarsan o sözlerine, çoğu zaman 'Ulu Sezgi' diye tanımlanan ve böyle büyük harfle yazılan şeye kadar geldi.

Tabii Lamont hayal kırıklığına uğradıktan sonra olayları derinlemesine incelemeye başlayacak ve o ünlü sözlerin gerçekten Hallam'a ait olup olmadığını da kendi kendisine soracaktı. Bu sözler Elektron Tulumbasının gerçek başlangıcı sayılan Seminerde söylenmişti. Ancak o Seminerin ayrıntılarını ele geçirmek inanılmayacak kadar zordu. Ses kayıtlarını

bulmak ise imkânsız. Sonunda Lamont o seminerin zamanın kumlarında bıraktığı ayak izlerinin pek hafif olmalarının sadece bir rastlantı sayılamayacağından şüphelenmeye başladı. Genç adam bir kaç ayrıntıyı zekice bir araya getirdi ve John F.X. McFarland adlı uzmanın Hallam'ın o çok önemli sözlerine benzer şeyler söylediği sonucuna da vardı. Üstelik McFarland bu lafları Hallam'dan daha önce söylemişti,

Lamont, resmi tarihçelerde adı bile geçmeyen, McFarland'ı görmeye gitti. Uzman artık yukarı atmosferle ilgili araştırmalar yapıyordu. Özellikle Güneş rüzgârlarıyla ilgileniyordu. Aslında onunki üst kademede bir görev sayılmazdı. Ama yan gelir sağlayan bir işti bu.

Tulumbanın etkileriyle de ilişkisi vardı. McFarland'ın Denison gibi gözden düşmediği yıldızının pek sönmediği anlaşılıyordu.

Adam Lamont'a oldukça nazik davrandı. Seminerde olanlar dışında her konuda konuşmaya da hazırdı. Ama seminerde olanları hatırlamıyordu.

Lamont üsteledi. Topladığı kanıtlardan bazı bölümleri tekrarladı.

McFarland piposunu alarak doldurdu. Sonra tütünü uzun uzun inceledi. Ve sonunda acayip bir heyecanla, "Olayı hatırlamamayı yeğliyorum," dedi. "Çünkü bu önemli değil. Bir şey söylediğimi iddiaya kalktığımı düşünelim. Buna kimse inanmaz. Budala durumuna düşerim. Üstelik megalomanyak bir ahmak durumuna."

"Ve Hallam hemen emekliye ayrılmanızı da sağlar."

"Ben böyle bir şey söylemiyorum. Ama bu tür bir davranışın bana bir yararı olacağını da sanmıyorum. Zaten bu neyi fark ettirir ki?"

Lamont, "Tarihi gerçekle ilgili bu," diye hatırlattı.

"Ah, saçma! Tarihi gerçek şu: Hallam hiç bir zaman işin peşini bırakmadı. Herkesi, istesinler istemesinler, olayı incelemeye zorladı. Hallam olmasaydı o tungsten de sonunda patlayacaktı. Kim bilir kaç kişi de ölecekti. Başka bir örnek bulunmayabilirdi. Ve biz de hiç bir zaman Tulumbayı yapamazdık. Belki her şey Hallam'ın hakkı değil ama hiç olmazsa bu onun başarısı sayılır. Belki bu sözlerim anlamsız. Fakat bu da elimde değil. Tarih de anlamsız çünkü.

Bu sözler Lamont için yeterli değildi. Ama bunlarla yetinmek zorunda kaldı. Çünkü McFarland başka bir şey söylemeye yanaşmadı.

Tarihi gerçek!

Kuşku götürmeyecek bir tek gerçek varsa o da şuydu: Hallam'ın Tungsten’inin üne kavuşmasına radyoaktivite neden olmuştu. (Tarihlerde madenden 'Hallam’ın Tungsten’i diye söz edilmesi adetti artık.) Madenin tungsten olup olmadığı önemli değildi. Birinin bunu karıştırıp karıştırmadığı, hatta imkânsız bir izotop Olup olmadığı da. Bir maddenin radyoaktivitesinin durmadan artmasının uyandırdığı şaşkınlık her şeyi gölgede bırakmıştı. Üstelik bu bir maddenin radyoaktif olmasını engelleyecek koşullarda oluyordu.

Kantrowitsch bir süre sonra, "Bu maddeyi dağıtalım," diye homurdandı. "Maden iri parçalar halinde kaldığı takdirde ya buharlaşır ya patlar. Ya da ikisi birden olur ve kentin yarısı da kirlenir."

Bu yüzden madde toz haline getirilerek dağıtıldı. Önce adi tungstenle karıştırıldı. Tungsten de radyoaktif bir hal alınca bu maddenin yerine grafit kullanıldı. Bunun radyasyon kesiti daha düşüktü.

Hallam’ın şişenin içindeki maddenin değişmiş olduğunu fark etmesinden hemen hemen iki ay sonra Kantrowitsch ‘Nükleer İncelemeler' dergisine bir yazı yazarak Plutonyum-186’nın varlığını ilan etti. Yazıya Hallam da imzasını koymuştu. Böylece Tracy'nin başlangıçtaki kararının doğru olduğu da ortaya çıktı. Ama yazıda ondan söz edilmiyordu. Daha sonra da edilmeyecekti. Bu yazıdan sonra Hallam’ın Tungsten'i iyice önem kazanmaya başladı. Ve Denison da yavaş yavaş kendisini adamdan saymadıklarını farketti.

Piutonyum-186’nın var olması yeteri kadar kötüydü. Başlangıçta maddenin dengeliyken sonradan radyoaktivitesinin gitgide artması daha da kötü sayılırdı.

Bu problemle ilgilenilmesi için bir seminer düzenlendi. Başkan Kantrowitsch’di. Bu tarih bakımından ilginç sayılabilir. Günkü bundan sonra Elektronik Tulumbası'yla ilgili önemli toplantılara her zaman Hallam başkanlık edecekti. Aslında Kantrowitsch beş ay sonra öldü. Böylece

Hallam'ın gölgede kalmasına neden olacak kadar söz sahibi tek kişi de ortadan kalktı.

Seminerde pek yararlı bir sonuç alınamadı önce. Ama Hallam 'Ulu Sezgisi'ni ilan ettiği zaman durum değişti. Ancak Lamont'un topladığı bilgilere dayanarak vardığı sonuca göre aslında en önemli ana öğle yemeği tatili sırasında erişildi. Tutanaklarda sadece toplantılarda bulunduğu bildirilen ama açıklamalarından söz edilmeyen McFarland yemek sırasında, "Biliyor musunuz," dedi. "Şimdi bize gereken biraz fantazi. Yani..."

McFarland o sırada Diderick Van Klemens'le konuşuyordu. Van Klemens de bundan notlarında kendince uydurduğu kişisel bir stenoyla kısaca söz etti. Lamont, Van Klemens'in izine düşmeden çok önce adam öldü. Notları Lamont'un doğru yolda olduğuna inanmasını sağladı. Ama genç adam da başkaları tarafından desteklenmeyen bu hikâyenin pek de inandırıcı olamayacağını itiraf etmek zorunda kaldı. Daha da önemlisi Hallam'ın McFarland'ın bu sözlerini duyduğunu kanıtlamak da imkânsızdı. Lamont, Hallam'ın McFarland'a bu sözleri duyacak kadar yakın olduğundan emindi. Bu konuda servetine iddiaya bile girmeye hazırdı. Ama bu istek de bir kanıt sayılmazdı yine.

Sonra... Lamont bu iddiasını kanıtlayabildiği takdirde ne olacaktı? Belki bu Hallam'ın o müthiş azametine dokunabilir ama adamın durumunu sarsamazdı. Çok kimse, "O sözler McFarland için bir hayaldi," diyebilirdi. "Ama bu sözlere önem veren asıl Hallam'dı. Hallam, grubun karşısına dikilerek bunu resmi bir biçimde açıklama cesaretini gösterdi. Kendisiyle alay edilmesi ihtimalini de göze aldı. Her halde McFarland 'biraz fantazi'yle ilgili sözlerinin tutanaklara geçirilmesini düşünmemişti bile.'

Lamont da buna karşılık, "McFarland çok tanınmış bir nükleer-fizikçiydi," diye iddia edebilirdi. "Kaybedeceği çok şey vardı. Buna karşılık Hallam sadece genç bir radyo-kimyacıydı. Nükleer fizik alanında her aklına geleni söyleyebilirdi. Bu kendi ihtisas alanı olmadığı için de bir kayba uğramazdı."

Her ne hal ise... Resmi tutanaklara göre Hallam şöyle bir açıklama yaptı. "Baylar, hiç bir ilerleme gösteremedik. Bu yüzden bir öneride bulunacağım. Ama bunun nedeni önerimin çok mantıklı olması da değil. Fakat bu hiç

olmazsa şimdiye kadar öne sürülen ihtimallerden daha az saçma... Karşımızda bir madde var: Plutonyum-186. Kâinatın yasaları geçerliyse böyle bir maddenin var olmaması da gerekir. Hatta bir an için dengeli olsa bile. O halde... bu maden kuşkusuz var ve başlangıçta da dengeli bir maddeydi. O halde bu maden daha önce Kâinatın yasalarının buradakinden çok farklı olduğu bir yerde, zamanda ya da koşullarda var oldu. Kısacası şimdi incelediğimiz bu maden kendi Kâinatımızda oluşmadı. Başka bir Kâinatta oluştu. İkinci bir Kâinatta. Paralel bir Kâinatta. O yere istediğiniz adı verebilirsiniz.

"Madde buraya eriştiği zaman hâlâ dengeliydi. Onun o Kâinattan bizimkine nasıl geldiğini bildiğimi iddia edecek değilim. Madde hala dengedeydi, çünkü kendi Kâinatının yasalarını da birlikte getirmişti. Sonra gitgide daha fazla radyoaktif bir hal aldı. Çünkü bizim Kâinatımızın yasaları ,onu ağır ağır etkilemeye başladılar.

"Şunu da hatırlatacağım: Plutonyum-186 ortaya çıktığı sırada aralarında tungsten-186nın da bulunduğu bir kaç izotopu olan Tungsten örneği kayboldu. Belki de maden paralel Kâinata geçti. Neticede iki kitlenin yer değiştirmeleri, bir madenin bir taraflı yolculuk yapmasından daha kolay ve basit olmalı. Belki de o paralel Kâinatta Tungsten-186 kurallara uymayan bir madde sayılıyor. Bizim Plutonyum-186 gibi. Belki de orada başlangıçta dengeli bir maddeyken radyoaktivitesi gitgide artıyor. Belki de orada bir enerji kaynağı görevi yapıyor. Plutonyum-186'nın burada yaptığı gibi.

Grup Hallam’ı büyük bir hayretle dinledi. (Tutanaklarda üyelerin onun konuşmasını yarıda kestiklerini gösteren bir şey yok.) Diğerleri ancak Hallam nefes almak ve belki de hayretle bu cüretini düşünmek için sustuğu zaman konuşmaya başladılar.

Dinleyicilerden biri (galiba Antoine Jerome Lapin ama bu konuda da tutanaklarda bir kesinlik yok.), "Profesör Hallam, Para-Kâinattaki akıllı bir yaratığın bir enerji kaynağı oluşturmak için bu değiş tokuşu mahsus, bilerek yaptığını mı söylemek istiyor?" diye sordu. Böylece (paralel Kâinat’ın kısaltılmış biçimi olan ‘para-Kâinat’ terimi de dilimize girdi.

Bir sessizlik oldu ve sonra Hallam eskisinden daha da büyük bir cesaretle, "Evet, öyle düşünüyorum," dedi. İşte 'Ulu Sezgi'nin özü buydu.

"Bundan başka bence Kâinat ve para-Kâinat bir arada çalışmadığı takdirde bu enerji kaynağının pratik açıdan bir değeri olamaz. İki taraf da tulumbanın bir ucunda olmalıdır. Onlar bize enerji göndermelidir, biz de onlara. İki Kâinatın doğal yasalarındaki farklardan bu biçimde yararlanılmalıdır."

Hallam, hemen 'para-Kâinat' terimini kullanmıştı. Bundan sonra bu sözler onun malı sayılacaktı artık. Ayrıca bu konuda ‘tulumba’ sözcüğünü de ilk defa o kullanmış oluyordu. Bundan sonra bu sözcük de daima büyük harfle yazılacaktı.

Resmi tutanaklarda Hallam’ın önerisinin hemen heyecanla kabul edildiği izlenimi uyandırılmaya çalışılıyor. Ama aslında bu doğru değil. O gün bu konuyu tartışmaya razı olanlar sadece, "Bu eğlenceli bir teori," demekle yetindiler. Kantrowitsch ise bir tek söz bile söylemedi. Hallam'ın meslek yaşamı yönünden de bu çok önemliydi.

Hallam'ın önerisinin teorik ve pratik zorunluluklarını tek başına yerine getirmesi imkânsızdı. Bir time gerek vardı. Böyle bir grup da oluşturuldu. Ama gruptakilerin hiçbiri de bu projeyle ilişkileri olduğunu açık açık söylemediler. Bunu yapmaya kalkıştıkları zaman ise artık çok geçti. Başarı kesinleştiği sırada kamu artık projenin, sadece Hallam'ın olduğunu düşünmeye alışmıştı bile. Bütün dünya maddeyi önce Hallam’ın, sadece Hallam'ın bulduğuna, 'Ulu Sezgi'yi onun düşünüp açıkladığına inanıyordu. O halde Elektron Tulumbası'nın babası da yine Hallam’dı.

Böylece çeşitli Laboratuvarlarda tungsten madeni parçacıkları çekici bir biçimde bazı yerlere konuldu. On vakadan birinde değişme oldu. Ve ortaya yeni Plutonyum-186 parçacıkları çıktı. Yem olarak başka madenler de kullanıldı ama para-Kâinatlılar onları istemediler... Ancak Plutonyum-186 nerede ortaya çıkarsa çıksın, bunu kim Merkez araştırma bölümüne getirmiş olursa olsun, kamu için bu da yine 'Hallam Tungsten’inin yeni bir parçasıydı.

Kamuya teorinin bazı yanlarını da başarıyla yine Hallam açıkladı. Profesörün sonradan söylediğine göre kolaylıkla yazı yazabilme yeteneği kendisini de şaşırttı. Bilimsel teorileri halkın anlayacağı bir dille açıklamak da hoşuna gidiyordu. Ayrıca başarının kendi süredurumu vardır. Halk, bu

konuda Hallam’dan başkasının verdiği bilgiyi kabul etmek niyetinde de değildi.

Hallam, Kuzey Amerika Pazar Gazetesi’ne yazdığı ve artık pek ünlü olan o makalesinde, "Para Kâinatın yasalarının bizimkinden ne kadar farklı olduğunu söyleyemeyiz," diyordu. "Ama Kâinatımızdaki bilinen en büyük güç olan kuvvetli nükleer etkinin para-Kâinatta çok daha güçlü olduğunu güvenle ileri sürebiliriz. Belki de bu yüz defa daha güçlü.

Plutonyum-186 onların Kâinatında dengeli. Bu madende çok fazla proton ya da pek az nötron var. Bu yüzden bizim Kâinatımızda dengeli olamıyor. Plutonyum-186 bizim Kâinatımıza geçer geçmez pozitron yayınlamaya başlıyor. Bu arada enerji çıkarıyor.

"Buna karşılık para-Kâinata geçen Tungsten-186 ters nedenlerle orada dengesizleşiyor. Para-Kâinatın yasalarına göre bu madende fazla nötron ya da çok az proton var. Tungsten-186 çekirdekleri orada elektronlar yayınlıyor. Bu arada devamlı enerji çıkarıyor.

"Plutonyum/tungsten Kâinatla para-Kâinat arasında sonsuza kadar devresini sürdürebilir. Bu arada önce birinde, sonra diğerinde enerji yayınlar. Böylece iki taraf da Kâinatlar Arası Elektron Tulumbasından enerji alır."

Bu fikrin gerçek haline getirilmesi ve etkili bir enerji kaynağı olarak Elektron Tulumbasının geliştirilmesi şaşılacak bir hızla başarıldı. Ve başarının her evresiyle Hallam'ın prestiji de arttı.

3

Lamont'un bu prestijin temeli konusunda hiç bir şüphesi yoktu başlangıçta. Yazmayı planladığı tarihçe için Hallam’la uzun bir konuşma yapmak istediği zaman Profesöre adeta tapıyordu. Bu daha sonra onu utandıracak ve Lamont olayı kafasından silmeyi biraz başaracaktı.

Hallam görüşme konusunda uysalca davrandı. Aradan geçen otuz yılda halkın gözünde öylesine yükselmişti ki insan burnunun neden kanamadığına şaşabilirdi. Adam fiziki bakımdan zarif bir biçimde değilse bile etkileyici bir şekilde yaşlanmıştı. Hantal vücudu önemli bir hava veriyordu ona. Yüz hatları kabaydı ama Hallam suratına entellektüelce bir sakinlik ifadesi vermeyi de başarıyordu. Profesör yine eskisi gibi çabucak kızarıyordu. Gururunun hemen kırıldığını bilmeyen de yoktu.

Hallam, Lamont yanına gelmeden önce genç adam konusunda çabucak bilgi almıştı. Ona, "Sen Dr. Peter Lamont'sun," dedi. "Bana para-teorisi konusunda güzel bir çalışma yaptığını söylediler. Tezini hatırlıyorum. Bu para-erimeyle ilgiliydi değil mi?"

"Evet, efendim."

"Hafızamı tazelemelisin. Bana bunu anlat. Tabii resmi ve bilimsel olmayan bir biçimde. Sanki bu konuda bilgisi olmayan halktan biriyle konuşuyormuşsun gibi. Neticede..." Hafif bir kahkaha attı, "...bir bakıma ben de bilgisiz biri sayılırım. Ben sadece bir radyo-kimyacıyım. Büyük bir teorisyen olduğum da söylenemez. Sadece arada sırada bir iki kavram ortaya atıyorum."

Lamont o sırada bu sözleri dürüstçe söylenmiş laflar olarak kabul etti. Belki de genç adamın sonradan ısrar ettiği gibi bu sözlerde müstehcence bir kibir ve azamet de yoktu. Ama Lamont'un sonradan öğrendiği ya da hiç olmazsa iddia ettiği gibi Hallam’ın başkalarının yaptıkları çalışmaların ana hatlarını kavramak için uyguladığı bir yöntemdi bu. Profesör ondan sonra bu konulardan ayrıntıları girmeden, bilgiç bir tavırla konuşabiliyor ama kaynağından da hiç bir zaman söz etmiyordu.

Ama o sırada bu sözler genç Lamont’un gururunu okşadı ve uzman kendi buluşlarını anlatan o insanlara özgü heyecanla hemen konuşmaya başladı. "Fazla bir şey yaptığımı iddia edemem. Dr. Hallam. Para-Kâinatın yasalarını, para-yasaları tahmin etmek nazik bir konu. Elimizde fazla bir ipucu yok. Edindiğimiz o pek az bilgiyle işe başladım. Kanıtlanmamış yollara da sapmadım. Daha güçlü bir nükleer etkiyle küçük çekirdeklerin kolayca eriyip kaynaşacakları belli bir şey."

Hallam, "Para-erime," dedi.

"Evet, efendim. Ben sadece ayrıntıların neler olabileceği noktasının üzerinde durdum. Tabii matematik denklemler konusunda biraz zorlukla karşılaştım ama sonra bu güçlükleri de yendim."

"Çok güzel. Galiba Tulumbanın tarihçesini de yazıyormuşsun."

"Bu resmi olmayan bir şey, efendim. Kitap hazır olduğu zaman onu okumanızı sizden rica edebilir miyim? Olayların içindeydiniz. Bu bilginizden yararlanmak isterim. Hatta biraz zamanınız varsa bu bilginizden şu anda yararlanabilir miyim?"

"Sana zaman bulabilirim. Öğrenmek istediğin nedir?" Hallam gülümsüyordu. Lamont’un karşısında son gülümseyişi olacaktı bu. Lamont, "Etkili ve pratik bir Tulumba olağanüstü bir hızla geliştirildi, Profesör Hallam," diye başladı.

Hallam, düzeltti. "Kâinatlar Arası Elektron Tulumbası." Hala gülümsüyordu.

Lamont öksürdü. "Evet, tabii. Ben halkın bildiği adı kullanıyordum. Proje başlar başlamaz mühendisler ayrıntıları büyük bir hızla, hiç zaman kaybetmeden tasarladılar."

Hallam, memnun memnun, "Bu doğru," dedi. "Çok kimse hayal gücümden yararlanarak, kesin bir yol gösterdiğim için başarının bana ait olduğunu söylemeye çalıştı. Ama kitabında bunun üzerinde fazla durmanı istemem. Aslında projede çalışanların hepsi de son derecede yetenekli kimselerdi. Oynadığım rol abartılarak gurup üyelerinin dehasının sönükleştirilmesini! istemem."

Lamont hafif bir öfkeyle başını salladı. Bu sözleri yersiz bulmuştu. "Ben bunu kastetmedim, efendim. Kastettiğim diğer taraftaki akıllı yaratıklardı. Halkın deyimiyle 'para-adamlar'. Bu işi onlar başlattı. Biz onların varlığını tungsten yerine plutonyum gönderdikleri zaman anladık. Ama o maddeyi göndermeleri için daha önceden bizi keşfetmiş olmaları gerekir. Üstelik onlar sadece teorilerle çalıştılar. Ellerinde bizim gibi kanıtlar yoktu. Kâinatımıza gönderdikleri ince demir levha..."

Hallam'ın gülümsemesi kaybolmuştu artık. Hem de bir daha geri gelmemek üzere. Kaşları çatılmış olan Profesör, "O semboller hiç bir zaman anlaşılamadı," dedi. Sesi yükselmişti. "Onlarla ilgili..."

"Geometrik şekiller anlaşıldı, efendim. Ben bu konuyla ilgilendim, Para-adamların Tulumbayla ilgili geometrik ayrıntıları bildirdikleri belliydi. Anladığıma göre..."

Hallam, öfkeli bir tavırla, koltuğunu gürültüyle geriye itti. "Bu saçmalıkları bırak, delikanlı. İşi biz yaptık, onlar değil."

"Evet. Onların da..."

"Evet, ne yapmış onlar?"

Lamont ancak o zaman karşısındaki adamda ne gibi duygular uyandırmış olduğunu farketti. Ama bunun nedenini anlayamadı. Şaşkın şaşkın, "Onların bizden çok daha akıllı oldukları belli," diye mırıldandı. "Gerçek işi de onlar yaptılar. Bunun kuşku götürecek bir tarafı var mı, efendim?"

Yüzü kıpkırmızı kesilmiş olan Hallam ellerini masasına dayayarak ayağa kalktı. "Her bakımdan kuşku götürür bu!" diye haykırdı. "Mistisizm istemiyorum şimdi! Çok kimse mistisizme kaçıyor zaten. Buraya bak, delikanlı..." Hâlâ yerinde şaşkın şaşkın oturan Lamont'a yaklaşarak kalın parmağını ona doğru salladı. "... eğer tarih kitabında bizim para-adamların kuklaları olduğumuzu yazarsan, bu eserin bu Üniversitede basılmaz. Hatta beni dinledikleri takdirde hiç bir yerde basılamaz. İnsanlığın ve insan kafasının küçümsenmesini istemiyorum. Para-adamların tanrı rolüne çıkarılmasına da razı olamam."

Fena halde şaşalayan Lamont odadan çıkmaktan başka çare bulamadı. Hallam'ın dostluğunu kazanmak isterken onu öfkelendirmişti. Bu yüzden

de çok sarsılmıştı.

Sonra Lamont birden bire tarih kaynaklarının kuruyuverdiğini gördü. Bir hafta önce adeta geveze sayılabilecek kimseler birdenbire hiç bir şeyi hatırlamaz oldular. Zamanları da yoktu.

Lamont önce sinirlendi. Sonra yavaş yavaş müthiş bir öfke duymaya başladı. Elde ettiğini bilgilere tamamiyle başka bir açıdan bakıyordu artık. Eskiden sadece soru sorarken şimdi karşısındakini zorluyor, ısrar ediyordu. Bölümle ilgili toplantılarda Hallam'la karşılaştığı zaman Profesör kaşlarını çatıyor ve onu görmezlikten geliyordu. Lamont ise istihkar dolu bir tavır takınıyordu artık.

Bunun sonucu olarak Lamont para-teorisyeni olarak pek parlak gözüken geleceğinin kararmaya başladığını anladı. Bu yüzden de ikinci konusu olan bilim-tarihine daha sıkıca sarıldı.

6

(Devam)

Lamont olanları hatırlayarak, "Lanet olasıca ahmak," diye homurdandı. "Orada olacak, halini görecektin, Mike. Bu işi diğer tarafın başlattığını söyler söylemez paniğe kapıldı. Şimdi o konuşmayı hatırlıyor ve düşünüyorum... onunla karşılaşır karşılaşmaz böyle bir tepki göstereceğini nasıl oldu da anlayamadım? Hallam'la çalışmak zorunda olmadığın için sevinmelisin."

Bronowski kayıtsızca, "Seviniyorum," dedi. "Ama Bazen senin de bir melek gibi davrandığın söylenemez."

"Şikâyet etme. Seçtiğin konu yüzünden başın dertte değil."

"Ama bunun ilginç bir yanı da yok. Konumla bu dünyada benden ve beş uzmandan başka hiç kimse ilgilenmiyor. Eğer hatırlıyorsan o zaman 'altı kişi'den başka hiç kimse' de diyebiliriz."

Lamont hatırlıyordu. "Ah, neyse..." diye mırıldandı.

Bronowski’yi biraz tanıyan biri adamın sakin tavırlarına da konmazdı. Çok zeki bir adamdı. Bir problemi, çözümü buluncaya kadar inceler, parça parça ederdi. Ya da bunun çözümlenemeyeceğini anlayıncaya kadar.

Örneğin... Bronowski'nin ün kazanmasına neden olan Etrüsk yazıları. Etrüskçe M.S. Birinci yüzyılda yaşayan bir dildi. Ama Romalıların kültür emperyalistliği geride hiç bir şey bırakmamış, Etrüskçe de hemen hemen ortadan kalkmıştı. Düşman Roma’nın yakıp yıkmasından ve daha da kötüsü kayıtsızca davranışlardan geriye kalan birkaç yazı telaffuz edilebilmeleri için Grek harfleriyle yazılmıştı. Ama işte o kadar. Etrüskçenin etraftaki ülkelerin dilleriyle hiç bir ilişkisi yok gibiydi. Pek eskiye benziyordu bu. Galiba Hint-Avrupa dilleri gurubundan da değildi.

Bronowski bu yüzden etrafındaki ülkelerin dilleriyle hiç bir ilişkisi yokmuş gibi gözüken başka bir lisanı incelemeye başladı. Bu da çok eskiye benziyordu. Ve galiba Hint-Avrupa grubundan da değildi. Ama yaşayan bir

dildi bu. Bir zamanlar Etrüsklerin yaşadıkları yerlerin hemen yakınındaki bir bölgede hâlâ konuşuluyordu.

Bronowski, "Bask dili nedir?" diye kendi kendisine soruyordu. Ve uzman Bask dilini kendisine bir rehber olarak seçti. Ondan önce başkaları da bu yolu denemiş ama sonra vaz geçmişlerdi. Fakat Bronowski vaz geçmedi.

İşi çok güçtü uzmanın. Çünkü Baskça son derecede zor bir dildi. Bronowski çalışmaları ilerlerken çok eski çağlarda İtalya’nın kuzeyiyle İspanyanın kuzeyinde yaşamış olan insanlar arasında bir kültür bağı olduğunu sezmeye başladı. Bronowski önce Bask dilinin Romalılar zamanındaki yapısını saptadı. Sonra da bununla Etrüskçe arasında bağ kurdu. Bu şaşılacak kadar zor, entellektüelce bir çabaydı. Bronowski başarıya eriştiği zaman dünyadaki bütün dil uzmanlarını şaşırttı.

Etrüsk yapıtlarında yazılı olanlar pek sıkıcı şeylerdi. Önemleri de yoktu bunların. Çoğu olağan cenaze törenleriyle ilgiliydi. Ama bu kitabelerin İngilizceye çevrilmeleri şahane bir başarıydı. Ve Lamont için de çok önemli olacaktı bu.

Ancak başlangıçta durum hiç de böyle değildi. Açıkçası Lamont yazıların İngilizceye çevrilmesinden ancak beş yıl sonra vaktiyle Etrüskler adlı birilerinin yaşamış olduklarını duydu. Ama sonra Bronowski Üniversiteye konferans vermeye geldi. Böyle şeylerden her zaman kaçan Lamont bu seferki konuşmacıyı dinlemeye gitti.

Fakat konuşmanın önemli olduğunu düşündüğü ya da bu konuya ilgi duyduğu için değil. Sadece o sırada Doktora tezini hazırlayan bir kızla geziyordu. Ya Bronowski'yi dinleyecekti ya da hiç hoşlanmadığı müzik festivaline gidecekti. Lamont, Bronowski’nin konuşmasından hoşlandı. Okunamayan bir dilin esrarının çözülmesi ilgisini çekti. Ayrıca ilk gençlik yıllarında şifre çözmeye merakı da vardı. Bronowski de önemli bir anlamda bir şifre çözme uzmanı değil miydi? Aslında bu üç rastlantı yine de ciddi bir sonuç vermeyebilirdi. Yani Bronowski'nin üniversiteye gelmesi, Lamont'un delikanlılık çağında şifre büzmekten hoşlanması ve güzel bir genç kızın baskısı. Ama Lamont ertesi gün Hallam'la o ünlü konuşmayı yaptı ve Profesörü de kendisine düşman etti.

Lamont, o konuşmadan bir saat sonra Bronowski'yi görmeye karar verdi. Konu, kendisine çok belirgin gözüken ve Hallam'ı da çok kızdıran o meseleydi. Lamont, kendisine saldıran Hallam'a karşılık vermeyi istiyordu. Para-adamlar insanlardan çok daha akıllıydılar. Lamont o zamana kadar bu gerçeğe kayıtsızca inanmıştı. Önemliden çok belirgin bir nokta olarak. Ama artık konu hayati bir önem kazanmıştı. "Bu kanıtlanmalı ve Hallam'a da zorla yutturulmak Hem de kılçıklı tarafı gırtlağını sıyırarak!"

Lamont, Hallam'a hiç tapmıyordu artık. Tersine. Bu yüzden de Hallam'ı dize getirme fikri pek hoşuna gidiyordu.

Bronowski hâlâ üniversitedeydi. Lamont onun izini buldu ve uzmanla konuşmakta ısrar etti.

Bronowski onu sakin ve nazik bir tavırla karşıladı.

Lamont, onun olağan nazik sözlerine sertçe karşılık verdi ve pek bariz bir sabırsızlıkla kendisini tanıttı. Sonra da, "Dr. Bronowski, sizi Üniversiteden ayrılmadan yakalayabildiğim için seviniyorum," dedi. "Sizi burada daha uzun süre kalmanız için ikna etmeyi umuyorum."

Bronowski, "Bu pek zor olmayabilir." diye karşılık verdi. "Bana Üniversitede öğretmenlik teklif ettiler."

"Bunu kabul edecek misiniz?"

"Düşünüyorum. Kabul edebilirim."

"Etmelisiniz. Anlatacaklarımı dinledikten sonra kabul de edeceksiniz. Dr. Bronowski, artık Etrüskçenin sırrını çözdünüz. Şimdi ne yapacaksınız?"

"Benim tek işim bu değil, delikanlı." Bronowski, Lamont'tan beş yaş büyüktü. "Ben arkeoloji uzmanıyım. Etrüsk kültürü sadece anıtlardan oluşmuyor. Klasik-öncesi İtalyan kültürü de sadece Etrüsklerden ibaret değil."

"Ama her halde Etrüsk yazıları kadar heyecan verici, sizi zorlayacak bir problem de yok."

"Bu doğru."

"Onun için her halde o yazılardan daha heyecanlı, daha zor ve milyar kere önemli bir problem hoşunuza gider."

"Düşündüğünüz nedir Dr.... Lamont?"

"Elimizde bazı yazılar var. Bunlar ölü bir kültürün bir parçası değiller. Arzımızla da, Kâinatımızla da ilgileri yok. ‘Para-semboller’ denilen belgeleri kastediyorum."

"Onlardan söz edildiğini duydum. Hatta o sembolleri gördüm."

"O halde... o problemi çözümlemeyi istemiyor musunuz, Dr. Bronowski? O belgelerde neler yazıldığını anlamayı, şifreyi çözmeyi arzu etmiyor musunuz?"

"Hayır, hiç arzu etmiyorum, Dr. Lamont. Çünkü onları bir problem saymıyorum."

Lamont uzmana şüpheyle baktı. "Yani onları okuyabiliyor musunuz?"

Bronowski başını salladı. "Beni yanlış anladınız. Ben onları okuyamayacağımı kasdettim. Hiç kimse okuyamaz. Bir temel yok ki. Dünya dillerini alalım. Bir dil ne kadar ölü olursa olsun, yine de bir bölgede yaşayan bir lisan bulmanız ihtimali vardır. Ya da bunun çoktan çözümlenmiş ölü bir dille uzaktan bir ilgisi olduğunu anlarsınız. Bunlar da olmasa... neticede karşınızdaki Arzda kullanılmış bir dildir. Bu yazıları insanlar yazmışlardır. İnsanca düşünen yaratıklar. Ama para-semboller konusunda bunların hiç birini de söyleyemeyiz. Bu yüzden onlar çözümlen olmadığı belli bir problem. Çözümlenemeyen bir şey de bir problem sayılmaz."

Lamont, Bronowski’nin sözünü kesmemek için kendisini zor tutmuştu. Şimdi, "Yanılıyorsunuz, Dr. Bronowski!" diye patladı. "Size mesleğinizi öğretmeye kalkıştığımı sanmanızı istemem. Ama kendi meslek alanımdaki buluşlardan haberiniz de yok. Karşımızdakiler para-adamlar! Onlar hakkında hiç bir şey bilmiyoruz. Para-adamların neye benzediklerini, nasıl düşündüklerini, ne biçim bir dünyada yaşadıklarını bilemeyiz. Temel bilgiden yoksunuz. Hemen hiç bilgimiz yok. Bu noktaya kadar siz haklısınız."

"Ama bu 'hemen hiç' sözü de önemli. Öyle mi?" Bronowski Lamont'un sözlerinden pek etkilenmişe benzemiyordu. Cebinden bir kuru incir paketi

çıkararak bunu açtı. Bir incir yemeğe başladı. Kutuyu Lamont’a doğru uzattı ama genç adam başını salladı.

Lamont, "Evet," dedi. "Çok önemli bir şeyi biliyoruz: para-adamlar bizden çok daha akıllı. Bir: Kâinatlar arası yarıktan yararlanarak değiş tokuş yapabiliyorlar. Biz ise sadece pasif bir rol oynuyoruz... Kâinatlar Arası Elektron Tulumbası konusunda bir şeyler biliyor musunuz?"

Bronowski, "Biraz," diye karşılık verdi. "Fazla teknik konuşmamanız şartıyla anlattıklarınızı kavrayacak kadar bilgim var."

Lamont telaşla konuşmasını sürdürdü. "İki: Para-adamlar bize Tulumbanın bizim tarafımızdaki bölümünün nasıl kurulanacağını bildirdiler. Tabii gönderdikleri bilgiyi anlayamadık. Ama diagramları biraz çözebildik. Böylece gerekli ipuçlarını elde etmiş olduk. Üç: Onlar bizi hissedebiliyorlar. Mesela: almaları için tungsten bıraktığımızı fark ediyorlar. Madenin nerede olduğunu anlıyor ve ona göre hareket ediyorlar. Biz buna benzer hiç bir şey yapamıyoruz. Başka noktalar da var ama bunlar para-adamların bizden zekâca üstün olduklarını göstermeye yeter sanırım."

Bronowski, "Ama galiba bu konuda azınlıktasınız," dedi. "Meslektaşlarımız her halde bu iddiayı kabul etmiyorlar."

"Orası öyle. Bu sonuca nasıl vardınız?"

"Çünkü bence yanılıyorsunuz."

"Açıkladıklarım doğru. Onun için nasıl yanılabilirim?"

"Siz sadece para-adamların teknoloji bakımından bizden daha üstün olduklarını kanıtlıyorsunuz. Bunun zekâyla ne ilişkisi var?" Bronowski, ayağa kalkarak ceketini çıkardı. Sonra koltuğuna yatarcasına oturdu. Yuvarlak yumuşak vücudu yayılıverdi sanki.

"Onlarınki teknolojik üstünlükten çok daha farklı bir şey. Bu daha çok zekâ derecelerindeki farka bağlı."

"Sizinki tahmin. Bunu kesinlikle nasıl söyleyebilirsiniz?"

"Çünkü onlar bize talimat gönderdiler! Para adamlar Tulumbanın bize düşen bölümünü hazırlamamızı çok istiyorlardı. Bunu yapmamız onlar için çok önemliydi. Fiziki bakımdan kendi Kâinatlarından bizimkine geçmeleri

imkânsızdı. Hatta üstlerine mesajlarını kazıdıkları ince demir levhalar bile ağır ağır radyoaktifleşiyor ve parçalanıyordu. (Demir iki dünyada da hemen hemen dengede olan tek madendir.) Tabii biz yazıların kopyelerini çıkarıyorduk. "Lamont nefes almak için durdu. Fazla heyecanlı ve hevesli göründüğünü düşünüyordu. Çok ısrarcı olmamalıydı.

Bronowski onu merakla süzüyordu. "Pekâlâ. Para-adamlar bize haberler yolladılar. Bundan çıkarmaya çalıştığınız sonuç nedir?"

"Onlar bu haberleri anlayacağımızdan emindiler. Anlayamayacağımızı bilselerdi Bazen upuzun olan, karmaşık mesajlar yollamak gibi bir aptallık ederler miydi?... O diagramları olmasaydı hiç bir şey yapamazdık. Şimdi... haberleri anlamamızı beklediklerine göre şöyle düşündükleri sonucuna varabiliriz. 'Aşağı yukarı teknolojide bizim kadar ilerlemiş olan bu yaratıkların yine aşağı yukarı bizim kadar zeki olmaları gerekir. Bu yüzden de sembolleri fazla zorluk çekmeden çözebilirler.' Onların teknolojideki ilerleme derecemizi saptayabildikleri de belli. Bu da yine benim inancımı destekleyen bir nokta."

Bronowski bu sözlerden de etkilenmedi. "Belki onlar sadece safdiller."

"Yani onların konuşulan ve yazılan bir tek dil olduğuna, başka bir Kâinattaki: başka akıllı yaratıkların da kendileri gibi konuşup yazı yazdıklarına inandıklarını mı söylemek istiyorsunuz? Yapmayın canım!"

Bronowski, "İddianızın doğru olduğunu kabul ettiğimi düşünelim," dedi. "Benden ne yapmamı istiyorsunuz? Ben o para-sembollere baktım. Her halde dünyadaki her arkeolog ve dil uzmanı da yaptı bunu. Yapabileceğim bir şey olmadığını biliyorum. Başkalarının da böyle düşündüklerinden eminim. Yirmi yıldır" daha uzun bir sürede hiç bir ilerleme olmadı."

Lamont, heyecanla, "Evet, doğru," diye bağırdı. "Yirmi yılda hiç bir ilerleme kaydedilmedi. Çünkü Tulumba Otoriteleri sembollerin çözülmesini istemiyorlar."

"Neden istemesinler?"

"Çünkü ortada sinir bozucu bir ihtimal var. Para-adamlarla kurulacak iletişim onların zekâca bizden çok üstün olduklarını kesinlikle ortaya koyabilir. İnsanların Tulumba konusunda para-adamların kukla ortakları

olduğu anlaşılabilir. Bu da insanların gururunu kırar. Ve özellikle..." Lamont sesinin kinle titrememesi için elinden geleni yaptı. "...Hallam'ın Elektron Tulumbasının Babası olmadığı da ortaya çıkar."

"Sözünü ettiğiniz kimselerin bu konuda gerçekten ilerlemeyi istediklerini düşünelim. Bu konuda ne yapabilirler? İstemek yapmak değildir ki."

"Para-adamların iş birliği yapmalarını sağlayabilirler. Para-Kâinata haberler gönderebilirler. Bu şimdiye kadar hiç yapılmadı. Ama yapılabilir. Bir tungsten parçasının altına üzerinde mesaj olan bir maden levha bırakılabilir."

"Ya? Para-adamlar Tulumbanın çalışmasına rağmen hâlâ tungsten örnekleri istiyorlar mı?"

"Hayır. Ama tungsteni fark ederler. Madeni dikkatlerini çekmek için kullandığımızı anlarlar. Hatta mesajı bir tungsten levhasının üzerine bile kazıyabiliriz. Mesajı aldıkları ve bundan az da olsa bir anlam çıkardıkları takdirde bize cevap verirler. Bulduklarını açıklarlar. Hatta belki de kullandıkları sözcüklerin bizim dilimizdeki anlamlarını gösteren bir liste bile hazırlayabilirler. Ya da bizim ve onların sözlerinin bir karışımını kullanırlar. Bu sırayla yapılacak bir çalışma olur. Önce onlar, sonra biz. Yine onlar..."

Bronowski, "Tabii yükün önemli bir kısmını onlar taşırlar," dedi.

"Evet."

Bronowski başını salladı. "Bunun eğlenceli bir tarafı var mı? Bu proje hoşuma gitmedi."

Lamont adama gitgide artan bir öfkeyle baktı. "Neden? Bu başarıdan size fazla bir pay düşmeyeceğini mi düşünüyorsunuz? Bu çalışma size yeteri kadar ün sağlamayacak mı? Nesiniz siz? Ün konusunda bir uzman mı? Kahretsin! Etrüsk yazıları konusunda nasıl bir ün kazandınız? Bu dünyadaki beş uzmanı yendiniz. Ya da altısını. Onlar sizin adınızı çok iyi biliyorlar. Sizi başarılı buluyor ve sizden nefret ediyorlar. Başka? Bir avuç dinleyicinin önünde bu konuda konferanslar veriyorsunuz. Ve o dinleyiciler de ertesi gün adınızı unutuyorlar. İstediğiniz gerçekten bu mu?"

"Melodrama kaçmayın!"

"Pekâlâ. Kaçmayacağım. Başka birini bulacağım. Belki iş daha uzun sürecek. Ama sizin de dediğiniz gibi çalışmanın önemli bir kısmı para-adamlara düşecek. Gerektiği takdirde her şeyi ben, kendim yapacağım."

"Bu projeyi size mi verdiler?"

"Hayır, vermediler. Ama ne olacak? Yoksa bu işe karışmayı istememenizin bir nedeni de bu mu? Disiplin problemleri mi? Mesajları İngilizceye çevirmek yasalarla yasaklanmış değil. Ve ben her zaman yazı masamın üzerine bir tungsten parçası koyabilirim. Tungsten yerine gönderilecek mesajları kimseye bildirmeyeceğim. Bu bakımdan araştırma prensiplerine aykırı davranmış sayılacağım. Ama çeviri yapıldıktan sonra kim beni şikâyet edebilir? Güvenliğinizi sağlayacağım ve sizin bu işte oynadığınız rolü gizleyeceğimi garanti edersem benimle çalışır mısınız? Tabii o zaman ün kazanamazsınız. Ama belki de güvenliğiniz sizin için daha önemli. Ah, neyse... Bu işi kendim yaparsam bir başkasının güvenliği konusunda kaygılanmama da gerek kalmaz."

Gitmek için ayağa kalktı. İki genç adam da öfkeliydiler. İkisi de nezaketini bozmayan bir düşmana yapıldığı gibi soğuk bir kibarlıkla davranıyorlardı.

Lamont, "Bu konuşmamızın ikimizin arasında kalacağını umuyorum," diye ekledi.

Bronowski de kalkmıştı. "Bundan emin olabilirsiniz." Sesi buz gibiydi.

İki uzman kısaca el sıkıştılar.

Lamont Bronowski'yi bir daha göreceğini sanmıyordu, Genç adam çeviriyi yalnız başına yapmasının daha iyi olacağına kendi kendisini inandırmaya başladı.

Ama iki gün sonra Bronowski, Lamont'un Laboratuvarına geldi. Adeta sert bir tavırla, "Kentten ayrılıyorum," dedi. "Ama Eylülde döneceğim. Burada teklif edilen görevi kabul ettim. O konu sizi hâlâ ilgilendiriyorsa sözünü ettiğiniz çeviri problemiyle de meşgul olurum."

Lamont ancak şaşkın şaşkın teşekkür edecek zaman buldu. Bronowski çabucak çıktı. Karşı koymayıp razı olduğu için daha da öfkelenmiş olduğu belliydi iki uzman zamanla dost oldular. Lamont da Bronowski'nin onunla

neden çalışmaya razı olduğunu öğrendi. Görüşmelerinin ertesi günü Bronowski, Fakülte Kulübünde Üniversitenin ileri gelenleri ve Rektörle birlikte öğle yemeği yemişti. Bronowski, işi kabul edeceğini bildirerek bu konuda resmi bir mektup da yazmıştı. Diğerleri de memnunluklarını açıklamışlardı.

Rektör, "¡tasça anıtlarının çevirmeninin Üniversitemizde çalışması bizim için bir onur sayılır," demişti. "Bundan şeref duyuyoruz."

Tabii bu hatası düzeltilmemişti. Bronowski'nin cehre hatları gerilmekle beraber yüzündeki tebessümde silinmemişti. Daha sonra Eski Tarih Bölümü başkanı uzmana Rektörün klasik konulan bildiğini ama sadık bir Minnesota’lı olduğunu söylemişti. Tabii dev Mississipi’nin kaynağı da İtasca gölüydü. Rektörün dil sürmesi de bu yüzden normal sayılırdı.

Ama Bronowski, Lamont’un ününü aşağı gördüğünü hatırlayınca bu duruma büsbütün sinirlenmişti.

Lamont, sonunda hikâyeyi öğrendiği zaman pek eğlendi. "Daha fazla anlatma. O yoldan ben de geçtim. Kendi kendine, 'O ahmağın bile doğru dürüst kavrayacağı bir şey yapacağım,’ dedin sanırım."

Bronowski, "Öyle bir şey..." diye mırıldandı.

5

Ama bir yıllık çalışma sonunda fazla bir şey elde edemediler. Sonunda Para-Kâinattan haber geldi. Cevaplar alındı. Ama sonuç yine de sıfırdı.

Lamont, Bronowski'ye, "Sadece bir tahminde bulun," dedi. "Çılgınca bir tahmin yeterli olur. Bunu onların üzerinde dene."

"Ben de öyle yapıyorum, Pete, Neden bu kadar sinirlisin? Etrüsk yazıları üzerinde tam on iki yıl çalıştım. Bu işin daha kısa süreceğini mi sanıyorsun?"

"Tanrım, M ¡kel On iki yıl bekleyemeyiz."

"Neden? Bak, Mike, tavırlarının değiştiği gözümden kaçmıyor. Şu son ay çekilemeyecek bir hal aldın. Başında seninle anlaşmıştık. Bu işin hızla gelişmeyeceğini, sabırlı olmamız gerektiğini konuşmuştuk, üniversitede başka, ana bir görevin olduğunu anladığını da sanıyordum. Dinle, bunu sana kaç defa sordum. Yine soracağım. Neden bu kadar acele ediyorsun?"

Lamont haşince, "Çünkü işim acele," dedi. "Çünkü bu işe devam etmeyi istiyorum."

Bronowski alayla mırıldandı. "Seni kutlarım. Ben de öyle. Dinle. Erken öleceğinden korkmuyorsun ya? Doktorun sana gizli, öldürücü kanserin olduğunu mu söyledi yoksa?"

Lamont inledi. "Hayır, hayır."

"O halde..."

"Boş ver..." Lamont hızla uzaklaştı.

Lamont, Bronowski'den ilk defa yardım istediği sırada sadece Hallam'ın para-adamların zekâca daha üstün oldukları iddiası karşısında takındığı haşin ve inatçı tavıra kızmıştı. İşte bu yüzden, sadece bu yüzden para-adamlarla iletişim kurmayı istiyordu. Başka bir niyeti yoktu. Yani: başlangıçta...

Ama ondan sonraki aylarda Lamont ardı arkasına hayal kırıklığına uğradı. Aygıt, teknik yardım ve kompüter izni isteklerine mahsus geç cevap veriyorlardı. Yolculuk yapmak için harcırah istediği zaman ters bir karşılık aldı. Bölümler arası toplantılarda görüşlerini kimse dinlemiyordu.

Lamont, patlama noktasına, hem kıdem ve hem de yetenek bakımından kendisinden daha aşağı olan Henry Garrison danışmanlığa atandığı zaman geldi. Prestij bakımından önemli olan bu görev aslında Lamont’un hakkıydı. Bu olay Lamont'un öfkesini iyice arttırdı. Artık haklı olduğunu kanıtlamak da ona yeterli gelmeyecekti. Hallam’ı parçalamayı, tamamiyle mahvetmeyi istiyordu.

Tulumba İstasyonunda çalışanların tavırları da bu isteğinin her gün, hatta her saat güçlenmesine de neden oluyordu. Lamont’un haşin kişiliği ona sempati duyulmasını sağlamıyordu. Ama ona yine de hak verenler vardı.

Garrison da bu atama yüzünden utanıyordu. Uysal, sakin genç bir adamdı. Bir mesele çıkmasını da istemiyordu. Şimdi Lamont'un Laboratuvarının kapısında durmuş, yüzünde oldukça endişeli bir ifadeyle uzmana bakıyordu.

Sonra, "Hey, Pete," dedi. "Seninle bir iki kelime konuşabilir miyim?"

Kaşları çatılan Lamont, Garrison'a bakmamaya çalışıyordu. "İstediğin kadar konuşabilirsin..."

Garrison içeri girerek bir iskemleye oturdu. "Pete, bu terfiyi red edemem. Ama o görevin peşine düşmediğimi de bilmeni istiyorum. Bu atama beni de şaşırttı."

"Senden işi red etmeni isteyen var mı? Bu bana vız geliyor."

"Pete. Bu Hallam’la ilgili. İşi red ettiğim takdirde o görevi bir başkasına verecekler, sana değil. İhtiyara ne yaptın?"

Lamont hızla genç adama döndü. "Halkım hakkında ne düşünüyorsun? Sence o nasıl bir İnsan?"

Garrison şaşırdı. Dudaklarını büzerek burnunu uğuşturdu. "Şey..." Sonra sesi hafifledi.

"Büyük bir insan mı? Şahane bir bilim adamı mı? İnsana ilham veren bir lider mi?"

"Şey..."

"Bırak da ben söyleyeyim. Sahtekârın biri o! Palavracı! Bu mevkie gelmiş ve üne de kavuşmuş. Şimdi bunların elinden gideceğini düşünerek paniğe kapılıyor. Ne olduğunu anladığımın farkında. Bu yüzden de bana düşman."

Garrison endişeyle hafifçe güldü. "Hallam'a gidip bunları söylemedin ya..."

Lamont sıkıntıyla, "Hayır, onun yüzüne bir şey söylemedim," diye açıkladı. "Ama ileride bir gün söyleyeceğim. Hallam da bunu seziyor. Bir şey söylememe rağmen kandıramadığı tek insanın ben olduğumu biliyor."

"Ama Hallam'a bunu belli etmenin ne yararı var, Pete? Ben de onun dünyanın en büyük adamı olduğunu düşündüğümü söylemiyorum. Ama bu fikrimi yayınlamanın ne faydası olur? Onu biraz alkışla. Meslek hayatın Hallam'ın elinde."

"Öyle mi? Asıl onun ünü ve şerefi benim elimde. Hallam'ın maskesini düşüreceğim. İç yüzünü herkese göstereceğim."

"Nasıl?"

Lamont, "Bu beni ilgilendirir," diye homurdandı. Aslında o sırada bunu nasıl başaracağını da hiç bilmiyordu.

Garrison, "Ama bu saçma," dedi. "Bu savaşı kazanamazsın. Hallam seni mahveder. Belki Hallam aslında bir Einstein ya da bir Oppenheimer değil. Ama dünya genel olarak onun bu iki dâhiden daha da önemli olduğuna inanıyor. Hallam, Arzda yaşayan iki milyar insan için Elektron Tulumbasının 'babası.' Ve Elektron Tulumbası insan cennetinin anahtarı olduğu sürece de öyle kalacak. Bu yüzden Hallam'a kimse dokunamaz. Bunu yapabileceğini düşünüyorsan çıldırmışsın demektir. Ne olacak, Pete? Hallam'a pek büyük bir adam olduğunu söyle ve tükürdüğünü yala. Yoksa seni de Denison gibi harcarlar."

Lamont ani bir öfkeyle bağırdı. "Beni dinle, Henry! Sen kendi işine baksana!"

Garrison ayağa fırladı ve tek kelime söylemeden Laboratuvardan çıktı. Lamont bir düşman daha kazanmıştı. Ya da hiç olmazsa bir dostunu daha kaybetmişti. Ama Lamont sonunda, "Ödediğim bu bedel uygun," diye düşündü. Çünkü Garrison'un bir sözü düşüncelerini başka bir yönde gelişmesine neden oldu.

Garrison özetle, "Elektron Tulumbası insan cennetinin anahtarı olduğu sürece... Hallam'a kimse dokunamaz," demişti.

Lamont, bu sözler kafasında yankılanırken ilk defa Hallam'la ilgilenmekten vaz geçti ve dikkatini Elektron Tulumbasına verdi.

"Elektron Tulumbası gerçekten insan cennetinin anahtarı mı? Yoksa bu işte bir bit yeniği var mı? Tarihte her şeyde bir bit yeniği olduğu kesin. Elektron Tulumbasıyla ilgili bit yeniği nedir?"

Lamont, para-teorinin tarihçesi konusunda yeteri kadar bilgi sahibiydi. Bu yüzden bu 'bit yeniği' meselesinin incelenmiş olduğunu da biliyordu. Tulumbanın elektronları Kâinattan para-Kâinata yollayacağı açıklandığı zaman bazıları hemen sormuşlardı. "Bütün elektronlar gönderildikten sonra ne olacak?"

Bu soru kolaylıkla cevaplanmıştı. "Elektron miktarı en aşağı trilyon kere trilyon yıl yetecek. Bütün Kâinat ve para-Kâinat ancak bu sürenin pek küçük bir bölümü kadar yaşayacak zaten."

Lamont, bu konudaki diğer itirazları da inceledi. Ve sonunda Hallam'ın halk için yazdığı makalelerden birini hatırladı. Yazıyı adeta tiksintiyle arayıp buldu. Makaleyi bir kaç defa okudu. Bu işe körcesine başlamıştı. Ama sonunda aradığı 'gerçeği' ele geçirdi. Ve o andan itibaren de Bronowski'yi büsbütün sıkıştırmaya başladı.

Ve bir gün arkadaşına, "Tekrar Hallam'ı göreceğim," dedi.

Bronowski kaşlarını kaldırdı. "Neden?"

"Beni kovması için."

"Evet, bu tam senden beklenecek bir şey, Pete. Dertlerin biraz azaldı mı mutsuz oluyorsun."

"Anlamıyorsun, Mike. Hallam'ın bent dinlemeye yanaşmaması şart. Sonradan Hallam'ı aşıp geçtiğimi, onun durumdan haberi olmadığını söylemelerini istemem."

"Hangi durumdan? Para-sembollerin İngilizceye çevrilmesinden mi? Bunu henüz başarmadık ki acele etme, Pete."

"Hayır, hayır, mesele o değil." Lamont başka açıklama yapmaya yanaşmadı.

Hallam genç adamın işini kolaylaştırmadı tabii. Lamont'u görmek için ancak bir kaç hafta sonra zaman bulabildi. Ama uzman da durumu Hallam için kolaylaştırmak niyetinde değildi. Profesörün yanma girdiği zaman adeta bir kirpi gibi kabarmıştı. Hallam buz gibi bir ifadeyle bekledi. Bakışları hoşnutsuzcaydı. Sonra birdenbire, "Sözünü ettiğin bu acil durum da neymiş?" diye sordu.

Lamont ifadesiz bir sesle, "Bir şey buldum, efendim," dedi. "Bana yazılarınızdan biri ilham verdi."

"Ya?" Hallam bir an durdu sonra da çabucak ekledi. "Hangi yazı bu?"

"'İki Tarafta da Yokuş Aşağıya Olan Yol’ adlı yazınız. Bunu Gençlik Dergisi için hazırlamışsınız, efendim."

"E, ne olmuş?"

"Bence Elektron Tulumbasının izlediği yollar yokuş aşağı değil. Burada sizin benzetmenizi kullanıyorum. Aslında İkinci Termodinamik kuralı bu biçimde pek tanımlanamaz."

Hallam kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu meseleyi iki Kâinatın da Alan Denklemlerini yazarak daha iyi anlatabilirim, efendim." Lamont hemen tikso-tahtasına doğru gitti. Numaralı düğmelere çabucak basarak denklenmeleri yazdı. Bir taraftan da hızlı hızlı konuşuyordu. Lamont, Hallam’ın matematik denklemleri kavrayamayacağını, bu yüzden de gururunun kırılacağını ve fena halde öfkeleneceğini biliyordu.

Hallam, "Buraya bak, delikanlı," diye homurdandı. "Para-teorinin her hangi bir bölümünü iyice inceleyecek kadar zamanım yok şimdi. Bana tam bir rapor gönder. Şimdi ise bu konuda kısa bir açıklama yapabilirsin."

Lamont, yüzünde çok belirgin, istihkar dolu bir ifadeyle tikso-tahtasından uzaklaştı. "Pekâlâ. İkinci Termodinamik Kuralı son noktaya erişilmesini önleyen bir işlemden söz eder." Bir iskemleye oturdu.

"Bana basit termodinamik kurallarını öğretme, delikanlı. İstediğin nedir? Zamanım çok az." Lamont'un yüzündeki ifade değişmedi. Uzman hiç acele etmeden, "Elektron Tulumbası son noktaların eşitlenmesi sağlanarak çalıştırılıyor," dedi. Bu olayda son noktalar iki Kâinatın fizik yasaları. Bu yasaları mümkün kılan koşullar nelerse, bunlar bir Kâinattan diğerine akıyorlar. Bu işlem yüzünden sonunda iki Kâinatın yasaları birbirinin eşi olacak. Tabii bu Kâinatımızda belli olmayan ama kesinlikle önemli değişikliklere yol açacak. Bu yüzden Tulumbaların durdurulması ve çalışmaların tamamiyle sona erdirilmesi konularının ciddi biçimde düşünülmesi gerekiyor." Lamont, Hallam'ın bu noktada patlayacağını ve başka açıklama yapmasına izin vermeyeceğini tahmin etmişti.

Öyle de oldu. Hallam yerinden öyle hızla fırladı ki koltuğu devrildi. Hallam buna bir tekme attı ve iki adımda Lamont'un tepesine dikildi. Genç uzman sandalyesini telaşla geri iterek ayağa kalktı.

Hallam, "Seni ahmak!" diye haykırdı. Öfkesinden neredeyse kekeleyecekti.

"İstasyondaki herkesin doğal yasaların eşitlenmesi konusunu anlamadığını mı sanıyorsun? Bana sen daha okuma yazma öğrendiğin günlerde kavradığım bir şeyi anlatarak zamanımı neden alıyorsun? Haydi, defol! İstifa etmek istersen bunu hemen onaylarım."

Lamont odadan çıktı. İstediğini elde etmişti. Ama yine de Hallam'ın kendisine öyle davranmış olmasına kızıyordu.

6

(Sonu)

Lamont, "Neyse," dedi. "Hiç olmazsa bu mesele de halloldu. Hallam'a anlatmak istedim. O beni dinlemedi. Artık bundan sonraki adımı atabilirim."

Bronowski sordu. "Neymiş o?"

"Senatör Burt’ü göreceğim."

"Yani 'Teknoloji ve Çevre Komitesi’ Başkanını mı?"

"Evet. Demek ondan söz edildiğini duydun?"

"Duymamış olan var mı? Ama onu neden göreceksin, Pete? Senatörün ilgisini çekecek ne bilgin var? Bu çeviriyle ilgili değil sanırım. Pete, sana tekrar soruyorum. Kafandan neler geçiyor?"

"Bunu sana anlatamam. Sen para-teoriyi bilmiyorsun."

"Senatör Burt biliyor mu?"

"Sandığından daha çok."

Bronowski parmağını salladı. "Pete, lafı gevelemeyi bırakalım. Belki de ben senin bilmediğin bazı şeyleri öğrendim. Birbirimizle uğraşacaksak birlikte çalışamayız. Ben ya bu iki kişilik şirketin üyesiydim, ya da değilim. Bana neler düşündüğünü açıkla. Ben de buna karşılık sana bir şey anlatacağım. Bunu yapmayacaksan o zaman bu işten tamamiyle vaz geçelim." Lamont omzunu silkti. "Pekâlâ. Madem istiyorsun anlatayım. Nasıl, olsa Hallam meselesini hallettim. Belki durumu sana açıklamam daha doğru olacak. Aslında Elektron Tulumbası doğal yasaları aktarıyor. Yani bizim Kâinatta nükleer parçalanma ihtimali daha fazla. Para-Kâinatta ise nükleer erime ih-timali. Elektron Tulumbası yeteri kadar çalıştığı takdirde son bir dengeleme olacak. Kuvvetli nükleer etki iki Kâinatta da iyice güçlenecek. Buradaki etki şimdikinin on katına çıkacak. Oradaki ise onda birine inecek."

"Bunu kimse bilmiyor muydu?"

"Ah, herkes biliyordu tabii. Hemen hemen başlangıçta anlaşılmıştı bu... Hallam bile durumu kavramıştı. Zaten köpek bu yüzden o kadar kızdı. Sanki Hallam'ın bundan hiç haberi yokmuş gibi meseleyi ayrıntılarıyla anlatmaya başladım. Seninkinin tepesi attı o zaman."

"O halde mesele nedir? Tehlike yakın mı?"

"Tabii. Sen ne diyorsun?"

"Ben bir şey demiyorum. Tehlikeli noktaya ne zaman erişeceğiz?"

"Bu gidişle 10/30 yıl kadar sonra."

"Ne kadar bu?"

"Bizimki gibi milyarlarca milyarlarca Kâinatın birbirinin ardından doğması, yaşaması, yaşlanması ve ölmesi için yeterli bir süre."

"Aman Pete! O halde mesele nedir?"

Lamont ağır ağır ve dikkatle, "Bu resmi rakam," diye açıkladı. "Bu sonuca varmak için bazı varsayımlar ileri sürüldü. Ve bence bunlar yanlıştı. Şimdi... başka varsayımların üzerinde duruyorum. Ve bence bunlar doğru. O halde... şimdi başımız dertte."

"Nasıl bir dert bu?"

"Arzın beş dakika içerisinde bir gaz kitlesine dönüşüverdiğini düşün. Bunu bir dert sayar mısın?"

"Buna Tulumba mı neden olacak?"

"Evet, Tulumba neden olacak."

"Ya para-adamların dünyası? Onlar da tehlikede mi?"

"Bundan eminim. Onlarınki farklı bir tehlike. Ama yine de tehlike."

Bronowski ayağa kalkarak odada bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. Sık kumral saçlarını biraz uzunca kestiriyordu. Şimdi de saçlarını tutam tutam yakalıyordu. "Para-adamlar bizden daha akıllılar, diyoruz. Öyle olsaydı Tulumbayı çalıştırırlar mıydı? Her halde bunun ne kadar tehlikeli bir şey olduğunu bizden çok önce anlarlardı."

Lamont, "Bunu ben de düşündüm," dedi. "Galiba onlar da bizim gibi Tulumbayı ilk çalıştırdıkları zaman sadece bunun sağlayacağı o bariz yararları düşündüler. Sonuçları daha sonra düşünüp endişelenmeye başladılar."

"Sen artık sonuçları bildiğini söylüyorsun. Onların kafası seninkinden daha ağır mı çalışıyor?"

"Bu para-adamların sonuçları araştırdıkları zamana bağlı. Tulumba yok edilmeye çalışılamayacak kadar çekici bir şey. Ben de... bazı şeyler olmasaydı meselenin bu yanıyla hiç ilgilenmezdim... Peki, ya sen ne düşünüyorsun Mike?"

Bronowski odada dolaşmaktan vaz geçerek Lamont'a baktı. "Galiba bir şey ele geçirdik."

Lamont uzmana bir an arkadaşına çıldırmış gibi baktı. Sonra da atılarak onu kolundan yakaladı. "Para-semboller konusunda mı? Anlat, Mike!"

"Bu sen Hallam'ın yanındayken oldu. Hallam'ın odasındayken. Bu konuda ne yapmam gerektiğine de karar veremedim. Çünkü neler olduğundan emin değilim. Ve şimdi..."

"Ve şimdi?"

"Hala emin değilim. Para-adamlar maden levhalarından birini yolladılar. Bunun üzerinde beş sembol var..."

"Ya?"

Latin harfleriyle yazılmış. Ve bu sözcük okunabiliyor."

"Ne?"

"İşte." Bronowski bir hokkabaz tavrıyla maden levhayı çıkardı. Bunun üzerinde bir çocuğun yazısına benzeyen iri beş harf vardı. Bunlar para-adamların o ince, karmaşık ve ışıltılı sembollerine hiç benzemiyorlardı. Para-adamlar "K-O-R-K-İ" yazmışlardı.

Lamont şaşkın şaşkın sordu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Şu ana kadar aklıma sadece bunun 'K-O-R-K-U' sözcüğü olabileceği geldi. Bir imla hatası yapmış olabilirler."

"Beni o yüzden mi sorguya çektin? Diğer tarafta birinin korktuğunu mu düşündün?"

"Bunun, şu son ay gitgide artan o pek belirgin heyecanınla bir ilişkisi olabileceği aklıma geldi. Açıkçası Pete, bana açılmaman hiç hoşuma gitmiyordu."

"Pekâlâ. Şimdi sonuca varmak için acele etmeyelim. Parça parça mesajlar konusunda uzman olan sensin. Acaba para-adamlar da Elektron Tulumbası konusunda korkuya mı kapılmaya başladılar?"

Bronowski, "Bu şart değil," dedi. "Onların bu Kâinatı ne dereceye kadar sezebildiklerini bilmiyorum. Onlar için bıraktığımız Tungsten'i fark ediyorlar. Varlığımızın farkındalar. Belki kafamızdan geçenleri de anlıyorlar. Belki de bize güven aşılamaya, korkacak bir şey olmadığını söylemeye çalışıyorlar."

"O halde neden 'KORKMAYIN' diye yazmıyorlar."

"Çünkü dilimizi henüz bu kadar iyi bilmiyorlar."

"Hım... O halde bu mesajı Senatör Burt'e götüremem."

"Götürmezsen iyi edersin. İki anlamlı bu. Hatta ben senin yerinde olsaydım diğer taraftan kesin bir şey almadıkça Burt'ü görmezdim bile. Para-adamların ne söylemeye çalıştıklarını kim bilir?"

"Ama bekleyemem, Mike. Haklı olduğumu biliyorum. Ve zamanımız da yok."

"Pekâlâ. Ama Burt'ü gördüğün takdirde bütün köprülerini de yakmış olursun. Buradaki fizikçilerle konuşmayı düşündün mü? Hallam'a tek başına baskı yapamazsın. Ama bir büyük bir grup fizikçi..."

Lamont şiddetle başını salladı. "İmkânsız! İstasyondaki adamlar Hallam'ın karşısında pelte gibi tirtir titredikleri için işlerinden atılmıyorlar. Adama karşı koyacak hiç kimse yok. Diğerlerini toplayarak onlardan Hallam'a baskı yapmalarını istemek pişmiş makarnaların dimdik durmalarını beklemekten farksız olur."

Bronowski'nin yumuşak yüzünde ondan beklenmeyecek kadar haşin bir ifade belirdi. "Belki de haklısın..."

Lamont da aynı derecede haşin bir tavırla, "Haklı olduğumu biliyorum," diye karşılık verdi.

7

Senatörü yakalamak zaman aldı. Lamont bu zaman kaybına çok sinirlendi. Üstelik para-adamlar Latin harfleriyle yazılmış başka bir mesaj da yollamadılar. Hatta hiç haber çıkmadı onlardan. Oysa Bronowski para-Kâinata altı haber yollamıştı. Her seferinde de para-sembolleri dikkatle seçmiş, mesaja 'KORKİ' ya da ‘KORKU’ sözcüklerini de katmıştı.

Lamont, bu kelimenin altı değişik biçiminin önemli olduğunu pek sanmıyordu. Ama Bronowski ümitliydi.

Ancak yine de bir şey olmadı. Ve Lamont sonunda Burt'ü görebildi.

Senatör, ince yüzlü, zeki bakışlı, yaşlıca bir adamdı. Bir kuşak boyunca Teknoloji ve Çevre Komitesi' Başkanlığını yapmıştı. İşini ciddiye alıyordu. Ve bunu belki on defa kanıtlamıştı.

Şimdi boynundaki, artık işareti sayılan eski tip kravatla oynuyordu. "Sana ancak yarım saat verebilirim, oğlum." Kol saatine bir göz attı.

Lamont endişeli değildi. Senatör Burt’ün ilgisini ona zaman sınırını unutturacak kadar çekeceğine inanıyordu. Genç fizikçi konuya başından da başlamadı. Çünkü bu seferki niyeti Hallam’la yaptığı görüşme sırasındakinden çok farklıydı.

Lamont, "Matematik konusunu bir tarafa bırakacağım, Senatör," dedi. "Ama her halde Tulumbanın çalışması yüzünden iki Kâinatın doğal yasalarının birbirlerine karıştığının farkındasınız." Senatör sakin sakin cevap verdi. "Bunlar birbirlerine karışıyorlar ve 10/30 yıl kadar sonra dengede olacaklar. Rakam bu muydu?" Kaşlarının uçlan aşağıya doğru kıvrıktı. Bu yüzden insan suratında her zaman hayret dolu bir ifade olduğunu sanıyordu.

Lamont, "Evet," dedi. "Ama bu sonuç bazı varsayımlara dayanılarak çıkarıldı. Yani bizim ve onların Kâinatına sızan yabancı yasaların giriş noktasından dışarıya doğru ışık hızıyla yayıldıkları düşünüldü."

"Neden?"

"Bu uygun bir varsayımdı. Mantıklı ve zararsız gözüküyordu. Ama ya yabancı yasaların yayılmasına karşı koyan madde değil de Kâinatın temel dokusuysa?"

"Nedir bu temel doku?"

"Bunu sözcüklerle anlatamam. Ama Kâinatın temel dokusunun doğal yasaları belirlediğini söyleyebiliriz. Kâinatımızın temel dokusu enerjinin saklanmasını emrediyor. Para-Kâinatın farklı olan temel dokusu nükleer etkinin bizimkinden yüz defa daha güçlenmesini sağlıyor."

"Ve?"

"Delinen temel dokuysa o zaman yoğun olsun olmasın maddelerin yaptıkları etkiler ikinci derecede kalır. Sızma oranı boşlukta, yoğun bir kitleye göre daha fazladır. Ama bunun yine de pek fazla olduğu söylenemez. Dış uzayda sızma Arz ölçümlerine göre önemli olabilir. Ama aslında bu ışık hızının pek küçük bir bolümü kadardır."

"Yani?"

"Yani yabancı doku bizim sandığımız gibi çabucak dağılmıyor. Güneş sisteminde yığılıyor. Tahmin ettiğimizden daha yoğun bu."

Senatör başını salladı. "Anlıyorum. Güneş sistemindeki boşluk ne zaman dengelenecek? Her halde süre 10/30 yıldan daha kısa."

"Çok daha kısa, efendim. 10/10 yıldan da kısa sanırım. Belki elli milyar yıl. Aşağı yukarı tabii."

"Karşılaştırılınca fazla gibi gözükmüyor. Ama yine de yeterli öyle mi? Tabii şu anda endişelenmemiz için bir neden yok."

"Korkarım endişelenmemiz için bir neden var, efendim. Denge noktasına erişmeden çok önce olan olacak. Tulumba yüzünden Kâinatımızda kuvvetli nükleer etki devamlı biçimde artıyor."

"Ölçülebilecek derecede mi?"

"Belki de değil, efendim."

"Tulumbanın yirmi yıldan beri çalışmasına rağmen mi?"

"Belki de öyle, efendim."

"O halde neden endişelenelim?"

"Çünkü Güneşin özündeki hidrojenle helyumun birleşme oranı kuvvetli nükleer etki gücüne bağlıdır. Bu etki belli belirsizce arttığı zaman bile Güneşteki Hidrojen birleşmesi fark edilecek bir biçimde fazlalaşacaktır. Güneş, radyasyon ve yer çekimi arasındaki nazik dengeyi sağlar. Şimdi yaptığımız gibi bu dengeyi radyasyonun lehine olacak bir biçimde bozarsak..."

"Evet?"

"Bu müthiş bir patlamaya neden olur. Bizim doğa yasalarımıza göre Güneşimiz kadar küçük bir yıldızın bir Süpernova olması imkânsızdır. Ama değişen yasalar yüzünden artık bu da olabilir. Önceden uyarılacağımızı da sanmıyorum Güneş müthiş bir biçimde patlayacak ve bundan sekiz dakika Sonra siz ve ben ölmüş olacağız. Arz da buharlaşarak gitgide yayılan bir bulut haline dönüşecek."

"Bu konuda yapılacak hiç bir şey yok mu?"

"Denge çoktan bozulduysa artık yapabileceğimiz bir şey de yok demektir. Ama çok geç kalmadıysak o zaman Tulumbayı durdurmamız gerekir."

Senatör öksürerek boğazını temizledi. "Seni görmeye razı olmadan önce hakkında biraz soruşturma yaptım, delikanlı. Çünkü seni tanımıyordum. Fikrini aldığım kimseler arasında Dr. Hallam da vardı. Onu her halde tanıyorsun?"

"Evet, efendim." Lamont'un dudağının kenarı hafifçe titredi ama sesi hala sakindi. "Onu çok iyi tanıyorum."

Senatör masasındaki bir kâğıda göz attı "Dr. Hallam bana mesele çıkarmaya meraklı, geri zekâlı bir insan olduğunu söyledi. Seni görmememi de istedi."

Lemon sesinin titremesini engellemeye çalıştı. "Bunlar onun sözleri mi, efendim?"

"Evet. Sözlerini aynen tekrarladım."

"O halde neden beni görmeye razı oldunuz, efendim?"

"Aslında Hallam böyle bir şey istediği için seni görmeye razı olmazdım, delikanlı. Zamanım çok değerli. Ve Allah da biliyor ya her gün sürüyle mesele çıkarmaya meraklı geri zekâlı insanları da görüyorum. Hatta bana pek övülen kimselerin arasında bile böyleleri oluyor. Ama bu sefer Hallam'ın ‘talebi’ hoşuma gitmedi. Bir senatöre emir verilmez, ondan taleplerde bulunulmaz. Hallam'ın da bunu öğrenmesi gerekiyor."

"O halde bana yardım edeceksiniz, efendim."

"Hangi bakımdan? Ne yapacaksın?"

"Tulumbanın durdurulmasını sağlamaya çalışacağım."

"Ya? Sana bu konuda yardım edemem. Bu imkânsız."

Lamont, "Neden?" diye sordu. "Siz Enerji ve Teknoloji ve Çevre Komitesinin Başkanısınız. Tulumbanın durdurulması da sizin göreviniz. Ya da çevreye tamiri kabil olmayacak kadar zarar verecek her teknolojik işlemi durdurmak. Ve hiç bir şey çevreye Tulumbadan daha büyük, tamiri daha imkânsız bir zarar da veremez."

"Tabii. Tabii. Eğer haklıysanız. Ama hikâyenizden sadece şu sonuç çıkıyor: sizin varsayımlarınız önceden kabul edilenlerden farklı. Hangi varsayımların doğru olduğunu kim söyleyebilir?"

"Kurduğum yapı, kabul edilen görüşün izah edemediği bir kaç noktayı da açıklıyor, efendim."

"O halde meslektaşlarınızın bu düzeltmenizi kabul etmeleri de gerekirdi. Ama o zaman da her halde bana gelmezdiniz."

"Meslektaşlarım bana inanmayacaklar. Çünkü çıkarları bunu engelleyecek."

"Sizin çıkarlarınız da yanılıyor olabileceğinizi düşünmenizi engelliyor... Oğlum, kâğıt üzerinde gerçekten müthiş bir gücüm var. Ama ben ancak kamu izin verdiği takdirde başarılı olabilirim. İzninle sana pratik politika konusunda bir ders vereceğim." Saatine baktı. Sonra da arkasına yaslanarak gülümsedi. "Halkın çevrenin korunmasını, hayatların kurtarılmasını istediğini düşünmek bir hatadır. Bu gayeler uğruna savaşacak bir idealiste minnet duyacaklarını sanmak da öyle. Halk sadece kendi kişisel rahatını

ister. Bunu yirminci yüzyıldaki çevre krizi sı-rasında iyice öğrendik. O günlerde sigaranın akciğer kanseri tehlikesini arttırdığı anlaşılmıştı. Tabii çare belliydi. Sigaradan vaz geçmek. Ama halk kansere yo! açmayan bir sigara yapılmasını istedi. İç yakımlı motorun atmosferi tehlikeli bir biçimde kirlettiği ortaya çıktığı zaman bu tür taşıtlardan vaz geçilmesi gerekirdi. Ama halk atmosferi kirletmeyen motorlar yapılmasını söyledi... Şimdi, delikanlı, benden Tulumbayı durdurmamı isteme. Bütün gezegenin rahatlığı ve ekonomisi ona bağlı. Sen bana Tulumbamızı anlat."

Lamont, "Korkarım bunun çaresi yok, Senatör," dedi. "Karşımızdaki temel bir sorun. Bununla oyunlar oynayamayız. Tulumbanın durdurulması şart."

"Ah... Ve siz sadece Tulumbadan önceki günlere dönmemizi önerebiliyorsunuz."

"Bu şart."

"O halde haklı olduğunuzu belirtecek kesin ve sağlam kanıtlar bulmalısınız."

Lamont, soğuk bir tavırla, "En iyi kanıt. Güneşin patlaması olur," diye cevap verdi. "Her halde bu kadar ileri gitmemi istemezsiniz."

"Belki de buna gerek yok. Neden Hallam'ın seni desteklemesini sağlamıyorsun?"

"Çünkü o Elektron Tulumbasının Babası sayılan küçücük bir adam. Çocuğunun dünyayı mahvedeceğini nasıl açıklar?"

"Ne demek istediğini anlıyorum. Ama Hallam bütün dünya için yine de Elektron Tulumbasının Babası. Ve bu konuda yalnız onun sözünü dinlerler."

Lamont başını salladı. "Hallam hiç bir zaman boyun eğmez. Güneşin patlamasını tercih eder."

Senatör, "O halde Hallam'ı zorla," dedi. "Bir teorin var. Ama tek başına bir teori hiç bir işe yaramaz. Bunu kanıtlamanın bir yolu olmalı. Mesela... uranyumun radyoaktif parçalanması çekirdek içindeki etkilere bağlıdır. Şimdi bu oran kabul edilen ölçüde değil de, sizin teorinizin ileri sürdüğü biçimde değişiyor mu?"

Lamont tekrar başını salladı. "Olağan radyoaktivite çekirdekteki zayıf etkiye bağlıdır. Ne yazık ki bu tür deneylerde önemli kanıtlar sayılmayacak sonuçlar elde edersiniz. Deneylerde kesin sonuçlar aldığınız sırada ise artık çok geç kalmış olursunuz."

"Peki, başka ne yapabilirsin?"

"Belirli piyon etkileri şimdi kesin bilgi sağlayabilir. Hatta daha da iyisi son zamanlarda kuak-

kuark karışımları şaşırtıcı sonuçlar verdi. Ben bunları izah edebileceğimden eminim..."

"İşte gördün mü?"

"Evet, ama bu bilgiyi elde edebilmek için Aydaki büyük proton-sinkroton aygıtını kullanmam gerekiyor, efendim. O aygıttan yararlanmak isteyenlerin listesi dolu. Bana ancak yıllar sonra sıra gelecek. Tabii biri yardım ederse o başka..."

"Beni mi kastediyorsun?"

"Evet, sizi kastediyorum, Senatör."

"Hallam hakkında bu sözleri söylediği sürece sana yardım edemem, oğlum. "Ve Senatör Burt eklemleri çıkık parmaklarını önündeki kâğıt parçasına vurdu. "Kendimi zor duruma düşüremem."

"Ama bu tehlikenin varlığı..."

"Kanıtla bunu."

"Hallam'ı susturun, ben de o zaman teorimi kanıtlarım."

"Kanıtla, ben de o zaman Hallam'ı sustururum." Lamont derin bir nefes aldı. "Senatör! Diyelim ki haklı olmam ihtimali zayıf da olsa yine de var. Bu zayıf ihtimal bile savaşmaya değmez mi? Her şey demek bu. İnsanlar, bütün dünya..."

"Savaşmamı mı istiyorsun? Bunu ben de isterdim. Güzel bir gaye uğruna yenilmenin dramatik bir yanı vardır. Her dürüst politikacının melekler şarkı söylerken alevler içinde batmayı hayal edecek kadar mazoşistçe bir yanı olduğunu söylemeliyim. Ama Dr. Lamont, insanın bunu yapabilmesi için

yine de kazanma şansı olduğunu bilmesi gerekir. İnsan yine de kazanma ihtimali olan bir şeyi desteklemelidir. Seni desteklersem, sadece senin sözünle insanların bayıl-dığı Tulumbaya karşı ne yapabilirim? Bir adam, ‘Felaket!’ çığlıkları atıyor diye herkesin alıştığı o kişisel zenginlik ve rahatlıktan vaz geçmesini mi isteyeceğim? Üstelik diğer bilim adamları sana karşılar. Ve Ulu Hallam da senden 'geri zekâlı' diye söz ediyor. Ah, hayır, boş yere alevler arasında batmayı istemem."

Lamont, "O halde aradığımın kanıtı bulmama yardım edin," dedi. "Korkuyorsanız, açık açık tavır almak..."

Burt sert sert onun sözünü kesti. "Korktuğum yok. Ben sadece akıllıca davranmaya çalışıyorum. Dr. Lamont, senin yarım saat çoktan sona erdi."

Lamont, Senatöre hayal kırıklığıyla baktı. Ama Burt'ün yüzündeki ifadeden onunla uzlaşmak niyetinde olmadığı anlaşılıyordu. Fizikçi odadan çıktı.

Senatör Burt ondan sonraki ziyaretçisini hemen kabul etmedi. Dakikalar geçerken o gözleri endişeyle kapıya dikili öyle oturdu. Kravatıyla oynayıp duruyordu. "Acaba bu genç adam haklı mı? Haklı olabilir mi? İddialarının doğru olması ihtimali var mı?"

"Hallam'ı çelmeleyip yüzünü çamura sokmak, o boğuluncaya kadar sırtında oturmak pek zevkli olurdu. Ama bu imkânsız. Kimse Hallam’a dokunamaz. "Burt Hallam'la on yıl önce bir defa savaşmaya kalkışmıştı. Aslında haklıydı. Çok haklıydı. Hallam ise hatalı. Daha sonraki olaylar kibirli Profesörün ne kadar yanlış davrandığını da ortaya koymuştu. Ama o savaş sırasında Burt’ün gururu fena halde kırılmış, seçimi kaybetmesine de ramak kalmıştı.

Burt kendi kendisine çatıyormuş gibi başını salladı. "İyi bir gaye uğruna seçimi kaybetme tehlikesini göze alabilirim. Ama gururumu tekrar ayaklar altına aldıramam. "Ziyaretçisinin içeri alınması için düğmeye bastı. Adamı karşılamak için ayağa kalkarken yüzünde sakin ve nazik bir ifade vardı.

8

Lamont hala mesleği bakımından kaybedeceği bazı şeyler olduğunu düşünseydi belki duraklardı. Çünkü Joshua Chen'i hiç kimse sevmiyordu. Onunla ilişkisi olanlar da hemen her tarafta kuşkuyla karşılanıyorlardı. Chen, 'tek kişilik bir asi gücüydü' denilebilir. Adam yalnız olmasına rağmen yine de sesini her tarafta duyurmayı başarıyordu. Çünkü gayeleri uğruna ezici bir heyecanla savaşıyordu. Ayrıca çok politikacının söylediği gibi dünyadaki her hangi olağan bir siyasi gruptan çok daha düzenli bir organizasyon da kurmuştu.

Tulumbanın Arzın enerji ihtiyacını çabucak karşılamasının sağlanmasının önemli nedenlerinden biri de Chen'di. Tulumba'nın ne kadar yararlı olacağı meydandaydı. Ama Chen konuşmaya başlayınca bütün dünya onu büyük bir dikkatle dinlemişti.

Adam şimdi Lamont'un karşısında oturuyordu. Yuvarlak yüzü ve çıkık elmacık kemikleri damarlarında yaklaşık dörtte üç Çinli kanı dolaştığını açıklıyordu.

Chen, "Şunu iyice anlamam gerekiyor," dedi. "Sadece kendiniz için mi konuşuyorsunuz?"

Lamont sinirli sinirli, "Evet," diye cevap verdi. "Hallam beni desteklemiyor. Hatta Hallam deli olduğumu söylüyor. Harekete geçmeden önce Hallam'ın onayını almanız mı gerekiyor?"

Chen kendisinden beklenilecek bir azametle, "Kimsenin onayına ihtiyacım yok," dedi. Sonra yine yüzünde o düşünceli ifade belirdi. "Demek para-adamlar teknolojide bizden çok daha ileriler?"

Lamont bu bakımdan biraz ihtiyatlı davranmış ve para-adamların insanlardan daha akıllı olduklarını söylememişti. "Teknoloji de daha ileri" sözleri o kadar kırıcı değildi. Ama aynı derecede doğruydu. "Bu belli bir şey... İki Kâinat arasındaki açıklıktan yararlanarak maden göndermeleri bile bunu gösteriyor. Biz bunu yapamıyoruz.

"Madem Tulumba bu kadar tehlikeli neden bunu geliştirdiler? Niçin hâlâ Tulumbayı çalıştırıyorlar?"

Lamont, bir kaç bakımdan dikkatli davranması gerektiğini öğrenmeye başlıyordu. Aslında bu soruyu ilk soranın Chen olmadığını söyleyebilirdi. Ama Çinli o zaman Lamont'un sabırsızlandığını ya da kendisini aşağı gördüğünü sanabilirdi. Bu yüzden bundan hiç söz etmedi. Onun yerine, "Her halde onlar da olağanüstü bir enerji kaynağı sağlayacak Tulumbanın hemen yapılması için sabırsızlanıyorlardı," dedi. "Tıpkı bizim gibi. Ama artık para-adamların da bizim kadar endişeli olduklarından eminim."

"Böyle söylüyorsunuz ama elinizde onların düşüncelerini belirtecek kesin bir kanıt yok."

"Şu anda gösterebileceğim bir kanıt olmadığını itiraf ediyorum."

"Bu yeterli değil."

"Ama tehlikeyi göze alabilir miyiz?.."

"Bu yeterli değil. Profesör. Elinizde kanıt yok. Ben hedeflere gelişi güzel ateş ederek ün yapmadım. Roketlerim her seferinde de hedefi vurdu. Çünkü ne yaptığımı biliyordum."

"Ama kanıt bulduğum zaman..."

"Ben de sizi desteklerim. Kanıtları yeterli bulduğum takdirde ne Hallam, ne de Senato başlatacağım seli önleyebilir. Bundan emin olabilirsiniz. Onun için kanıtınızı bulun ve tekrar beni görmeye gelin."

"Ama o zaman çok geç kalmış oluruz."

Chen omzunu silkti. "Belki. Ama bana kalırsa yanıldığınızı ve hiç bir kanıt olmadığını anlayacaksınız."

"Yanılmıyorum!" Lamont derin bir nefes alarak bir sır açıklıyormuş gibi ekledi. "Mr. Chen, Kâinatta canlıların yaşadığı milyar kere milyar gezegen olmalı. Bunların arasında teknoloji alanında çok ilerlemiş, milyarlarca akıllı canlılar da bulunabilir. Belki aynı şeyi para-Kâinat için de söyleyebiliriz. Belki de iki Kâinatın tarihi boyunca birçok dünya çift çift bir araya geldiler ve Tulumbadan yararlandılar. Belki de iki Kâinatın birbirlerine değdiği noktalarda on-yirmi ve hatta yüzlerce Tulumba bulunuyor."

"Bu sadece bir düşünce. Ama öyle olduğunu kabul edelim. Sonra?"

"Belki de on-yirmi ve hatta yüzlerce olayda doğa! yasa karışımı bir gezegenin Güneşini patlatacak dereceye de vardı. Belki de etki dışa doğru yayıldı.

Bir Süpernovanın enerjisi değişen doğal yasaya katılınca komşu yıldızlarda da patlamalar oldu. Bunlar da yine aynı biçimde diğerlerinin patlamasına neden yol açtılar... Belki de zamanla bir Galaksinin bütün merkezi ya da bir kolu patlayacak."

"Tabii bu sadece hayal ürünü bir şey."

"Öyle mi? Kâinatta yüzlerce Kuasar var. Bunlar aslında Kâinat ölçülerine göre küçücük şeyler. Sadece bir kaç güneş sistemi büyüklüğündeler. Ama ışıkları yüz Galaksininkine eşit."

"Yani bana kuasarların Tulumba uygulayan gezegenlerden kaldıklarını mı söylüyorsunuz."

"Evet. Bunun olabileceğini söylüyorum. Kuasarlar keşfedileli yüz elli yıl oldu. Bu sürede astronomlar enerji kaynaklarının ne olduğunu öğrenmeyi başaramadılar. Bu Kâinatta kuasarları izah edebilecek hiç bir şey yok. Hiç bir şey. O halde..."

"Ya para-Kâinat? Orada da çok sayıda Kuasar var mı?"

"Sanmıyorum. Orada şartlar çok farklı. Para-teori orada erimenin çok daha kolaylıkla olduğunu hemen hemen kesinlikle açıklıyor. Bu yüzden para Kâinattaki yıldızlar bizimkilerden daha küçük olmalı. Orada Güneşimizin çıkardığı enerjiyi elde etmek için kolay eriyen ve birleşen Hidrojenden daha az miktarlar gerekiyor. Bizim güneşimizinki kadar fazla enerji birdenbire patlar. Bizim yasalarımız para-Kâinata yayıldığı takdirde Hidrojenin eriyip birleşmesi biraz daha zorlaşır. O zaman para-yıldızlar da soğumaya başlar."

Chen, "Eh," dedi. "Bu o kadar fena bir şey sayılmaz. Para-Kâinatlılar gerekli enerjiyi elde etmek için Tulumbadan yararlanabilirler. Hesaplarınıza göre onların durumları iyi."

Lamont, "Hiç de değil," diye cevap verdi. O zamana kadar para-Kâinatın durumunu pek düşünmemişti. "Bizim Güneş patladığı an Tulumbanın çalışması da durur. Para-adamlar biz olmayınca Tulumbadan yararlanamazlar. Güneşleri gitgide soğumaya başlar. Tulumbadan enerji sağlayamadıkları için kötü duruma düşerler. Hatta durumları bizimkinden daha da feci olabilir. Neticede biz Güneşin patlamasıyla hiç acı çekmeden ölür gideriz. Onlar ise uzun süre azap beklerler."

Chen mırıldandı. "Hayal gücünüz fevkalade. Profesör. Ama söylediklerinizi kabul edemeyeceğim. Sırf sizin hayalleriniz yüzünden kimse Tulumbadan vaz geçemez. Tulumbanın insanlık için ne demek olduğunu biliyor musunuz? Bu sadece bedava, bol ve temiz enerji anlamına da gelmiyor. Bunun daha ötesine bakın. Artık insanlar geçimlerini sağlamak içir, çalışmak zorunda değiller. Tarihte ilk defa insanlık kafasını daha önemli bir problemin çözümüne verebilir. Gerçek potansiyelini geliştirme meselesine.

"Mesela... iki yüz elli yıl boyunca yapılan çalışmalar sonucu insan ömrü sadece biraz uzatılabildi. İnsanlar yüz yaşından fazla yaşamıyorlar. Yaşlılık Bilimi uzmanları bize tekrar tekrar, 'İnsanların ölümsüz olmamaları için ortada hiç bir neden yok,' diyorlar. Ama bu güne kadar kimse bu konuyla fazla ilgilenmedi."

Lamont öfkeyle, "Ölümsüzlük," diye homurdandı. "Siz hayallerden söz ediyorsunuz!" Chen, "Belki siz hayaller konusunda bir uzmansınız, Profesör," dedi. "Ama ben ölümsüzlük araştırmalarının başlatılmasını istiyorum. Bunu sağlayacağım. Tulumba durdurulduğu takdirde bu tür çalışmalar da başlayamaz. O zaman yine o eski pahalı ener-¡iye, kıt enerjiye, pis enerjiye döneriz. İki milyar Arzlı yeniden hayatını kazanmak için çalışır. Ölümsüzlükle ilgili hayaller de yine birer hayal olarak kalır."

"Zaten öyle kalacak. Kimse ölümsüz olamayacak. Hatta kimse normal ömrünü bile tamamlayamayacak."

"Ah, ama bu sadece sizin teoriniz."

Lemon ihtimalleri hesapladı ve kumar oynama ya karar verdi. "Mr. Chen, biraz önce para-adamların kafalarından geçenler konusunda bilgi vermek

istemedim. Ama bunu yapmaya çalışacağım şimdi. Onlardan haberler alıyoruz."

"Evet, ama onları İngilizceye çevirebiliyor musunuz?"

"Bize İngilizce bir sözcük yolladılar."

Chen, kaşlarını hafifçe çattı. Sonra birdenbire ellerini ceplerine soktu. Kısa bacaklarını öne doğru uzatarak, koltuğunda arkasına yaslandı. "Bu İngilizce sözcük nedir?"

"Korku." Lamont imla hatasından söz etmek gereğini görmedi.

Chen, "Korku," diye tekrarladı. "Sizce bu ne an lama geliyor?"

"Para-adamların Tulumbadan korktukları meydanda değil mi?"

"Hiç de değil. Para-adamlar Tulumbadan korksalardı onun çalışmasını da durdururlardı. Evet, onlar korkuyorlar bence. Ama bizim Tulumbayı durdurmamızdan korkuyorlar. Para-adamlara niyetinizi açıklamayı başardığınız anlaşılıyor. Sizin istediğiniz gibi Tulumbayı durdurduğumuz takdirde para-adamlar da aynı şeyi yapmak zorunda kalacaklar. Siz, kendini? de, biz olmadığımız takdirde para-adamların Tulumbayı çalıştıramayacaklarını söylediniz. İki taraflı bir çalışma bu. Para-adamları korktukları için ayıplamıyorum."

Lamont bir şey söylemedi.

Chen ekledi. "Bunu düşünmemiş olduğunuz belli. İyi ya. biz de artık ölümsüzlükle ilgileniriz. Halkın da bunu destekleyeceğinden eminim."

Lamont ağır ağır, "Ah," dedi. "Halkın destekleyeceği projeler... Sizin bunu neden önemli bulduğunuzu anlamamıştım. Siz kaç yaşındasınız, Mr. Chen?"

Chen bir an çabuk çabuk gözlerini kırpıştırdı. Sonra ayağa kalktı. Dönerek hızla ilerledi" ve odadan çıktı. Yumruklarını sıkmıştı.

Lamont daha sonra biografisini okudu. Chen altmış yaşındaydı. Babası altmış ikisinde ölmüştü. Ama bu da önemli değildi artık.

9

Bronowski, "Şansın yardım etmiş gibi bir halin yok," dedi.

Lamont Laboratuvarında oturmuş, gözlerini de ayakkabılarının burnuna dikmişti. Dalgın dalgın ayakkabılarının burunlarının biraz soyulmuş olduğunu düşünüyordu. "Öyle," diye başını salladı.

"Ulu Chen de mi seni hayal kırıklığına uğrattı?"

"Hiç bir şey yapmak niyetinde değil. O da kanıt istiyor. Hepsi de kanıt sağlamamı söylüyorlar. Ama açıkladığım her şeyi de red ediyorlar. Aslında bütün istedikleri o lanet olasıca Tulumbaları. Ya da ünleri veya tarihteki yerleri. Chen ölümsüzlük de istiyor."

Bronowski usulca sordu. "Ya sen ne istiyorsun, Pete?"

"İnanıyorum, inanıyorum. Ama aslında istediğin nedir?"

"Pekâlâ." Lamont elini masasına gürültüyle vurdu. "Tanrım! Haklı olmak istiyorum. Bu da benim hakkım. Çünkü yanılmıyorum."

"Emin misin?"

"Evet, eminim! Ve endişelendiğim de yok çünkü kazanmak niyetindeyim. Biliyor musun, Chen'in yanından ayrıldıktan sonra az kalsın kendimi aşağı görmeye başlayacaktım.

"Sen mi?"

"Evet, ben ya! Neden olmasın. Durmadan, Hallam her adımda beni engelliyor,' diye düşünüyordum. 'Hailem iddialarımı red ettiği sürece herkesin bana inanmamak için bir bahanesi olacak. Hallam karşımda kaya gibi dururken tabii ki yenileceğim. O halde neden Hallam'dan yararlanmadım? Niçin ona yaltaklanmadım? Hallam'ı iğneleyip benimle savaşmaya zorlayacağım yerde neden bir manevra çevirip onun beni desteklemesini sağlamadım?'"

"Bunu yapabilir miydin?"

"Hayır! Hiç bir zaman! Ama o çaresizliğim arasında... türlü şeyler düşündüm. Mesela... Aya gidebileceğimi. Tabii Hallam'ı kendime ilk düşman ettiğim sırada Arzın sonunun gelmiş olduğunun farkında değildim. Ama bu sorun ortaya çıktığı zaman durumu daha kötü bir hale sokmak için elimden geleni yaptım. Ama senin de ima ettiğin gibi hiç bir şey Hallam'ı Tulumbanın aleyhine döndüremezdi."

"Ama şimdi kendini aşağı görüyormuşsun gibi bir halin yok."

"Öyle. Çünkü Chen'le yaptığım konuşma yine de bir yarar sağladı. Bu sayede boşuna zaman kaybettiğimi de anladım."

"Öyle gözüküyor."

"Ama aslında bu gereksizdi. Problemin çözümü burada. Arzda değil. Chen'e Güneşimizin patlayabileceğini ama para-Güneşin böyle bir felakete uğramayacağını, ancak bunun da para-adamları kurtarmayacağını anlattım. Güneşimiz patladığı ve Tulumbanın bizi tarafımızdaki bölümü durduğu zaman para-Kâinattaki ucun da artık çalışmayacağını söyledim. Anlayacağın para-adamlar biz olmadan bu işi sürdüremezler."

"Evet. Anlıyorum."

"O halde neden düşünce dizimizi tersine çevirmiyoruz? Para-adamlarsız devam edemeyiz. Bu durumda Tulumbayı durdurmuşuz durdurmamışız buna kim aldırır? Biz para-adamların Tulumbayı durdurmalarını sağlamalıyız."

"Ah, ama onlar buna razı olurlar mı?"

"'K-O-R-K-İ' diye yazdılar ya! Bu da onların korktuklarını gösteriyor. Chen, para-adamların bizden korktuklarını söyledi. Daha doğrusu Tulumbayı durdurmamızdan korktuklarını. Ama ben buna kesinlikle inanmıyorum. Onlar korkuyorlar. Chen, bu fikri ileri sürdüğü zaman sesimi çıkarmadım. O da beni yendiğini sandı. Aslında yanılıyordu. O sırada Tulumbayı para-adamlara durdurtmamız gerektiğini düşünüyordum. Bunu yapmamız şart. Mike, sen dışında her şeyden vaz geçiyorum. Dünyanın tek umudu sensin Onlarla iletişim kurmanın yolunu bulmalısın."

Bronowski güldü. Sesinde adeta çocukça bir neşe vardı. "Pete, sen bir dâhisin."

"Ah, demek fark ettin?"

"Çok ciddiyim, Pete. Ne söylemek istediğimi ben daha ağzımı açmadan tahmin ediyorsun. Para-adamlara arka arkaya mesajlar yollayıp durdum. Onların Tulumba anlamına geldiğini sandığım sembollerini kullandım. Bizim Tulumba kelimesini de. Bu aylar süresince elde edebildiğim bilgi kırıntıcıklarını bir araya gelirdim ve para-adamların hoşnutsuzluk anlamına gelebilecek sembollerinden yararlandım. Yine İngilizce bir kelime de kullandım. Onlara derdimi anlatıp anlatamadığımı da bilmiyordum. Belki de olmayacak bir şeyler yazıp duruyordum. Hiç cevap alamayınca da umudum iyice azaldı."

"Bana bunu yapmaya çalıştığını söylemedin."

"Eh, neticede problemin bu kısmı beni ilgilendiriyor. Sen bana para-teoriyi anlatmak için zamanını harcamıyorsun."

"E, ne oldu?"

"Dün para-adamlara kendi dilimizde iki sözcük yolladım. Levhaya, ‘TULUMBA KÖTÜ' yazdım."

"Ve?"

"Bu sabah cevap geldi. Nihayet! Bu basit ve açıklı. Levhada, ‘Evet TULUMBA KÖTÜ KÖTÜ KÖTÜ' yazılıydı. İşte, al bak."

Lamont, ince levhayı alırken eli titriyordu. "Bir hata olamaz değil mi? İddiamız böylece desteklenmiş oluyor."

"Bana da öyle geliyor. Bunu kime götüreceksin?"

Lamont kesin bir tavırla, "Kimseye götürmeyeceğim," dedi. "Artık kimseyle tartışacak değilim. Bana bu sefer de bu mesajın sahte olduğunu, her şeyi benim hazırladığımı söylerler. Buna katlanmama hiç gerek yok. Bırakalım para-adamlar Tulumbayı durdursunlar. O zaman bizim Kâinatımızdaki tulumbalar da çalışmaz olur. Burada ne yaparsak yapalım Tulumbayı bir daha çalıştıramayız. O zaman bütün İstasyon haklı olduğumu, Tulumbanın tehlike yarattığını kanıtlamak için canla başla çabalar."

"Bunu da nereden çıkardın?"

"Çünkü Tulumbanın çalıştırılmasını isteyen ve bu yapılmadığı için öfkeden çılgına dönen güruh tarafından linç edilmekten ancak bu sayede kurtulabilirler... Sen de öyle düşünmüyor musun?"

Şey... belki. Ama beni endişelendiren bir şey var."

"Neymiş o?"

"Madem para-adamlar Tulumbanın tehlikeli olduğuna inanıyorlar, o halde aygıtı şimdiye kadar neden durdurmadılar? Biraz önce soruşturdum. Tulumba güldür güldür çalışıyor."

Lamont kaşlarını çattı. "Belki de para-adamlar Tulumbanın tek taraflı durdurulmasını istemiyorlar. Bizi ortakları sayıyorlar. Tulumbanın durdurulması için iki tarafın anlaşmasını istiyorlar. Böyle olamaz mı?"

"Olabilir.

"Olabilir. Ama bu iletişimin kusursuz olmadığı anlamına da gelebilir. Belki de para-adamlar aslında 'KÖTÜ'nün ne anlama geldiğini pek bilmiyorlar. Ben onlara kendi sembollerini kullanarak bir mesaj gönderdim. Belki her şeyi ters anladığım için onlar da şimdi KÖTÜ'nün bizim İYİ dediğimiz şey olduğunu sanıyorlar."

"Ah, olamaz!"

"Sen öyle olmadığını umuyorsun. Ama umut insana bir kazanç da sağlamıyor."

"Mike, sen mesaj göndermeye devam et. Para adamların sembollerinden kabil olduğu kadar çok kullanmaya çalış. Değişik biçimler dene. Uzman sensin. Bu iş sana kaldı artık. Her halde para-adamlar sonunda yanlış anlaşılmaları imkânsız, manaları belli bir şeyler söyleyecek kadar kelime öğrenirler. O zaman onlara Tulumbanın durdurulmasına razı olduğumuzu açıklarız."

"Böyle bir şey söyleyecek yetkimiz yok."

"Evet, ama para-adamlar bunu nereden bilecekler? Sonradan insanlık bizi birer kahraman sayacak."

"Önce bizi idam etseler bile mi?"

"Evet, öyle... Artık bu senin elinde, Mike. İşin daha uzamayacağından da eminim."

10

Ama yine de uzadı. Aradan iki hafta geçti. Para-adamlardan haber çıkmadı. İki arkadaşın sinirleri büsbütün gerildi.

Bronowski'nin her halinden anlaşılıyordu bu. O neşesi kalmamıştı. Lamont'un Laboratuvarına sıkıntılı bir sessizlik içinde girdi.

İki uzman sessizce birbirlerine baktılar.

Sonunda Bronowski, "Herkes sana kovulmaman için neden göstermen istendiğinden söz ediyor." dedi.

Lamont'un o sabah traş olmadığı belliydi. Laboratuvarı biraz dağınık gibiydi. Sanki fizikçi eşyalarını toplamaya başlamış gibi bir hal vardı burada. Lamont omzunu silkti. "Ne olmuş yani? Bu bana vız geliyor. Ben asıl 'Fizik Dergisi'nin yazımı red etmesine kızdım."

"Böyle yapacaklarını tahmin ediyordun..."

"Evet. Ama bana bunun nedenlerini açıklayacaklarım da sanıyordum. Bana asılsız, hatalı, olmayacak tahminler saydıkları noktaları söyleyebilirlerdi. Ben de o zaman onlarla tartışırdım."

"Ve bunu yapmadılar öyle mi?"

"Bu konuda bir tek kelime bile söylemediler 'Yazı İşleri grubumuz makalenizi yayınlanmaya uygun bulmadı.' İşte o kadar. Yazıma ellerini bile sürmek istemediler... Bu yaygın budalalık insanın cesaretini kırıyor. Galiba insanlığın sırf kötü kalpli ya da pervasız olduğu için intihar etmesine üzülmeyeceğim. Kalın kafalılık ve ahmaklık yüzünden mahvolma derecesine gelmek pek vakarsızca bir şey. Madem böyle öleceksin o zaman insan olmanın ne yararı var?"

Bronowski, "Budalalık..." diye mırıldandı. "Ahmaklık..."

"Buna başka ne ad verebilirsin? Ve şimdi beni haklı olmak gibi müthiş bir suç işlediğim için kovmak istiyorlar. Bana, işten kovulmamam için gerekli nedenler göstermemi söylüyorlar."

"Galiba herkes Chen'le görüştüğünü biliyor."

"Evet!" Lamont yorgun yorgun gözlerini uğuşturdu. "Anladığım kadarıyla Chen’i de yeteri kadar sinirlendirmişim. Oda kalkıp Hallam’a gitmiş, hakkımda bir takım hikâyeler anlatmış. Şimdi beni Tulumba projesini mesleğime uygun olmayan, gereksiz ve desteklenmeyen bir biçimde korkutma taktikleri uygulayarak sabote etmeye çalışmakla suçluyorlar. Bu yüzden İstasyonda çalışmam uygun değilmiş."

"Bunu kolaylıkla kanıtlayabilirler, Pete."

"Her halde. Ama bu da önemli değil."

"Ne yapacaksın?"

Lamont öfkeyle, "Hiç bir şey yapmayacağım." dedi. "Ellerinden geleni arkalarına komasınlar. Ben bürokrasiye güveniyorum. Bu cezanın uygulanması için atılacak her adım haftalarını ve hatta aylarım alacak. Sen de o arada çalışmalarını sürdürürsün. Para-adamlardan nasıl olsa haber alacağız."

Bronowski’nin yüzünde üzüntülü bir ifade belirdi. "Pete, ya alamazsak? Belki bu meseleyi tekrar düşünmenin zamanı geldi."

Lamont çabucak başını kaldırdı. "Neden söz ediyorsun sen?"

"Onlara hatalı olduğunu söyle. Özür dile. Göğsünü yumrukla. Bu işten vazgeç."

"Asla. Tanrım, Mike! Biz bir kumar oynuyoruz. Kaybedersek bütün dünya ve üzerindeki her canlı mahvolacak."

"Evet, ama bundan sana ne? Sen evli değilsin. Çoluğun çocuğun yok. Babanın ölmüş olduğunu biliyorum. Annenden ya da varsa kardeşlerinden hiç söz etmiyorsun. Bu dünyada özel duygular beslediğin bir tek kişi bile olduğunu sanmıyorum. Onun için yoluna git. 'Herkesin canı cehenneme,’ de!"

"Ya sen?"

"Ben de öyle yapacağım. Karımdan boşandım, çocuğum da yok. Genç bir kadınla yakın bir ilişkim var. Bu ilişki dünya var olduğu sürece de devam edecek. Yaşamama bakacağım! Hayatın zevkini çıkaracağım!"

"Ya yarın ne olacak?"

"Yarın Tanrı bilir. Nasıl olsa hepimiz pek çabuk öleceğiz."

"Bu felsefeyle yaşayamam... Mike, Mike! Ne oluyor? Bana para-adamlarla iletişim kuramayacağımızı mı söylemeye çalışıyorsun? Bu işten vaz mı geçiyorsun?"

Bronowski gözlerini arkadaşından kaçırdı. "Pe te, bir cevap aldım. Dün gece. Bu günü beklemeyi, biraz düşünmeyi istedim... Ama düşünüp de ne olacak?.. İşte mesaj burada."

Lamont uzmana soru sorarmış gibi bakıyordu. Maden levhayı alarak buna baktı. Mesajda noktalama yoktu.

"TULUMBA DURMAK YOK DURMAK YOK BİZ TULUMBA DURDURMAK YOK TEHLİKE DUYMAK YOK DUYMAK YOK DUYMAK YOK SİZ DURDURMAK VAR LÜTFEN DURDURMAK SİZ DURDURMAK VAR SİZ DURDURMAK SİZ VAR TEHLİKE DURDURMAK TEHLİKE TEHLİKE TEHLİKE DURDURMAK DURDURMAK TULUMBAYI VAR SİZ DURDURMAK."

Bronowski, "Tanrım..." diye mırıldandı. "Çok çaresiz durumda oldukları anlaşılıyor."

Lamont hâlâ mesaja bakıyordu. Bir şey söylemedi.

Bronowski, "Para-Kâinatta sana benzer biri olduğu anlaşılıyor," dedi. "Bir para-Lamont. Ve o da senin gibi para-Hallam'ları engelleyemiyor. Ondan bizi kurtarmasını rica ederken, para-adam da bizden aynı şeyi istiyor."

Lamont, "Ama biz bu mesajı gösterdiğimiz takdirde..." diye başladı.

"Yalan söylediğini iddia ederler. Bir psikopat olduğun için uydurduğun kâbusu desteklemek gayesiyle hileye başvurduğunu söylerler."

"Belki benim hakkımda böyle şeyler söyleyebilirler. Ama senin hakkında böyle bir iddiada bulunamazlar. Sen beni desteklersin, Mike. Bu mesajı aldığın, bunun eline nasıl geçtiğini anlatır, tanıklık edersin."

Bronowski kızardı. "Bunun ne yararı olur? O zaman da 'Para-Kâinatta da Lamont gibi bir deli var,' derler. 'İki kaçığın bir araya geldikleri anlaşılıyor.'

Ayrıca bu mesajın para-Kâinattaki yetkililerin bir tehlike olmadığına inandıklarını kanıtladığını da iddia ederler."

"Mike, benimle birlikte savaşmalısın."

"Bunun bir yararı olmaz, Pete. Sen kendin de söyledin: ahmaklık. Belki o para-adamlar ısrar ettiğin gibi bizden daha ileri. Hatta daha akıllı. Ama onların da bizim kadar ahmak oldukları belli. Bu yüzden de bütün çabalar boşuna. Schiller bunu belirtmişti. Ve ben ona inanıyorum."

"Kim?"

"Schiller. Üç yüz yıl önce yaşamış olan bir Alman yazar. Schiller Jan d'Ark'la ilgili bir oyununda şöyle diyor. 'Tanrıların kendileri bile ahmaklıkla boş yere savaşırlar...' Ben Tanrı değilim ve artık daha fazla çabalamayacağım. Vaz geç artık, Pete! Kendi yoluna git. Belki dünya biz öldükten sonra mahvolur. Ama böyle olmayacaksa yine de elimizden bir şey gelmez. Çok üzgünüm, Pete. İyi bir gaye uğruna savaştın ama kaybettin. Ben de artık bu konuyla ilgilenmeyeceğim." Bronowski çıktı.

Lamont yalnızdı artık. Koltuğunda oturmuş parmaklarını gayesizce masasına vuruyor vuruyordu. Güneşte bir yerde protonlar birbirlerine biraz daha aç gözlülükle sarılıyorlardı. Geçen her dakikayla bu aç gözlülükleri artacaktı. Ve bir an gelecek o nazik denge de bozulacaktı...

Lamont "Ve yeryüzünde hiç kimse yaşamayacak." diye bağırdı. "Kimse haklı olduğumu bilemeyecek!" Ağlamamak için gözlerini kırpıştırıyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

İşte Tanrılar!

1a

Dua diğerlerinden ayrılmakta fazla zorluk çekmedi. ‘Kadın’ her zaman bir mesele çıkmasını bekliyor ama hiç böyle olmuyordu. Hiç bir zaman gerçek bir zorlukla karşılaşmıyordu.

Ama neden karşılaşacaktı? Odeen ona o azametli tavırlarıyla itiraz ediyordu. "Yerinden ayrılma," diyordu. "Tritt’i sinirlendirdiğini biliyorsun." Hiç bir zaman kendisinin de sinirlendiğinden söz etmiyordu. Neticede ‘Akılcılar’ önemsiz şeyler yüzünden pek kızmıyorlardı. Ama Odeen 'erkek' yine de Tritt'in yanından pek ayrılmıyordu. ‘Erkek’ Tritt’de çocukların başından ayrılmadığı gibi.

Ama Odeen, Dua ısrar ettiği takdirde 'kadının' istediğini yapmasına da izin veriyordu. Hatta Tritt itiraza kalkıştığı zaman araya bile giriyordu. ‘Erkek’ Bazen Dua’nın yetenekleri, bağımsızlığı yüzünden onunla gururlandığını bile itiraf ediyordu... Dua dalgın dalgın, sevgiyle, "Odeen kötü bir ‘sol-eş’ sayılmaz," diye düşündü.

Tritt’Ie başa çıkmak daha zordu. Dua... şey... istediği gibi davrandığı zaman da ‘erkek’ 'kadına' ekşi ekşi bakıyordu. Ama tabii 'sağ-eşler' her zaman böyle oluyorlardı. Dua için Tritt sadece bir ‘sağ eş'ti. Ama çocuklar için 'Ebeveyn’di o. Ve çocuklar her zaman daha önemliydiler... Bu da iyi bir şeydi. Çünkü durum gerginleştiği sırada çocuklardan biri muhakkak gelip Tritt’i alıyordu.

Ama Dua’nın Tritt’e de fazla bir itirazı yoktu. "Erime" olayı dışında adama aldırmıyordu. Ama Odeen, Tritt’ten farklıydı. Başlangıçta Dua'yı çok heyecanlandırmıştı erkek. Sadece yanında olması bile kadının siluetinin ışıldayıp sönükleşmesine neden olmuştu. Odeen’in bir ‘Akılcı’ olması da nedense Dua’nın heyecanını daha arttırıyordu. Kadın neden bu tepkiyi

gösterdiğini anlıyamıyordu. Ama galiba acayip yaradılışının bir parçasıydı bu da. Dua kendi acayipliğine alışmıştı. Yani... hemen hemen.

Dua içini çekti.

Çocukluğunda, kendisini hâlâ bir kişi, bir tek varlık saydığı, bir 'Üçlü'nün bir üyesi olduğunu bilmediği günlerde bu acayipliğini daima daha fazla fark etmişti. Buna en çok başkaları neden olmuşlardı. Örneğin akşam yüzeye çıkmak gibi önemsiz bir olay yüzünden bile...

Dua akşamları yüzeye çıkmaya bayılıyordu. Diğer Duygucular yüzeyin akşamları soğuk ve kasvetli olduğunu söylüyorlardı. Dua yüzeyin halini onlara anlattığı zaman da titriyor ve birbirleriyle bileşiyorlardı. Hepsi de öğle sıcağında yüzeye çıkmaya hazırdılar. Uzanıyor, besleniyorlardı. Ama öğle zamanının iç sıkıcı olmasının da nedeni buydu. Dua durmadan cıvıldar gibi konuşan bu yaratıkların yanında olmaktan hoşlanmıyordu.

Tabii Dua'nın da beslenmesi gerekiyordu. Ama o akşamı tercih ediyordu. Tabii o sırada yiyecek daha az oluyordu. Etraf loş ve Koyu kırmızıydı. Ve Dua yalnız kalıyordu. Tabii diğerlerine yüzeyin o sırada daha soğuk ve karanlık olduğunu söylüyordu. Sırf onlar soğuğu hayal ederken kenarlarının sertleşmesini seyretmek için. Tabii genç Duyguculların fazla sertleşmeleri de kabil değildi. Bir süre sonra diğerleri aralarında fısıldaşarak Dua’ya gülüyor ve onu yalnız bırakıyorlardı.

Küçük güneş ufka yaklaşmıştı artık. O gizli kırmızılığı sadece Dua görebiliyordu. Kadın yanlara doğru uzandı. Karın ve sırtını kalınlaştırdı. O hafif sıcaklığı emdi. Bunu ağır ağır 'çiğneyerek' uzun dalga ışınlarının hafifçe ekşi tadının zevkini çıkarmaya çalıştı. (Dua o zamana kadar bu tattan hoşlandığını itiraf eden bir tek Duygucuyla bile karşılaşmamıştı.) Ama kadın da bu tadı özgürlüğe bağladığını hiç bir zaman açıklayamamıştı. Yalnız kaldığı zaman diğerlerinden kurtuluyor ve özgür oluyordu.)

Şimdi bile yalnızlık, soğuk ve o kopkoyu kırmızı renk kadına 'Üçlü’den önceki eski günleri hatırlatıyordu, Özellikle Dua’nın kendi ‘ebeveyn’ini. Adam ağır ağır Dua’nın peşinden gelirdi. Başına bir şey gelmesinden çok korkardı.

Adam Dua’ya her zaman dikkat ve itina gösterirdi. Bütün 'Ebeveyn'ler öyleydiler zaten. Özellikle ortadaki küçüklere, iki yandakilerden daha

bağlıydılar. Bu Dua'yı her zaman sinirlendirmiş ve çocuk Ebeveyn’in kendisini terk edeceği günü hayal eder olmuştu. Ebeveyn’ler eninde sonunda çocukları bırakmak zorundaydılar. Dua'nın Ebeveyn'i de günün birinde aynı şeyi yapmıştı. Çocuk adamı çok aramıştı o zaman.

Ebeveyn, Dua’ya meseleyi dikkatle anlatmaya çalışmıştı. Aslında Ebeveyn’ler duygularını kelimelerle açıklamakta her zaman zorluk çekerlerdi. Dua o gün Ebeveyn’den kaçmıştı. Hınzırlık olsun diye değil. Adamın ne söyleyeceğini tahmin ettiği için diye de değil. Sadece mutluluğundan. Dua, öğleyin özel bir yer bulmayı başarmış ve bu beklenmedik yalnızlığından yararlanarak karnını tıka basa doyurmuştu. Acayip bir duyguya kapıldığı için bir şeyler yapmak istiyordu. Dua kayaların üzerlerinden kaymış, kenarları taşları örtmüştü. Dua, bebekler dışında kimsenin böyle yapmaması gerektiğini, bunun çok ayıp sayıldığını biliyordu. Ama bu hareket onu hem heyecanlandırıyor, hem de yatıştırıyordu.

Sonunda Ebeveyn, Dua’yı yakaladı. Onun karşısında uzun bir süre sessizce durdu. Sanki Dua’dan yansıyan ışıkları iyice engellemek istiyormuş gibi gözlerini küçültüp yoğunlaştırdı. Kabil olduğu kadar uzun bir süre yaptı bunu.

Dua önce ona şaşkın şaşkın baktı. Ebeveynin kayalara süründüğünü gördüğünü ve bu yüzden ondan utandığını düşünüyordu. Ama görünürde bir utanç-halesi' yoktu. Sonunda Dua uysalca, "Ne var, Baba?" diye sordu.

"Vakit geldi, Dua. Bunu bekliyordum. Her halde sen de öyle."

"Ne vakti?" O an gelmişti. Dua da bu yüzden inatla bu gerçeği red etmeye çalışıyordu. Bilmek istemediği takdirde, hiç bir şeyi öğrenmezdi. (Dua sonraları da bu alışkanlığından pek kurtulamayacaktı. Odeen, Bazen yaptığı gibi ukalaca bir sesle, "Bütün Duygucular böyledir," diyecekti. Özellikle Akılcı olmanın önemi yüzünden iyice sarsıldığı anlarda.

Dua'nın Ebeveyni, "Artık öbür tarafa 'geçmemin' zamanı geldi," dedi. "Bundan sonra seninle beraber olamayacağım." Sonra durup Dua'ya baktı. Kız bir şey söyleyemedi.

Ebeveyn ekledi. "Bunu diğerlerine de söylersin."

"Neden?" Dua isyanla düştü. Silueti vuzuhlaşmıştı. Gitgide de bulanıklaşıyordu bu. Kız dağılmaya çalışıyordu. Tamamiyle 'dağılmayı' istiyordu ama tabii bu imkânsızdı. Bir süre sonra Dua'nın canı yandı, vücuduna kramplar girdi. O da yeniden katılaşmak zorunda kaldı. Ebeveyn’i Dua'yı azarlama zahmetine bile girmedi. Ona, "Seni biri böyle yayılmış halde görmemeli," demedi. "Pek ayıp olur bu."

Dua hemen, "Onlar aldırmazlar bile," deyiverdi. Sonra da bu sözlerin Ebeveyn’i yaralayacağını bildiği için üzüldü. Adam hâlâ onlardan 'küçük-sol' ve 'küçük-sağ’ diye söz ediyordu. Ama küçük-sol çalışmalarına dalmıştı. Küçük-sağ ise bir 'Üçlü' oluşturmaktan söz edip duruyordu. İçlerinde sadece Dua kendisini hâlâ küçük bir çocuk gibi hissediyordu. Ama tabii, en küçükleri oydu. Duygucular her zaman böyleydiler ve durumları da farklıydı.

Dua'nın Ebeveyni sadece, "Sen yine de onlara söyle," diye tembih etti. Durarak birbirlerine baktılar.

Dua, diğerlerine. Ebeveynin ‘geçtiğini’ söylemeyi istemiyordu. Kendisini onlara eskisi kadar yakın hissetmiyordu. Çok küçükken durum farklıydı. O günlerde kardeşler kendilerini diğerlerinden ayırt edemiyorlardı bile. Sol-erkek kardeş, kendisini sağ-erkek kardeş sanıyordu. Ya da orta-kız kardeş. Hepsi de incecik, duman gibi şeylerdi. Birbirlerine karışıyorlardı. Birbirlerinin içinden geçiyor, duvarların gerisine saklanıyorlardı.

Onlar küçükken kimse bu duruma aldırmıyordu.

Büyükler yani. Ama sonra Dua’nın erkek kardeşleri kalınlaşıp koyulaştılar, ciddileştiler. Kızdan uzaklaştılar. Dua Ebeveyne bundan şikâyet ettiği zaman adam şefkatle, "Sen artık incelemeyecek kadar büyüdün, Dua," diyordu.

Dua onu dinlememeye çalışıyordu. Ama sol-erkek kardeşi ondan uzaklaşıyor ve "Sokulma," diye söyleniyordu. "Sana ayıracak zamanım yok." Sağ kardeşi ise daima ‘sertti’ artık. Yumuşamıyordu. Sessiz ve sıkıntılıydı. Dua bu duruma bir anlam veremiyor, Baba da bu konuda anlaşılır bir açıklama yapamıyordu. Adam sanki vaktiyle öğrendiği bir dersi tekrarlıyormuş gibi arada sırada, "Soldakiler Akılcı olur," diye açıklıyordu. "Sağdakiler ise Ebeveyn, Dua. Onlar büyüyerek kendi yollarına giderler."

Dua, Kardeşlerinin kendi yollarına gitmelerinden hiç hoşlanmıyordu. Artık onlar çocuk değillerdi. Ama kız hâlâ çocuk sayılabilirdi. Bu yüzden diğer Duygucularla birlikte dolaşıyordu. Onların hepsi de Dua gibi erkek kardeşlerinden şikâyetçiydiler. Hepsi de ileride kuracakları 'Üçlü'lerden söz ediyorlardı. Hepsi de güneşte uzanıyor ve besleniyorlardı. Gitgide birbirlerine daha benziyorlardı. Her gün aynı şeyleri söylüyorlardı.

Sonunda Dua bu Duygucudardan nefret eder oldu. Artık fırsat buldukça yalnız başına dolaşıyordu. Bu yüzden de diğerleri ona, "Sol-Duygucu" adını taktılar. (Dua uzun bir süreden beri bu adı duymamıştı. Ama bu sözcükler aklına geldiği zaman küçük Duyguculların ince titrek seslerini duyar gibi oluyordu. Onlar bu sözlerin kızı yaraladığını bildikleri için bu adı ısrarla tekrarlayıp duruyorlardı.)

Ama herkes Dua'yla alay ettiği sırada Ebeveyni yine de kızla ilgileniyordu. Adam kızı beceriksizce diğerlerine karşı korumaya da çalışıyordu. Bazen Dua'ya göz kulak olmak için hiç hoşlanmamasına rağmen kızın peşinden yüzeye de çıkıyordu.

Dua bir keresinde Ebeveyni bir 'Sert'le konuşurken gördü. Bir Ebeveynin bir Sert'le konuşması zordu. Dua henüz küçük olmasına rağmen yine de bunu biliyordu. Aslında Sert'ler sadece Akılcı'larla konuşuyorlardı.

Dua onları görür görmez korktu ve hemen inceliverdi. Ama o sırada Ebeveynin, "Dua'ya iyi bakıyorum, Sert-efendim," dediğini de duydu.

"Sert beni sormuş olabilir mi?" diye düşündü. "Ah, belki de Acayipliğim konusunda bilgi almak istedi. Ama Ebeveynimin özür dilermiş gibi bir hali yoktu. Hatta Sert'e bile benimle nasıl İlgilendiğinden söz ediyordu." Dua hafif, Acayip bir gurur duydu.

*

Ama işte artık Ebeveyn gidiyordu. Dua'nın sabırsızlıkla beklediği o özgürlük birdenbire bütün güzelliğini kaybetti. Acı bir yalnızlık halini aldı. Kız, "Ama neden 'geçmen' gerekiyor?"

"Bu şart, sevgili küçük-ortam."

Ebeveyn bunu yapmak zorundaydı. Dua da biliyordu bunu. Er geç herkes 'geçecekti'. İleride bir gün gelecek Dua da içini çekerek, "Bu şart,"

diyecekti.

Kız sonra, "Ama ne zaman geçmen gerektiğini nereden anlıyorsun?" diye sordu. "Zamanı kendin tespit edebildiğine göre... niçin başka bir günü seçmiyor ve daha bir süre burada kalmıyorsun?"

Ebeveyn, "Sol-Baban karar verdi buna," diye açıkladı. "Üçlü onun dediklerini yapmak zorundadır."

"Neden onun dediğini yapacakmışsın?" Dua,

Sol-Babasını da, Orta-Anasını da pek görmüyordu. Artık onlar önemli değillerdi. Dua için önemli olan karşısında duran, düz yüzeyli, tıknaz Sağ-Babası, Ebeveyni, babacığıydı. Babacığının bir Akılcı gibi düzgün kıvrımları yoktu. Bir Duygucu gibi titrek ve düzensiz de değildi. Ve Dua, Ebeveynin ne söyleyeceğini her zaman tahmin edebiliyordu. Hemen hemen her zaman...

Şimdi de adamın, "Bunu küçük bir Duygucuya anlatamam," diyeceğinden emindi.

Öyle de oldu.

Dua müthiş bir üzüntüyle bağırdı. "Seni özleyeceğim! Sana hiç aldırmadığımı düşündüğünü biliyorum. Bana her zaman bazı şeyleri yapmamamı söylediğin için senden hoşlanmadığımı sandığının da farkındayım. Ama beni engellediğin için sana kızmayı, burada olmamana tercih edeceğim."

Ve babası orada öyle durdu. Adamın böyle bir feryat karşısında biraz yaklaşıp, el gibi bir parça uzatmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Ebeveyn belirli bir biçimde çabaladı. Ama sonunda titrek bir el uzattı. Bunun dış çizgisi biraz yumuşakçaydı.

Dua, "Ah, Babacığım," diyerek kendi elinin Ebeveyninkinin üzerine akmasına izin verdi. Adamın eli Dua'nın vücut-maddesinin altında buğulu bir biçimde ışıldıyordu şimdi. Ama kız, Ebeveynin eline dokunmamaya da dikkat ediyordu. Bunun adamı çok utandıracağını biliyordu.

Sonra Ebeveyn elini çekti. Dua'nın eli boşluğu kavradı sanki. Adam, "Sertleri unutma. Dua," dedi. "Onlar sana yardım edecekler. Ben... ben artık

gideyim."

Ebeveyn uzaklaştı. Ve Dua adamı bir daha görmedi.

Şimdi kadın, gurup zamanı orada oturmuş bütün bunları hatırlıyordu. Tritt'in bir süre sonra onun yanlarında olmadığını fark edeceğini ve Odeen'e dırdır edeceğini biliyordu. Bu düşünce kadının isyanla sarsılmasına neden oluyordu.

Tabii Odeon de ona görevlen konusunda bir nutuk çekecekti.

Dua, "Buna aldıracak değilim," dedi kendi kendine.

1b

Odeen, Dua'nın yüzeye çıkmış olduğunun farkında gibiydi. Bu konuya bütün dikkatini vermemekle beraber kadının hangi yönde ve hatta ne kadar uzaklıkta olduğunu saptayabiliyordu. Durup düşündüğü takdirde belki hoşnutsuzluk duyacaktı. Çünkü bu iç sezgi uzun bir süreden beri gitgide daha azalıyordu. Odeen de nedenini bilmemekle beraber bu yüzden bir memnunluk duyuyordu. Her şeyin böyle olması gerekiyordu. Bu vücudun yaşla geliştiğinin bir işaretiydi.

Tritt'in bu iç-sezgisinin azaldığı yoktu. Sadece bu daha çok çocuklara doğru yöneliyordu. Tabii bu da yararlı bir gelişme sayılırdı. Ama neticede bir Ebeveynin rolü önemli olmakla beraber yine de basitti. Bir Akılcı çok daha karmaşık bir varlıktı. Ve bu düşünce Odeen'e sıkıntıyla karşılık bir memnunluk veriyordu.

Tabii gerçek bilmece Dua'ydı aslında. Kadın diğer Duyguculara hiç benzemiyordu. Bu Tritt'i şaşırtıyor ve sinirlendiriyor, adamın büsbütün derdini anlatamayacak bir hale girmesine neden oluyordu.

Dua'nın hali Odeen'i de Bazen şaşırtıyor ve sinirlendiriyordu ama adam aynı zamanda kadının hayattan zevk alınmasını sağlama yeteneği olduğunun da farkındaydı. Bu ayrı iki özelliğin arasında da bir bağ olmalıydı. Kadının zaman zaman öfke uyandırması, verdiği o müthiş mutluluğun küçük bir bedeli sayılabilirdi.

Belki de Dua'nın böyle Acayip bir yaşam sürmesi de gerekliydi. Sertlerin kadınla ilgilendikleri anlaşılıyordu. Oysa aslında onlar sadece Akılcılara ilgi gösteriyorlardı. Bu da Odeen'i gururlandırıyordu. Duygucunun bile ilgiye layık görülmesi Üçlü için iyi bir şeydi.

Evet, her şey gerektiği gibiydi. Temel buydu. Odeen de sonuna kadar hep böyle hissetmeyi istiyordu. İleride bir gün 'geçme'nin de ne olduğunu da öğrenecekti. Belki o zaman geçmeyi çok isteyecekti de. Sertler bunu ona kesinlikle söylüyorlardı. Bütün Akılcılara söyledikleri gibi. Ama Odeen'e, "Zamanı kesinlikle senin iç-bilincin belirleyecek," diyorlardı. "Bunu dıştan gelecek bir öneriyle hesaplamayacaksın."

Losten, Odeen’e, "Sen kendi kendine neden geçmen gerektiğini bildiğini söyleyeceksin," demişti. "İşte o zaman geçeceksin. Üçlü'n de seninle birlikte gelecek." Losten dikkatle, kolay anlaşılacak kelimeler seçerek konuşuyordu. Zaten bir Sert, bir Yumuşakla her zaman böyle konuşmak âdetindeydi. Sanki Sert derdini anlatmaya çabalıyormuş gibi.

Odeen de, "Şu anda geçmeyi istediğimi pek söyleyemeyeceğim, Sert-efendim," diye cevap vermişti. "Öğrenilmesi gereken çok şey var."

"Tabii, sevgili Odeen. Henüz hazır olmadığın için böyle düşünüyorsun."

Odeen de, kendi kendine, "Ben her zaman öğrenilmesi gereken çok şey olduğunu düşüneceğim," demişti. "Bu durumda nasıl hazır olabilirim?" Ama bunu Losten’e söylememişti. Günün birinde her şeyi anlayacağından emindi.

Odeen kendisine baktı. Az kalsın kim olduğunu unutacak ve bunu yapmak için bir gözünü uzatıverecekti. En olgun bir kılcı da bile bazı çocukça istekler oluyordu. Tabii aslında Odeen’in gözünü uzatmasına hiç gerek yoktu. Gözü yerindeyken de her şeyi kolaylıkla fark edebiliyordu. Odeen memnunluk uyandıracak kadar sağlam olduğunu düşündü. Silueti biçimli ve belirgindi. Birbirlerine zarafetle bağlanan düzgün ve kıvrımlı yumurta biçimi parçalardan oluşmuştu.

Odeen’in vücudunda Dua’daki ,o Acayip ama çekici pırıltı yoktu. Tritt’in insanın içini rahatlatan tıknazlığı da. Odeen, ikisini de seviyordu. Ama vücudunun Dua ya da Tritt’inki gibi olmasını da istemezdi. Kafasının da öyle. Tabii bu düşüncesini hiç bir zaman açıklamayacaktı. İkisini de kırmayı istemiyordu. Ama Odeen anlayışı Tritt’inki kadar kısıtlı olmadığı için minnet duyuyordu. Kafası Dua’nınki gibi düzensiz olmadığı için de. Onların bu duruma aldırdıklarını sanmıyordu. Her halde başka türlü kafalar olduğunun farkında bile değillerdi.

Odeen yine Dua’nın nerede olduğunu farketti ve bu sezgisini mahsus körleştirdi. Şu ara Dua’ya ihtiyacı yoktu. Tabii kadını eskisine göre daha az istediği söylenemezdi. Ama çok ilgi duyduğu başka konular da vardı artık. Bir Akılcının kafasını çalıştırmaktan gitgide daha büyük bir zevk alması onun olgunlaşma yolunda olduğunu gösterirdi. Ve bir Akılcı kafasını yalnız başına ve bir de Sertlerle beraberken çalıştırabilirdi.

Odeen, Sertlere gitgide daha fazla alışıyordu Daha fazla bağlanıyordu. Genç adam bunun doğru ve uygun bir şey olduğunu da düşünüyordu. Çünkü bir Akılcıydı o. Ve Sertlerin de bir bakıma Üstün-Akılcılar olduklarını düşünüyordu. (Bunu bir keresinde Losten'e de söylemişti. Losten Akılcıların en dost halliysiydi. Ayrıca Odeen'e o diğer Sertlerden daha gençmiş gibi geliyordu. Losten bu sözleri duyduğu zaman etrafa neşe dalgaları yaymış ama bir şey de söylememişti. Ancak bunun doğru olmadığı cevabını da vermemişti.)

Odeen’in ilk anılan Sertlerle ilgiliydi. Ebeveyni gitgide daha çok son çocukla ilgilenmişti. Bebek Duygucuyla. Bu da normaldi. Tritt de son çocuk dünyaya geldiği zaman aynı biçimde davranacaktı. Tabii son bir çocuk olduğu takdirde. (Odeen bu son sözleri Tritt'ten duymuştu. Adam Dua'ya sitem ederken hep bunu söylüyordu.)

Odeen, çocukluğunda Ebeveyni daha çok bebekle ilgilendiği için eğitimine erken başlamıştı. O bebekçe hallerini çabuk kaybetmişti. Daha Tritt'le karşılaşmadan bir hayli şey de öğrenmişti.

Ama o karşılaşmayı da hiç bir zaman unutmayacaktı. Sanki aradan yarım bir ömür geçmemiş, sanki bu olay daha dün olmuştu. Odeen kendi kuşağından Ebeveynler görmüştü tabii. Bu gençlerin ‘kuluçkaya yatmadan' ve böylece gerçek birer Ebeveyn olmadan önce diğerlerinden ayırt edilecek bir tarafları yoktu. Kafaları ağır çalışan, hantal yaratıklar halini alacaklarını gösteren bir işaret de olmadığı gibi. Odeen çocukken sağ-erkek kardeşiyle oynamış ve aralarında kafaca bir fark olduğunu da pek anlamamıştı. (Ama şimdi geriye baktığı zaman bu farkın var olduğunu da görüyordu.)

Odeen çocukluğunda bir Ebeveynin Üçlü'deki rolünü de vuzuhsuzca öğrenmişti. Fısıltıyla anlatılan 'erime' hikâyelerini o da duymuştu.

Tritt ortaya ilk çıktığı zaman, Odeen'le karşılaştıkları an her şey değişmişti. Odeen hayatında ilk defa içinde bir sıcaklık hissetmiş ve düşünceyle hiç bir ilgisi olmayan bir şey yapmak istediğini sezmişti. Genç adam şimdi bile bu yüzden duyduğu utancı hatırlıyordu.

Ama Tritt utanmamıştı tabii. Üçlü'nün faaliyetleri Ebeveynleri hiç bir zaman utandırmazdı. Duygucular ise hemen hemen hiç bir zaman utanç duymazlardı. Akılcılara özgü bir problemdi bu.

Odeen bu derdini bir Serte açıkladığı zaman o, "Fazla düşünüyorsun," demişti. Bu cevap Odeen’e yeterli gelmemişti. Hangi bakımdan 'fazla düşünüyordu' o?

Tabii ilk karşılaştıkları sırada Tritt iyice gençti. Hâlâ çocuksu bir tarafı vardı. Hissettikleri Odeen'i utandıracak kadar belirgindi. Vücudunun kenarları hemen hemen saydamlaşmıştı.

Odeen kararsızca sormuştu. "Seninle daha önce hiç karşılaşmadık değil mi, Sağ-arkadaş?"

Tritt, "Ben daha önce buraya hiç gelmedim," demişti. "Beni buraya getirttiler."

İkisi de ne olduğunu biliyorlardı. Biri onların birbirlerine uygun olduklarını düşünmüş ve karşılaşmalarını sağlamıştı. Odeen o sırada bunu planlayanın bir Ebeveyn olduğunu düşünmüştü. Ama daha sonra bu karşılaşmayı sağlayanın bir Sert olduğunu anlayacaktı.)

Tabii Odeen'le Tritt’in kafaca anlaşmaları imkânsızdı. Odeen de müthiş bir öğrenme hırsı vardı. Tritt de ise öğrenme kavramı bile yoktu.

Odeen ona dünyalarından ve onun Güneşinden, hayatın tarihi ve mekanizmasından. Kâinattan söz etti.

Tritt sakin sakin Odeen'i dinledi. Bir şey anlamadığı belliydi. Ama Odeen'i dinlemek de onu mutlu ediyordu. Odeen’i ise konferans vermek.

İlk hareket Tritt’ten geldi. Bunu ona özel ihtiyaçları zorlamıştı. Odeen o gün kısa öğle yemeğinden sonra öğrendiklerini heyecanlı heyecanlı anlatıyordu. Tritt’le o daha yoğun bir maddeden oluşmuşlardı. Onun için beşini daha çabuk emiveriyorlardı. Güneşte biraz dolaşmaları yeterli oluyordu. Buna karşılık Duygucular Güneşte saatlerce yatıyor, bu işi sanki mahsus uzatmak istiyorlarmış gibi kıvrılıp bükülüyor ve inceliyorlardı.

Duyguculara hiç bir zaman aldırmayan Odeen konuşabildiği için mutluydu. Onlara sessizce bakan Tritt’in huzursuzluğu ise iyice belirli bir hal almıştı. Birdenbire Odeen’e sokuldu.

Fena halde utanan Odeen, "Yaklaşma, Tritt," dedi.

Tritt ısrarla, "Neden?" diye sordu. "Bunda ne kötülük var?"

"Bu doğru yol değil ki. Bize bir Duygucu gerekiyor."

O günden sonra her karşılaşmalarında Tritt Odeen'e baskı yapmaya başladı.

Odeen, "Tritt," diyordu. "Sana bir Duygucu gerektiğini söyledim. Ancak o zaman her şey uygun, olur."

Sonunda Tritt, "O halde bir Duygucu bulalım," diye homurdandı.

"Bir Duygucu bulalım!" Tritt, basit istekleri yüzünden her zaman doğrudan doğruya harekete geçmeye alışıktı. Odeen ise ona hayatın ne kadar karmaşık olduğunu anlatabileceğinden pek emin değildi. Şefkatle, "Bu o kadar kolay değil, Sağcık," diye başladı.

Tritt onun sözünü kesti. "Bunu Sertler başarabilirler. Sen onlarla dostsun. Sertlerden bir Duygucu işte."

Odeen dehşetle irkildi. "Bunu yapamam! Henüz bunun zamanı değil..." Yine ders veriyormuş gibi bir tavırla konuşmaya başlamıştı. "Yoksa bunu fark ederdim. O zamana kadar..."

Tritt onu dinlemiyordu bile. "Öyleyse ben isterim."

Odeen dehşetle, "Olmaz!" diye bağırdı. "Sen bu işe karışma. Sana henüz uygun anın gelmediğini söylüyorum. Eğitimimi düşünmem gerekiyor. Bir Ebeveyn olmak, bir şey öğrenmek zorunda kalmamak çok kolay..." Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu. Aslında doğru değildi bu. Odeen sadece Sertleri kızdıracak bir şey yapmak istemiyordu. Onlarla olan yararlı ilişkisi tehlikeye girmemeliydi.

Ama Tritt onun sözlerinden alınmışa benzemiyordu. Odeen, "Tritt bildiklerinin dışında bir şey öğrenmeyi istemiyor," diye düşündü. "Bunun övünülecek bir şey olmadığına inanıyor. Bu yüzden sözlerimi bir hakaret de saymadı."

Ama sık sık o Duygucu meselesi yüzünden tartışıyorlardı artık. Bazen Odeen de zevk alma isteğine kapılıyor ve o zaman kendisini savunmak istercesine bütün dikkatini derslerine veriyordu.

Bozan da Losten'le konuşmayı istediği oluyordu. Odeen'in en iyi tanıdığı Sert oydu. En çok Losten genç adamla ilgileniyordu. Sertler birbirlerinden

farksızdılar. Günkü değişmiyorlardı. Hiç bir zaman değişmiyorlardı. Biçimleri sabitti. Gözleri hep aynı yerdeydi. Hepsinde de aynıydı bu yer. Aslında ciltleri pek sert değildi ama donuktu. Hiç bir zaman saydamlaşmıyordu. Işıldamıyordu. Vuzuhsuzlaşmıyordu. Başka birinin derisinin bu cildi yarıvermesi de imkânsızdı!.

Aslında Sertler Yumuşaklardan daha iri sayılmazlardı. Ama daha ağırdılar. Oluştukları madde çok daha yoğundu. Yumuşakların kolaylıkla deliniveren dokuları konusunda dikkatli davranmaları da gerekiyordu.

Vaktiyle Odeen pek küçükken onun vücudu da hemen hemen kız kardeşininki kadar kolaylıkla 'akıveriyor’du. Bir gün bir Sert onun yanma gelmişti. Odeen onun hangi Sert olduğunu hiç bir zaman öğrenememişti. Ama büyüdüğü zaman Sertlerin hepsinin de bebek-Akılcılara karşı ilgi duyduklarını anlamıştı. Odeen, çocukça bir merakla Serte doğru uzanmıştı o gün. Adam hemen geri sıçramıştı. Daha sonra Odeen’in Ebeveyni çocuğu bir Serte dokunmaya kalkıştığı için azarlamıştı.

Sözleri pek haşin olduğu için Odeen bu azarı hiç bir zaman unutmamıştı. Daha büyüdüğü zaman Sertlerin dokularının atomlarının çok sık olduğunu ve derilerine bir şey batırıldığı zaman acı duyduklarını öğrenmişti. Örneğin bir Yumuşağın eli battığı zaman... Odeen o zaman, "Acaba o sırada Yumuşak da acı duyuyor mu?" diye düşünmüştü. Başka bir genç Akılcı da .ona bir Serte çarptığını ve adamın iki büklüm olduğunu ama kendisinin hiç bir şey duymadığını açıklamıştı. Ancak Odeen bunun romantikçe bir öğünme olabileceğine karar vermişti.

Odeen'in yapamayacağı başka şeyler de vardı. Çocuk mağaranın duvarlarına sürünmekten çok hoşlanıyordu. Bir kayanın içine süzüldüğü zaman sıcak, tatlı bir duyguya kapılıyordu. Bebekler çok yapıyorlardı bunu. Ama Odeen büyürken bunu başarmak da gitgide zorlaştı. Tabii kayaların derisinin hemen altına kadar girmelerini sağlayabiliyordu. Ama bir gün Ebeveyni onu yakaladı ve çocuğu iyice azarladı. Odeen, "Ama kız kardeşim hep böyle yapıyor," diye itiraz etti. "Ben onu kaç defa gördüm."

Ebeveyni, "O başka," dedi, "Kız kardeşin bir Duygucu."

Daha sonra başka bir şey oldu. Odeen ders çalışırken dalgın dalgın vücudundan bir kaç çıkıntı uzattı. Bunların uçlarını iyice inceltti. Bu

uzantıları birbirlerinin içinden geçirmeye başladı. Bu öyle hoşuna gitti ki artık dersleri dinlerken hep aynı şeyi yapıyordu. Bu gıdıklamaya benzeyen duygu dersi dinlemesini kolaylaştırıyor, daha sonra mışıl mışıl uyumasını da sağlıyordu.

Ama Ebeveyni onu yine yakaladı. Çok ağır sözler de söyledi. Odeen olgunlaştığı zaman bile o sözleri hatırlayarak utanacaktı.

O günlerde çocuğa kimse erime konusunda bilgi vermedi. Odeen’i üçlü dışında her konuda eğittiler, kafasına türlü bilgi doldurdular. Aslında Tritt'e de bu konuda bir şey öğretmemişlerdi. Ama o bir Ebeveyndi. Kendisine bir şey söylenmemiş olmasına rağmen yine de bu konuda bilgisi vardı. Tabii Dua geldiği zaman her şey anlaşılır bir hal aldı. Ama kızın bu konudaki bilgisi Odeen'inkinden de azdı.

Dua’nın gelmesini Odeen sağlamadı. Bu konuyu Tritt açtı. Aslında Sertlerden korkan ve onların yanından sessizce uzaklaşmayı tercih eden Tritt. Odeen gibi kendisine güvenemeyen Tritt. Sadece bu konuda zorlanan Tritt. Tritt... Tritt... Tritt...

Odeen içini çekti. Tritt düşüncelerine karışıyordu. Çünkü oraya geliyordu. Odeen Tritt'i hissediyordu. Haşin ve ısrarcı. Her zaman ısrarcı. Odeen son zamanlarda pek az yalnız kalabiliyordu. Oysa her zamankinden fazla düşünmeye, fikirlerini bir düzene koymaya ihtiyacı vardı.

Odeen, "Evet, Tritt," dedi.

1c

Tritt tıknaz olduğunun farkındaydı. Ama biçimini çirkin bulmuyordu. Aslında bu meseleyi düşündüğü yoktu. Düşünseydi her halde biçimini güzel de bulacaktı. Vücudu bir gaye için şekillendirilmişti. Hem de ustalıkla.

Tritt, "Odeen," dedi. "Dua nerede?"

Odeen sanki bu konu kendisini hiç ilgilendirmiyormuş gibi, "Dışarıda bir yerde," diye mırıldandı.

Üçlü'ye önem verilmemesi Tritt'i sinirlendiriyordu. Dua aksiydi, Odeen de kayıtsız. "Neden gitmesine izin verdin?"

"Ona nasıl engel olurdum, Tritt? Zaten bunun ne zararı var?"

"Ne zararı olduğunu pekâlâ biliyorsun. İki bebeğimiz var. Bir üçüncüsü gerekiyor. Son zamanlarda küçük-ortalar yaratmak çok zorlaştı. Bunun başarılabilmesi için Dua'nın iyi beslenmesi şart. Ama işte o kalkmış Güneş batarken etrafta dolaşıyor. Gurup zamanı nasıl doğru dürüst besin alabilir?"

"O fazla iştahlı değil."

"Ve bizim de küçük bir 'orta'mız yok. Odeen..." Tritt'in sesi yumuşadı. "Dua olmadan seni uygun bir biçimde nasıl sevebilirim?"

Odeen, "Yapma canım..." diye mırıldandı.

Tritt, onun bu basit gerçek yüzünden utanmasına şaştı yine. Hayret edilecek bir şeydi bu. Tritt, "Unutma," dedi. "Dua'yı ben getirttim." Sonra da kendi kendine, "Odeen bunu hatırlıyor mu acaba?" diye sordu. Odeen'in üçlü'yü ve bunun anlamını düşündüğü oluyor mu? Bazen öyle kızıyorum ki. O zaman... o zaman..." Aslında ne yapacağını bilmiyordu Ama çok hiddetlendiğinin farkındaydı. Bir Duygucu istediği ve Odeen de hiç bir şey yapmadığı o günlerde olduğu gibi.

Tritt öyle süslü cümleler kuramadığının, düzgünce konuşamadığının farkındaydı. Belki Ebeveynler konuşamıyorlardı ama kafaları çalışıyordu. Önemli şeyleri düşünüyorlardı onlar. "Odeen her zaman atomlardan ve enerjiden söz ediyor. Kim aldırıyor atomlara? Enerjiye? Ben Üçlü'yü ve

bebekleri düşünüyorum. Odeen bana bir keresinde Yumuşakların sayılarının gitgide azaldığını söyledi. Bu onu endişelendirmiyor mu? Sertler bu konuyla ilgilenmiyorlar mı? Bunu Ebeveynlerden başka düşünen yok mu?

"Bu dünyada sadece iki tür canlı var. Yumuşaklar ve Sertler. Ve gökyüzünde pırıl pırıl parlayan besin kaynağı."

Odeen bir keresinde Tritt'e güneşin soğumaya başladığını söylemişti. "Besin azaldı," demişti. "Bu yüzden insanların sayısı da azaltıldı." Ama Tritt bu sözlere inanmıyordu. Güneş, bebekliği zamanındaki kadar sıcaktı. Sadece artık kimse Üçlülerle ilgilenmiyordu. Akılcılar bilime dalmışlardı. Duygucular saçma sapan şeyler yapıyorlardı.

"Aslında Yumuşaklar önemli şeylerin üzerinde durmalılar. Ben öyle yapıyorum. Üçlü'nün işleriyle ilgileniyorum. Önce bebek-sol geldi, sonra da bebek sağ. Sağlıkları yerinde. Gelişiyorlar. Ama bir bebek orta şart. En zor olanı da bu. Bebek-orta olmadıkça yeni bir Üçlü de kurulamaz.

"Dua neden böyle? Zaten başından beri aksiydi. Ama son zamanlarda büsbütün çileden çıktı."

Tritt Odeen'e karşı vuzuhsuz bir öfke duydu. Odeen her zaman Sertlere özgü o kelimeleri kullanıyordu. Ve Dua onu dinliyordu. "Odeen durmadan Dua'yla konuşuyor. Sanki o da bir Akılcıymış gibi. Bu da üçlü için kötü bir şey.

"Odeen'in böyle davranmasının doğru olmadığını bilmesi gerekir. Her şeyle ben ilgilenmek zorunda kalıyorum. Her zaman gerekenleri ben yapıyorum. Odeen Sertlerin dostuydu ama o konuda hiç konuşmadı. Bir Duygucuya ihtiyacımız vardı ama bundan Sertlere söz etmedi bile. Bu konuyu hiç açmadı. Sertlere Üçlü'nün gereksinimlerinden değil, enerjiden söz etti."

"Sonunda her şeyi ben hallettim." Tritt bunu gururla hatırlıyordu. Bir gün Odeen'in bir Sertle konuştuğunu görmüş ve onlara yaklaşmıştı. Konuşmayı yarıda kesmiş ve kısaca, "Bir Duygucuya ihtiyacımız var," demişti. Üstelik sesi bile titrememişti.

Sert dönerek Tritt'e bakmıştı. Tritt ,o zamana kadar bir Serte hiç bu kadar yaklaşmamıştı. Adamın bütün vücudu tek parçaydı. Bir kısmı dönerken

diğer taraflarının da onu izlemeleri gerekiyordu. Tabii bazı çıkıntıları yalnız başlarına hareket edebiliyorlardı. Ama bunların biçimleri de hiç değişmiyordu. Bu Sertler ‘akamıyorlardı’. Biçimsiz ve çirkinlerdi. Kendilerine dokunulmasından da hoşlanmıyorlardı.

Sert, "Öyle mi, Odeen?" diye sordu. Tritt'le konuşmadı.

Odeen yamyassı kesildi. Yere iyice yaklaştı. Tritt, o zamana kadar Odeen’in böylesine yassılaştığını hiç görmemişti. Genç adam, "Sağım fazla hevesli," dedi. "Sağım aslında... aslında..." Kekeledi, soludu ama başka bir şey söyleyemedi. Konuşacak halde değildi.

Ama Tritt konuşacak haldeydi. "Bir Duygucu olmadıkça eriyemeyiz." Aslında Odeen'in utancından konuşamadığının farkındaydı ama buna da aldırdığı yoktu. Bu sorunu çözümlemenin zamanı gelmişti.

Sert, Odeen’e, "Ee," dedi. "Sen de böyle mi düşünüyorsun?" Sertler de Yumuşaklar gibi konuşuyorlardı. Ama sesleri daha haşindi. İfadeleri fazla değişmiyordu. Onları dinlemek zordu. Daha doğru Tritt öyle düşünüyordu. Ama Odeen'in Sertlerin konuşmasına alışık olduğu belliydi.

Odeen nihayet, "Evet," diyebildi.

Sonunda Sert, Tritt'e döndü. "Bunu bana hatırlat, Genç-sağ. Ne zamandan beri Odeen’le berabersiniz?"

Tritt, "Yeteri kadar," diye cevap verdi. "Artık bir Duygucuyu hak ettik." Sert açılı bir biçim almıştı ve bunu değiştirmiyordu. Korkmamaya kararlıydı. Çünkü bu konu çok önemliydi. Sonra ekledi. "Ve adım Tritt."

Sertin pek eğleniyormuş gibi bir hali vardı. "Evet. İyi bir seçim yapmışız. Odeen’le birbirinize uygunsunuz. Ama bu, Duygucu seçimini zorlaştırıyor. Tabii hemen hemen karar vermiş sayılırız. Daha doğrusu ben çoktan kararımı verdim. Ama diğerlerini de ikna etmem gerekiyor. Sabırlı ol, Tritt."

"Sabretmekten bıktım."

"Biliyorum. Ama yine de sabırlı ol." Sert yine pek eğleniyormuş gibi konuşmuştu.

O iyice uzaklaştıktan sonra Odeen yerden yükseldi ve öfkeyle inceledi. "Bunu nasıl yapabildin, Tritt? Onun kim olduğunu biliyor musun?"

"Bir Sertti o."

"O Losten. Benim özel öğretmenim. Losten’in bana kızmasını istemiyorum."

"Neden kızsın? Ben onunla terbiyeli terbiyeli konuştum."

"Aman, neyse..." Odeen normal biçimini almaya başlıyordu. Bu da öfkesinin geçmiş olduğunu gösteriyordu. Tritt bu yüzden rahatladı ama bunu belli etmemeye de çalıştı. Odeen, "Ahmak Sağımın yaklaşıp, Sert öğretmenimle konuşması çok utanç verici bir şey," diye ekledi.

"O halde bu işi neden sen halletmedin?"

"'Uygun zaman' diye bir şey vardır."

"Ama bu uygun zaman hiç gelmiyor..."

Bu konuşmadan kısa bir süre sonra Dua'yla tanıştılar. Onu Losten getirdi. Ama Tritt bunu fark etmedi. Serte hiç bakmadı bile. Gözlerini Dua'ya dikmişti. Odeen daha sonra Tritt’e Dua’yı getirenin Losten olduğunu söyledi.

Tritt de, "Gördün mü?" dedi. "Onunla ben konuştum. Bu yüzden Dua’yı getirdi."

Odeen, "Hayır," diye cevap verdi. "Artık zamanı gelmişti. Losten’le ikimiz de konuşmasaydık, o yine de Dua'yı getirirdi."

Tritt ona inanmadı. Dua’nın yanlarında olmasını sadece kendisinin sağladığından emindi. Her halde dünyada Dua gibi biri daha yoktu. Tritt birçok Duygucu görmüştü. Hepsi de çekici kızlardı. Tritt de uygun bir erime için onlardan her hangi birini kabul edebilirdi. Ama Dua'yı gördükten sonra diğerlerinin hiç de uygun olmadıklarını anladı. Sadece Dua uygundu. Sadece Dua.

Ve Dua ne yapılması gerektiğini iyice biliyordu. İyice. Kadın daha sonra ona kimsenin ders vermemiş olduğunu söyledi. Bundan kimse söz etmemişti ona. Diğer Duygucular bile. Çünkü Dua onlara sokulmuyordu.

Ama üçü bir aradayken hepsi de neler yapmaları gerektiğini anladılar.

Dua inceldi. Tritt o zamana kadar bir kimsenin bu kadar inceldiğini hiç görmemişti. Tritt'e daha önce bir insanın bu kadar böylesine incelebileceğim söyleselerdi, buna kesinlikle inanmazdı. Dua, odayı dolduran ve Tritt'in gözlerini kamaştıran renkli bir duman halini aldı. Farkına varmadan hareket etti. Dua'dan oluşan havaya kendisini bıraktı. Sanki uçuyordu. Sonra Dua gibi incelmeye başladığını sezdi. Sanki akıyordu. Odeen’in Dua'nın sol tarafından yaklaştığını hayal meyal farketti. O da inceliyordu.

Bütün bu renkli dumanlar birbirlerine karıştılar. Genlikleri kaybolmuştu. Şimdi sadece... zevk duyuyorlardı.

Bu zevkin yoğunluğu yüzünden bütün duygular sönükleşti. Tritt artık dayanamayacağını düşündüğü bir anda bütün hisleri uyuştu.

Daha sonra ayrılarak birbirlerine baktılar. Erimeleri günlerce sürmüştü. Tabii bir erime her daim zaman alıyordu. Bu ne kadar uzarsa o kadar zevkli oluyordu. Ama erime sona erdiği zaman insana sanki aradan sadece bir saniye geçmiş gibi geliyordu. Bütün olanları da hatırlayamıyordu. Hayatın sonlarına doğru hiç bir erime ilk seferki kadar uzayamıyordu.

Odeen, "Bu şahaneydi," dedi.

Tritt bunu sağlayan Dua’ya bakıyordu sadece.

Dua yoğunlaşıyor, dönüyor, titrekçe hareket ediyordu. Galiba en fazla o etkilenmişti. Telaşla, "Sonra tekrarlarız," dedi. "Ama daha sonra, daha sonra. Artık beni bırakın."

Ve kaçtı. Odeen’le Tritt ona engel olmadılar. Dua’yı durduramayacak kadar sarsılmışlardı. Ama sonradan hep böyle olacaktı. Kadın her erimeden sonra yanlarından kaçacaktı. Ne kadar başarılı olurlarsa olsunlar, iki erkekten muhakkak uzaklaşacaktı. İçinde bir şey kadına yalnız kalmasını emrediyor gibiydi.

Bu durum Tritt’i endişelendiriyordu. Dua birçok bakımlardan diğer Duyguculardan farklıydı. Oysa böyle olmaması gerekiyordu.

Odeen başka türlü düşünüyordu. Sık sık Tritt'e, "Neden onun yakasını bırakmıyorsun?" diyordu. "O diğerlerine benzemiyor. Bu da Dua’nın diğer Duyguculardan çok daha üstün olduğunu gösteriyor. Dua diğerleri gibi olsaydı erime bu kadar başarılı geçmezdi. Her zevkin bir bedeli vardır. Sen bu bedeli ödemek istemiyor musun?"

Tritt onun ne demek istediğini pek anlıyamıyordu. Bütün bildiği Dua'nın gerekenleri yapmasının şart olduğuydu. "Dua’nın doğru olanı yapmasını istiyorum."

"Biliyorum, Tritt, biliyorum. Ama onun yakasını bırak."

Odeen de Dua’yı sık sık Acayip davranışları yüzünden azarlıyordu. Ama Tritt’in aynı şeyi yapmasını da istemiyordu. "Sen incelikle davranamıyorsun Tritt..." diyordu. Tritt ise bu 'inceliğin' ne olduğunu pek bilmiyordu.

Ve şimdi... ilk erimeden beri çok zaman geçmişti. Hâlâ bebek-Duyguculları yoktu. Daha ne kadar bekleyeceklerdi? Üstelik Dua zaman geçerken daha çok yalnız kalmaya çalışıyordu.

Tritt, "Dua yeteri kadar beslenmiyor," dedi.

Odeen, "Zamanı gelince..." diye başladı.

"Sen de daima ya, 'zamanı,' diyorsun, ya da 'zamanı değil.’ Bir kere Dua'yı getirtmek için zaman bulamıyorsun. Dua'nın..."

Ama Odeen döndü. "O dışarıda, Tritt. İstiyorsan git onu getir. Sağ-eşi değil de Ebeveyniymişsin gibi davran. Ama bence onun yakasını bırakman daha doğru olur."

Tritt geriledi. Söylemek istediği çok şey vardı ama bunu nasıl yapacağını da bilmiyordu.

2a

Dua sol ve sağ eşlerinin kendisi yüzünden sinirlendiklerini vuzuhsuzca farketti. İsyankârca duyguları büsbütün arttı.

Biri, diğeri ya da ikisi birden onu almaya geldikleri takdirde bu bir erimeyle sona erecekti. Bu düşünce Dua’yı çok öfkelendirdi. Çocuklar dışında Tritt’in bildiği tek şey buydu. Üçüncü ve son çocuk dışında Tritt'in bütün istediği de bu. Her şey çocuklarla ve hâlâ dünyaya gelmemiş olan üçüncü bebekle ilgiliydi. Ve Tritt bir erime istediği zaman bunu elde etmeyi de başarıyordu.

Tritt’in inadı tuttuğu zaman adam Üçlü’ye istediğini yaptırıyordu. Basit bir fikre sarılıyor ve bundan katiyen vaz geçmiyordu. Sonunda Odeen’le Dua boyun eğmek zorunda kalıyorlardı. Ama Dua şimdi boyun eğmeyecekti. Kesinlikle!

Kadın bu düşüncesini sadakatsizlik de saymıyordu. Odeen ve Tritt'e karşı müthiş bir istek duyduğu yoktu. Neticede kendi başına eriyebilirdi. Oysa onlar bunu ancak Dua’nın yardımıyla başarabiliyorlardı. O halde neden Dua’ya daha fazla önem vermiyorlardı? Tabii bu üçlü erime Dua’ya müthiş bir zevk veriyordu. Tabii. Bunu inkâr etmek de budalalık olurdu. Ama bu zevk, kadının Bazen gizlice yaptığı gibi bir duvardan geçerken duyduğu hisse benziyordu. Odeen’le Tritt için ise zevk tattıkları ya da tadacakları hiç bir şeye benzemiyordu.

"Hayır, bir dakika! Odeen öğrenmekten de zevk alıyor. 'Entellektüelce bir gelişme’ diye tanımladığı şeyden. Bazen. bunu ben de hissediyorum. Bu yüzden Odeen’in neyi kastettiğini anlıyorum. Tabii bu erimeden farklı bir şey. Ama onun yerini alabilir. Yani hiç olmazsa Odeen bir süre erimeden yaşayabilir.

"Ama Tritt onun gibi değil. Onun için sadece erime ve çocuklar var. Sadece onlar. O küçücük kafasını sadece buna verdiği zaman Odeen boyun eğiyor. Ondan sonra ben de razı olmak zorunda kalıyorum."

Dua bir keresinde isyan etmişti. "Ama eridiğimiz zaman ne oluyor? Kendimiz© geldiğimiz zaman saatler ve hatta günler geçmiş olduğunu

anlıyoruz. O sırada neler oluyor?"

Tritt fena halde öfkelenmişti. "Bu her zaman böyle olur. Olması şart."

"Şart olan şeylerden hoşlanmam! Nedenini bilmek isterim."

Odeen utanmıştı. Zaten hayatının yarısını utanıp sıkılmakla geçiriyordu. "Haydi, Dua, haydi. Öyle olması gerekiyor. Şey... çocuklar yüzünden." Bu sözleri söylerken sanki vücudu sarsılıyordu.

Dua sert sert, "Titreyip durma," dedi. "Artık olgun insanlarız. Bilmem kaç defa eridik. Hepimiz de bunu çocuklarımız olması için yaptığımızı biliyoruz. Sadece-erime neden bu kadar uzun sürüyor?"

Odeen hâlâ pelte gibi titriyordu. "Çünkü karmaşık bir işlem bu. Erime için enerji gerekiyor. Bir çocuk oluşturmak uzun süren bir iş. Dua. Ama uzun zaman çabaladığın vakit bile yine de çocuk oluşmuyor. Ve durum gitgide kötüleşiyor..." Bir an durdu sonra telaşla ekledi. "Sadece kendimizi kastetmedim."

Tritt endişeyle sordu. "Kötüleşiyor mu?" Ama Odeen başka bir şey söylemeye yanaşmadı.

Sonunda bir çocukları oldu. Bir bebek-Akılcı. Bu küçücük Solcuk uçuşuyor, inceliyordu. Üçü de bayılıyorlardı ona. Hatta Odeen bile onu kucağına alıyor, Tritt izin verdiği sürece bebeğin ellerinde biçim değiştirmesini seyrediyordu. Tabii o 'oluşma öncesi’ denilen uzun sürede kuluçkaya yatma görevi Tritt'e düşmüştü. Bebek bağımsızca yaşamaya başlayınca Tritt de ondan ayrılmıştı. Ve bebeğe daima Tritt bakıyordu.

Artık Tritt yanlarına pek gelmiyordu. Nedense bu Dua’yı sevindiriyordu. Tritt’in sabit fikirleri kadını sinirlendiriyordu. Ama Odeen’inki ise Acayip bir biçimde hoşuna gidiyordu. Kadın gitgide Odeen’in... önemini daha iyi kavrıyordu. O akılcı olduğu için soruları da cevaplayabiliyordu. Ve Dua da nasılsa ona arka arkaya sorular soruyordu. Tritt yanlarında de-ğilken Odeen bu sorulara daha hevesle cevap veriyordu.

"Neden bu öyle uzun sürüyor, Odeen? Erimekten hoşlanmıyorum. Günlerce neler olduğunu bilememek de beni sinirlendiriyor."

Odeen, dürüstçe, "Ama daima güvendeyiz, Dua." dedi. "Haydi, haydi. Şimdiye kadar başımıza bir şey geldi mi? Başka Üçlü'lerin bir dertle karşılaştıklarını hiç duydun mu? Ayrıca sorular da sormamalısın."

"Duygucu olduğum için mi? Diğer Duygucular soru sormuyorlar. Öyle değil mi? Doğrusunu istersen diğer Duygculara hiç dayanamıyorum. Ve soru sormak da İstiyorum." Dua Odeen'in kendisine şimdiye kadar böyle çekici bir kadın görmemiş gibi baktığının farkındaydı. Her halde Tritt orada olsaydı hemen erimeye geçeceklerdi. Dua mahsus biraz inceldi de. Fazla değil ama cilveli ve belirgin bir biçimde.

Odeen, "Sen durumu anlayamayabilirsin, Dua," dedi. "Yeni bir hayat kıvılcımı yaratmak için büyük bir enerjiye gerek var."

"Sen sık sık enerjiden söz ediyorsun. Nedir bu? Kesin olarak?"

"Yediğimiz besin işte."

"O halde neden besin değil de enerji deyip duruyorsun?"

"Çünkü besinle enerji aynı şey değil. Besinimizi Güneşten alıyoruz. Bu da bir tür enerji. Ama besin olmayan başka tür enerjiler de var. Besin alacağımız zaman yayılmamız ve ışığı emmemiz gerekiyor. Bu en çok Duygculara zor geliyor. Çünkü onlar çok daha saydamlar. Yani ışık emileceği yerde vücutlarından geçiyor..."

Dua olayın bu biçim anlatılmasının şahane bir şey olduğunu düşündü. Aslında bu söylenenleri biliyordu. Ama uygun sözcüklerden haberi yoktu. Odeen'in bildiği o uzun bilimsel sözcüklerden. Ve bu açıklama her şeyi daha belirgin ve önemli bir hale sokuyordu.

Dua artık olgunlaşmıştı. O çocuksu alaylardan da korkmuyordu. Odeen-Üçlüsünün bir üyesiydi yani prestiji vardı. Kadın bu yüzden Bazen Duygucuların arasına katılmaya, onların gevezeliklerine ve kalabalığa katlanmaya çalışıyordu. Neticede Bazen her zamankinden daha fazla besin almaya ihtiyacı oluyordu. Bol besin erimeyi de daha iyi bir hale sokuyordu. Güneşte yerde kaymanın, uygun biçim almanın da hoş bir tarafı vardı. Dua Bazen diğerlerinin aldıkları zevki hisseder gibi de oluyordu.

Ama Dua için biraz ışın yeterliydi. Diğerleri ise buna doyamıyorlarmış gibiydiler. Öbür Duygucular aç gözlülükle kıvrılıp bükülüyorlardı. Dua

bunu taklit edemiyor ve bir süre sonra onların bu hallerine dayanamaz oluyordu.

İşte bu yüzden Akılcılar ve Ebeveynler yüzeye ender çıkıyorlardı. Yoğunlukları yüzünden çabucak besin alıyor ve oradan ayrılıyorlardı. Duygucular ise Güneşte saatlerce kıvrılıp bükülüyorlardı. Daha ağır besin alıyorlardı ve enerjiye diğerlerinden daha fazla ihtiyaçları vardı. Hiç olmazsa erime için."

Odeen Dua'ya, "Enerjiyi Duygucu sağlıyor," diye açıklamıştı. "Akılcı tohumu, Ebeveyn'de kuluçka yerini." Fazla titrediği için işaretleri zorlukla anlaşılıyordu adamın.

Dua onun ne demek istediğini anladığı zaman kıpkırmızı Güneş ışınlarını adeta yutan Duyguculara yalnız hoşnutsuzluk değil, aynı zamanda alayla da bakmaya başladı. Onlar hiç bir zaman sorular sormuyorlardı. Dua da bu Duyguculların işin iç yüzünü bilmediklerinden emindi. Titreyerek vücutlarının yoğunluğunu arttırmalarının ve sonunda gülerek aşağıya, bol enerjiyle bir erimeye katılmaya gitmelerinin müstehcen bir tarafı olduğunun da farkında değillerdi.

Dua, aşağıya indiği zaman vücudunda bol bol besin aldığını gösteren o girdap gibi dönenen bulanıklık olmuyordu. Tritt böyle zamanlarda çok kızıyordu. Ama Dua adamın öfkesine aldırmıyordu. Sadece, "Neden şikâyet ediyorlar?" diye düşünüyordu. "İnce kaldığım için erimeyi daha ustalıkla başarırız. Diğer Üçlü'ler gibi dikkatsizce erimeyiz. Pelte gibi titremeyiz. Zaten inceliğin önemli olduğundan da eminim. Sonunda küçük Sağ ve küçük Sol dünyaya gelmedi mi?

"Tabii mesele bebek-Duygucuda. Küçük-ortada. Bu bebek için diğer ikisine göre daha fazla enerji gerekli." Ve Dua'nın hiç bir zaman yeteri kadar enerjisi olmuyordu.

Odeen bile bundan söz etmeye başlamıştı artık. "Yeteri kadar Güneş ışığı almıyorsun, Dua."

Kadın telaşla, "Alıyorum, alıyorum!" dedi.

Odeen, "Genia’nın Üçlü'sü bir Duygucuya kavuşmuş," diye haber verdi.

Dua, Genia'dan hoşlanmıyordu. Hiç bir zaman hoşlanmamıştı. Kadın, Duygucu ölçülerine göre bile geri zekâlı sayılırdı. Dua, azametle, "Her halde Genia bebekten söz ederek öğünüyor," dedi. "Hiç bir inceliği olmayan bir insandır o. Her halde şimdi, 'Bundan söz etmemem gerekir, hayatım,' diye gülüyor. 'Küçük-sağımla küçük-solumun neler yaptıklarını bilemezsin...'" Genia'nın titrek işaretlerini öldürücü bir ustalıkla taklit ediyordu.

Odeen çok eğlendi ama sonra, "Genia ahmak olabilir," diye karşılık verdi. "Ama o bir Duygucuyu; başlattı bile. Tabii bu Tritt'i çok sarstı. Bu uğurda o Üçlüden daha uzun bir süreden beri çabalıyoruz..."

Dua döndü. "Dayanabildiğim kadar Güneş alıyorum. Bunu kımıldayamayacak hale gelinceye kadar yapıyorum. Benden ne istediğinizi anlayamıyorum."

Odeen, "Kızma," dedi. "Tritt'e seninle konuşacağıma söz verdim. O senin beni dinleyeceğini düşünüyor..."

"Ah, Tritt sadece bana bilimden söz etmeni garip buluyor. Anlayamıyor o... Sen de benim diğer ortalara benzememi istiyor musun?"

Odeen, "Hayır," dedi. Çok ciddiydi. "Sen diğerlerine benzemiyorsun. Bunun için de seviniyorum. Akılcı tarzı konuşmalar ilgini çekiyorsa o zaman sana bir şeyi açıklamama izin ver. Güneş, eski çağlardaki kadar besin sağlamıyor. Işık-enerjisi daha azaldı. Bu yüzden Güneşe daha fazla çıkmak gerekiyor. Doğum oranı yüzyıllardan beri azalıyor. Dünyamızın nüfusu eskisinin binde biri kadar."

Dua isyanla, "Bu benim suçum değil." diye söylendi.

"Belki Sertler bu konuda bir şeyler yapabilirler. Onların sayıları da azalıyor..."

Dua birdenbire ilgilendi. "Onlar da 'geçiyorlar' mı? "Nedense her zaman Sertlerin ölümsüz olduklarını düşünmüştü. Onlar her halde doğmuyor ve ölmüyorlardı. Mesela... kim Sert bebek görmüştü? Onların bebekleri olmuyordu. Erimiyorlardı. Besin de almıyorlardı.

Odeen düşünceli bir tavırla, "Galiba onlar da geçiyorlar dedi. "Onlar bana kendilerinden hiç söz etmiyorlar. Nasıl besin aldıklarını bile bilmiyorum.

Ama her halde beslenmeleri gerekiyor. Doğmaları da. Mesela... yeni bir Sert ortaya çıktı. Ben henüz kendisini görmedim... Ama neyse... Önemli olan şu: Sertler yapay besin üretiyorlar..."

Dua, "Biliyorum," diye karşılık verdi. "Onu tattım.".

"Öyle mi? Bundan haberim yoktu."

"Bir grup Duygucu bundan söz ediyorlardı. 'Sertler yeni besini tadacak gönüllüler istiyorlar, dediler. Budalalar nedense korkuyorlardı. 'Her halde bütün bütün sertleşiriz,' diye inliyorlardı. 'Bir daha da hiç eriyemeyiz.'"

Odeen kızdı. "Budalaca laflar bunlar!"

"Biliyorum. Onun için ben gönüllü olarak boş vurdum. O zaman Duygucuların sesleri de kesildi. Açıkçası c yaratıklar dayanılacak gibi değiller, Odeen."

"Besin nasıldı?"

Dua heyecanla bağırdı, "Berbat! Kaba ve acı. Tabii diğer Duygucılara bunu söylemedim."

Odeen, "O besini ben de tattım," diye açıkladı. "Ama bana o kadar kötü gelmedi."

"Akılcılarla Ebeveynler besinin tadına aldırmazlar."

Ama Odeen, "Tabii bu daha sadece bir deneme," dedi. "Besini geliştirmek için durmadan çalışıyorlar. Sertler yani. Özellikle Estwald. Şu sana sözünü ettiğim, Yeni Sert. Henüz kendisini görmedim. Bu konuyla o ilgileniyor. Losten Bazen Estwald'dan sanki o çok önemli biriymiş gibi söz ediyor. O büyük bir bilginmiş gibi..."

"Peki, ama Estwald'ı neden hiç görmedin?"

"Ben sadece bir Yumuşağım. Bana her şeyi söylediklerini, gösterdiklerini sanmıyorsun ya? Her halde ileride bir gün Estwald'ı göreceğim. O yeni bir enerji kaynağı bulmuş. Bu hepimizi kurtarabilir..."

Dua, "Ben yapay besin istemiyorum," diye söylendi ve birdenbire Odeen'in yanından ayrıldı.

Kısa bir süre önce oldu bu. Odeen ondan sonra bir daha Estwald'dan söz etmedi. Ama kadın onun bu konuyu açacağını biliyordu. Şimdi de Güneş batarken oturmuş bunu düşünüyordu.

Dua o yapay besini bir defa görmüştü. Sertlerin hazırladıkları o özel mağarada. Bu küçücük bir Güneşe benzeyen, ışıktan oluşmuş pırıltılı bir küreydi. Kadının ağzında hâlâ o yapay besinin acısı vardı.

"Acaba besini daha geliştirebilecekler mi? Tadını daha iyi bir hale sokabilecekler mi? Hatta bunu lezzetli bir hale getirebilecekler mi? O besini almak zorunda kalacak mıyım? Ve bunu karnımı doyuruncaya kadar yiyecek ve erimek için önüne geçilmeyecek bir istek duyacak mıyım?"

Dua, bu kendi kendisini besleyen istekten korkuyordu. Bu isteğe sol ve sağ-eşlerin birbirine karışan heyecanlı tahrikleri neden olduğu zaman durum başkalaşıyordu. Ama isteğin kendi kendine doğması Dua'nın küçük bir orta'yı başlatmaya hazır olduğu anlamına gelecekti. Ve... ve kadın bunu istemiyordu!

Dua ancak uzun bir süre sonra bu gerçeği kendi kendine itiraf edebilmişti. Bir Duygucu yaratmayı istemiyordu! Üç çocuk da dünyaya geldikten sonra ne olacağını biliyordu, ¡ster istemez geçiş zamanı gelecekti. Bu da hoşuna gitmiyordu Dua’nın. Kadın, Ebeveyninin kendisini ebediyen terk ettiği o günü hatırlıyordu. Kendi akıbeti hiç bir zaman böyle olmayacaktı. Bunda kararlıydı Dua.

Diğer Duygucular bu konuya aldırmıyorlardı.

Çünkü boş kafalı şeylerdi. Ama Dua onlardan farklıydı. 0 Acayip Dua'ydı. Sol-Duygucu. Çocukken onun arkasından böyle bağırmışlardı. Dua da diğerlerinden farklı davranacaktı. O üçüncü çocuk olmadığı sürece geçip gidemeyecekti. Yaşamayı sürdürecekti.

Onun için o üçüncü çocuğu dünyaya getirmeyecekti. Asla! Asla!

Ama bunu nasıl engelleyecekti? Odeen’in gerçeği öğrenmesine nasıl mani olacaktı? Odeen her şeyi anladığı takdirde ne yapacaktı?

2b

Odeen, Tritt’in bir şey yapmasını bekledi. Tritt'in Dua’nın peşinden yüzeye çıkmayacağından hemen hemen emindi. Bunun için çocukları bırakması gerekecekti. Ve bu Tritt’e her zaman zor geliyordu. Tritt bir süre hiç konuşmadan bekledi. Sonra da döndü ve çocukların bölmesine doğru gitti.

Tritt yanından ayrıldığı zaman Odeen biraz sevinir gibi oldu. Tam anlamıyla değil tabii. Tritt öfkelenmiş ve içine kapanmıştı artık. Bu yüzden aralarındaki bağ zayıflamış, hoşnutsuzluktan oluşan bir engel belirmişti. Odeen bu yüzden biraz üzüldü. Bu elinde değildi. Bu tıpkı hayat-nabzının yavaşlamasına benziyordu.

Odeen Bazen Tritt'in de aynı şeyi hissedip hissetmediğini düşünüyordu... "Hayır, bu haksızca bir şey. Tritt’in çocuklarla özel bir ilişkisi var.

"Dua'ya gelince... Dua’nın neler hissettiğini kim bilebilir? Bir Duygucu’nun hislerini kim tahmin ede-bilir? Onlar öyle farklılar ki. Duyguculara baktığın zaman sağlarla solların her bakımdan birbirlerine benzediklerini, sadece kafalarının farklı olduğunu düşünüyorsun. Ama Duygucuların düzensizce davranışlarını normal karşılasak bile... yine de Dua'nın... özellikle Dua'nın neler hissettiğini kim söyleyebilir?"

Odeen işte bu yüzden Tritt yanından ayrıldığı zaman hemen hemen sevinmişti. Çünkü sorun Dua'ydı. Üçüncü çocuğu başlatmakta fazla gecikmişlerdi. Dua ise yumuşamıyor, aksine daha da inatçılaşıyordu. Odeen de gitgide huzursuzlaşıyordu. Bunun ne olduğunu pek tanımlayamıyordu adam. Aslında bunu Losten'le konuşması gerektiğini de biliyordu.

Odeen, aşağıya Sert mağaralarına doğru indi. İstediği yere çabucak varmak için hareketlerini devamlı bir akış haline sokmuştu. Bu titreyip atılan Duyguculların, insana heyecan veren o kıvrımlı ilerleyişine hiç benzemiyordu. Ya da Ebeveynlerin insanı eğlendiren o ağırlık kaydırma yöntemlerine.

(Odeen’in kafasında bebek-Akılcının peşinden hantalca giden Tritt'in berrak bir hayali belirdi. Tabii çocuk o yaşta bir Duygucu kadar kaygandı.

Dua bebeğin yolunu kesmek zorunda kalıyor ve onu tekrar Tritt'e götürüyordu. Tritt ise bu küçücük şeyi sarsması mı, yoksa kendi maddesiyle sarması mı gerektiğini bilemiyor, gıdaklar gibi bir ses çıkarıyordu. Tritt başından beri kendisini çocuklar için daha ustalıkla inceltebiliyordu. Odeen bu yüzden ona takıldığı zaman hiç bir nükte yeteneği olmayan Tritt ciddi ciddi, "Ah, ama çocukların buna daha fazla ihtiyacı var," demişti.)

Odeen kendi akışı yüzünden bencilce bir memnunluk duyuyordu. Bunun zarif ve etkileyici bir şey .olduğunu düşünüyordu. Genç adam Sert öğretmeni olduğu için her şeyini itiraf ettiği Losten'e bir keresinde bundan da söz etmişti. Ama Losten, "Bir Duygucu ya da Ebeveynin kendi akış biçimi konusunda aynı şeyleri düşünmediğini mi sanıyorsun?" demişti. "Hepiniz de farklı düşünüyor ve farklı davranıyorsunuz. Memnunluk duymanız da birbirinden değişik olamaz mı? Bildiğin gibi bir Üçlü kişiliği yok etmez."

Odeen bu kişilik meselesini iyice anladığından pek emin değildi. "Bu yalnız olmak anlamına mı geliyor? Tabii Sertler yalnız. Onlar Üçlü oluşturmuyorlar. Buna nasıl dayanıyorlar?"

Bu konu açıldığı sırada Odeen henüz pek gençti. Sertlerle olan ilişkisi yeni başlıyordu. Genç adam birdenbire Sertlerin Üçlü oluşturmadıkları konusunda kesin bir bilgisi olmadığını fark etmişti. Bu Yumuşakların tekrarladığı bir efsaneydi. Ama ne dereceye kadar doğruydu bu efsane? Odeen bunu düşünmüş ve hiç bir şeyi olduğu gibi kabul etmemeye, sorular sormaya karar vermişti.

Ve Serte, "Siz sağ mısınız, yoksa sol musunuz, efendim?" diye sormuştu. Odeen sonradan bu sorusunu düşündüğü zaman titreyecekti. Ne kadar safdilce davranmıştı. Her Akılcının bir Serte er geç, (genellikle er,) bu soruyu sorduğu gerçeği de Odeen'in içini rahatlatmamıştı.

Losten sakin sakin cevap vermişti. "İkisi de değilim, Odeen. Sertler arasında sağlar ve sollar yoktur."

"Ya orta... yani Duygucular?"

"Ortalar mı diyecektin?" Ve Sert sabit duygu bölgesinin biçimini değiştirmişti. Odeen sonradan bunun neşe ya da zevki gösterdiğini öğrenecekti. "Hayır. Ortalar da yok. Sadece bir tür Sertler var."

Odeen dayanamamıştı. "Ama buna nasıl katlanıyorsunuz?" Bu soruyu istememesine rağmen yine de sormuştu.

"Bizim durumumuz farklı, küçük. Buna alışığız."

Odeen böyle bir şeye alışabilir miydi? O ana kadar Ebeveyn Üçlüsü bütün hayatını doldurmuştu. Odeen yakın bir gelecekte kendi Üçlüsünü oluşturacağını da biliyordu. Üçlüsüz hayat neye yarardı? Odeen ondan sonra bu konuyu düşünmeye başladı. Zaten karşılaştığı her şeyi uzun uzun düşünüyordu. Bazen o gerçeğin ne anlama geldiğini kavrar gibi oluyordu. Sertlerin kendilerinden başka kimseleri yoktu. Ne sağ ya da sol erkek kardeşleri, ne de orta kız kardeşleri. Ne erimeleri vardı, ne çocukları, ne de Ebeveynleri. Sadece kafaları vardı onların ve bir de Kâinatı inceliyorlardı.

Belki de bu Sertlere yetiyordu. Odeen olgunlaşırken araştırmanın verdiği zevkleri sezer gibi de oluyordu. Bu zevkler hemen hemen yeterliydi. Hemen hemen yeterli. Ama sonra Tritt'le Dua'yı hatırlıyor ve bütün Kâinatın bile yeterli olamayacağına karar veriyordu.

Tabii... Bazen bir şeyler oluyor ve... ve... Odeen bazı olayları kavrar gibi oluyordu. Sonra bu fikir kafasından kayboluyordu. Ancak sonra tekrar beliriveriyordu. Bu son zamanlarda iyice güçlenmeye başlamıştı. Belki de sonunda hemen kaybolmayacak ve Odeen de bu fikrin ne olduğunu anlayacaktı.

Ama şu anda bu konularla ilgilenmesi yersizdi. Dua meselesini halletmesi gerekiyordu. Adam çok iyi bildiği o yoldan iniyordu. Onu buradan ilk defa Ebeveyni geçirmişti. (Tritt de yakında bebek-Akılcıyı buraya getirecekti.)

Ve tabii Odeen birdenbire eski anılara dalıverdi.

O gün çok korkmuştu. Etrafta daha bir sürü küçük Akılcı vardı. Ebeveynlerinin durmadan düzgün ve sert olmalarını. Üçlüleri utandırmamalarını işaret etmelerine rağmen çocuklar titriyor, ışıldıyor ve biçim değiştiriyorlardı. Hatta Odeen'in oyun arkadaşı olan küçük bir Akılcı bir bebek gibi iyice yassılmıştı. Pek utanan Ebeveyninin bütün çabalarına rağmen kalınlaşmaya da yanaşmıyordu. (Tabii çocuk sonradan normal bir öğrenci halini almıştı... Ama Odeen kadar başarılı değildi. Odeen bunu müthiş bir memnunlukla düşünmekten kendisini alamadı.)

Okulun ilk günü bir kaç Sertle karşılaşmışlardı. Genç Akılcıların titreşim örneklerinin bir kaç özel biçimde kaydedilmesi için her Sertin önünde ayrı durmuşlardı. Ayrıca Sertlerin küçüklerin eğitimleri konusunda da karar vermeleri gerekiyordu. Onları okula hemen alacaklar mıydı? Yoksa daha bir süre beklemelerini mi isteyeceklerdi?

Odeen bir Sert yaklaşırken iyice çabalamış ve düzgünleşmişti. Ve hiç titremeden beklemişti.

Sert, "Bu kesin duruşlu bir Akılcı," demişti. Odeen adamın o Acayip sesini duyduğu zaman fena halde sarsılmıştı. Çocuk neredeyse olgun bir insan gibi davranmaktan vaz geçecekti. "Evet, seni nasıl çağırıyorlar?"

Odeen'i o zamana kadar evde bebeklere yakışacak takma adlarla çağırmışlardı. Çocuk, "Odeen, Sert-efendim," diye cevap verirken kendisini daha da katı hissetmişti. "Sert-efendim," demesini ona Ebeveyni dikkatle öğretmişti.

Odeen onu Sertlerin mağaralarından geçirdiklerini hayal meyal hatırlıyordu. Bu mağaralar Sert-lerin aygıtları, makineleri, kitapları, anlamsız görüntü ve sesleriyle doluydu. Odeen algılarından çok için için duyduğu çaresizliği hatırlıyordu. Ona ne yapacaklardı?

Ebeveyni ona kendisine bazı şeyleri öğreteceklerini söylemişti. Ama Odeen aslında bu 'öğretmek' sözcüğünün ne anlama geldiğini pek bilmiyordu. Ebeveynine sorduğu zaman onun da bu konuda bir fikri olmadığını anlamıştı.

Ona adını soran Sert ilk öğretmeni oldu. Adam Odeen'e dalga kayıtlarının nasıl okunacağını öğretti. Böylece Odeen'e başlangıçta anlaşılmaz şifre gibi gelen şeyler birer kelime halini aldılar .Üstelik bunlar kendi titreşimleriyle yarattığı sözcükler kadar da berraktılar.

Ama sonra ilk Sert ortadan kayboldu ve onun yerini bir başkası aldı. Odeen ancak neden neden sonra aynı öğretmenden ders almadığını farketti. O ilk günlerde Sertleri birbirlerinden ayırt etmek, seslerini tanımak çok zordu. Ama sonra Odeen bunu da başarmaya başladı. Bu değişiklik yüzünden titriyordu artık. Bütün bunların önemini kavrayamıyordu.

Sonunda bütün cesaretini toplayarak sordu. "Öğretmenim nerede, Sert-efendim?"

"Gamaldan mı? Artık o seninle ilgilenmeyecek..."

Odeen bir an bir şey söyleyemedi. Sonra, "Ama Sertler geçmezler ki," diye mırıldandı. Cümlesini tamamlayamadı.

Yeni Sert pasif bir adamdı. Bir şey söylemiyor, sorulmadıkça bir açıklama yapmıyordu.

Odeen sonradan her zaman böyle olduğunu öğrenecekti. Sertler kendilerinden hiç bir zaman söz etmiyorlardı. Diğer konularda rahatça konuşuyorlardı. Ama kendileri hakkında... hiç bir şey söylemiyorlardı.

Odeen, on-on iki kadar kanıt yüzünden Sertlerin de 'geçip gittiklerine' karar vermekten başka çare bulamadı. Onlar Yumuşakların çoğunun sandığı gibi ölümsüz de değillerdi. Ama hiç bir Sert de bunu açıkça söylemiyordu. Odeen ve diğer öğrenci-Akılcılar Bazen bu konuyu tartışıyorlardı, çekine çekine, endişeyle. Her biri de Sertlerin ölümlü olduklarını kesinlikle açıklayan bazı küçük olaylardan söz ediyorlardı. Bu onları şaşırtıyordu. Ama o belirli sonuca varmayı da istemiyorlardı. Bu yüzden tartışmaları o noktada kesiyorlardı.

Sertlerin ölümlü olduklarını ima eden kanıtlara aldırıyormuş gibi bir halleri yoktu. Bunları gizlemek için bir şey de yapmıyorlardı. Ama diğer taraftan bu konudan açık açık söz de etmiyorlardı. Bazen bir öğrenci kaçınılamayacak bir biçimde o soruyu sorduğu zaman ona cevap da vermiyorlardı. Ne red, ne de tasdik ediyorlardı.

Sertler öldüklerine göre doğmaları da gerekirdi. Ama onlar bu konudan da söz etmiyorlardı. Odeen de c zamana kadar genç bir Sert hiç görmemişti.

Odeen Sertlerin enerjilerini Güneş yerine kayalardan aldıklarına inanıyordu. Hiç olmazsa vücutlarına toz haline getirilmiş bir kayayı katıyorlardı. Diğer öğrencilerden bazıları da Odeen gibi düşünüyorlardı. Diğerleri ise adeta öfkeyle buna inanmaya yanaşmıyorlardı. Ama bir sonuca da yaramıyorlardı. Çünkü kimse Sertleri beslenirken görmemişti. Ve Sertler bu konudan da söz etmiyorlardı.

Sonunda Odeen onların sıkı ağızlıklarını normal karşılamaya başladı. "Belki de bunun nedeni onların kişilikleri," diye düşünüyordu. "Üçlüler oluşturmamaları."

Ayrıca Odeen öyle ciddi ve önemli şeyler öğrenmeye başlamıştı kil Sertlerin özel hayatlarıyla ilgili sorular artık bunların yanında pek önemsiz kalıyordu. Mesela Odeen bütün dünyanın büzüldüğünü... küçüldüğünü öğrendi...

Bunu ona yeni öğretmeni Losten açıkladı.

Odeen adama dünyanın ortalarına doğru uzanan o sonsuz, boş mağaraları sormuştu. Bu soru Losten'i memnun etmişe benziyordu. "Bunu sormaya korktun mu, Odeen?"

(Artık onu Odeen diye çağırıyorlardı. Sol-çocukluğundan söz eden yoktu. Sertlerin kendisini adıyla çağırmaları Odeen'i çok gururlandırıyordu. Çoğu böyle yapıyorlardı. Odeen anlayış konusunda bir dâhiydi. Sertler adını söyleyerek bunu belirtiyorlardı sanki. Losten ona kaç defa öğrencisi olduğu için sevindiğini de söylemişti.)

Odeen gerçekten korkmuştu. Kısa bir duraklamadan sonra bunu itiraf etti. İnsanın kusurlarını diğer Akılcılara değil de, Sertlere itiraf etmesi daha kolay oluyordu. Tritt'e açıklamaktan da. Odeen, kusurlarını Tritt'e itiraf etmeyi aklından bile geçiremez di... Tabii bütün bunlar Dua gelmeden önceki günlerde oluyordu.

"O halde neden sordun?"

Odeen tekrar durakladı. Sonra da ağır ağır, "O boş mağaralardan korkuyorum," diye açıkladı, "Çünkü çocukken bana oralarda türlü korkunç şeyin gizlendiğini söylerlerdi. Ama bu konuda kesin bir şey bilmiyorum. Bu bakımdan kendimce bilgi de edinmedim. Sadece bana diğer çocukların söylediklerini biliyorum. Her halde onlar da o mağaralara girmiş değillerdi. O mağaralarla ilgili gerçeği öğrenmek istiyorum. Bu isteğim öylesine güçlendi ki artık içimde korkudan çok merak var."

Losten'in halinden bu cevaptan memnun kaldığı anlaşılıyordu. "İyi. Merak yararlı, korku ise yararsızdır. İç gelişmen olağanüstü, Odeen. Ve önemli konularda sadece iç olgunluğuna güvenebileceğini de unutma. Biz

sana ancak bir dereceye kadar yardım edebiliriz. Madem bilmek istiyorsun sana gerçeği açıklayacağım. O mağaralar gerçekten bomboş. İçlerinde geçmişten kalma önemsiz bir kaç eşya dışında hiç bir şey yok."

"O eşyaları kim bırakmış, Sert-efendim?" Odeen karşısındakinin kendisinin bilmediği bir konuda bilgi sahibi olduğunu anladığı zaman endişeyle bu saygı dolu sözcükleri kullanıyordu.

"Geçmişte ,o mağaralarda oturan kimseler. Binlerce binlerce yıl önce dünyamızda milyonlarca Yumuşak yaşıyordu. Binlerce de sert. Artık sayımız geçmişe göre çok azaldı, Odeen. Günümüzde Sertlerin sayısı üç yüzü bile bulmuyor. Yumuşakların sayısı ise on binden az."

Odeen çok sarsıldı. "Neden?" Bir taraftan da. "Sadece yaklaşık üç yüz Sert kalmış," diye düşünüyordu. "Bu Sertlerin de öldüklerini göstermiyor mu? Ama şimdi bunu düşünmenin sırası değil."

"Çünkü enerji azalıyor, Odeen. Güneşimiz soğuyor. Her yıl çocuk dünyaya getirmek ve yaşamak daha zorlaşıyor."

("Ah, bu da Sertlerin de çocuk sahibi oldukları anlamına gelmiyor mu? Sonra... Sertler de mi Güneşten besin alıyorlar? Kayalarla beslenmiyorlar mı? "Odeen bu fikirleri kafasının bir köşesine yerleştirdi. Bunları daha sonra inceleyecekti.)Odeen sordu. "Bu devam edecek mi?"

"Güneşin sonunda iyice ufalacağı kesin, Odeen. O zaman besin de veremeyecek."

"Yani bunu hepimizin, hem Yumuşakların ve hem de Sertlerin geçecekleri anlamına mı geliyor?"

"Başka ne anlama gelebilir ki?"

"Hepimiz de geçemeyiz! Bize enerji gerekiyorsa ve Güneş de sönmek üzereyse başka kaynaklar bulmalıyız. Başka yıldızlar."

"Ama bütün yıldızlar ölüyor, Odeen. Kâinatın sonu yaklaştı."

"Yıldızlar ölüyorlarsa, başka yerde besin yok mu? Başka enerji kaynakları?"

"Hayır. Kâinattaki bütün enerji kaynakları tükenmek üzere."

Odeen bu meseleyi isyanla düşündü. Sonra da, "O halde diğer Kâinatlardan yararlanalım," dedi. "Kâinat yaşamaktan vaz geçti diye bir de aynı şeyi mi yapacağız?" Bu sözleri söylerken titriyordu. Affedilemeyecek bir terbiyesizlikle iyice yayılmış ve sonunda Sertten daha iri yarı, saydam bir kitle halini almıştı.

Ama Losten sadece bu sorunun kendisine memnunluk verdiğini belirtti. "Şahane, sevgili Odeen. Diğerleri de bunu duymalılar."

Odeen hem utanç ve hem de sevincinden sönerek normal boyunu aldı. Losten'in kendisine 'Sevgili Odeen' demesi pek hoşuna gitmişti. Onu Tritt dışında hiç kimse böyle çağırmıyordu.

Bu konuşmadan kısa bir süre sonra Losten onlara Dua'yı getirdi. Odeen de o sırada, dalgın dalgın, "Acaba bunun o konuşmayla bir ilgisi var mı?" diye kendi kendisine sordu. Ama bir süre sonra bu merakı söndü. Tritt, Dua'yı Losten'e yaklaşmasına borçlu olduklarını o kadar çok tekrarladı ki, sonunda Odeen de bu konuyu düşünmekten vaz geçti. Akıl karıştırıcı bir şeydi bu.

Ama Odeen şimdi tekrar Losten'i görmeye gidiyordu. Odeen'in Kâinatın mahvolmak üzere olduğunu öğrendiği gün çok gerilerde kalmıştı artık. Sertlerin ne olursa olsun yaşayabilmek için azimle çabaladıklarını biliyordu. Odeen birçok alanda uzmanlaşmıştı. Losten de fizik alanında artık Odeen'e öğretebileceği fazla bir şey kalmamış olduğunu itiraf etmişti. Diğer bildikleri, bir Yumuşağın işine yarayacak şeyler değillerdi. Ayrıca ilgilenmesi gereken yeni küçük Akılcılar da vardı. Odeen artık bu yüzden Losten'i eskisi kadar sık göremiyordu.

Odeen Losten'i radyasyon-odasında buldu. Yanında yarı olgunlaşmış iki Akılcı vardı, Losten Odeen'i camdan gördü ve hemen dışarı çıktı. Kapıyı da arkasından dikkatle kapattı.

Kollarını dostça bir hareketle uzatarak, "Sevgili Odeen," dedi. "Nasılsın?"

Odeen eskiden de olduğu gibi Losten'in ellerine dokunmak için Acayip bir istek duydu. Ama kendisini tuttu. "Dersinizi yarıda kesmek istemedim, Losten efendim."

"Yarıda kesmek mi? O ikisi bir süre yalnız başlarına da çalışabilirler. Her halde yanlarından ayrıldığım için seviniyorlar. Onları fazla gevezelik ederek yorduğumdan eminim."

Odeen, "Ne münasebet" dedi. "Sözleriniz her zaman ilgimi çekti. Onların da aynı şeyleri düşündüklerinden eminim."

"Ah, çok naziksin. Seni sık sık kütüphanede görüyorum. Diğerlerinden de ileri kurslarda çok başarılı olduğunu duyuyorum. Bu yüzden de seni; özlüyorum. Sen benim en parlak öğrencimdin. Tritt nasıl? O Ebeveynce inadı devam ediyor mu?"

"Her gün daha inatçılaşıyor. Üçlüye güç veriyor o."

"Ya Dua?"

"Dua mı? Size onun için geldim... Dua, olağanüstü bir kadın."

Losten başını salladı. "Evet, bunu biliyorum." Yüzünde Odeen'in 'üzüntülü' diye yorumladığı o ifade belirmişti.

Odeen bir an durdu sonra da konuya doğrudan doğruya girmeye karar verdi. "Losten-efendim, Dua'yı bize, Tritt'le bana, sadece olağanüstü bir kadın olduğu için mi getirdiniz?"

Losten, "Bu seni şaşırtır mı?" dedi. "Sen de olağanüstü bir insansın, Odeen. Bana bir kaç defa Tritt'in de öyle olduğunu söyledin."

Odeen inançla, "Evet," diye cevap verdi. "Tritt gerçekten öyle."

"O halde Üçlünüzde olağanüstü bir Duygucunun bulunması gerekmez miydi?"

Odeen düşünceli bir tavırla, "Olağanüstü olmanın birçok yolları vardır," diye mırıldandı. "Bazı bakımlardan Dua'nın Acayiplikleri Tritt'i kızdırıyor, beni de endişelendiriyor. Bu konuda sizinle görüşebilir miyim?"

"Her zaman."

"Dua... erimekten hoşlanmıyor."

Losten onu ciddi bir tavırla dinliyordu, öyle utanmış gibi bir hali de yoktu.

Odeen açıklamasını sürdürdü. "Yani... eridiğimiz zaman bundan hoşlanıyor. Ama onu erimeye her zaman kolaylıkla ikna edemiyoruz."

Losten, "Tritt erime konusunda neler hissediyor?" diye sordu. "Yani o hareketin verdiği zevk dışında? Erimenin Tritt için zevk dışında başka ne anlamı var?"

Odeen, "Bu çocuklarla ilgili tabii," dedi. "Ben çocuklardan hoşlanıyorum. Dua da öyle. Ama Tritt bir Ebeveyn. Bunu anlayabiliyor musunuz?" Odeen’e birdenbire Losten'in bir Üçlünün ince yanlarını anlaması imkânsızmış gibi gelmişti.

Losten, "Anlıyorum," diye karşılık verdi. "Yani Tritt erimeden zevk dışında başka şeyler de elde ediyor. Ya sen? Sen zevk dışında ne yarar görüyorsun?"

Odeen düşündü. "Bunu bildiğinizi sanıyorum. Kafam canlanıyor."

"Evet. Bunu biliyorum. Ama senin de bunu bildiğinden emin olmak istedim. Bunu unutmadığından. Bana kaç defa erimeden çıktığın zaman daha önce karmaşık bulduğun çok şeyi birdenbire kavrayıverdiğini söyledin. Tabii erime sırasında zaman kaybı oluyor ve ben seni uzun süreler göremiyordum o da başka."

Odeen, "Sanki kafam o sürede durmadan çalışıyordu," dedi. "Zamanın geçtiğini fark etmiyordum. Hatta var olduğumu bile unutuyordum. Ama bu benim için gerekliydi. O sürede daha derin derin düşünebiliyordum. Hayatın kafayla ilgili olmayan yanları üzerinde durmama gerek kalmıyordu."

Losten tasdik etti. Evet. Yanıma geldiğin zaman anlayış gücünün iyice artmış olduğunu görüyordum. Bu, siz Akılcılarda çok görülen bir durum. Ama hiç kimsenin senin kadar hızla geliştiğini görmediğimi de itiraf etmeliyim. Bence tarihimiz boyunca hiç bir Akılcı bunu başaramadı."

Odeen fazla sevinmiş gibi gözükmemeye çalıştı. "Sahi mi?"

"Diğer taraftan, yanılıyor olabilirim..." Odeen’in pırıltısının birdenbire sönükleşivermesi Losten'i eğlendirmiş gibiydi. "Ama bu da önemli değil. Önemli olan şu: sen de Tritt gibi erimeden zevk dışında başka yararlar da sağlıyorsun."

"Evet. Bu kesin."

"Ya Dua erimeden zevk dışında başka ne elde ediyor?"

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Odeen mırıldandı. "Bilmiyorum."

"Bunu ona hiç sormadın mı?"

"Hayır, hiç bir zaman."

Losten, "Dua erimeden sadece zevk alıyorsa," dedi. "Sen ve Tritt bundan başka yararlar da sağlıyorsanız, o neden bunu ikiniz kadar heyecanla, hevesle istesin?"

Odeen kendisini savunmak istercesine, "Ama diğer Duygucular..." diye başladı.

"Diğer Duygucular Dua'ya benzemiyorlar ki. Bunu bana sık sık söyledin. Hem de memnunlukla sanırım."

Odeen utandı. "Başka bir neden olduğunu sanıyordum."

"Ne olabilir bu?"

"Bunu açıklamak zor. Üçlü de birbirimizi tanıyoruz. Hissediyoruz. Bir bakıma üçümüz bir tek kişinin parçalarıyız. Ortaya çıkıp kaybolan vuzuhsuz bir kişinin. Bunu daha çok bilinçsizce seziyoruz. Bu konuyu çok dikkatle düşündüğümüz zaman her şey silikleşiyor. Ayrıntıları anlayamıyoruz. Biz..." Odeen biraz da umutsuzca bir tavırla durakladı. "Üçlüyü bunu denememiş birine anlatmak biraz zor..."

"Ama ben yine de anlamaya çalışıyorum. Galiba Dua’nın kafasının içini biraz gördüğünü düşünüyorsun. Onun gizlemeye çalıştığı bir şeyi fark ettin. Öyle mi?"

"Pek de emin değilim. Vuzuhsuz bir şey bu. Arada sırada kafamın bir bölümüyle sezdiğim bir şey."

"E?"

"Bazen Dua'nın bir bebek-Duygucu istemediğini düşünüyorum."

Losten ciddi bir tavırla Odeen'e baktı. "Sadece iki çocuğunuz var değil mi? Küçük bir solla, küçük bir sağ."

"Evet, sadece iki. Duygucuyu başlatmak çok zor."

"Evet, biliyorum."

"Ve Dua gerekli enerjiyi emmek zahmetine katlanmıyor. Hatta bunu denemiyor bile. Bir sürü neden gösteriyor. Ama ben onların hiç birine de inanmıyorum. Bence Dua bir nedenle bir bebek-Duygucu istemiyor. Kendi başıma olsam, onun bu isteğine de saygı gösteririm. Yani Dua bir süre bebek istemediği takdirde... Ama Tritt bir Ebeveyn. Ve o çocuk istiyor. Bebeğin olması da gerekli. Nedense Tritt'i hayal kırıklığına uğratmak beni üzüyor. Onu Dua için bile kıramam."

"Dua'nın bir Duygucu istememesi için çok mantıklı nedenleri varsa ...o zaman bu durumu değiştirir mi?"

"Benim bakımımdan değiştirir tabii. Ama Tritt benim gibi düşünmez. O böyle şeyleri anlayamıyor."

"Ama onu sabırsızlanmaması için iknaya çalışır mısın?"

"Evet. Kabil olduğu kadar uzun bir süre çabalarım."

Losten, "Bilmiyorum bir noktaya dikkat ettin mi?" dedi. "Yumuşaklardan hemen hiç kimse çocuklar dünyaya gelmeden..." Sanki uygun sözcükler arıyormuş gibi durakladı. Sonra da Yumuşakların o kelimesini kullandı, "...geçmiyorlar. Üç çocuk da dünyaya gelmeden! Tabii en son bebek-Duygucu doğuyor."

"Evet, biliyorum." Odeen kendi kendisine, "Losten bu basit şeyi de bilmediğimi mi sanıyor?" diye sordu.

"0 halde... bebek-Duygucunun dünyaya gelmesi geçmek zamanının yaklaşması demek oluyor."

"Genellikle. Tabii Duygucunun biraz büyümesi..."

"Ama geçme zamanı iyice yaklaşmış oluyor. Belki de Dua geçip gitmeyi istemiyor. Bu olamaz mı?"

"Ama bu nasıl olur, Losten? Geçiş zamanın gelmesi, erime anının yaklaşması gibi bir şey. İnsan bunu istemezlik edebilir mi?" Odeen kendi kendine, "Sertler erimiyorlar," dedi. "Belki bu yüzden bu meseleyi anlayamıyorlar."

"Belki de Dua hiç bir zaman geçmeyi istemiyor. Buna ne dersin?"

"Sonunda hepimiz de geçip gideceğiz. Dua sadece son bebeği geciktirmek istiyorsa onun bu arzusunu yerine getiririm. Hatta belki Tritt'i de ikna ederim. Ama Dua o bebeği hiç bir zaman dünyaya getirmemek niyetindeyse... işte buna izin veremem!"

"Neden?"

Odeen durarak düşündü. "Nedeni kesinlikle açıklamam imkânsız, Losten-efendim. Ama hepimizin de geçmesi gerektiğini biliyorum. Her geçen yılla bunu daha iyi anlıyor ve seziyorum. Bazen bunun nedenini de kavrar gibi oluyorum."

Losten alayla, "Bazen senin bir filozof olduğunu düşünüyorum, Odeen," diye mırıldandı. "Şimdi düşünelim. Üçüncü bebek dünyaya geldiği ve büyüdüğü sırada Tritt de bütün çocuklarına kavuşmuş olacak. Mutlu bir yaşamdan sonra geçmeyi düşünecek. Sen de çok şey öğrendiğin için mutlu .olacaksın. Ve sen de mutlu bir hayattan sonra geçip gideceksin. Ama Dua?"

"Bilmiyorum..." Odeen çok üzülmüştü. "Diğer Duygucular hayatları boyunca birbirlerinden ayrılmıyorlar. Birbirleriyle gevezelik etmekten zevk alıyorlarmış gibi bir halleri var. Ama Dua öyle yapmak istemiyor."

"Eh, o olağanüstü bir kadın. Dua'nın hoşlandığı hiç bir şey yok mu?"

Odeen güç anlaşılacak bir biçimde, "İşimden söz etmemi dinlemekten hoşlanıyor," diye açıkladı.

Losten, "Bu yüzden utanmamalısın, Odeen," dedi. "Her Akılcı orta ve sağ-eşine işinden söz eder. Hepsi de böyle bir şey yapmıyormuş gibi bir tavır takınır. Ama aslında onlara türlü şeyler anlatır."

Odeen, "Ama Dua beni dinliyor, Losten-efendim," dedi.

"Dinlediğinden eminim. O diğer Duygucular gibi değil. Dua, bir erimeden sonra anlattıklarını daha iyi kavrıyor mu?"

"Evet, bunu bir kaç defa fark ettim. Ama bu durumla fazla ilgilenmedim..."

"Çünkü aslında Duyguculların böyle şeyleri anlayamayacaklarından eminsin. Ama Dua'nın güçlü Akılcı bir yanı olduğu anlaşılıyor."

Odeen ani bir endişeyle Losten’e baktı. Dua bir keresinde ona çocukluğunda çok mutsuz olduğunu anlatmıştı. Sadece bir kere. Kadın diğer Duygucuların tiz seslerle peşinden nasıl bağırdıklarını hikâye etmişti. Ona taktıkları o iğrenç adı, 'Sol-Duygucu' ismini de açıklamıştı. Acaba Losten de mi duymuştu bunu?... Ama Sert, Odeen'e sakin sakin bakıyordu.

Odeen, "Bazen ben de böyle düşündüm," dedi. Sonra da birden bire bağırdı. "Bu yüzden Dua'yla gururlanıyorum!"

Losten başını salladı. "Bunun kötü bir yanı yok ki. Bu düşünceni neden Dua’ya da söylemiyorsun? Belki kadın Akılcı yanını beslemeyi istiyor. Eğer öyleyse ona izin ver. Bildiklerini ona daha dikkatlice öğret. Sorularını cevapla. Bunu yaparsan Üçlün rezil mi olur?"

"Rezil olmasına hiç aldırmam!... Ama neden rezil olsun? Tabii Tritt zamanımı boşuna ziyan ettiğimi düşünür. Fakat ben onu idare etmesini bilirim."

"Tritt'e şöyle söyle: 'Dua hayattan başka zevkler de alır ve doyum hissederse, şimdiki gibi geçip gitmekten de korkmaz. Bir bebek-Duygucu dünyaya getirmeye de daha hazır olur.’"

Odeen sanki yaklaşan bir felaketten kurtulmuş gibi bir duyguya kapıldı. Telaşla, "Haklısınız," dedi. "Haklı olduğunuzu seziyorum. Losten-efendim, siz her şeyi anlıyorsunuz. Siz Sertlere liderlik ettiğinize göre diğer-Kâinat projesinde başarımız da devamlı olacak. Başka türlü olması kabil mi?"

"Ben mi liderlik ediyorum?" Losten’in bu sözler yüzünden çok eğleniyormuş gibi bir hali vardı. "Artık bize Estwald'ın yol gösterdiğini unutuyorsun. Projenin gerçek kahramanı o. O olmasaydı planımız da başarıya erişemezdi."

Odeen bir an sıkıldı. "Ah, evet..." Estwald’ı hâlâ görememişti. Zaten Estwald’la karşılaşmış olan bir tek Yumuşak da bilmiyordu. Ama bazıları onu arada sırada uzaktan gördüklerini söylüyorlardı. Estwald, yeni bir Sertti. Yani Odeen çocukken Estwald’dan söz edildiğini hiç duymamıştı. Bu da onun genç bir Sert olduğu anlamına da gelmiyor muydu? Odeen çocuk bir Yumuşakken, Estwald da çocuk bir Sert miydi?

Ama bu da önemli değildi. Odeen şu anda eve dönmeyi istiyordu. Tabii Losten'e minnetle dokunması imkânsızdı. Ama Serte tekrar teşekkür etti ve sevinçle evin yolunu tuttu.

Bu sevincinin bencilce bir yanı vardı. Bunun tek nedeni ileride bir bebek-Duygucu'nun olması ihtimali ve Tritt'in sevineceğini düşünmesi değildi. Hatta bu Dua'nın mutluluğuyla da ilgili sayılmazdı. Odeen'i öğretmenlik edeceği düşüncesi sevindiriyordu. Hiç bir Akılcı bu zevki tadamazdı. Bundan emindi. Çünkü hiç bir Akılcının Üçlüsünde Dua gibi bir Duygucu olamazdı.

"Ah, bu şahane olacak! Tritt'e bunun gerekli olduğunu anlatabilirsem... Tritt'le konuşmam, onu sabırlı olması için ikna etmem şart."

2c

Tritt hiç de sabırlı davranacak halde değildi. Dua’nın neden öyle davrandığını anladığını iddia etmiyordu. Onu anlamaya çalışmayı da istemiyordu. Onu ilgilendirmiyordu bu konu. Tritt, Duygucuların" davranışlarının nedenlerini hiç bir zaman öğrenmemişti. Üstelik Dua diğer Duygucular gibi bile davranmıyordu.

Kadın önemli şeyleri hiç düşünmüyordu. Gidip Güneşe bakıyordu. Ama sonra inceliyor ve ışıkla besin de vücudundan geçip gidiyordu. Ve Dua da kalkıp bunun pek güzel bir şey olduğunu söylüyordu.

Önemli olan bu değildi ki. Önemli olan yemekti. Besinin neresi güzeldi? Güzel neydi zaten?

Dua her zaman başka türlü erimeyi istiyordu. Bir keresinde, "Önce konuşalım," demişti, "Bu konudan hiç söz etmiyoruz. Bunu düşünmüyoruz bile..."

Odeen de her zaman, "Bırak istediği gibi olsun, Tritt," diye araya giriyordu. "Böylesi daha iyi oluyor."

Odeen her zaman sabırlıydı. Her zaman bekledikleri takdirde olayların daha iyi olacağına inanıyordu. Ya da oturup konuyu düşünmeye kalkıyordu.

Tritt Odeen’in 'konuyu düşünmek' sözleriyle neyi kastettiğini de pek bilmiyordu. 'Konuyu düşünmek' hiç bir şey yapmadan aylak aylak oturmak anlamına geliyordu galiba.

Mesela-Dua'yı bulmaları olayında da böyle olmuştu. Her halde Odeen'e kalsaydı o hâlâ düşünüyor olacaktı. Tritt ise gitmiş ve Sertten bir Duygucu istemişti. İşler böyle halledilirdi!

Odeen şimdi de Dua konusunda hiç bir şey yapmak istemiyordu. Bebek-Duygucu ne olacaktı? En önemlisi o değil miydi? Eh, Odeen bir şey yapmasa bile Tritt onun gibi davranmayacaktı. Bir şeyler yapacaktı Tritt.

Hatta şu anda ‘bir şeyler yapıyordu.’ Adam bütün bunları düşünürken uzun koridordan aşağıya iniyordu. Evden bir hayli uzaklaşmış olduğunun

farkında bile değildi. 'Konuyu düşünmek’ denilen şey bu muydu yoksa? Neyse... Korkuya kapılmayacaktı. Gerilemeyecekti de.

Tritt, sakin sakin etrafına bakındı. Sertlerin mağaralarına buradan gidiliyordu. Adam kısa bir süre sonra küçük-Akılcısıyla bu yoldan geçeceğini biliyordu. Odeen bir keresinde ona bu yolu göstermişti.

Tritt, Sertlerin mağaralarına eriştiği zaman ne yapacağını da pek bilmiyordu. Ama yine de korkmuyordu. Tritt bir bebek-Duygucu istiyordu. Bir bebek Duygucusunun olması onun hakkıydı. Hiç bir şey bunun kadar önemli değildi. Sertler, Tritt'in istediği gibi bir bebeği olmasını sağlayacaklardı. Gidip istediği için ona Dua’yı getirmemişler miydi?

Ama şimdi bebeği kimden isteyecekti? Sertlerden her hangi biriyle konuşması yeterli olacak mıydı? Tritt, dalgın dalgın her hangi biriyle konuşmamaya karar verdi. İsmini bildiği biriyle konuşacaktı. O Serti görmek istediğini söyleyecek, sonra da meseleyi ona açacaktı.

Tritt, adı hatırladı. Hatta bu ismi ne zaman işittiğini de. Küçük Akılcı kendi isteğiyle biçimini değiştirecek kadar büyüdüğü zaman olmuştu bu. Ne şahane gündü o! "Koş, Odeen. Annis yumurta biçimine girerek sertleşti! Kendi kendine yaptı bunu. Dua, bak!" İkisi de Tritt'in yanına koşmuşlardı. O sırada Annis’ten başka çocukları yoktu. Sonra İkincisi için pek uzun bir süre beklemişlerdi. İşte o gün Odeen’le Dua içeri koşmuşlardı. Annis köşeye yapışmıştı. Dinlenme yerinde ıslak kil gibi kıvrılıp yayılıyordu, Odeen, işi olduğu için oradan çabuk ayrılmıştı. Ama "Annis aynı şeyi tekrar yapacak, Tritt," demişti. Tritt’le Dua çocuğu saatlerce seyretmişlerdi. Fakat Odeen yapmamıştı bunu.

Odeen beklemediği için Tritt çok kırılmıştı. Hatta daha sonra onu azarlayacaktı da. Ama Odeen’in pek yorgun gibi bir hali vardı. Yumurta biçimi vücudunda kırışıklar belirmişti. Onları düzeltmeye de çalışmıyordu.

Tritt endişelenmişti. "Bir şey mi oldu, Odeen?"

"Zor bir gün geçirdim. Diferansiyel denklemlerini bundan sonraki erimeye kadar hazırlayabileceğimden de pek emin değilim." (Tritt bütün sözleri hatırlamıyordu tabii. Ama Odeen böyle bir şeyler söylemişti işte. Odeen zaten her zaman Sertlere özgü kelimeleri kullanıyordu.)

"Şimdi erimek ister misin?"

"Ah, hayır. Zaten demin Dua’nın yukarı çıktığını gördüm. Gezintisine engel olduğumuz zaman nasıl davrandığını biliyorsun. Aslında acelemiz de yok... Biliyor musun artık yeni bir Sert var."

"Yeni bir Sert mi?" Tritt’in sesinden bu konunun onu hiç ilgilendirmediği anlaşılıyordu. Odeen, Sertlerle dostluk etmekten çok hoşlanıyor, o adamlar ilgisini çekiyordu. Ama Tritt, Odeen’in Sertlerle ilgilenmemesini tercih edecekti. Odeen 'eğitimim' dediği şeyle o bölgedeki diğer Akılcılardan çok daha fazla meşguldü. Haksızlıktı bu. Odeen eğitimine fazla dalmıştı. Dua ise yüzeyde yalnız başına dolaşmaya. Tritt dışında kimse Üçlüyle gerektiği gibi ilgilenmiyordu.

Odeen, "Adı Estwald onun," dedi.

"Estwald mi?" Tritt hafif bir ilgi duydu. Belki de bunun nedeni endişeyle Odeen'in duygularını sezmesiydi.

"Estwald’ı hiç görmedim ama herkes ondan söz ediyor." Odeen'in gözleri yassılaşmıştı. Düşünceye daldığı zaman hep böyle olurdu. "O yeni şeyden de Estwald sorumlu."

"Hangi yeni şey?"

"Pozitron Tu... Sen bunu anlamazsın, Tritt. Bu yaptıkları yeni bir aygıt. Bütün dünyayı alt üst edecek."

Tritt hemen telaşlandı. "Alt üst mü edecek? Dünyayı değiştirmemeliler."

"Onlar her şeyi daha iyi bir hale sokacaklar. Değişiklik kötülük anlamına gelmez her zaman. Her ne hal ise... Bu projenin sorumlusu Estwald. Çok zeki o. Bunu seziyorum."

"O halde Estwald'den neden hoşlanmıyorsun?"

"Hoşlanmadığımı söylemedim ki."

"Ama hoşlanmıyormuşsun gibi bir halin var."

"Ah, hiç de değil, Tritt. Yalnız... yalnız..." Odeen güldü. "Kıskançlık duyuyorum. Sertler öyle zeki ki. Bir Yumuşak onlarla boy ölçüşemez bile. Ama ben buna alıştım. Çünkü Losten bana her zaman çok zeki olduğumu

söylüyor. Her halde bir Yumuşak için bir hayli zeki sayılırım. Ama şimdi şu Estwald denilen Sert ortaya çıktı. Losten bile ona büyük bir hayranlık duyuyor gibi. Oysa ben aslında bir hiçim.

Tritt ön yüzeyini şişirerek Odeen’e hafifçe dokundu. O da başını kaldırarak gülümsedi. "Ama benimki de budalalık. Bir Sertin pek zeki olmasına kim aldırıyor? Onların hiç birinin Tritt’i yok."

Ondan sonra da ikisi çıkıp Dua’yı aradılar. Neyse ki kadın da dolaşmasını sona erdirmiş, aşağıya inmeye hazırlanıyordu. Bu seferki güzel bir erime oldu. Ama bu sadece bir iki gün sürdü. Tritt de bu yüzden endişelenmeye başladı. Annis çok küçüktü. Çocuğun yanından kısa bir süre için bile ayrılması tehlikeliydi. Tabii diğer Ebeveynlerden biri geçici olarak çocuğa bakabilirdi.

O günden sonra Odeen zaman zaman Estwald'den söz etmeye başladı. Ondan her zaman 'Yeni Sert' diye söz ediyordu. Hatta aradan uzun bir süre geçmiş olmasına rağmen. Odeen, Estwald'ı hâlâ görememişti. Bir keresinde Dua da yanlarındayken, "Galiba ona gözükmemeye çalışıyorum," dedi. "Çünkü o yeni aygıt konusunda çok bilgili. Ben her şeyi çabucak öğrenmeyi istemiyorum. Öğrenmek çok eğlenceli oluyor."

Dua, "Pozitron Tulumbasını mı kastediyorsun?" diye sordu.

Tritt, "İşte Dua'nın Acayip bir yanı daha," diye dükündü. Kadının bu huyu da onu sinirlendiriyordu. Dua, Sert sözleri adeta Odeen kadar ustalıkla söyleyebiliyordu. Bir Duygucunun böyle olmaması gerekirdi.

*

Tritt şimdi Estwald'ı görmek niyetindeydi. Çünkü Odeen onun çok zeki olduğunu söylemişti. Ayrıca Odeen adamı hiç görmemişti. Yani Estwald ona, "Biz bu konuyu Odeen'le konuştuk, Tritt sen endişelenme," diyemezdi.

Tritt homurdandı. "Herkes bir Akılcıyla konuştuğu zaman bütün Üçlüyle konuşmuş olduğunu sanıyor. Kimse Ebeveynle ilgilenmiyor. Ama bu sefer benimle ilgilenecekler."

Tritt Sertlerin mağaralarına erişmişti artık. Her şey o kadar değişikti ki. Hiç bir şey Tritt’in tanıdığı eşyalara benzemiyordu. Hepsi de biçimsiz, yanlış ve korkutucuydu. Ama Tritt, Estwald’la konuşmaya kararlı olduğu

için korkmamaya çalışıyordu. "Ben küçük orta bebeği istiyorum." Bu düşünce ilerleme cesaretini göstermesini sağladı.

Sonunda bir Sertle karşılaştı. Mağarada sadece o vardı. Bir şey yapıyordu. Bir şeyin üzerine eğilmişti, çalışıyordu. Odeen bir keresinde Tritt'e Sertlerin her zaman çalıştıklarını söylemişti. Yaptıkları işin bir adı da vardı ama Tritt bunu hatırlamıyordu. Buna aldırdığı da yoktu.

Düzgünce ilerleyerek durdu. "Sert-efendim."

Sert başını kaldırarak ona baktı, etrafındaki hava titreşiyordu. Odeen, Tritt’e Bazen iki Sert konuştukları sırada böyle olduğunu anlatmıştı. Sonra Sert Tritt’e dikkatle baktı. "Ah, bir Sağ bu. Burada işin ne? Küçük Akılcın yanında mı? Sömestr bu gün mü başlıyor?

Tritt bu soruların hiç birine de aldırmadı. "Estwald’ı nerede bulabilirim, efendim?"

"Kimi, kimi?"

"Estwald’i."

Sert bir süre bir şey söylemedi. Sonra, "Estwald’la ne işin var. Sağ?" diye sordu.

Tritt’in inadı tuttu. "Onunla konuşmam şart. Siz Estwald mısınız, Sert-efendim?"

"Hayır, değilim... Adın nedir, Sağ?"

"Tritt, Sert-efendim."

"Anlıyorum. Sen Odeen’in Üçlüsünün Sağısın değil mi?"

"Evet."

Sertin sesi yumuşamış gibiydi. "Korkarım şu ara Estwald’i göremezsin. O burada değil. Başka biri sana yardım edebilir mi?"

Tritt ne diyeceğini bilemedi. Orada sessizce bekledi.

Sonunda Sert, "Sen artık eve git," dedi, "Odeen’le konuş. O sana yardım eder. Tamam mı? Eve git, Sağ." Sert döndü. Tritt’ten başka şeylerle meşguldü.

Tritt hâlâ kararsızca orada duruyordu. Sonra sessizce akarak usulca başka bir bölüme geçti. Sert başını kaldırıp bakmadı bile.

Tritt önce neden bu yöne doğru gittiğini anlayamadı. Sadece ona bu iyi bir şeymiş gibi geliyordu. Sonra durumu anladı. Etrafını besinin o hafif sıcaklığı sarmıştı. Tritt bunu dişleyip duruyordu. Adam acıktığını fark etmemişti. Ama şimdi zevkle besin alıyordu.

Güneş görünürlerde değildi. Tritt farkına varmadan başını kaldırıp yukarıya baktı. Ama tabii aslında bir mağaradaydı. Ancak besin yüzeyde bulunduğundan çok daha nefisti. Tritt merakla etrafına bir göz attı. Ama onu en çok hayrete düşüren merak duyması oldu.

Odeen çok şeyi merak ettiği için ona kaç defa kızmıştı. Odeen önemli olmayan pek çok şeyi merak ediyor, anlamaya çalışıyordu. Ve şimdi kendisi... Tritt, meraka kapılmıştı. Ama merak ettiği şey önemliydi. Tritt birdenbire bunun gerçekten önemli olduğunu kavradı. Sanki birdenbire beyninde bir şimşek çaktı ve gözleri kamaştı. "İçimde bir şey bunun önemli olduğunu söylemeseydi ben de merak duymazdım," diye düşündü.

Tritt çabucak hareket etti. Bu cesaretine kendisi de şaşıyordu. Bir süre sonra geri döndü.

Tekrar daha önce konuştuğu o Sertin yanından geçti. Ona, "Ben eve gidiyorum, Sert-efendim," dedi.

Sert sadece anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Hâlâ bir şeyin üzerine eğilmiş, çalışıyordu.

Gülünç şeylerle ilgileniyor, önemli konuyu fark bile etmiyordu.

Tritt, "Güya Sertler çok ulu, güçlü ve zekiler," diye düşündü. "Nasıl böyle budalaca davranabiliyorlar?"

3a

Dua, Sertlerin mağaralarına doğru akıyordu, Bunun bir nedeni artık Güneş battığı için yapacak bir şey aramasıydı. Böylece bir süre daha eve dönmeyecek, Tritt'in öfkeli ricalarını, Odeen’in yarı utangaç? yarı bıkkın bir tavırla yaptığı teklifleri dinlemeyecekti. Ayrıca mağaralar kadını çekiyordu.

Ta çocukluğundan beri böyleydi bu. Dua da sonunda böyle bir şey yokmuş gibi davranmaktan vaz geçmişti. Duygucu'ların bu tür şeyler hissetmemeleri gerekiyordu. Bazen küçük Duygucular böyle hislere kapılıyorlardı. Dua bunu bilecek kadar tecrübeli ve olgundu. Ama bu çocuksu duygular çabucak kayboluyordu. Böyle olmadığı zaman da Ebeveynler çocuğa böyle şeyler düşünmemesini telkin ediyorlardı.

Ama Dua çocukken de inatla dünyaya ilgi duymuştu. Güneş ve mağaralar... ve her şey onu ilgilendiriyordu. Sonunda Ebeveyni, "Sen Acayip bir çocuksun, Dua’cığım," demişti. "Garip bir orta-çocuksun. Ne olacak senin halin?"

Dua önce bazı şeyleri öğrenme isteğinin neden Acayip ve garip sayıldığını anlayamamıştı. Çok geçmeden Ebeveyninin sorularını cevaplayacak durumda olmadığını fark etmişti. Bir keresinde Sol-babasıyla konuşmaya çalışmıştı. Ama o Ebeveyni gibi uysalca bir hayretle ona bakmamıştı. "Neden soruyorsun,. Dua?" diye homurdanmıştı. Yüzünde haşin ve merak: dolu bir ifade vardı. Kız korkarak kaçmış ve bir daha da ona bir soru sormamıştı.

Ama sonra bir gün bir yaşıtı o sırada kendisine pek normal gelen bir şey söylediği için arkasından,. "Sol-Duygucu," diye haykırmıştı. Dua artık ne söylediğini hatırlamıyordu. Kız, nedenini bilmeden utanmış ve kendisinden bir hayli büyük olan Sol ağabeysine gitmişti. Ona, "Sol-Duygucu ne demek?" diye sormuştu. Ağabeysi utançla onun yanından uzaklaşmıştı. Çok utandığı belliydi. Delikanlı, "Bilmem." diye mırıldanmıştı ama halinden bu adın ne anlama gel-diğini pekâlâ bildiği anlaşılıyordu.

Dua bir süre düşünmüş sonra da Ebeveyniyle konuşmaya karar vermişti. Ona, "Ben bir Sol-Duygucu muyum, baba?" demişti.

Adam da, "Böyle olduğunu sana kim söyledi?" diye sormuştu. "Böyle sözleri tekrarlamamalısın."

Dua, Ebeveynin yakındaki köşenin etrafında akarak dolaşmış ve bir süre düşünmüştü. "Kötü bir şey mi bu?"

Ebeveyn, "Zamanla nasıl olsa düzelirsin," demiş ve hafifçe de şişmişti. Dua’yı dışarıya doğru sallayarak, titremesini sağlamıştı. Kız bu oyunu çok seviyordu ama bu sefer bu hiç hoşuna gitmemişti. Çünkü Ebeveyninin aslında sorusunu cevaplamamış olduğunun farkındaydı.

Düşünceli bir tavırla adamdan uzaklaşmıştı. Ebeveyni, "Nasıl olsa düzelirsin," demişti. Demek ki şimdi bu durumdaydı. Ama... hangi durumda?

Dua’nın o günlerde bile Duyguculların arasında pek az arkadaşı vardı. Onlar bir arada fısıldaşıp kıkır kıkır gülmekten hoşlanıyorlardı. Dua ise parçalanmış kayaların üzerinden akmaktan ve onların sertliklerinden zevk almaktan. Ama bazı ortalar diğerlerinden daha dost canlısıydılar. Bu kızlar Dua’nın sinirine o kadar dokunmuyorlardı. Mesela-Doral. O da diğerleri kadar kafasızdı aslında. Ama Bazen insanı güldürecek şeyler söylüyordu. (Doral büyüdüğü zaman Dua’nın sağ ağabeysi ve başka bir mağara grubundan olan ve Kızın pek hoşlanmadığı bir Akılcıyla bir Üçlü kurmuştu. Hemen sonra çabucak bir bebek-sol ve bir bebek-sağ dünyaya gelmesini sağlamıştı. Orta bebek de çabucak bu çocukları izlemişti. Ayrıca Doral öylesine yoğunlaşmıştı ki görenler Üçlüde iki Ebeveyn olduğunu sanıyorlardı. Dua Bazen onların hâlâ erimeyi başarıp başaramadıklarını düşünüyordu... Ama Tritt ona sık sık, anlamlı anlamlı, "Doral güzel bir üçlü oluşmasına yardım etti," diyordu.

Dua'yla Doral bir gün yalnız .otururlarken kız usulca fısıldamıştı. "Sol-Duygucunun ne olduğunu biliyor musun, Doral?"

Doral kıkır kıkır gülerek sanki görünmek istemiyormuş gibi büzülmüştü. "Bu bir Akılcı gibi davranan bir Duygucu demektir. Yani bir sol-kardeş gibi davranan. Anladın mı? Sol-Duygucu!"

Tabii Dua bu deyimin ne olduğunu anlamıştı. Açıklandığı zaman bunun anlamını kavramamak imkânsızdı. Dua böyle bir şeyi hayal edebilseydi her halde bu adın anlamını daha çabuk çözecekti de.

Dua, "Nereden biliyorsun?" demişti.

"Büyük kızlar söyledi." Doral'ın vücudunu oluşturan madde girdaplar çiziyordu. Dua bu hareketi pek çirkin bulmuştu. Doral ise eklemişti. "Pis bir şey bu."

"Neden?"

"Pis işte. Duygucular Akılcılar gibi davranmamalıdır."

Dua bu konuyu o zamana kadar hiç düşünmemişti. Ama şimdi bunun üzerinde duruyordu. "Neden davranmamalılar?"

"Çünkü! Pis olan bir şey daha öğrenmek ister misin?"

Dua elinde olmadan meraklanmıştı. "Ne?"

"İnsan kayanın içine girebilir."

Dua, "Hayır, giremez," demişti. Aslında saçma bir sözdü bu. Çünkü Dua çoğu zaman kayaların dış yüzeylerinden biraz içeriye süzülmüş ve bundan da hoşlanmıştı. Ama şimdi Doral'ın alayla sırıtması yüzünden tiksinti duyuyordu. Bu yüzden de her şeyi inkâr ediyordu. Kendi kendisine bile bunu itiraf etmeyecekti.

"Pekâlâ girebilir. Buna 'kayalara sürünmek' deniliyor. Duygucular bunu kolaylıkla yapabiliyor. Sollar ve Sağlar ise sadece bebekken bunu başarabiliyorlar. Dimit'i tanıyor musun?"

"Hayır."

"Tanıyorsun canım. Mağarasında yaşayan şu kalın köşeli kız."

"Şu Acayip biçimde akan kızı mı söylüyorsun?"

"Evet. O kalın köşe yüzünden öyle Acayip bir biçimde akıyor. Evet, sözünü ettiğim o. Dimit bir keresinde bir kayanın içine iyice girmiş. Sadece o kalın köşesi dışarıda kalmış. O sırada sol-ağabeysi onu[1] görmüş. Hemen gidip Ebeveynlerine haber vermiş. Dimit'i fena halde azarlamış adam. Kız da bir daha öyle bir şeye kalkışmamış."

Fena halde sarsılan Dua, Doral'ın yanından ayrıldı. Kızla uzun bir süre Konuşmadı. Doral'le bir daha öyle samimi de olmadı. Ama iyice meraklanmıştı.

Meraklanmak mı? Sol-Duyguculuğu tutmuştu demek daha doğru olmaz mıydı?

Bir gün Ebeveyninin yakında olmadığı bir sırada ağır ağır eriyerek bir kayanın içine kaydı. Bebeklik çağından beri ilk defa deniyordu bunu. Bir sıcaklık hissetti Dua. Ama dışarı aktığı zaman ona sanki herkes durumu anlamış gibi geldi. Sanki kaya üzerinde bir leke bırakmıştı.

Dua, arada sırada bu oyunu tekrar denedi. Ve sonunda Ebeveyni onu yakaladı. Adam hoşnutsuzca, gıdaklar gibi sesler çıkardı. Dua da ondan sonra daha dikkatli davranmaya çalıştı... Şimdi olgun bir kadındı. Doral'ın pis pis gülmesine rağmen bunun duyulmamış bir şey olmadığını biliyordu. Hemen hemen her Duygucu zaman zaman bu yola başvuruyordu. Bazıları bunu açıkça da itiraf ediyorlardı.

Ancak Duyguculların hemen hepsi de bir Üçlüye katıldıktan ve erimeye başladıktan sonra bundan vaz geçiyorlardı. Dua'nın sırlarından biri de buydu. Kadın zaman zaman bu yönteme başvuruyordu. Sonra da, "Ya Tritt bunu duyarsa?" düşünüyor ve o zaman keyfi de kaçıyordu.

O vakit şaşkın şaşkın bir takım mazeretler buluyordu. Çocukluğunda "Sol-Akılcı" sözleri onu her yerde izlememiş miydi? Hatta bir ara bu çığlıklardan kaçmak için adeta bir münzevi gibi yaşar olmuştu.

Bir keresinde de kendisiyle alay edenlere karşılık vermeye çalışmış, onlara, "Siz de birer Sağ-Duygucusunuz," diye haykırmıştı. "Pis birer Sağ-Duygucu!"

Kızlar ona sadece gülmüşlerdi. Dua da öfke ve şaşkınlıkla kaçmıştı. Aslında söyledikleri doğruydu. Hemen hemen her Duygucu, Üçlü kurma çağına yaklaşırken bebeklerle ilgileniyor, Ebeveynler gibi onların etrafında döneniyordu. Dua bunu pek tiksinti verici buluyordu. Bebekler onu hiç ilgilendirmiyordu. Bebekler sadece bebektiler. Ve onlarla sadece sağ - ağabeyler ilgilenmeliydi.

Ama Dua artık gerçekten bir Sol-Duygucu olduğunu, hiç bir zaman düzelemeyeceğini de biliyordu. Tabii kimse şimdi ona saygısızca davranmıyordu. Çünkü bütün mağaralarda Odeen'in o kuşağın en önemli Akılcısı olduğunu biliyorlardı, Dua'nın da onun, orta-eşi olduğunu. Kadın bu Akılcı yanını 'pis' ya da kötü bulmuyordu. Ama Bazen, "Keşke bende bir

Akılcı olsaydım," diye düşündüğünü fark ediyor ve o zaman utanıyordu." Acaba bebek-Duygucu istemememin nedeni bu mu? Gerçek bir Duygucu olmayışım mı? Üçlüdeki rolümü doğru dürüst oynayamayışımın^ nedeni de bu olabilir mi?"

Odeen onun bir Sol-Duygucu olmasına aldırmıyordu. Zaten Dua'yı hiç bir zaman bu adla çağırmıyordu. Ama kadının hayatla ilgilenmesi hoşuna gidiyordu. Tritt'in öfkesi tuttuğu zaman da Dua'yı savunuyordu.

Odeen Bazen Dua'yı Sertlerin mağaralarına da götürüyordu. Kadına bilgisinin derinliğini göstermek için. Dua etkilendiği zaman da memnunluğunu gizlemiyordu. Dua gerçekten etkileniyordu. Yalnız Odeen çek bilgili olduğu için değil, adam bunu onunla paylaştığı için de. Dua, Odeen'i en çok adam hayatını paylaşmasına izin verdiği zaman seviyordu. Ama bu da Dua'nın Sol-DuygucuTuğunun bir parçası değil miydi?

Dua sık sık, "Belki de bu yüzden Odeen'e daha yaklaşıyor, Tritt'den de uzaklaşıyorum," diye düşünüyordu. "Tritt'in yalvarışlarının beni tiksindirmesinin bir nedeni de bu olmalı."

Dua, Sertlerin mağaralarına ilk girdiği zaman onların konuştuklarını duymuştu. Tabii önce onların konuştuklarını anlamamıştı. Havadaki o çok hızlı ve çabucak değişen titreşim Dua'nın içinde kötü bir vızıltı halini almıştı. Bu yüzden iyice incelmek ve titreşimin vücudundan geçip gitmesine izin vermek zorunda kalmıştı.

Odeen, "Onlar konuşuyorlar," demiş ve sonra da Dua'nın itiraz edeceğini sezerek telaşla eklemişti. "Onların konuşma tarzı böyle. Birbirlerini anlıyorlar."

Dua bu kavramı anlamayı başarmıştı. Açıklanan bir şeyi çabucak kavramak kadına daha da büyük bir zevk veriyordu. Çünkü bu Odeen'i memnun ediyordu.

Odeen bir keresinde ona, "Karşılaştığım Akılcıların hepsinin de Duygucu eşleri boş kafalı," demişti. "Ben çok şanslıyım."

Dua, "Ama diğer Akılcılar boş kafalı eşlerden hoşlanıyorlar," diye cevap vermişti. "Sen neden farklısın?"

Odeen diğer Akılcıların boş kafalı eşlerden hoşlandıklarını inkâr etmemişti. Sadece, "Bunu hiç bir zaman incelemedim," demişti. "Onlardan farklı olmam da önemli değil sanırım. Senden memnunum. Ve bu da hoşuma gidiyor."

Dua sormuştu. "Sertlerin konuşmasını anlayabiliyor musun?"

Odeen, "Pek de değil," demişti. "Tabii değişiklikleri çabucak fark ediyorum. Bazen neler söylediklerini sezer gibi oluyorum. Özellikle bir erimeden sonra. Ama Bazen. Böyle şeyleri sezinlemek aslında Duyguculara göre bir şey. Ama bir Duygucu da onların konuşmalarını sezse bile bunların ne olduğunu pek kavrayamaz. Ama sen bunu başarabilirsin."

Dua itiraz etmişti. "Buna kalkışmaktan korkarım. Bu Sertlerin hoşuna gitmeyebilir."

"Haydi, canım. Merak ediyorum. Haydi, şimdi onların neden söz ettiklerini anlamaya çalış."

"Sahi mi? Bunu istiyor musun?"

"Haydi. Seni yakalar ve öfkelenirlerse onlara seni buna benim zorladığımı söylerim."

"Söz veriyor musun?"

"Veriyorum."

İçin için titreyen Dua Sertlere doğru uzandı ve duyguların akabilmesi için tamamiyle pasif bir hal aldı. "Heyecan! Onlar çok heyecanlı. Yeni biri."

Odeen, "Belki de Estwald bu," dedi.

Dua, bu adı ilk defa duyuyordu. "Çok garip "

"Garip olan nedir?"

"Bir Güneşi hissediyorum. Koskocaman bir Güneş bu."

Odeen'in yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "Bundan söz edebilirler."

"Ama bu nasıl olur?"

İşte tam o sırada Sertler onları fark ettiler. Dostça bir tavırla yaklaştılar ve onları selamladılar. Artık Yumuşaklar gibi konuşuyorlardı. Dua fena halde

utandı. "Acaba düşüncelerini sezinlediğimi biliyorlar mı?" diye düşündü. Belki Sertler bunun farkındaydılar ama bu konuda bir şey de söylemediler.

Odeen daha sonra Dua’ya Sertleri kendi aralarında konuşurken görmenin pek kabil olmadığını söyledi. Her zaman Yumuşaklarla ilgileniyorlardı. Yumuşaklar mağaralarına geldikleri zaman hemen işlerini bırakıyorlardı. Odeen, "Onlar bizi çok seviyorlar," dedi. "Çok da iyiler."

Odeen, Dua'yı zaman zaman Sertlerin mağaralarına indiriyordu yine. Özellikle Tritt çocuklarla meşgulken. Kadın bir iki defa da mağaralara yalnız başına inmişti. Biraz korkmuştu ama karşılaştığı Sertler ona her zaman dostça davranmışlardı. Odeen'in dediği gibi, "Çok iyilerdi" onlar. Ancak Dua'yı pek ciddiye alıyormuş gibi bir halleri de yoktu. Onu gördükleri zaman memnun oluyorlardı. Ama Dua’nın sorular sorması onları eğlendiriyordu. Kadın bunu ke-sinlikle hissediyordu. Sorularını cevapladıkları zaman da bir şey açıklamış olmuyorlardı. "O sadece bir makine, Dua. Odeen sana bu konuda bilgi verebilir."

Dua Bazen kendi kendine, "Acaba Estwald'la karşılaştım mı?" diye soruyordu. O ana kadar Sertlere adlarını sormak cesaretini gösterememişti. Tabii Losten'i biliyordu. Odeen Dua’yı Sertle tanıştırmıştı. Ayrıca kadına sık sık eski öğretmeninden söz de ediyordu. Dua Bazen şu ya da bu Sertin Estwald olduğunu düşünüyordu. Odeen bu yeni Sertten büyük bir huşu ve biraz da öfkeyle söz ediyordu.

Ama Dua sonraları Estwald'ın Yumuşakların girebildiği mağaralarda gözükmeyecek kadar önemli bir işle ilgilendiğini anladı. Odeen’in kendisine anlattıklarını bir araya getirerek gerçeği kavradı. Dünyanın besine çok ihtiyacı vardı. Tabii Odeen 'besin' değil, 'enerji’ kelimesini kullanıyordu. Sertlere özgü bir sözcüktü bu.

Güneş sönükleşiyor ve ölüyordu. Ama Estwald Güneşin, karanlık gecede gökyüzünde parlayan yedi yıldızın ötesinde bir enerji kaynağı keşfetmişti. O ve Sertler bu yeni enerjinin tadını düzeltebildikleri an bol besinleri olacaktı. Sonsuza kadar enerjisiz kalmayacaklardı.

Dua bir gün Odeen’e, "Uzun bir süre önce beni Sertlerin mağaralarına götürmüştün," diye hatırlattı. "Ben de Sertlerin düşüncelerini sezmiş, koskocaman bir Güneşi görür gibi olmuştum."

Odeen bir an şaşırdı. "Hatırladığımdan pekte emin değilim. Ama devam et, Dua. Ne olmuş?"

"Düşünüyordum. Yeni enerjinin kaynağı o büyük 'Güneş mi?"

Odeen mutlulukla, "Aferin, Dua," diye bağırdı. "Bu pek doğru değil ama bir Duygucu için yine de olağanüstü bir düşünce sayılır."

İşte Dua şimdi bütün bunları düşünüyor ve sıkıntıyla ağır ağır ilerliyordu. Nerelerden geçtiğinin pek farkında değildi. Zamanın geçtiğinin de. Sonunda kendisini Sertlerin mağaralarında buldu. "Acaba eve dönme anını yeteri kadar geciktirebildim mi?" diye düşündü. "Artık gitsem mi? Tritt'in öfkesine katlanmak..." Dua birdenbire Tritt'i hissetti.

Bu duygu öylesine güçlüydü ki Dua bir an şaşkın şaşkın uzaktaki ev-mağarada olan Tritt'in düşüncelerini ta oradan sezdiğini sandı. Ama hayır! Tritt de buradaydı. Sertlerin mağaralarında.

"Ama Tritt'in burada ne işi var? Peşimden mi -geldi? Şimdi benimle burada mı kavga edecek? İşte buna dayanamam..."

Sonra birdenbire kadının hissettiği o buz gibi dehşet kayboldu. Bunun yerini hayret aldı. Tritt'in Dua'yı düşündüğü bile yoktu. Onun yakında olduğunun da farkında değildi. Dua, Tritt'in kararlı olduğunu seziyordu. Yapacağı bir şey yüzünden hem korkuyordu, hem de endişeliydi.

Dua, daha uzanır ve Tritt'in ne yaptığını öğrenebilirdi. Bunun nedenini de. Ama bu aklına bile gelmedi. Tritt, onun yakında olduğunu bilmiyordu. Dua da adamın bunu hiç sezmemesini istiyordu.

Kadın o anda güdülerine uyarak bir şey yaptı. Bir dakika önce aklından böyle bir şeyin hiç geçmediğine yemin edebilirdi. Dua ne yaptığını bilmeden en yakındaki duvarın içine telaşla akıverdi. Bu hareketi onda dehşet uyandırdı ama bu işi kusursuzca başarmış olması bu duygusunu yendi. Tritt, hemen hemen duvara sürünürcesine önünden geçti ama orta-eşinin dokunacak kadar yakınında olduğunu da fark etmedi.

O sırada Dua, peşinden gelmediği anlaşılan Tritt'in Sertlerin mağarasında ne yaptığını düşünecek halde de değildi.

Tritt'i tamamiyle unutmuştu kadın.

Kadın sadece kendi durumuna şaşıyordu. Çocukluğunda bile tamamiyle bir kayanın içine girerek kaybolmayı başaramamıştı. Diğer olgun Duygucuların da böyle bir şey yapabileceklerini hiç sanmıyordu. Odeen ona sık sık, "Bir Duygucu için bile yoğunluğun çok az," demekten hoşlanıyordu. "Çok incesin." Tritt ise homurdanıyordu. "Yemek yememenden de belli bu."

İşte Dua şimdi ne kadar incelmiş olduğunu anlıyordu... Bir an çok utandı ve Tritt'e de acıdı. Sonra daha da derin bir utançla sarsıldı. "Ya beni yakalarlarsa? Benim gibi olgun biri... Bir Sertçi buralarda dolaştığı takdirde..." Sonra kadın Sertlerin çok uzaklarda olduklarını hissetti.

Dua sakinleşmeye çalıştı. Etrafını saran kaya kadının anlayışını biraz, bulanıklaştırmakla beraber sönükleştiremiyordu. Hatta algılama gücü daha da artmış gibiydi. Şimdi Tritt'in sanki adam yanındaymış gibi düzgünce aşağıya indiğini anlıyordu. Başka bir mağaralar grubunda olan Sertleri bile sezebiliyordu. Sonra onları gördü. Her bir Serti. Hepsi de yerlerindeydiler. Dua titreşimlerle konuştuklarının farkındaydı. Hatta sözlerinden bazılarını da anlayabiliyordu.

Dua her şeyi eskisinden çok daha güçlü bir biçimde kavrıyordu. Bunu başarabileceği o zamana kadar aklından bile geçmemişti.

Dua artık kayadan çıkabilirdi. Hem yalnızdı, hem de kimse onu fark etmemişti. Güvendeydi. Ama kadın yerinden kımıldamadı. Bunun bir nedeni hayretti. Bir nedeni de her şeyi anladığı için sevinmesi ve bu deneyi biraz daha sürdürmeyi istemesiydi.

Öyle duyarlı bir hal almıştı ki, bu durumunun nedenlerini bile kavrayabiliyordu. Odeen sık sık, "Erime süresinden sonra her şeyi daha iyi anlıyorum," diyordu. "Bunun nedeni erime sırasında atom yoğunluğunun artması."

Tabii Dua 'atom yoğunluğu'nun ne olduğunu bilmiyordu. Ama buna erime neden oluyordu. Şimdiki durum da erimeye benzemiyor muydu? Dua kayayla birlikte erimemiş miydi?

Üçlü eridiği zaman o müthiş duyarlılık Odeen'de toplanıyordu. Akılcı bunu alıyor, anlayış kazanıyordu. Erimeden sonra da bu gücünü

kaybetmiyordu. Ama şimdi Dua'nın bilinci yerindeydi. Her halde şimdi de atom yoğunluğu artmış ve bundan sadece kendisi yararlanmıştı.

Dua, Tritt'in dönerek tekrar önünden geçtiğini hayal meyal farketti. Hafif bir hayretle Odeen'in de Sertlerin mağaralarından çıktığını sezdi. Aslında bütün dikkatini Sertlere vermişti. Algıladıklarını iyice anlamaya çalışıyordu.

Dua uzun bir süre sonra kayadan dışarıya aktı. O sırada kendisini görüp görmeyeceklerine de pek aldırdığı yoktu. Sertlerin yaklaştıklarını sezecek kadar güçlü olduğundan emindi.

Dua eve dönerken derin derin düşünüyordu.

3b

Odeen eve döndüğü zaman Tritt onu bekliyordu. Ama Dua hâlâ gelmemişti. Fakat Tritt'in buna sinirlenmiş gibi bir hali de yoktu. Daha doğrusu adam sinirliydi ama bunun nedeninin Dua olmadığı anlaşılıyordu. Duyguları çok güçlü olduğu için Odeen onları sezebiliyordu. Ancak Akılcı bunların ne olduğunu anlamaya çalışmadı. Dua'nın orada olmaması Odeen'i huzursuzlaştırmıştı.

Hatta bu yüzden Tritt'in yanında olmasına sinirlendi. Tritt'e o Dua olmadığı için kızdı.

Ve bu kendisini de şaşırttı. Aslında Tritt kendisi için Dua'dan daha değerliydi. İdeal olarak bir Üçlünün üyeleri bir tek kişi sayılıyorlardı. Bir üyenin diğer iki eşi arasında da fark gözetmemesi gerekiyordu. Ama genellikle insan eşlerinden birine daha fazla değer veriyordu. Diğer eşi de bunu fark ediyordu tabii.

Ama genellikle ihmal edilen eş bir Duygucu olmuyordu. Çeşitli Üçlülerden Duygucular birbirlerini her zaman destekliyorlardı. Akılcılar ve Ebeveynler bunu pek başaramıyorlardı. Ünlü atasözü de bu gerçeği ortaya koyuyordu. "Akılcının öğretmeni. Ebeveynin çocukları ve Duygucunun da diğer Duygucuları vardır."

Duygucular birbirlerine durumlarından söz ediyorlardı. İçlerinden biri ihmal edildiğini söylediği zaman diğerleri hemen ona önerilerde bulunuyorlardı. "Kesin davran! Seninle ilgilenmelerini iste!" Neticede erime Duygucuya ve onun aldığı tavra bağlıydı. Bu yüzden de Duygucuları hem sağ ve hem de sol-eşleri şımartıyorlardı.

Ama Dua, Duygucu olmayan bir Duygucuydu. Odeen'le Tritt'in birbirleriyle o kadar dost olmalarına da aldırdığı yoktu. Odeen, kadının işiyle ilgilenmesinden çok hoşlanıyordu. Dua'nın bu tarafını seviyordu. Ama entellektüelce bir sevgiydi bu. Odeen aslında kendisini, yerini ve haddini bilen. Üçlünün güvenliğini sağlayan ahmak ve tutucu Tritt'e daha yakın hissediyordu.

Ama şu anda içi sıkılıyordu Odeen'in. "Dua'dan haber aldın mı, Tritt?"

Tritt bu soruyu doğrudan doğruya cevaplamadı. "İşim var. Seni daha sonra görürüm. Bazı şeyler yaptım..."

"Çocuklar nerede? Sen de mi dışarı çıktın? Öyle bir halin var."

"Çocukları iyi terbiye ettim." Tritt’in sesinde öfke vardı. "Onlar gerektiği zaman Toplum Merkezine gitmeleri gerektiğini biliyorlar. Artık bebek değiller, Odeen." Etrafındaki o dışarı çıktığını belirten hafif işaretleri inkâra kalkışmadı.

"Affedersin. Sadece Dua’yı görmeyi çok istiyorum."

Tritt, "Sık sık böyle hissetmelisin," dedi. "Oysa bana her zaman Dua'yı yalnız bırakmamı söylüyorsun. Şimdi git Dua'yı ara bakalım." Ev-mağaranın derinliklerine doğru gitti.

Odeen biraz da hayretle sağ-eşinin arkasından baktı. Başka zaman olsaydı Tritt'in peşinden gider ve Ebeveynlere özgü o duygusuzluğun gerisinde belirmiş olan endişenin nedenini de anlamaya çalışırdı. Tritt ne yapmıştı? Ama Odeen, Dua'yı bekliyor ve gitgide daha da endişeleniyordu. Bu yüzden Tritt’le ilgilenmedi.

Endişe Odeen’in sezgi gücünü iyice keskinleştirmişti. Aslında Akılcılar sezgi güçleri olmamakla övünürlerdi. Çünkü bunlar kafaya bağlı şeyler değillerdi. Duygusulara yakışacak niteliklerdi bunlar. Odeen Akılcıların da Akılcısıydı. Hissetmekten çok mantık yürütebilmekle gururlanırdı. Ama şimdi sezgilerinin oluşturduğu mükemmel olmayan ağı uzaklara kadar atıyor ve "Keşke bir Duygucu olsaydım," diye düşünüyordu. "O zaman bu işi daha iyi yapar ve çok uzaklara kadar erişirdim."

Ama bu kusurlu ağ da sonunda yine işine yaradı. Odeen Dua'nın yaklaştığını sezdi. Üstelik epey uzaktan. Ve kadını karşılamak için telaşla mağaradan çıktı. Dua’yı çok uzaktan sezdiği için onun ne kadar incelmiş olduğunu her zamankinden daha da iyi anladı. Kadın incecik bir sis gibiydi, işte o kadar.

Odeen ani ve derin bir endişeyle, "Tritt haklı," diye düşündü. "Dua’yı besin alması ve erimesi için zorlamamız gerekiyor. Hayata duyduğu ilgiyi arttırmaya çalışmalıyız."

Bu düşüncesine öyle dalmıştı ki Dua akarcasına kendisine yaklaşıp herkesin gelip geçtiği bu yerde onun etrafını sardığı ve "Odeen, bilmeliyim... çok şeyi öğrenmeliyim..." dediği zaman bu sözleri hiç de garip karşılamadı. Ona sanki Dua kendi düşüncelerini tamamlamış gibi geldi.

Sonra Odeen kayarak usulca Dua'dan biraz uzaklaştı. Ama kadının kendisini red ettiğini sanmaması için ona yine de biraz sokuldu. "Haydi gel. Ben de seni bekliyordum. Neyi öğrenmek istediğini bana söyle. Sana bunu elimden geldiği kadar anlatırım."

Şimdi hızla eve doğru gidiyorlardı. Odeen kendisini heyecanla Duyguculara özgü ,o dalgalı akışa uydurmuştu.

Dua, "Bana diğer Kâinattan söz et," dedi. "Onlar neden farklılar? Bana bunu açıkla."

Odeen, Dua'nın çok fazla şey sorduğunu düşünmedi bile. Müthiş bilgisi olduğu için kendisini çok zengin hissetti. Az kalsın. "Diğer Kâinatı nereden duydun?" diye de soracaktı. "Onu merak ettiğine bakılırsa Kâinattan söz edildiğini duymuş olmalısın." Ama bu soruyu sormadı. "Dua, Sertlerin mağaralarının bulunduğu yönden geliyordu," diye düşündü. "Belki de Losten onunla konuştu. Benim her şeye rağmen mevkiimle övüneceğimi ve bu yüzden orta-eşime yardım etmeye yanaşmayacağımı sandı... Ama durum öyle değil... Ben Dua'ya bir şey sormayacak, sadece onun istediklerini anlatacağım."

Eve döndükleri zaman Tritt etraflarında telaşla dolaşmaya başladı, "¡kiniz konuşacaksanız, Dua’nın odasına gidin. Benim burada işim var. Çocukların temizlenmesi ve dolaştırılmaları gerekiyor. Erime için zamanımız yok. Erimeyeceğiz."

Odeen de, Dua da erimeyi düşünmüyorlardı. Ama Tritt'in emrine karşı gelmeye de kalkışmadılar. Ebeveynin evi onun kalesi sayılırdı. Akılcılar aşağıdaki Sertlerin mağaralarına iniyorlardı. Duygucular ise yukarıya çıkıp arkadaşlarıyla buluşuyorlardı. Ebeveynlerin ise sadece evleri vardı.

Odeen bu yüzden, "Peki, Tritt," dedi. "Ayakaltında dolaşmayız."

Dua ise sevgiyle bir parçasını uzattı. "Seni görmek hoşuma gitti, sevgili-sağ."

Odeen kendi kendine, "Acaba erime olmayacağını anladığı için mi böyle davranıyor?" diye sordu. "Tritt Bazen bu konuda ona fazla baskı yapıyor. Bu konuda diğer Ebeveynlerden daha fazla ısrarcı."

Dua, odasına girdiği zaman kendi özel beslenme yerine baktı. Genellikle o tarafa dönmeyi bile istemezdi.

Bu Odeen'in fikriydi. Akılcı böyle şeyler olduğunu biliyordu. Tritt'e de, "Dua diğer Duygucuların arasına karışmayı sevmiyor," demişti. "Onun için Güneş enerjisini mağaraya kadar indirebiliriz. Dua da yemeğini burada yer."

Tritt dehşete kapılmıştı o zaman. "Böyle şey olmaz! Herkes bize güler. Üçlümüz rezil olur. Neden Dua gerektiği gibi davranmıyor?"

Odeen, "Evet, Tritt," demişti. "O diğerleri gibi davranmıyor. Onun için biz de Dua'nın suyuna gidelim. Bu o kadar kötü bir şey mi? Dua yalnız başına yemek yer, yoğunlaşır. Bizi daha mutlu eder. Kendisi de daha mutlu olur. Ve belki sonunda diğer Duygucular katılmayı da öğrenir."

Tritt sonunda razı olmuştu. Hatta Dua da. Ama tabii uzun tartışmalardan sonra. "Bu basit bir şey .olmalı..."

Beslenme aygıtı da gerçekten basit bir şeydi. Köşede elektrot görevi yapan ve Güneş enerjisi alan iki çubuk vardı. Dua bunların arasına giriyordu. Aslında kadın odasında ender yemek yiyordu.

Ama şimdi durmuş o köşeye bakıyordu. "Tritt orayı süslemiş... Yoksa bunu sen mi yaptın, Odeen?"

"Ben mi? Ne münasebet!"

İki elektrotun da dibinde renkli killerden yapılmış şekiller vardı. Dua, "Her halde Tritt böylece bu yemek köşesini kullanmamı istediğini söylemeye çalışıyor," dedi. "Ve ben gerçekten acıktım. Ayrıca yemek yediğim takdirde Tritt de konuşmamızı yarıda kesmeye kalkışmaz. Öyle değil mi?"

Odeen de ciddi ciddi, "Öyle," diye cevap verdi. "Yemek yerken seni rahatsız ettiğini anlarsa dünyanın dönmesine bile engel olmaya kalkışır."

Dua, "Eh..." diye mırıldandı. "Acıktım."

Odeen, kadının biraz suçlu suçlu davrandığını sezdi. "Dua kendisini Tritt yüzünden mi suçlu hissediyor?" diye düşündü. "Yoksa acıktığı için mi? Ama Dua neden acıktığı için kendisini suçlu hissetsin? Yoksa o enerji tüketen bir şey mi yaptı. Bu yüzden de şimdi..." Odeen bu düşünceyi kafasından sabırsızca kovdu. Bazen Akılcılar fazla Akılcı oluyorlardı. Önemli konuyu bir tarafa bırakarak her düşünce dizisini izlemeye kalkışıyorlardı. Şu anda önemli olan Dua'yla konuşmaktı.

Dua iki elektrotun arasına oturdu. Bunu yapmak için iyice küçüldü. Onun ne kadar ufacık olduğu iyice ortaya çıktı o zaman. Odeen de acıkmıştı. Bunu elektrotların kendisine her zamankinden daha parlak gözükmelerinden anlıyordu. Yemeğin tadını ta uzaktan alıyordu. Pek nefisti bu. İnsan açken yemeğin tadına daha fazla varıyordu. Üstelik iyice uzaktan bile... Ama o daha sonra yemek yiyebilirdi.

Dua, "Öyle sessiz sessiz oturma, sevgili Odeen," dedi. "Anlat. Bilmek istiyorum." Belki de farkına varmadan bir Akılcı gibi yumurta biçimine girmişti. Sanki Odeen'in onun bir Akılcı olduğunu kabul etmesini istiyordu.

Odeen, "Ben her şeyi anlatamam ki," diye itiraz etti. "Yani bütün bilimi. Çünkü bunun için gerekli temel bilgi sende yok. Ama her şeyi basitleştirmeye çalışacağım. Sen sadece dinle. Daha sonra bana hangi noktaları anlamadığını söylersin. Ben de onları yeniden izaha çalışırım. Şimdi... her şey atom denilen küçücük parçacıklardan oluşmuştur. Bunlara da daha küçük olan atom-altı zerreler oluşturur."

Dua, "Evet, evet," dedi. "İşte bu yüzden eriyebiliyoruz ya."

"Tamam. Çünkü aslında biz daha çok boşluklardan oluşuyoruz. Bütün parçacıkların arasında uzaklıklar var. Senin, benim ve Tritt'in parçacıkları bir arada eriyebiliyor. Çünkü bir grup bir diğerindeki boşluklara uyuyor. Bütün bu küçücük parçaları nükleer-güç denilen çekici bir kuvvet bir arada tutuyor. Bunu anlayabiliyor musun?"

Dua mırıldandı. "Biraz..."

"Neyse, bu önemli değil. Bu konuya sonra tekrar dönebiliriz... Madde çeşitli durumlarda var olabilir. Bu yayılabilir, Duygucularda olduğu gibi... Sen de olduğu gibi Dua. Akılcılar ve Ebeveynlerde bu daha sıkışıktır.

Kayada ise daha da sıkışık. Sertlerde de öyle. İşte bu yüzden onlar o kadar sert. Vücutları parçacık dolu."

"Yani onlarda boşluklar yok mu?"

"Hayır, kastettiğim bu değildi." Odeen konuya nasıl açıklık getireceğini düşünüyordu. "Onlarda da boşluklar bulunuyor. Ama bizdeki kadar değil. Parçacıkların boşluklara ihtiyacı vardır. Bu boşluklar pek az olursa diğer zerreler buralara giremezler. Zorla girmeleri sağlanmaya çalışıldığı zaman da insanın canı yanar. İşte Sertler bu yüzden bizim onlara dokunmamızdan hoşlanmıyorlar. Biz Yumuşaklarda taneciklerin etrafında gerekenden daha fazla boşluk var. Bu yüzden diğer zerreler oralara sığabiliyorlar."

Dua bu konuyu pek anlamışa benzemiyordu.

Odeen telaşla konuşmasını sürdürdü. "Diğer Kâinatta yasalar farklı. Nükleer güç bizdeki kadar kuvvetli değil. Bu yüzden de parçacıkların daha fazla yere ihtiyacı var."

"Neden?"

Odeen başını salladı. "Çünkü... çünkü... zerrecikler dalga-biçimlerini daha fazla yayıyorlar. Bunu sana daha iyi anlatmam imkânsız. Nükleer güç daha zayıf olduğu için parçacıkların daha fazla yere ihtiyaçları oluyor. Bu yüzden iki ayrı madde bizim Kâinatımızda olduğu gibi kolaylıkla bir arada eriyemiyor."

"Diğer Kâinatı görebilir miyiz?"

"Ah, hayır. Bu imkânsız. Sadece o Kâinatın nasıl bir yer olduğunu temel yasalarını inceleyerek anlayabiliriz. Tabii Sertler çok şey başarabiliyorlar. Oraya madde yolluyorlar. O Kâinattan maden getirebiliyorlar. Onların malzemelerini inceleyebiliyoruz. Tabii Pozitron Tulumbasını da kurabileceğiz. O aygıtı biliyorsun değil mi?"

"Bana ondan enerji sağlayacağımızı söylemiştin. Ama bunun başka bir Kâinatla ilgili olduğunu bilmiyordum... Diğer Kâinat nasıl bir yer? Orada da bizdeki gibi dünyalar ve yıldızlar var mı?"

"Bu şahane bir soru, Dua." Losten kendisine eşiyle konuşmasını söylediği için Odeen artık öğretmen rolünden daha büyük bir zevk alıyordu.

"Diğer Kâinatı göremiyoruz ama orasının nasıl bir yer olduğunu yasaları sayesinde saptayabiliyoruz. Yıldızların parlamasına basit zerrecik gruplarının daha karmaşık bir biçimde birleşmeleri neden oluyor. Biz buna nükleer-birleşme diyoruz."

"Diğer Kâinatta da var mı bu?"

"Evet. Ama nükleer güç daha zayıf olduğu için erime ve birleşme daha ağır oluyor. O yüzden de o Kâinattaki yıldızlar bizdekilerden çok daha büyük. Bütün bunlarla canını sıkmıyorum ya?"

Dua, "Ne münasebet," dedi. "Anlattıkların çok. hoşuma gidiyor. Bu yüzden yemek bile bana daha lezzetli geliyor." Elektrotların arasında memnunlukla titriyordu.

Dua'nın o zamana kadar yemekler konusunda iyi bir şeyler söylediğini hiç duymamış olan Odeen'in şevki iyice arttı. "Bizim Kâinatımız onlarınki kadar yaşamıyor tabii. Birleşme o kadar çabuk oluyor ki bütün parçacıklar milyarlarca yıl sonra birleşiyorlar."

"Bana başka birçok Güneş olduğunu söylemiştin..."

"Ah, ama hepsi de birlikte soğuyorlar. Bütün Kâinat ölüyor. Diğer Kâinatta ise daha büyük ama daha az yıldız var. Birleşme çok ağır olduğu için o Güneşler bizimkilerden milyonlarca milyon kere daha fazla yaşıyorlar. Tabii aslında bir Kıyaslama yapmak zor. Çünkü iki Kâinatta zaman aynı olmayabilir." Odeen bir an durdu ve sonra da istemeye istemeye ekledi. "İşin bu tarafını ben de anlayamıyorum. Bu Estwald Teorisinin bir bölümü. Bu konuda pek fazla ilerleyemedim."

"Bütün bu teoriyi Estwald mı bulmuş?"

"Buna önemli bir katkısı olmuş."

Dua, "O halde diğer Kâinattan besin almamız şahane olacak," dedi. "Yani Güneşimizin ölmesine aldırmayacağız o zaman. Diğer Kâinattan istediğimiz kadar besin getirtebileceğiz."

"Evet, öyle."

"Ama kötü bir şey olmayacak mı? Bana... bu sırada kötü bir şey oluyormuş gibi geliyor..."

Odeen, "Şey..." diye mırıldandı. "Pozitron Tulumbasını yapmak için madde gönderip getiriyoruz. Tabii bu yüzden Kâinatlar birbirlerine biraz karışıyorlar. Bizim nükleer gücümüz birazcık zayıflıyor. Yani Güneşimizdeki birleşme biraz ağırlaşıyor. Daha çabuk soğuyor bu. Ama birazcık... Zaten artık Güneşimize ihtiyacımız da yok."

"Bu 'kötü-duygu'nun bununla bir ilgisi yok. Nükleer güç biraz zayıfladığına göre atomlar daha fazla yer kaplıyorlar... Öyle mi? O zaman erimeye ne oluyor?"

"Bu da biraz zorlaşıyor. Ama ancak milyarlarca yıl sonra bu fark edilecek kadar güçleşecek. Belki ileride erimek imkânsızlaşacak ve Yumuşaklar da ortadan kalkacaklar. Ama bu bizler öldükten çok çok sonra olacak. Fakat diğer Kâinatı kullanmadığımız takdirde hepimiz de besinsizlikten daha önce öleceğiz."

"Ama o kötü-duygunun bununla da ilgisi yok..." Dua’nın sözleri biraz anlaşılmaz bir hal alıyordu. Kadın iki elektrotun arasında kıvrılıp bükülüyordu.

Odeen Dua'nın daha iri ve dolgun bir hal aldığını görerek sevindi. Sanki sadece besin değil, sözleri de Dua'yı besliyordu. "Losten haklı," diye düşündü. "Eğitim Dua'nın hayatından daha memnun olmasını sağlıyor." Şimdi Dua’da cinselce bir neşe vardı. Odeen o zamana kadar kadının bu halini hiç görmemişti.

Dua, "Bana bütün bunları anlattığın için çok iyisin, Odeen," dedi. "Ah, Odeen, ne yapmak istiyorum biliyor musun?"

Odeen bunu hemen tahmin etti ama ihtiyatlı bir insan olduğu için bir şey söylemedi. Dua insana binde bir yaklaşırdı. Onun için çok dikkatli davranmaları gerekiyordu. Odeen, kendi kendine, "Tritt’in çocuklara fazla dalmamış olduğunu umarım," dedi. "Bu fırsattan yararlanmalıyız."

Ama Tritt odaya girmişti bile. Odeen, "Yoksa kapının dışında bekliyor muydu?" diye düşündü. Ama buna aldıracak değildi. Zaten düşünmek için zaman da yoktu.

Dua elektrotların arasından dışarı akmıştı. Odeen onun güzelliği karşısında sarsıldı. Şimdi Dua onunla Tritt'in arasındaydı. Tritt’in silueti

inanılmayacak bir renge bürünmüştü, alev alev yanıyordu sanki.

Şimdiye kadar hiç bir erime böyle olmamıştı. Asla olmamıştı!

Sonunda üçü de kendilerinden geçtiler. Sanki bir yerlerde bir şeyler patlıyor ve yankılanıyordu.

Üçlü o zamana kadar hiç bu kadar uzun süre 'baygın' kalmamıştı...

3c

Tritt memnundu. Erime çok iyi olmuştu. Bunun yanında eski erimeler değersiz ve sönük kalıyordu. Olanlar pek hoşuna gitmişti Tritt'in. Ama bir şey söylemiyordu. Konuşmamasının daha doğru olacağını düşünüyordu.

Odeen'le Dua da mutluydular. Tritt seziyordu bunu. Hatta çocuklar bile keyifliydiler.

Ama en mutluları Tritt'ti. Tabii...

Adam Odeen'le Dua'nın konuşmasını dinliyordu. Söylenenlerin hiç birini anlamıyordu ama bu da önemli değildi, ¡kişinin birbirleriyle konuşmaktan zevk almasına da kızmıyordu. Dinlemek ,ona yetiyordu. Kendince mutluydu Tritt.

Dua bir keresinde Odeen'e, "Onlar gerçekten bizimle iletişim kurmaya çalışıyorlar mı?" diye sordu.

Tritt bu 'onlar'ın kimler olduklarını hiç bir zaman doğru dürüst öğrenememişti. Ama 'iletişim kurmak' sözcüklerinin 'konuşmanın' süslü bir biçimi olduğundan emindi. O halde neden Dua, "Konuşmak," demiyordu? Adam Bazen konuşmaya karışıp karışmaması gerektiğini düşünüyordu. Ama o bir soru sorduğu zaman Odeen hemen, "Dur, Tritt," diyor. Dua ise sabırsızca girdaplar oluşturuyordu.

Odeen, "Ah, evet," diye cevap verdi. "Sertler bundan kesinlikle eminler. Bazen bize gönderdikleri maddelerin üzerinde işaretler oluyor. Sertler de bu işaretlerin yardımıyla pekâlâ anlaşabileceğimizi söylüyorlar. Aslında daha önceleri bizimkiler diğer-varlıklara Pozitron Tulumbasının o Kâinattaki bölümünü nasıl kuracaklarını anlatmak için üzerlerinde işaretler bulunan madenler göndermişler."

"Acaba diğer-varlıklar nasıl şeyler? Onlar neye benziyorlar dersin?"

"Yasalara bakarak yıldızların durumunu saptayabiliyoruz. Çünkü bu kolay. Ama varlıkların niteliklerini nasıl öğrenebiliriz? Onların nasıl yaratıklar olduklarını hiç bir zaman anlayamayacağız."

"Onlar bize neye benzediklerini bildiremezler mi?"

"Yazdıklarından bir anlam çıkarabilseydik belki neye benzediklerini de anlardık. Ama işaretlerini çözemiyoruz."

Dua öfkelenmiş gibiydi. "Sertler de çözemiyorlar mı?"

"Bilmiyorum. Belki çözebiliyorlar ama bana bundan söz etmediler. Losten bana bir keresinde, 'Onların neye benzedikleri hiç önemli değil,' dedi. Pozitron Tulumbasının çalışması ve geliştirilmesi yeterli."

"Belki de senin kendisini rahatsız etmeni istemedi."

Odeen azametle, "Bak onu rahatsız etmiyorum," dedi.

"Aman canım, ne demek istediğimi anladın. Belki de Losten o ayrıntılara girmek istemedi."

Artık Tritt onları dinlemiyordu. Dua'yla Odeen ise Sertlerin kadının o işaretlere bakmasına izin verip vermeyecekleri konusunu tartışıp duruyorlardı.

Dua, "Belki de ben o işaretlerden bir anlam çıkarabilirim," dedi.

Tritt biraz kızdı. Neticede Dua sadece bir Duygucuydu. Bir Akılcı bile değildi o. Tritt, "Acaba Odeen'in Dua'ya bütün bunları anlatması doğru mu?" diye düşündü. "Dua Acayip fikirlere saplanıyor..."

Dua, Odeen'i de kızdırmış olduğunun farkındaydı. Adam önce güldü. Sonra da, "Bir Duygucu böyle karmaşık şeylerle başa çıkamaz," dedi. En sonunda da konuşmaktan vaz geçti. Dua, Odeen'i yumuşatmak için uzun bir süre ona çok iyi davranmak zorunda kaldı.

Bir seferinde de Dua öfkelendi. Fena halde kızdı kadın.

Her şey çok sakince başladı. O gün iki çocuk da yanlarındaydı. Odeen, onlarla oynamaya razı olmuştu. Hatta küçük-Sağ Torun'un kendisini çekiştirmesine de aldırmıyordu. Hatta hiç de vakarlı olmayan bir tavırla kendisini bırakıyordu. Bundan da hayatından memnun olduğu anlaşılıyordu. Tritt ise bir köşede dinleniyordu. Olanlar onu mutlu ediyordu

Dua, Odeen'in biçiminin bozulması yüzünden gülüp duruyordu. Cilveli bir tavırla Odeen'in biçimsiz çıkıntılarına dokunuyordu usulca. Akılcıların yumurta biçimini kaybettikleri zaman vücutlarının dış yüzeylerinin iyice hassaslaştığını biliyordu. Tritt de farkındaydı bunun.

Dua bir ara, "Düşündüm de," dedi. "Diğer Kâinatın yasaları Pozitron Tulumbası yoluyla bizimkine akıyor. O halde bizim Kâinatın yasaları da onlarınkine biraz karışmıyor mu, Odeen?"

Odeen, Dua'nın dokunuşları yüzünden avaz avaz bağırdı. Küçükleri devirmeden kadından kaçmaya çalıştı. "Seni alçak-,orta," diye inledi. "Durmazsan sana cevap veremem."

Kadın durdu. Ödsen de, "Seninki şahane bir düşünce, Dua," dedi. "Şaşılacak bir insansın. Tabii düşüncen doğru... Bu karışma iki taraflı oluyor... Tritt, artık küçükleri götür lütfen."

Ama çocuklar kendi başlarına odadan çıktılar. Artık bebek değillerdi. Hatta büyümüş de sayılırlardı. Annis yakında eğitim görmeye başlayacaktı Torun ise yavaş yavaş bir Ebeveyn gibi tıknazlaşmava başlıyordu.

Tritt yerinden kımıldamadı. Odeen böyle konuştuğu zaman Dua'nın pek güzelleştiğini düşünüyordu.

Dua, "Diğerlerinin yasaları bizim Güneşlerimizi yavaşlatacak ve soğutacak," dedi. "O halde bizim yasalarımız da onların Güneşlerini hızlandıracak ve ısıtacak."

"Gerçekten öyle, Dua. Bir Akılcı bundan daha iyi bir sonuç çıkaramazdı."

"Güneşleri ne kadar ısınacak?"

"Pek fazla değil. Hafifçe kızacak Güneş'leri. Pek hafifçe."

Dua mırıldandı. "İşte hissettiğim o ‘kötü-duygu’ bununla ilgili."

"Ah, neyse... Bütün mesele şu. Onların bütün bütün sönmeleri de bizi sarsmaz. Çünkü Pozitron Tulumbamız var. Ama koskocaman dev gibi yıldızların birazcık ısınmaları bile kötü sonuçlar doğurabilir. O yıldızlarda öylesine bol malzeme var ki nükleer birleşmeyi birazcık hızlandırmak bile onların patlamasına yol açabilir."

"Patlamak mı? Ama o zaman bütün o insanlara ne olur?"

"Hangi insanlara?"

"Diğer Kâinattaki insanlara?"

Odeen bir an boş boş baktı. Sonra da, "Bilmiyorum..." diye itiraf etti.

"Bizim Güneşimiz patladığı takdirde ne olur"

"O patlayamaz ki."

Tritt onların neden bu kadar heyecanlandıklarını düşündü. Bir Güneş nasıl patlardı? Dua daha öfkelenmişe benziyordu. Odeen'in ise aklı karışmış gibiydi.

Dua, "Patladığını düşünelim," diye ısrar etti. "Etraf çok mu sıcak olur o zaman?"

"Herhalde."

"Bu hepimizi de öldürür mü?"

Odeen durakladı sonra da belirli bir öfkeyle, "Bunun ne önemi var. Dua?" diye sordu. "Bizim Güneşimiz patlayacak değil ki. Saçma sapan sorular sorup durma."

"Bana sorular sormamı sen söyledin, Odeen. Ve bu çok da önemli! Çünkü Pozitron Tulumbası 'ki taraflı çalışıyor. Onların tarafındaki bölüm de bizim için gerekli."

Odeen kadına baka kaldı. "Ben sana hiç bir zaman böyle bir şey söylemedim."

"Bunu hissediyorum..."

Odeen, "Sen pek çok şeyi hissediyorsun. Dua..." diyecek oldu.

Ama kadın bağırıp duruyordu artık. Kendisini kaybetmiş gibiydi. Tritt Dua'yı o zamana kadar hiç böyle görmemişti. Kadın, "Konuyu değiştirme, Odeen," diye haykırıyordu. "Benden uzaklaşmaya, sanki ahmağın biriymişim gibi davranmaya kalkışma! Sanki alelade bir Duygucuymuşum gibi davranmaya! Bana bir Akılcıdan hemen hemen farksız olduğumu söylemiştin. Bu doğru! İşte bu yüzden de Pozitron Tulumbasının diğer-varlıklar olmadığı takdirde çalışamayacağını anlıyorum. Diğer Kâinattaki insanlar ortadan kalktıkları takdirde Pozitron Tulumbası da durur. Güneşimiz eskisinden daha da soğuk olur. Ve hepimiz de açlıktan ölürüz. Sence bu önemli değil mi?"

Odeen de bağırmaya başlamıştı. "Bu sözlerinden de hiç bir şey bilmediğin anlaşılıyor! Onların yardımına şimdilik ihtiyacımız var. Çünkü enerjinin yoğunluğu düşük. Bu yüzden madde değiş tokuşu yapmak zorunda kalıyoruz. Diğer Kâinattaki Güneş patladığı takdirde buraya müthiş bir enerji seli akacak. Milyonlarca yıl boyunca yetecek kadar çok enerji. Enerji o kadar fazla olacak ki onu madde değiş tokuşu yapmamıza gerek kalmadan kullanabileceğiz. Onun için o yaratıklara ihtiyacımız kalmayacak. Başkalarına gelecekler de önemli olmadığı gibi..."

Neredeyse birbirlerine dokunacaklardı. Tritt dehşete kapılmıştı. Bir şeyler söylemesi, onları ayırması, ikisiyle de konuşması gerekiyordu. Ama aklına bir şey gelmiyordu. Fakat sonra buna gerek kalmadı.

Mağaranın önünde bir Sert duruyordu. Hayır, üç Sert. Onlarla konuşmaya çalışmış ama seslerini duyuramamışlardı.

Tritt avaz avaz bağırdı. "Odeen! Dua!" Sonra da sustu, titriyordu. Sertlerin neden geldiklerini tahmin ediyor ve korkuyordu. Gitmeye karar verdi.

Ama Sertlerden biri saydam olmayan, sabit bir çıkıntısını uzatarak, "Gitme," dedi. Sesi haşin ve düşmancaymış gibiydi,

Tritt büsbütün korktu.

4a

Dua, çok öfkelenmişti. Hem de öyle öfkeliydi ki, Sertleri sezememişti bile. Duyduğu hiddet onu boğuyordu sanki. "Odeen'in bana yalan söylemesi kötü," diye düşünüyordu. "Dünya dolusu insanın ölmesi de kötü. Kolaylıkla öğrenmem ve şimdiye kaçar buna izin vermemeleri de kötü."

Dua, kayaya sızmasından sonra iki defa daha Sertlerin Mağaralarına gitmişti. Ve kimseye gözükmeden yine duvarın içine süzülmüştü. Her defasında da sezmiş ve öğrenmişti. Odeen bir şeyi izah edeceği zaman onun kendisine neler söyleyeceğini önceden anlamıştı. "Neden Odeen'e yaptıkları gibi bana da öğretmediler? Niçin sadece Akılcıları eğitiyorlar? Ben sadece bir Sol-Duygucu sapık bir orta olduğum için mi her şeyi öğrenebiliyorum? O halde bana da ders versinler. Sapık olayım olmayayım beni de eğitsinler. Beni bilgisiz bırakmak kötü bir şey."

Kadın sonunda Sertlerin neler söylediklerini kavrayabildi. Losten de oradaydı ama adam konuşmuyordu. Konuşan önde duran yabancı bir Sertti. Dua onu tanımıyordu. Hoş Sertlerin içinde fazla tanıdığı da yoktu zaten.

Sert, "İçinizden hanginiz son zamanlarda alt mağaralara indi?" diye soruyordu. "Sertlerin mağaralarına?"

Dua meydan okurcasına ona baktı. Her halde kayanın içine aktığını öğrenmişlerdi. Ama buna aldıracak değildi. Kendi kendisine, "İsterlerse herkese anlatsınlar," dedi. "Ben de karşılaştıklarıma bundan söz edeceğim." Sonra da, "Ben," diye açıkladı. "Kaç kere hem de."

Sert sakin sakin, "Yalnız başına mı?" dedi.

Dua homurdandı. "Yalnız başıma. Çok kere." Aslında mağaralara üç defa inmişti ama artık buna da aldırmıyordu.

Odeen, "Ben de zaman zaman alt mağaralara İndim tabii," diye mırıldandı.

Sert onun bu sözlerine aldırmadı. Birdenbire Tritt'e dönerek, haşince, "Ya sen, Sağ?" diye sordu.

Tritt titredi. "Evet, Sert-efendim."

"Yalnız başına mı?"

"Evet, Sert-efendim."

"Kaç defa?"

"Bir defa."

Dua sinirlendi. Zavallı Tritt boşuna paniğe kapılıyordu. Suçlu kendisiydi. Bu karşılaşmaya da hazırdı artık. "Onun yakasını bırakın! Aradığınız benim."

Sert ağır ağır kadına döndü. "Neden?"

"Bir suçum olmalı." Bu soru açık açık kendisine sorulduğu için yaptıklarını anlatamayacağını fark etmişti. Özellikle Odeen'in önünde yapamayacaktı bunu.

"Sana da geleceğiz... Önce Sağ... Adın Tritt değil mi? Neden yalnız başına alt mağaralara indin?"

"Sert Estwald'la konuşmak için... Sert-efendim."

Dua yine heyecanla atıldı. "Siz Estwald mısınız?"

Sert kısaca, "Hayır," dedi.

Odeen öfkeyle Dua'ya baktı. Sanki onun Serti tanımaması yüzünden utanmıştı. Ama Dua buna da aldıracak değildi.

Sert, Tritt'e sordu. "Aşağı mağaralardan ne aldın?"

Tritt sesini çıkarmadı.

Sert sakin sakin, "Oradan bir şey aldığını biliyoruz," dedi. "Sadece onun ne olduğunu bilip bilmediğini öğrenmek istiyoruz. Bu çok tehlikeli olabilir."

Tritt yine bir şey söylemedi.

Losten söze karıştı. "Lütfen söyle, Tritt." O daha şefkatle konuşuyordu. "Onu senin aldığını biliyoruz artık. Haşince davranmak zorunda kalmayı istemiyoruz."

Tritt mırıldandı. "Bir besin topu aldım."

"Ah..." Bağıran ilk konuşan Sertti. "Onu ne yaptın?"

Tritt haykırdı. "Dua için aldım onu! O yemek yemiyordu. Dua için aldım."

Dua yerinden fırladı ve hayretinden pıhtılaştı adeta.

Sert hemen kadına döndü. "Bundan haberin yok muydu?"

"Yoktu."

"Ya sen?" Sert Odeen'e dönmüştü.

Odeen donmuş gibi hareketsiz duruyordu. "Benim de yoktu, Sert-efendim."

İki sert Üçlüyle ilgilenmeyerek bir süre aralarında konuştular. Hava kötü bir biçimde titreşti.

Dua, Sertlerin sözlerini anlıyamıyordu ama düşüncelerini kavrayabiliyordu. Belki bunun nedeni kayalara akmasının onu daha duyarlı bir hale sokmasıydı. Belki de son duygu fırtınası yüzünden böyle hassaslaşmıştı.

Sertler topun kaybolduğunu bir süre önce fark etmişlerdi. Usul usul etrafı araştırmaya başlamışlardı. Sonunda istemeye istemeye Yumuşakların suçlu olabileceklerini düşünmüşlerdi. Araştırma yapmış ve sonunda daha da büyük bir isteksizlikle Odeen'in Üçlüsünün üzerinde durmuşlardı. Dua bunun nedenini anlayamadı... Sertler Odeen’in topu çalmak gibi bir aptallık yapabileceğine inanamamışlardı. Dua’nın yemek topunu isteyeceğini sanmıyorlardı. Tritt'in üzerinde ise hiç durmamışlardı.

Sonra o ana kadar Yumuşaklarla hiç konuşmamış olan üçüncü Sert Tritt'i mağaralarda gördüğünü hatırlamıştı.

Dua, "Ah, tabii ya," diye düşündü. "Kayanın içine ilk girdiği gün oldu bu. Tritt’in yakında olduğunu sezmiştim. Sonra bunu unuttum."

Sertler, topu Tritt'in almış olabileceğine bir türlü inanamamışlardı. Ama zaman pek tehlikeli bir biçimde geçip gidiyordu, ortada başka suçlu adayı da yoktu. Sonunda kalkıp oraya gelmişlerdi. Aslında Estwald'la görüşmeyi de tercih edeceklerdi. Ama Tritt'in üzerinde durdukları sırada Estwald'la görüşmeleri imkânsızlaşmıştı.

Dua bütün bunları bir anda anladı ve Tritt'e ;döndü. Hem öfke, hem de hayret duyuyordu. Losten endişeyle havayı titreterek bir kötülük olmadığını söylüyordu. "Dua'nın sağlığı yerinde. AsIında bu yararlı bir deney oldu." Tritt'in konuştuğu Sert de onun fikrindeydi. Üçüncüsü ise hâlâ telaşlıydı.

Dua onlarla ilgilenmiyordu. Bütün dikkatini Tritt'e vermişti.

Birinci Sert, "Yemek topu şimdi nerede, Tritt?" diye sordu.

Tritt onlara topun yerini gösterdi. Bu ustalıkla gizlenmişti. Hatlar beceriksizce takılmıştı ama yine de işe yarıyorlardı.

Sert, "Bunu sen mi yaptın, Tritt?" dedi.

"Evet, Sert-efendim."

"Böyle yapman gerektiğini nereden biliyordun?"

"Sert mağaralarında bunun nasıl yapılmış olduğuna bektim. Sonra aynı şeyi burada tekrarladım."

"Orta eşine zarar verebileceğinin farkında değil miydin?"

"Değildim. Ona zarar vermek istemedim. Ben..." Tritt bir an başka bir şey söyleyemedi. Sonra da, "Dua'ya zarar vermek niyetinde değildim," diye fısıldadı. "Onu beslemek istedim. Yiyeceği onun besin aygıtına döktüm. Elektrotları süsledim. Bunu denemesini istiyordum. Dua da öyle yaptı. Yemek yedi! Uzun bir süreden beri ilk defa doğru dürüst yemek yedi. Ve eridik!" Bir an durdu sonra da titreyerek olanca sesiyle bağırdı. "Sonunda bir bebek-Duygucuyu başlatacak kadar enerjisi oldu. Odeen'in tohumunu alarak bana geçirdi. Şimdi o içimde büyüyor. İçimde bir bebek-Duygucu büyüyor."

Dua bir şey söyleyemedi. Sendeleyerek geri geri gitti. Sonra da kapıya doğru atıldı. Öyle hızlı hareket etti ki Sertler onun önünden zamanında kaçamadılar. Dua, öndekinin çıkıntısına çarptı. Bunun içine iyice battı. Sonra da sert bir sesle kendisini kurtardı.

Sertin çıkıntısı gevşekçe sarktı. Yüzü can acısıyla çarpılmış gibiydi. Odeen onun yanından geçerek Dua'nın peşinden gitmek istedi. Ama Sert, zorlukla, "Şimdilik .onu yalnız bırak," diye mırıldandı. "Yeteri kadar kötülük oldu. Biz Dua'yla ilgileniriz."

4b

Odeen'e bir kâbus görüyormuş gibi geliyordu. Dua gitmişti. Sertler de öyle. Sadece Tritt hâlâ oradaydı. Ve hiç konuşmuyordu.

Odeen ıstırapla, "Bu nasıl oldu?" diye düşünüyordu. "Tritt Sertlerin mağaralarının yolunu yalnız başına nasıl bulabildi? Pozitron Tulumbasında şarj edilen bir depo-akümlatörü nasıl alabildi? O akümlatör Güneşten daha yoğun radyasyon yayacak biçimde hazırlandı. Tritt akümlatörü kullanmaya nasıl cesaret etti? Ben bu cesareti gösteremezdim. Tritt, cahil ve akılsız Tritt, buna nasıl cesaret etti? Yoksa o da mı olağanüstü bir insan? Zeki Akılcı Odeen, Acayip Duygucu Dua. Ve cüretli Ebeveyn Tritt... Öyle mi?"

Odeen, "Bunu nasıl yapabildin, Tritt?" dedi.

Tritt öfkeyle cevap verdi. "Ne yaptım ki? Dua'yı besledim. Şimdiye kadar yediklerinden daha iyi besin verdim ona. Böylece sonunda bebek-Duygucu yaratılmış oldu. Bunun için yeteri kadar uzun süre beklemedik mi? İş Dua'ya kalsaydı sonsuza kadar da beklerdik."

"Ama... anlayamıyor musun, Tritt? Dua'ya zarar verebilirdin. O alelade Güneş ışığı değildi. Deneyler için oluşturulan bir radyasyon kaynağıydı. Zarar verecek kadar da yoğundu."

"Ne demek istediğini anlayamıyorum, Odeen. O besin nasıl zarar verirdi? Tadı Sertlerin daha önce oluşturdukları yemeğinkine benziyordu. O eski besinin tadı kötüydü. Onun tadına sen de baktın. Pek fenaydı o. Ama hiç birimize de zarar vermedi. Tadı çok fena olduğu için Dua ondan yemeği de istemedi. Sonra o besin topunu gördüm. Tadı güzeldi bunun. Biraz tattım. Pek nefisti. Nefis bir besin insana nasıl zarar verir? Gördüğün gibi Dua o yemekten yedi. Hoşuna gitti o. Ve böylece bebek-Duygucu da yaratılmış oldu. Ben nasıl yanlış bir şey yapmış olabilirim?"

Odeen çaresizce meseleyi ona hiç bir zaman anlatamayacağını düşündü. Sadece, "Dua çok kızdı..." diye mırıldandı.

"Öfkesi yakında geçer."

"Bilmem ki... O diğer Duygucular gibi değil, Tritt. İşte bu yüzden onunla birlikte yaşamak çok zor. Ama onunla anlaşabildiğimiz zaman da her şey şahane oluyor. Belki de Dua bundan sonra bizimle erimeyi istemeyecek."

Tritt'in sağlam yüzeyleri pek düzgündü. "E, ne olmuş?"

"Ne demek ne olmuş? Sorduğun şeye bak! Erimekten vaz geçmek mi istiyorsun?"

"Hayır. Dua erimek istemezse istemesin! Üçüncü bebeğim oluşuyor. Onun için artık bu konuyla ilgilenmiyorum. Eski Yumuşakları biliyorum. Bazen iki üçlüleri olurmuş onların. Ama bu bana göre bir şey değil. Bir üçlü yeter de artar bile."

"Ama Tritt erimek sadece bebeklerle ilgili değil ki."

"Başka neyle ilgili olabilir? Bir keresinde eridikten sonra her şeyi daha çabuk öğrendiğini söylendiğini duydum. Eh, ne yapalım? Bundan sonra daha ağır ağır öğrenirsin. Bu bana vız gelir. Benim üçüncü bebeğim oluşuyor."

Odeen titreyerek döndü ve düzensizce akarak odadan çıktı. Tritt'i azarlamanın ne yararı vardı? Tritt anlıyamıyordu. Hoş, Odeen durumu kendisinin anladığından da pek emin değildi ya.

"Üçüncü bebek doğduktan ve biraz büyüdükten sonra geçip gitme zamanı gelecek tabii. İşareti vermek bana düşecek. Bana, Odeen'e. Ne zaman geçeceğimizi ben söyleyeceğim. Bunu korkusuzca yapmam gerekecek. Yoksa rezil oluruz. Hatta durum daha da kötü olur. Ama buna erime olmadan dayanamam. Üç çocuğun oluşması da durumu değiştiremez...

"Erimenin korkularımı gidereceğinden eminim... Belki de bunun nedeni erimenin geçip gitmeye benzemesi. İnsan bir süre kendisini kaybediyor. Ama canı da yanmıyor. Bu yaşamakla ilişkini kesmeye benziyor ama yine de zevk veriyor. Yeteri kadar eridiğim takdirde korkusuzca geçebilmek için cesaret bulabilirim. Böylece...

"Ah, Güneş ve bütün yıldızlar! Aslında bu 'geçip gitmek' değil ki! Neden ciddi ciddi bu sözcükleri kullanıyorum? Çocukların, büyüklerini sarsmak için mahsus kullandıkları o kelimeyi ben de biliyorum. Ölmek bu.

Korkusuzca ölmeye hazırlanmalıyım. Dua ve Tritt de benimle birlikte ölecekler...

"Ama erime olmazsa... bunu nasıl başarırım?"

4c

Tritt odasında yalnızdı. Korkuyordu. Çok korkuyordu. Ama yine de sakin sakin oturmaya kararlıydı. Üçüncü bebeği oluşuyordu. Bunu hissediyordu Tritt. Önemli olan da buydu.

Tek önemli olan şey.

O halde neden içinde bir ses inatla önemli tek şeyin bu olmadığını tekrarlayıp duruyordu?

5a

Dua, dayanılamayacak kadar utanıyordu. Kadın ancak uzun bir süre sonra bu utancı kontrol altına alabildi. Artık biraz düşünebilecekti. Ev-mağaradaki dehşet verici sahneden sonra kör gibi dışarı fırlamıştı. Nereye gittiğine, hatta nerede olduğuna bile aldırmıyordu.

Gece olmuştu. İyi bir Yumuşak bu saatte yüze çıkmazdı. En kafasız bir Duygucu da öyle. Güneşin doğmasına daha çok vardı. Dua sevindi buna. Güneş besindi. Ve kadın şu ara besinden nefret ediyordu. Kendisine yapılanlardan da.

Hava soğuktu da. Ama Dua bunun hayal meyal farkındaydı. "Beni görevimi yerine getirmem için şişmanlattılar. Soğuğa neden aldırayım? Kafamı da, vücudumu da beslediler. O olaydan sonra soğuk ve açlık dost sayılır."

Tritt'i çok iyi anlıyordu. "Zavallı onu anlamak öyle kolay ki. Sadece içgüdüleriyle hareket ediyor. Onlara uymak cesaretini gösterdiğin için Tritt’i kutlamak da gerekir. Tritt, mağaralardan besin topunu çaldı. O içe dokunacak tuzağı hazırladı. Beni kandırmak için besin aygıtımı bile süsledi. Ve ben geri döndüğüm zaman kayanın içine aktığım için utanıyordum. Ne kadar incelmiş olduğumun da farkındaydım. Tritt'e de acıyordum. Merhamet ve utancım yüzünden o yemeği yedim. Ve çocuğun oluşmasını sağladır;.

"Ama Odeen çok zeki. Her halde o Tritt’in neyi planladığını anlamıştı. Tabii zavallı Sağcığı utandırmamak ve korkutmamak için ona bir şey söylemedi. Aslında yiyeceğin tadını fark edebilirdim ama Odeen bana türlü şey anlatarak beni oyaladı. Odeen'in birdenbire ciddi bir öğretmen halini almış olduğuna nasıl inandım? Onun gerçek isteğini nasıl da fark edemedim? Odeen de, Tritt de sadece yeni Üçlünün tamamlanmasını istiyorlardı, işte o kadar."

Dua durakladı. Çok yorgundu. Hafif, soğuk rüzgârdan korunmak için kayadaki bir çatlağa girdi. Oradan yedi yıldızdan ikisini görebiliyordu.

Hayal kırıklığına uğramıştı Dua.

Kadın, "Bana ihanet ettiler," diye mırıldandı. "İhanet ettiler! İkisi de kendilerinden başkalarını düşünemiyorlar mı? Ama Tritt, istediği bebekler olduğu takdirde başkalarının mahvolmasına aldırmaz bile. Tabii o içgüdüleriyle yaşayan bir insan. Ama ya Odeen? Odeen

mantık silsileleri kuruyor. O da sırf mantık yürütebilmek için her şeyi feda edebilir mi? Akıl ve mantığın yarattığı her şeyin ne pahasına olursa olsun devam ettirilmesi mi gerekiyor? Estwald Pozitron Tulumbasını geliştirdi diye bu muhakkak kullanılacak mı? Sert ve Yumuşak bütün insanların geleceği buna mı bağlı olacak? Diğer Kâinatın insanlarına? Ya diğer yaratıklar aygıtı durdururlarsa? Ya bütün dünya, Güneş tehlikeli bir biçimde soğuduğu sırada Pozitron Tulumbasız kalırsa?

"Hayır, o diğer-varlıklar durmazlar. Çünkü bu işe başlamaları için onları ikna ettiler. Onları ortadan kalkıncaya kadar devam etmeleri için de kandıracaklar. Sonunda Sert ya da Yumuşak hiç bir Akılcının onlara ihtiyacı kalmayacak... Benim durumum da buna benzemiyor mu? Artık bana ihtiyaçları yok. Bu yüzden ben de ortadan kalkacağım. Geçip gitmek zorunda kalacağım.

"Hem o diğer-varlıklar ihanete uğradılar, hem de ben."

Dua hemen hemen farkına varmadan gitgide kayanın derinliklerine doğru sızıyordu. Artık yıldızları görmüyor, rüzgârı hissetmiyordu. Dünyayla ilişkisini kesmişti. Salt düşünce halini almıştı artık.

Dua en çok Estwald’dan nefret ediyordu. O bencil ve haşin olan her şeyin simgesiydi. Pozitron Tulumbasını o geliştirmişti. Belki binlerce insanın yaşadığı bir dünyayı duygusuzca ortadan kaldıracaktı. Başka her şeyle ilişkisini öylesine kesmişti ki ortaya çıkmıyordu. Öylesine güçlüydü ki galiba diğer Sertler bile ondan korkuyorlardı.

Dua, "Ama ben onunla savaşacağım," dedi kendi kendine. "Onu engelleyeceğim. Diğer Kâinattaki varlıklar bir tür iletişim sonucu Pozitron Tulumbasının kurulmasına yardım ettiler. Odeen'in bunlardan söz ettiğini hatırlıyorum. Acaba o levhalar nerede? Onlar neye benziyorlar? Diğer-varlıklarla iletişim kurmak için o işaretlerden nasıl yararlanabilirim?"

Kafası ne güzel çalışıyordu! Olağanüstü bir şeydi bu. Olağanüstü! Zalim mantıkçıları yine mantıkla alt edeceği düşüncesi Dua'ya müthiş zevk

veriyordu. "Beni durduramayacaklar. Çünkü Sertlerin hiç girmedikleri bir yere saklanacağım. Akılcıların ve Ebeveynlerin giremedikleri, Duyguculların yaklaşmadıkları bir yere.

"Belki sonunda beni yakalayacaklar. Ama bu ara buna da aldıracak değilim. İstediğimi elde edebilmek için savaşacağım. Bunun bedelini de ödemeye hazırım. Bu bedel ne olursa olsun. Belki istediğimi elde etmek için kayalardan geçmek zorunda kalacağım. Kayaların içinde yaşayacak, Sertlerin mağaralarının uzağından geçecek, gerektiği zaman enerji akümlatörlerinden besin çalacağım. Kabil olduğu zaman diğer Duyguculların arasına karışacak ve Güneşte besleneceğim.

"Ama sonunda onlara iyi bir ders vereceğim. Ondan sonra istediklerini yapsınlar. O zaman geçip gitmeye bile hazır olacağım. Ama ancak istediğimi yaptıktan sonra..."

5b

Yeni bebek-Duygucu dünyaya geldiği sırada Odeen de oradaydı. Bebek her bakımdan kusursuzdu ama Odeen fazla bir heyecan duyamamıştı. Hatta bebeğe bir Ebeveynin yapması gerektiği biçimde büyük bir ustalıkla bakan Tritt bile fazla sevişememişti.

Aradan uzun bir süre geçmişti. Dua ortadan kaybolmuştu. Geçip gitmemişti o. Bir Yumuşak ancak bütün Üçlüyle birlikte geçebilirdi. Ama Üçlüyle değildi artık. Sanki ölmeden ölmüştü o.

Odeen Dua’yı sadece bir kere görmüştü. Yeni bebeğin oluşmasını sağladığını öğrendikten ve çılgın gibi kaçtıktan kısa bir süre sonra.

Odeen, güneşlenen bir grup Duygucunun yanından geçmişti o gün. Dua’yı bulabileceğini düşünerek yüzeye çıkmıştı. Budalaca bir fikirdi bu. Duygucular bir Akılcının yakınlarına gelmesi yüzünden kıkır kıkır gülmüşlerdi. Hep birlikte cilveli cilveli: incelivermişlerdi. Ahmakların kafalarında Duygucu olduklarını ilan etmekten başka hiç bir düşünce yoktu.

Odeen onlara karşı sadece istihkar duymuştu. Bu yüzden düzgün kıvrımlarında hiç bir değişiklik olmamıştı. Onun yerine Dua'yı düşünmüştü adam. "Dua, kendi iç ihtiyaçları dışında hiç bir zaman incelmezdi. Kimseyi kendisine çekmeye çalışmazdı. Bu yüzden de insana çok daha çekici gelirdi. Dua, kendisini zorlayarak bu boş kafalıların arasına katılsaydı onu hemen fark ederdim. Çünkü içlerinde sadece Dua incelmezdi. Hatta inadına kalınlaşırdı belki de."

Odeen bunu düşünürken güneşlenen Duygucuları süzüyordu. İçlerinden biri gerçekten incelmemişti.

Odeen duraklayarak ona doğru gitti. Yolunun üzerindeki Duygucuların, bulanık dumanlar gibi yanlara kaçışırken çığlıklar attıklarının, birbirlerine karışarak pıhtılaşmamaya çabaladıklarının farkında bile değildi.

Evet, Dua'ydı bu. Kadın kaçmaya kalkışmadı. Olduğu yerde bekledi ve bir şey de söylemedi.

Odeen alçak gönüllülükle, "Dua," dedi. "Eve gelmeyecek misin?"

"Evim yok benim, Odeen." Dua bu sözleri nefret ya da öfkeyle söylememişti. Bu yüzden cevabı Odeen'i daha da sarstı.

"Tritt'i yaptıkları yüzünden nasıl suçlayabilirsin, Dua? O zavallının mantıklı olmadığını biliyorsun."

"Ama sen mantıklısın, Odeen. Tritt, vücudumu beslemeye çalışırken, sen de kafamı oyaladın. Öyle değil mi?" Mantığın sana beni Tritt'ten daha kolaylıkla tuzağa düşürebileceğini söylemişti."

"Dua, hayır!"

"Hayır ne? Sanki bana ders veriyormuş, beni eğitiyormuş gibi rol yapmadın mı?"

"Rol değildi bu. Gerçekten seni eğitmeye çalışıyordum. Ama Tritt'in yaptıkları yüzünden de değil. Tritt'in planından haberim bile yoktu."

"Buna inanamam." Dua acele etmeden akarak uzaklaştı. Odeen onun peşinden gitti. Artık yalnızdılar. Kırmızı güneş gökyüzünde ışıldıyordu.

Dua adama döndü. "Sana bir tek soru sormama izin ver, Odeen. Neden bana ders vermek istedin?"

Odeen, "Çünkü bunu istiyordum," dedi. "Çünkü öğretmek bana zevk veriyordu. Çünkü öğretmek dışında hiç bir şey öğretmek kadar hoşuma gitmiyordu."

"Tabii erimek dışında da..." Dua, Odeen'i susturmak için çabucak ekledi. "Neyse, neyse. Güdülerden değil de mantıktan söz ettiğini bana söylemene gerek yok. Öğretmekten zevk aldığın doğruysa, sana inanmam kabilse, belki o zaman sana söyleyeceğim bir şeyi de anlayabilirsin.

"Senden ayrıldıktan sonra çok şey öğrendim, Odeen. Bunu nasıl yaptığım önemli değil. Ama öğrendim. Fizik dışında, artık içimde hiç bir Duygucu özelliği kalmadı. Tabii önemli olan da insanın içi. Ve ben iç bakımından tam bir Akılcıyım. Ama yalnız diğer Akılcılardan çok daha duygulu olduğumu umuyorum. Ve ben bir şeyi kesinlikle öğrendim, Odeen. Ne olduğumuzu. Sen, ben ve Tritt, ...bu dünyadaki diğer Üçlülerin gerçekten ne olduğunu. Her zaman böyleydik zaten..."

Odeen, "Biz neymişiz?" diye sordu. Gerektiği kadar dinlemeye hazırdı. Hem de sessizce. Ama Dua’nın konuşmasını bitirdikten sonra onunla gelmesi şartıyla. Kadının istediği her şeyi yapacak, her cezaya razı olacaktı. Sadece Dua geri gelmeliydi. Ve içinde gizli ve sönük bir şey Dua'nın eve kendi isteğiyle dönmesi gerektiğini fısıldıyordu ona.

Dua kayıtsızca, adeta gülercesine, "Biz neymişiz?" diye tekrarladı. "Ah, aslında birer 'hiçiz, Odeen. Ne garip değil mi? Bu dünyada yaşayan tek canlılar Sertler. Bunu sana öğretmediler mi? Bir tek canlı varlık var. Çünkü sen ve ben, Yumuşakçalar aslında canlı değiliz. Bizler birer makineyiz, Odeen. Öyle olması gerekir. Çünkü sadece Sertler yaşıyorlar. Sana bunu da öğretmediler mi, Odeen?"

Odeen çok şaşırdı. "Ama bu saçma, Dua!"

Dua’nın sesi haşinleşti. "Makine, Odeen! Sertlerin yaptıkları makineleri! Sertlerin yok ettikleri makineler! Sadece onlar yaşıyorlar. Sertler yani. Ama bundan pek söz etmiyorlar. Fakat bu da gerekli değil. Nasıl olsa hepsi de gerçeği biliyorlar. Ama ben düşünmesini öğrendim, Odeen. Elimdeki küçük ipuçlarını değerlendirmeyi de başardım. Sertler pek pek uzun ömürlüler, Odeen. Ama eninde sonunda ölüyorlar. Artık çocuk dünyaya getiremiyorlar. Çünkü Güneşin enerjisi azaldı, bu yüzden de bebek oluşması imkânsızlaştı. Tabii pek geç öldükleri için aslında çocuklarının olması da gereksiz. Sayıları pek ağır ağır azalıyor. Yeni kan ve yeni düşünceler sağlayacak gençler yok. Bu yüzden çok uzun bir süre yaşayan ihtiyar Sertlerin canları müthiş sıkılıyor. Bu yüz<den ne yapıyorlar dersin, Odeen?"

"Ne?" Bu sözler Odeen'i etkiliyordu. Hem tiksindiriyor, hem de etkiliyordu.

"Sertler de makine çocuklar yaratıyorlar. Eğitebilecekleri makineler. Bunu sen kendin de söyledin, Odeen. Öğrenmek dışında her şeyden çok öğretmeyi sevdiğini açıkladın. Tabii erime dışında da. Sertler, Akılcıları kendilerine benzer bir biçimde yaratıyorlar. Ama Sertler eriyemiyorlar. Öğrenmek ise onlar için son derecede karmaşık bir şey. Çünkü zaten bilgileri çok derin. Bu yüzden geriye eğlenmek için ders vermek kalıyor. Zaten Akılcıları da bu yüzden yaratıyorlar. Ders vermek, öğretmek için. Duygucularla Ebeveynler de gerekiyor. Çünkü onlar yeni Akılcılar sağlayan

ve hiç bozulmayan makineler için gerekli. Olgun Akılcılar öğrenebilecekleri her şeyi öğrendikleri zaman onları ortadan kaldırıyorlar. Tabii daha önce onları kırmamak için bu işlemin 'geçmek' olduğunu hepsine de öğretiyorlar. Tabii Duygucularla Ebeveynler de Akılcılarla birlikte ortadan kalkıyorlar. Çünkü yeni bir Üçlü sağlamış oluyorlar. Ve artık yaşamalarına da gerek kalmıyor."

Odeen, "Ama bu doğru değil, Dua," demeyi başarabildi. Kadının bu bir kâbusu hatırlatan teorisini çürütmek için gösterebileceği hiç bir kanıt yoktu. Ama Dua'nın yanıldığını tartışma götürmeyecek bir kesinlikle biliyordu. Sonra, "Yoksa içimde beliren o azap verici hafif kuşku, bu inancın kafama önceden yerleştirilmiş olduğunu mu gösteriyor?" diye kendi kendisine sordu. "Hayır! Kesinlikle hayır! O zaman Dua da kafasına yerleştirilen fikir yüzünden düşündüklerinin yanlış olduğuna inanmaz mıydı? Yoksa o kusursuz bir Duygucu değil mi? Kafasına uygun düşünceler yerleştirilmemiş bir... Ah, neler düşünüyorum ben? Ben de Dua kadar deliyim."

Dua, "Çok sarsıldın, Odeen," dedi. "Yanıldığımdan kesinlikle emin misin? Tabii artık Sertlerin Pozitron Tulumbası var. İstedikleri kadar enerji elde ediyorlar. Ya da edecekler. Yakında da tekrar çocuk yapmaya başlayacaklar. Belki de bunu artık başarıyorlar bile. Tabii Yumuşak makinelere hiç ihtiyaçları kalmayacak. Ve hepimizi de ortadan kaldıracaklar. Ah, özür dilerim. Hepimiz de geçeceğiz!"

"Hayır, Dua!" Odeen yalnız kadını değil kendi kendisini de ikna etmeye çalışıyormuş gibi şiddetle konuşuyordu. "Bilmiyorum bütün bunlar aklına nereden geldi? Ama Sertler öyle insanlar değiller. Bizi mahvetmeyecekler."

"Kendi kendine yalan söyleme, Odeen. Onlar böyle insanlar işte! Sırf çıkarları için diğer-varlıklarla dolu bütün bir dünyayı mahvetmeye hazırlar. Hatta gerektiği takdirde bütün bir Kâinatı ortadan kaldıracaklar. Rahatları için bir kaç Yumuşağı ortadan kaldırmaktan mı kaçınacaklar? Ama bir tek hata yaptılar. Nasılsa makinelerde bir hata oldu ve bir Akılcının kafası bir Duygucunun vücuduna girdi. Ben bir Sol-Duygucuyum. Bunu biliyor muydun? Ben çocukken arkamdan böyle bağırırlardı! Haklıydılar da! Bir Akılcı gibi mantık yürütebiliyorum. Bir Duygucu gibi de hislerim var. Ve bu karışım sayesinde Sertlerle savaşacağım."

Odeen adeta çıldırdı. Dua delirmişti her halde. Ama adam bunu açık açık söylemeye de cesaret edemiyordu. Dua’yı yatıştırması ve eve götürmesi gerekiyordu. Büyük bir içtenlikle, "Dua," dedi. "Biz 'geçtiğimiz' zaman ortadan kalkmıyoruz."

"Öyle mi? O halde ne oluyor?"

"Bi-bilmiyorum. Galiba başka bir dünyaya geçiyoruz. Doha iyi ve güzel bir dünyaya. Ve... şey., kendimiz de daha iyi oluyoruz."

Dua güldü. "Bunu nereden duydun? Bütün bunları sana Sertler mi söylediler?"

"Hayır, Dua. Bunu kendi kendime düşünerek bulduğumdan eminim. Sen gideliden beri, bu konuyu çok düşündüm."

Dua, "O halde daha az düşün," diye cevap verdi. "O zaman daha akıllıca davranırsın. Zavallı Odeen. Hoşça kal." Kadın yine inceldi ve kayarak uzaklaştı. Pek bitkin gibi bir hali vardı.

Odeen, "Bekle, Dua," diye seslendi. "Her halde yeni bebek-orta'nı görmek istiyorsun."

Kadın cevap vermedi.

Odeen haykırdı. "Eve ne zaman döneceksin?"

Dua sesini çıkarmadı.

Odeen de onun peşinden gitmedi artık. Olduğu yerde durarak kadın gözden kayboluncaya kadar büyük bir ıstırapla onun arkasından baktı.

Odeen Tritt'e Dua’yı gördüğünü söylemedi. Bunun ne yararı olacaktı? Odeen kadınla bir daha karşılaşmadı. Adam o bölgede Duyguların toplanmaktan hoşlandıkları güneşlenme yerlerine sık sık gidiyordu artık. Hatta bazı Ebeveynlerin yüzeye çıkıp kendisine ahmakça bir şüpheyle bakmalarına da aldırmıyordu. Tritt, Ebeveynlerin çoğunun yanında bir dahi sayılırdı.

Her geçen gün Dua’nın yokluğu Odeen’i daha yıkıyordu. Ve adam her geçen günle kadının yokluğunun yarattığı korkunun gitgide daha arttığını da fark ediyordu. Bunun nedenini de bilmiyordu.

Bir gün ev-mağaraya döndüğü zaman Losten'in kendisini beklediğini gördü. Tritt, Serte yeni bebeği gösteriyor ve o bir avuç sisin adama dokunmasına engel olmaya çalışıyordu. Losten ise orada ciddi ve terbiyeli bir tavırla duruyordu.

Losten sonunda, "O gerçekten pek güzel, Tritt," dedi. "Adı Derela'mıydı?"

Tritt düzeltti. "Derola. Bilmiyorum Odeen ne zaman dönecek. O etrafta çok dolaşıyor..."

Odeen telaşla atıldı. "İşte geldim, Losten. Tritt bebeği götür... Aferin sana."

Tritt odadan çıktı. Losten de Odeen'e döndü. Rahatlamış olduğu belliydi. Sert, "Üçlü tamamlandığı için çok mutlusun sanırım," dedi.

Odeen de nazikçe cevap vermek istedi ama sadece sessiz bir ıstırapla Serte bakmayı başardı .Son zamanlarda Sertlerle vuzuhsuz bir dostluk kurmaya başlamıştı. Kendisini hemen hemen onlarla eşit sayıyordu. Böylece onlarla artık daha rahatlıkla konuşabiliyordu. Ama Dua'nın bu günkü çılgınlıkları bu dostluğu da bozmuştu sanki. Odeen kadının yanılmış olduğunu biliyordu. Ama Losten'e yine de kendisini Sertlerden aşağı gördüğü o eski günlerdeki gibi resmi bir tavırla yaklaştı. Sertlerden daha aşağı bir yaratık mıydı o? Bir makine?

Losten sordu. "Dua'yı gördün mü?" Bu nezaketle söylenmiş bir laf değil, kesin bir soruydu. Odeen bunu hemen farketti.

"Bir defa gördüm, Se..." Az kalsın tekrar çocukluğuna dönmüş ya da bir Ebeveynmiş gibi, "Sert efendim," diyecekti. "Sadece bir defa, Losten. Dua eve dönmek istemiyor."

Losten usulca, "Dua'nın eve dönmesi şart," dedi.

"Bunu nasıl sağlayacağımı bilemiyorum..."

Losten Odeen'i ciddi bir tavırla süzdü. "Dua'nın ne yaptığını biliyor musun?"

Odeen Serte bakmaya cesaret edemiyordu. Acaba Losten Dua'nın o çılgınca teorilerini duymuş muydu? Bu konuda ne yapacaktı? Odeen hiç

konuşmadan olumsuz bir işaret yaptı.

Losten, "O olağanüstü bir Duygucu, Odeen," diye mırıldandı, "Bunu biliyorsun değil mi?"

Odeen içini çekti. "Evet."

"Sen de bir bakıma öylesin. Tritt de. Dünyada hiç bir Ebeveyn enerji-akümlatörünü çalmak cesaretini gösteremezdi bence. Ya da onu kötü ama böyle zekice bir biçimde kullanamazdı. Siz, tarihinizde görülmeyen olağanüstü bir Üçlü oluşturuyorsunuz."

"Teşekkür ederim."

"Ama bu Üçlünün insanı endişelendiren tarafları da yok değil. Önceden tahmin edemediğimiz bazı özellikler. Dua’ya bazı şeyleri öğretmeni istedik. Dua’nın görevini kendi isteğiyle yapmasını sağlamanın en yumuşak ve uygun yolunun bu olduğunu düşündük. Ama Tritt’in de o sırada öyle çılgınca davranabileceği aklımıza gelmedi. Açıkçası Dua'nın diğer Kâinattaki dünyanın ortadan kalkacağı gerçeğine böyle çılgınca bir tepki gösterebileceğini de düşünemedik."

Odeen, ıstırapla, "Onun sorularını cevaplarken daha dikkatli davranmalıydım," dedi.

"Bunun bir yararı olmazdı. Dua kendi kendine de bazı şeyleri öğrenmeye başlamıştı. Bunu da tahmin edememiştik. Odeen, çok üzgünüm. Ama sana şunu söylemek zorundayım: Dua çok tehlikeli bir hal aldı. Pozitron Tulumbasını durdurmaya çalışıyor."

"Ama bunu nasıl yapabilir? . Dua, Tulumbaya erişemez ki. Erişse bile bir şey yapamaz. Çünkü bilgisi yok."

"Ah, ama Dua Tulumbaya erişmeyi başarıyor." Losten bir an durakladı. Sonra da ekledi. "Dua, kayaların içine akıyor. Tabii ona erişemiyoruz."

Odeen ancak bir süre sonra bu sözlerin ne demek olduğunu kavrayabildi. "Ama olgun bir Duygucu... Dua böyle bir şey..."

"Dua bunu yapabiliyor! Yapıyor! Bu noktayı tartışarak boşuna zaman kaybetme... Dua, mağaralarda her yere girebiliyor. Ondan hiç bir şeyi

gizleyemiyoruz. Diğer Kâinattan aldığımız işaretleri inceliyor. Tabii bunu kesinlikle bilmiyoruz ama olanları başka türlü izah etmek de imkânsız."

"Ah, ah, ah." Odeen öne arkaya sallanıyordu. Yüzeyi utanç ve ıstırabından! bulanıklaşmıştı. "Estwald bütün bunları biliyor mu?"

Losten haşince, "Henüz bilmiyor," diye açıkladı. Ama tabii ileride bir gün öğrenecek." "Ama tabii ileride bir gün öğrenecek."

"Onlardan yararlanarak diğer tarafa bir mesaj göndermenin yollarını arıyor."

"Ama o çevirmeyi de yayınlamayı da bilmiyor ki."

"Her ikisini de öğreniyor. O işaretler konusunda bilgisi Estwald'ınkinden de fazla! 'O korkutucu bir fenomen, Odeen. Mantıklı ve kontrolden çıkmış bir Duygucu."

Odeen titredi. "Kontrolden çıkmış," diye tekrarladı için için. "Losten ondan bir makineymiş gibi söz ediyor!" Sonra mırıldandı. "Durum bu kadar kötü olamaz."

"Çok kötü. Dua, diğer tarafa mesaj yolladı bile. Korkarım o yaratıkları Pozitron Tulumbasının oradaki bölümünü durdurmalarını bildiriyor. O varlıklar bunu

Güneşleri patlamadan önce yaparlarsa bu tarafta elimizden hiç bir şey gelmeyecek."

"Ama o zaman..."

"Dua'nın engellenmesi şart, Odeen."

"A-ama nasıl? Siz onu patlayıcı..." Odeen'in sesi hafifledi. Sertlerin kayaları oyarak mağaralar .oluşturmakta kullandıkları bir takım araçları olduğunu hayal meyal biliyordu. Ama dünyanın nüfusu yüz yıllar önce azalmaya başladığı için bu makineler de artık kullanılmıyordu. Sertler Dua'yı saklandığı kayanın içinde bulacak ve onu 'patlatacaklar'mıydı?

Losten şiddetle, "Ne münasebet!" dedi. "Dua'ya zarar veremeyiz."

"Ama Estwald..."

"Estwald da ona zarar veremez."

"O halde ne yapacağız?"

"Bu işi sen başarabilirsin, Odeen. Sadece sen. Bizim elimizden bir şey gelmiyor. Onun için sana güvenmek zorundayız."

"Bana mı? Ama ben ne yapabilirim?"

Losten heyecanla, "Bu konuyu düşün," diye ısrar etti. "Bunu düşün!"

"Neyi düşüneyim?"

"Bundan daha fazlasını söyleyemem." Losten'in azapla kıvrandığı belliydi. "Düşün. Zamanımız o kadar az ki." Dönerek çıktı. Bir Sert'e göre oldukça hızla ilerliyordu. Sanki orada kalmaktan ve fazla açıklamalar yapmaktan korkuyordu.

Odeen ise Losten'in arkasından baka kalmıştı. Endişeliydi, aklı karışmıştı. Kendisini kaybolmuş gibi hissediyordu.

5c

Tritt'in yapması gereken çok şey vardı. Bebeklerin dikkat ve bakıma ihtiyaçları sonsuzdu. Ama iki genç-sol ve iki genç sağ-bile Derola gibi kusursuz bir 'orta' kadar etmezlerdi. Çocuğun dolaştırılması, yatıştırılması, dokunduğu her şeyin içine girmesine engel olunması gerekiyordu. Yoğunlaşması ve dinlenmesi için sevilip okşanması şarttı.

Tritt Odeen'i tekrar çok uzun bir süre sonra gördü. Aslında aradan bu kadar zaman geçmiş olmasına da aldırdığı yoktu. Bütün zamanını Derola alıyordu. Ama sonra bir gün kendi bölmesinin bir köşesinde Odeen'e rastladı. Düşüncelere dalmış olan Akılcı yanardöner ışıklar çıkarıyordu.

Tritt birdenbire bir olayı hatırladı. "Losten Dua yüzünden kızmış mıydı?"

Odeen irkilerek kendisine geldi. "Losten mi? Evet, kızmıştı. Dua büyük zarar veriyormuş."

"Onun eve dönmesi gerekmez mi?"

Odeen dikkatle Tritt'e bakıyordu. "Tritt, Dua'yı eve dönmesi için ikna etmemiz gerekiyor. Tabii önce onu bulmalıyız. Bunu sen yapabilirsin. Yeni bebeğin olduğu için Ebeveynlere özgü o duyarlılığın iyice arttı. Dua'yı bulmak için bundan yararlanabilirsin."

Tritt çok sarsıldı. "Olmaz! O yeteneğimi Derola için kullanıyorum. Dua için kullanmam yanlış olur. Ayrıca... Dua da bir zamanlar bebek-ortaydı. Yeni bebek-ortanın kendisini çok aramasına rağmen eve dönmüyor. Belki de bizim Dua'sız yaşamasını öğrenmemiz daha iyi olur." "Ama Tritt... artık bir daha erimek istemiyor musun?"

"Şey... Üçlü tamamlandı artık."

"Erime sadece bundan ibaret değil ki."

Tritt, "Ama Dua'yı nerede bulacağız?" diye sordu. "Küçük Derola'nın bana ihtiyacı var. Minicik bir bebek o. Derola'yı yalnız bırakmak istemiyorum."

"Sertler, birinin Derola'ya bakmasını sağlarlar. Seninle Sertlerin mağarasına gidip Dua’yı buluruz."

Tritt düşündü. Dua artık onu ilgilendirmiyordu. Hatta Odeen bile. Adam için artık sadece Derola vardı. "Başka zaman," dedi. "Derola daha büyüdüğü vakit. O zamana kadar bunu yapamam."

Odeen, "Tritt," diye ısrar etti. "Dua’yı bulmalıyız. Aksi takdirde... aksi takdirde bebekleri bizden alacaklar."

Tritt sordu. "Kimler alacak?"

"Sertler."

Tritt sesini çıkarmadı. Söyleyebileceği bir şey yoktu. O zamana kadar böyle bir şey hiç duymamıştı. Sertlerin böyle bir şey yapabileceklerini aklı almıyordu.

Odeen, "Tritt," dedi. "Artık geçip gitmemiz de gerekiyor. Şimdi bunun nedenini biliyorum. Losten düşünmemi söyleyenden beri bu konuyu... Neyse, bunu bir tarafa bırakalım. Dua’nın ve senin de geçmeniz şart. Artık nedeni biliyorum. Her halde sen de bunun gerekli olduğunu anlıyorsun. Dua’nın da aynı şeyi düşüneceğini umuyorum. Ve pek yakında geçmemiz doğru olacak. Çünkü Dua dünyayı mahvetmeye çalışıyor."

Tritt geriliyordu. "Bana öyle bakma, Odeen... Beni zorluyorsun... Zorluyorsun..."

Odeen kederle, "Seni zorladığım yok, Tritt," dedi. "Ama ben artık her şeyi biliyorum... Onun için senin de bunları öğrenmen gerekiyor... Fakat önce Dua'yı bulmalıyız."

"Olmaz olmaz!" Tritt karşı koymaya çalışıyor, azapla kıvranıyordu. Odeen’in korkunç, bir hali vardı şimdi. Yepyeni bir şeydi bu. Sonra-hayatları amansızca sonuna yaklaşıyordu. Artık Tritt de, bebek-orta da olmayacaktı. Diğer Ebeveynler bebek-ortalarına uzun bir süre bakabiliyorlardı. Ama Tritt çocuğunu hemen kaybedecekti. Haksızlıktı bu. Büyük bir haksızlık!

Tritt soluk soluğa, "Kabahat Dua'da," dedi. "Önce o geçsin!"

Odeen öldürücü bir sakinlikle, "Üçümüzün birlikte geçmesi gerekiyor," diye açıkladı. "Başka yolu yok..."

Ve Tritt bunun gerçek olduğunu anladı. Gerçekti bu. Gerçekti bu...

6a

Dua kendisini ipince, sopsoğuk bir sis gibi hissediyordu. Odeen kendisini bulduktan sonra yüzeyde dinlenmek ve Güneş ışınlarını emmekten vaz geçmişti. Sertlerin akümlatörlerinden arada sırada besin alıyordu. Kayadan dışarıya fazla çıkmayı istemiyordu. Bu yüzden besini çabucak yutuyor ve karnını iyice doyuramıyordu.

Aç olduğunu hissediyordu her zaman. Kayanın içinde kalmak kendisini yorduğu için açlığı daha da artıyordu. Sanki Güneş batarken yüzeye çıkmasının ve azıcık bir besin almasının cezasını şimdi çekiyordu. Uğraştığı iş olmasaydı yorgunluk ve açlığa da dayanamayacaktı. Bazen Sertlerin kendisini ortadan kaldıracaklarını umuyordu. Ama tabii işini bitirdikten sonra.

Dua, kayanın içinde kaldığı sürece Sertler ona bir şey yapamıyorlardı. Kadın Bazen onların kayanın dışında durduklarını seziyordu. Sertler korkuyorlardı. Bazen Dua, Sertlerin onun için korktuklarını düşünüyordu. Ama bu imkânsızdı. Sertler Dua için nemden korkacaklardı? Onun açlıktan, bitkinlikten geçip gitmesinden? Hayır, her halde Sertler Dua'dan korkuyorlardı. İstedikleri gibi çalışamayan bu makineden korkuyorlardı. Duydukları dehşet yüzünden acizleşmişlerdi.

Dua, dikkatle Sertlere görünmemeye çalışıyordu. Onların nerede olduklarını her zaman seziyordu. Sertlerin kadını yakalayıp engellemeleri imkânsızdı bu yüzden.

Dua döne döne kayadan çıktı ve diğer Kâinattan gelen mesajların kopyelerine baktı. Sertler kadının neyin peşinde olduğunu bilmiyorlardı. Levhaları sakladıkları zaman Dua onları yeni yerlerinde tekrar buluveriyordu. Sertlerin mesajları ortadan kaldırmalarının da yararı olmayacaktı. Çünkü Dua yazılı olanların hepsini de hatırlıyordu.

Kadın başlangıçta bütün o işaretlerin ne anlama geldiğini anlayamamıştı. Ama kayanın içinde kala kala sezme gücü iyice artmıştı. Artık işaretleri anlamamasına rağmen anlamlarını kavrar gibi oluyordu. İçinde bazı duygular uyanıyordu.

Dua sonunda bazı işaretleri seçerek bunları diğer Kâinata gönderilecek olan levhanın üzerine işledi "K-O-R-K-İ" işaretlerini. Bu sözcüğün ne anlama geldiğini bilmiyordu. Ama bu işaretlerin biçimleri kadında korku uyandırıyordu. Bu yüzden sözcüğü kazırken bu işaretlere de korku duygusunu dökmeye çalışmıştı. Belki işaretleri inceleyen diğer-varlıklar da korku duyacaklardı.

Cevaplar geldiği zaman Dua bunlardaki heyecanı sezdi. Kadın gönderilen mesajların hepsini ele geçiremiyordu. Bazen Sertler mesajları ondan önce buluyorlardı. Her halde onlar da Dua'nın ne yaptığını biliyorlardı. Ama Sertler yine de mesajları okuyamıyor, bunların uyandırdığı duyguları da fark edemiyorlardı.

Onun için Dua endişeli değildi artık. İstediğini yapıncaya kadar onu durduramayacaklardı. Sertler neler öğrenirlerse öğrensinler zamanında davranamayacaklardı.

Dua istediği duyguyu taşıyan mesajı bekliyordu. Sonunda bu da geldi. "TULUMBA KÖTÜ."

İşte bu haberde Dua'nın istediği o korku ve nefret vardı. Kadın haberin daha genişletilmiş şeklini gönderdi. Daha fazla korku... Daha fazla nefret Artık diğer-varlıklar onun ne demek istediğini anlayacaklardı. Tulumbayı durduracaklardı onlar. Sertler başka bir yol, değişik bir enerji kaynağı bulmak zorunda kalacaklardı. İstedikleri enerjiyi diğer Kâinattaki binlerce yaratığın ölümleri pahasına elde edemeyeceklerdi.

Dua, kayanın içinde dinleniyordu artık. İyice sersemlemiş gibiydi, Çaresizce yiyecek istiyordu. Dışarıya çıkabilecek kadar güçlenmeyi bekliyordu. Aslında akümlatördeki besinden çok onun durdurulmuş olmasını istiyordu. Akümlatördeki son besini de emecek ve artık bu kutuda yiyecek olmadığını, istediğini yaptığını düşünecekti.

Dua sonunda kayadan çıktı. Akümlatörlerden birinin içindeki enerjiyi pervasızca uzun uzun emdi.

Akümlatörü son enerji parçacığına kadar boşaltmayı, artık bunun doldurulmadığını da görmeyi istiyordu. Ama kaynak sonsuzdu. Sonsuz... sonsuz...

Dua kımıldandı ve tiksintiyle akümlatörden uzaklaştı. "Demek Pozitron Tulumbası hâlâ çalışıyor? Mesajlarım diğer-varlıkları Tulumbayı durdurmaya ikna edemedi mi? Onları almadılar mı? Ne demek istediğimi anlayamadılar mı?

"Yeniden denemem gerekiyor. Her şeyi onlara açıktan daha açık bir biçimde anlatmalıyım. Bende tehlike duygusunu uyandıran bütün işaretleri kullar nacağım. Tulumbayı durdurmaları için yalvardığımı açıklayacak her işareti."

Dua çaresizce işaretleri levhaya kazımaya başladı. Biraz önce akümlatörden emdiği enerjiyi bol bol kullanıyordu. Sonunda bu tükendi ve Dua da kendisini her zamankinden daha da bitkin hissetti.

"TULUMBA DURMAK YOK DURMAK YOK BİZ TULUMBA DURDURMAK YOK TEHLİKE DUYMAK YOK DUYMAK YOK DUYMAK YOK SİZ DURDURMAK VAR LÜTFEN DURDURMAK SİZ DURDURMAK VAR SİZ DURDURMAK SİZ VAR TEHLİKE DURDURMAK TEHLİKE TEHLİKE TEHLİKE DURDURMAK DURDURMAK TULUMBAYI VAR SİZ DURDURMAK."

Elinden daha fazlası gelmiyordu Dua’nın. Artık içinde sarsıcı bir azaptan başka hiç bir şey kalmamıştı. Kadın levhayı gönderileceği yere koydu. Sertlerin bunu farkına varmadan yollamalarını da beklemedi. Istırap verici bir sis arasında kontrolleri Sertlerin yaptıkları gibi çekiştirdi. Bunu başarmak için nasıl olduysa enerji bulmayı da başardı.

Mesaj gözden kayboldu. Dua'nın bulunduğu mağara da öyle. Kadının başı dönüyordu. Her şey ışıltılı mor bir renk halini almıştı. Dua... Galiba... bitkinliği yüzünden... geçip gidiyordu...

"Odeen... Tri..."

6b

Odeen içeri girdi. Adam her zamankinden çok daha hızla akmıştı. Tritt'in yeni bebek yüzünden keskinleşen sezgisinden yararlanmıştı. Ama şimdi kendisinin o kadar keskin olmayan sezgileriyle Dua'nın yakında olduğunu fark edebiliyordu. Dua'nın bilincinin titreşip zayıfladığını da. Odeen daha hızlandı, Tritt de hantalca onu izlemeye çabaladı. Odeen, "Daha hızlı..." diye inliyordu. "Daha hızlı..."

Odeen Dua'yı bitkin halde buldu. Sanki ölmüş gibiydi kadın. Hiç bir olgun Duygucu o zamana kadar böylesine ufalmamıştı.

Odeen, "Tritt," dedi. "Akümlatörü buraya getir. Hayır... hayır... Dua'yı taşımaya kalkışma. O taşınamayacak kadar ince. Çabuk ol. Zeminin içine kaydığı takdirde..."

Sertler etraflarını sarmaya başladılar. Tabii uzaktan diğer canlıları sezemedikleri için geç kalmışlardı. Bu iş sadece onlara kalsaydı Dua'yı kurtarmakta da çok gecikeceklerdi. Dua geçmeyecekti. Gerçekten ortadan kalkacaktı o. Dua'yla birlikte kadının bilmediği birçok şey de mahvolacaktı.

Dua enerji kaynağından yavaş yavaş güç kazanırken Sertler yakında sessizce beklediler.

Sonra Odeen ayağa kalktı. Neler olduğunu kesinlikle bilen, yepyeni bir Odeen'di bu. Adam, otoriter bir tavırla öfkeli bir işaret yaptı. Sertlere uzak(aşmalarını emrediyordu. Onlar da bu emre uydular. Sessizce. İtiraz etmeden.

Dua kımıldandı.

Tritt, "O iyi mi, Odeen?" diye sordu.

Odeen, "Sus Tritt," dedi. "Dua?"

"Odeen?" Dua kımıldandı. Fısıltıyla konuşuyordu. "Geçtiğimi sanıyordum..."

"Henüz geçmedin. Dua. Henüz geçmedin. Ama önce yemek yemeli ve dinlenmelisin."

"Tritt de burada mı?"

Tritt, "Buradayım, Dua," dedi.

Dua mırıldandı. "Beni geri getirmeye çalışmayın. Her şey bitti artık. Yapmak istediğim şeyi başardım. Pozitron Tulumbasının... pek... pek yakında duracağından eminim. Sertlerin yine Yumuşaklara ihtiyaçları olacak. Onun için ikinize itina edecekler. Ya da hiç olmazsa çocuklara."

Odeen bir şey söylemedi. Tritt'in konuşmasına da engel oldu. Radyasyonun Dua’nın içine ağır ağır akmasını sağladı. Çok ağır ağır akmasını. Bazen kadının dinlenmesi için biraz duruyor sonra tekrar başlıyordu.

Dua, "Yeter, yeter," diye mırıldandı. Şimdi vücudu daha güçlü bir biçimde çırpınıyordu.

Odeen onu beslemeyi sürdürdü.

Sonunda da konuşmaya başladı. "Çok yanıldın, Dua. Biz makine değiliz. Ben artık ne olduğumuzu kesinlikle biliyorum. Bu gerçeği daha önce öğrenseydim seni çabucak bulurdum. Ama Losten benden düşünmemi rica edinceye kadar gerçeği kavrayamadım. Ve düşündüm. Olanca gücümle düşündüm. Ama yine de erken davrandığımı sanıyorum. Vakitsiz oldu bu."

Dua inledi ve Odeen de bir süre konuşmadı.

Sonra da, "Dinle, Dua," dedi. "Bu dünyada bir tek canlı türü var. Bu dünyada yaşayan tek varlıklar Sertler. Bunu anlamıştın. Bu bakımdan haklıydın. Ama bu Yumuşakların canlı .olmadıkları anlamına da gelmiyor. Bu sadece bizim de aynı tek türden olduğumuzu açıklıyor. Yumuşaklar, Sertlerin olgunlaşmamış biçimleri. Önce biz Yumuşak çocuklar olarak ortaya çıkıyoruz. Sonra olgun Yumuşaklar oluyoruz. Sonunda da Sertler halini alıyoruz. Anlıyor musun?"

Tritt uysalca bir şaşkınlıkla, "Ne?" diye sordu "Ne?"

Odeen, "Şimdi sus. Tritt," dedi. "Şimdi sus. Daha sonra durumu sen de anlayacaksın. Ama ben 'şimdi Dua’yla konuşmaya çalışıyorum..." Gözlerini Dua’ya dikmişti. Kadın yoğunlaşıyordu. "Dinle, Dua Biz eridiğimiz, yani Üçlü eridiği zaman bir Sert halini alıyoruz. Bir Sert bir üçlü demek. İşte bu

yüzden sert oluyor. Eridiğimiz sırada bilincimiz kayboluyor ve bir Serte dönüşüyoruz. Ama bu geçici bir sertleşme Sonradan olanları hiç bir zaman hatırlamıyoruz Uzun süre bir Sert olarak kalamıyoruz. Geri dönmemiz gerekiyor. Ama hayatımız boyunca gelişmemizi sürdürüyoruz. Ancak geçirdiğimiz önemli evreler de var. Doğan her bebek bir evreyi gösteriyor. Sonuncu çocuğun yani Duygucunun doğumuyla son evre mümkün oluyor. Yani Akılcının kafası, iki eşine gerek kalmadan Sert olarak yaşadığı anları hatırlamaya başlıyor. O zaman, ancak o zaman gerçek bir Sert yaratacak olan o kusursuz erimeye rehberlik edebiliyor. Böylece Üçlü kafayla ilgili, bilgi dolu, yeni ve birleşik bir hayat sürmeye başlıyor. Sana geçmenin yeniden doğmaya benzediğini söylemiştim. O sırada anlayamadığım bir şeyi kavramaya çalışıyordum Ama şimdi her şeyi biliyorum."

Dua ona bakıyor ve gülümsemeye çalışıyordu. "Nasıl buna inanmış gibi davranabiliyorsun, Odeen? Öyle olsaydı Sertler bunu sana uzun zaman önce açıklamazlar mıydı? Bize her şeyi anlatmazlar mıydı?"

"Anlatamazlardı, Dua. Uzun yüz yıllar önce erime vücutların atomlarını birleştirme

anlamına geliyordu. Ama evrim sonucu yavaş yavaş kafalar gelişti. Beni dinle. Dua. Erime kafaların da birleşmesi anlamına geliyor. Bu çok daha zor ve nazik bir işlem. Kafaların bir daha ayrılmamak üzere uygun bir biçimde birleşmeleri için Akılcının belirli bir derecede gelişmesi gerekiyor. Akılcı neler olduğunu kendi kendine anladığı zaman gerektiği kadar gelişmiş olduğu anlaşılıyor. Kafası, erime sırasındaki o geçici birleşmelerde olanları hatırlayacak kadar güçlenmiş oluyor. Akılcıya neler olduğu anlatıldığı takdirde gelişmesi durdurulur. Ve .o zaman kusursuz erime anını saptamak da imkânsızlaşır. Ortaya çıkacak Sert kusurlu olur. Losten düşünmem için bana yalvardığı zaman büyük bir tehlikeyi de göze aldı. Ama kötü bir şey olmadığını umarım...

"Bu özellikle bizim için çok önemli, Dua. Sertler kuşaklar boyunca Üçlüleri dikkatle araştırıyor ve iyice gelişmiş bireyler oluşturmaya çalışıyorlardı. Üstün Sertler oluşturmaya. Buldukları en üstün Üçlü bizimkiydi. Özellikle sen. Dua. Özellikle sen. Losten de bir zamanlar bir Üçlünün üyesiydi. Ve o üçlünün bebek-ortası da şendin. Onun bir kısmı senin Ebeveynindi. Losten seni tanıyordu. Seni Tritt’le bana o getirdi."

Dua doğrulup oturdu. Sesi hemen hemen normalleşmişti. "Odeen! Bütün bunları beni teselli etmek için mi uyduruyorsun?"

Tritt atıldı. "Hayır, Dua. Bütün bunları ben de seziyorum. Neler olduğunu pekiyi anlayamıyorum ama hissediyorum."

Odeen, "Evet, o da hissediyor, Dua," dedi. "Sen de sezeceksin. Artık erimemiz sırasında bir Sert halini aldığımızı hatırlamaya başlamadın mı? Şimdi erimeyi istemiyor musun? Son bir defa? Son bir defa?" Kadını kaldırdı.

Kadın hasta gibiydi. Biraz çırpındı ama gitgide inceliyordu. Dua, "Söylediklerin doğruysa, Odeen," diye inledi. "Birleşip bir Sert halini alacaksak... Yani konuşmandan önemli bir Sert olacağımız anlamını çıkardım. Bu doğru mu?"

"En önemli Sert biz olacağız. Yaratılan en üstün Sert. Bu sözlerimde çok ciddiyim... Tritt, şuraya geç Ayrılmıyoruz, Tritt. Artık hep beraber olacağız. Her zaman istediğimiz gibi. Dua da öyle. Sen de Dua."

Dua, "O halde," dedi. "Estwald'a Tulumbanın artık çalıştırılamayacağını anlatabiliriz. Onu zorlarız..."

Erime başlıyordu. O kritik an yaklaşmıştı. Sertler teker teker içeri giriyorlardı. Odeen onları hayal meyal görüyordu. Çünkü eriyerek Dua'ya karışmaya başlamıştı.

Bu erime eskilere benzemiyordu. Müthiş bir zevk duymuyordu Odeen. Sadece çok sakin, düzgün ve huzur verici bir hareketti bu. Odeen, Dua'nın bir parçası halini almıştı. Sanki bütün dünya kendisinin/kadının gitgide keskinleşen duygularına doğru akıyordu Pozitron Tulumbaları hâlâ çalışıyordu. Odeen/Dua bunun farkındaydı. Neden onlar hâlâ çalışıyorlardı?

Odeen, Tritt de olmuştu aynı zamanda. Odeen'in/Dua'nın/Tritt'in kafasında acı bir kayıp duygusu vardı şimdi. "Ah, bebeklerim!"

Odeen, kendi bilinciyle bağırdı. Son defa bağırdı. Ama haykıran aynı zamanda Dua'ydı da. "Hayır! Estwald'ı durduramayız! Çünkü biz Estwald'ız! Biz..."

Hem Dua'nın olan hem de olmayan feryat kesildi. Artık Dua yoktu. Bir daha da olmayacaktı. Odeen de. Tritt de...

7abc

Estwald ilerledi. Ve havayı titreştirerek bekleyen Sertlere kederle, "Artık daima sizinleyim," dedi. "Yapılması gereken çok şey var..."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Boşuna Savaş?

1

Selene Lindstrom neşeyle güldü ve o hafif ve çevik adımlarla ilerledi. Turistler Aya özgü bu yürüyüşü ilk gördükleri zaman şaşırıyor ama sonradan bunun kendisine has bir zarafeti olduğunu kabul ediyorlardı.

Kadın neşeyle, "Öğle yemeği zamanı geldi," dedi. "Sayın bayanlar ve baylar, besinlerin hepsi de burada yetiştirildi. Belki tatları size yabancı gelecek. Ama hepsinin de çok besleyici olduğunu unutmayın... Bu taraftan, efendim. Hanımlarla birlikte oturmaya itirazınız olmadığını biliyorum... Bir dakika... Herkese yer var... Çok üzgünüm, istediğiniz içkiyi seçebilirsiniz. Ama yemek konusunda böyle bir seçim yok. Dana eti var... Hayır, hayır. Yapay tat ve doku. Ama aslında çok nefis."

Selene sonra hafifçe içini çekerek yerine oturdu. Yüzündeki dostça ifade de biraz kaybolmuştu.

Gruptakilerden biri onun karşısına geçti. "Bir sakıncası yok ya."

Selene adamı çabucak süzdü. Tabii kadında insanları çabucak tartma yeteneği vardı. Bu adam da mesele çıkarabilecek bir tipe benzemiyordu. Selene, s Yok tabii," dedi. "Ama gruptan biriyle beraber değil misiniz?"

Yabancı başını salladı. "Hayır. Yalnızım. Ama öyle olmasa da Arzcılara bayıldığımı da söyleyemem."

Genç kadın turiste tekrar baktı. Ellisine yakındı. Yorgun gibi bir hali vardı. Yalnız merak dolu, parlak gözleri bu haline uymuyordu. Onun yer çekiminden etkilenen bir Arzlı olduğu belliydi. Selene, "‘Arzcı’ Aylıların kullandığı bir terimdir," dedi. "Bunun pek hoş bir şey olduğu da söylenemez."

Yabancı, "Ben Arzdanım," diye cevap verdi. "Onun için bu adı kimseyi sarsmadan kullanabileceğimi sanıyorum."

Selene, "İstediğinizi yapın," der gibi omzunu silkti. Birçok Ay kadını gibi gözleri onun da hafifçe çekikti. Ama saçları bal rengi, burnu da büyükçeydi. Klasik anlamda güzel sayılmazdı belki ama çok çekici olduğu kesindi.

Arzlı, genç kadının fazla iri olmayan dik sol göğsünün üzerindeki adı yazılı küçük karta bakıyordu. Kadının arkasındaki buluz ışığın gelişine göre Bazen yarı saydam bir hal alıyordu ve Selene içine bir şey de giymemişti. Ama genç kadın adamın gerçekten adını anlamaya çalıştığını farketti.

Yabancı sonra, "Burada birçok Selene var mı?" diye sordu.

"Ah, evet. Yüzlerce sanırım. Sonra Cynthia, Diana ve Artemis'ler. Selene biraz sıkıcı bir isim. Tanıdığım Selene'lerin yarısını 'Sel', diye çağırıyorlar, diğer yarısını da, 'Lena' diye."

"Sizi nasıl çağırıyorlar?"

"Selene diye. Adım üç heceli, Se-le-ne." İlk heceyi iyice uzatmıştı. "Tabii beni küçük adımla çağıranlar böyle yapıyorlar."

Arzlı hafifçe gülümsedi. Onda gülmeye pek alışık değilmiş gibi bir hal vardı. "Ya adınızla kelime oyunları yapanlar?"

Genç kadın kesin bir tavırla, "Beni bir daha göremiyorlar," diye karşılık verdi.

Kadın bir garson masalarına yaklaşmış, tabakları ustalıkla ve düzgün hareketlerle önlerine koyuyordu.

Onun bu halinin Arzlıyı etkilediği anlaşılıyordu. "Sanki tabaklar uçarak masaya konuyorlar."

Garson kadın gülümseyerek uzaklaştı.

Selene, "Aynı şeyi yapmaya kalkmayın," diye adamı uyardı. "O yer çekimine alışık ve uygun biçimde hareket edebiliyor."

"Ben buna kalkıştığım takdirde her şeyi düşürürüm, öyle mi?"

Selene, "Etrafı berbat edersiniz," dedi.

"Eh, ben de bunu denemeye kalkmam."

"Ama kısa bir süre sonra biri muhakkak bunu deneyecek. Tabak yere doğru uçacak. Onu yakalamaya çalışacak ama başaramayacaklar. Üstelik o arada iskemlelerinden de yuvarlanacaklar. Onları uyarıyorum ama bunun hiç bir zaman yararı olmuyor. Bu yüzden büsbütün utanıyorlar. Diğerleri gülecekler tabii. Yani turistler demek istiyorum. Biz böyle sahnelere artık bunları gülünç bulmayacak kadar çok tanık olduk. Tabii sonradan etrafı temizlemek de gerekiyor."

Arzlı çatalını dikkatle kaldırdı. "Ne demek istediğinizi anlıyorum. En basit bir hareket bile insana Acayip geliyor."

"Aslında bütün bunlara çabucak alışacaksınız. Hiç olmazsa yemek yemek gibi basit bir şeye. Yürümek daha zor. Burada ustalıkla koşabilen bir Arzlıyla hiç karşılaşmadım. Gerçekten ustalıkla."

Bir süre sessizce yemeklerini yediler. Sonra Arzlı, "A. harfi ne anlama geliyor?" diye sordu. "Kartta Selene Lindstrom A. yazılı."

Genç kadın kayıtsızca, "Bu Ay anlamına geliyor," dedi, "Böylece beni Göçmenlerden ayırt edebiliyorlar. Ben Ayda doğdum."

"Sahi mi?"

"Bu şaşılacak bir şey değil ki. Buradaki toplum elli yaşında. Hatta daha yaşlı. Burada bebeklerin doğabileceklerini hiç düşünmediniz mi? Burada doğmuş olan büyük baba ve anneler var artık."

"Siz kaç yaşındasınız?"

Kadın, "Otuz iki," dedi.

Arzlı şaşırdı sonra da, "Tabii," diye mırıldandı.

Selene kaşlarını kaldırdı. "Yani ne demek istediğimi anladınız mı? Oysa bu durumu Arzlılara anlatmak zorunda kalıyoruz."

Yabancı, "Yaşlanmanın gözle görülür arazının çoğuna yer çekiminin doku üzerindeki amansız etkisinin neden olduğunu anlayacak kadar bilgim var," dedi. "Sarkan yanaklar, düşük göğüsler... Ayın yer çekimi Arzınkinin altıda biri kadar. Bu yüzden insanların genç kalmalarının şaşılacak bir yanı da yok."

Selene düzeltti. "Genç gözükmelerinin. Aylıların ölümsüz olduklarını sanmamalısınız, Aylılar da hemen hemen Arzlılar kadar yaşıyorlar. Ama çoğumuz yaşlılığımızda daha rahat ediyoruz."

"Bu da küçümsenecek bir şey değil... Ama tabii bunun da bir bedeli var sanırım." Yabancı kahvesinden ilk yudumunu almıştı. "Mesela... İnsan bunu içmek zorunda kalıyor. Bu..." Bir şey söyleyecekken bundan vaz geçti. Sözünü de tamamlamadı.

Onun bu hali Selene'yi eğlendirdi. "Arzdan yiyecek, meşrubat ve içki getirtebiliriz. Ama bu da Aylıların küçük bir kısmını, kısa bir süre beslemeye yeter ancak. Daha önemli maddeleri ithal etmek varken bu işe kalkışmak saçma olur. Ayrıca biz bu 'bulaşık suyu'na alışığız... Yoksa siz daha da kötü bir ad mı kullanacaktınız?"

Adam, "Kahve için değil," dedi. "O adı yiyeceklere saklıyordum. Ama 'bulaşık suyu' da uygun... Söyleyin, Miss Lindstrom, gezinti programında Proton sinkrotron aygıtı'ndan neden söz edilmiyor?"

"Proton sinkrotron aygıtından mı?" Selene kahvesini bitirmek üzereydi. Bakışlarıyla salonu tarıyordu. Turistleri masalarından kaldırmanın zamanının gelip gelmediğini anlamaya çalışıyormuş gibi bir hafi vardı. "O Arzlıların malı ve turistlere de açık değil."

"Yani Aylılar aygıtı göremiyorlar mı?"

"Ah, hayır. Öyle bir şey yok. İstasyonda daha çok Aylılar çalışıyor. Yalnız kuralları koyan Arz Hükümeti. Turistlere izin verilmiyor."

Adam, "Aygıtı görmeyi isterim," dedi.

Kadın, "Bundan eminim," diye mırıldandı, "Bana şans getirdiniz. Yiyecekler etrafa saçılmadı. Bir kadın ya da erkek yere yuvarlanmadı." Ayağa kalktı. "Sayın bayanlar ve baylar, on dakika sonra buradan ayrılacağız. Lütfen tabakları olduğu gibi bırakın. İsteyenler tuvaletlere gidebilirler. Daha sonra yediğiniz yemeklerin hazırlandığı besin fabrikalarını gezeceğiz."

2

Selene'in dairesi tabii küçüktü ama kullanışlıydı Yalnız karmaşık şeyler vardı burada. Pencereler birer tablo gibiydi. Burada yıldızlar ağır ağır, gelişi güzel bir biçimde yer değiştiriyorlardı. Bunların gerçek yıldız kümeleriyle hiç bir ilişkileri de yoktu. Selene istediği takdirde üç penceredeki görüntü de teleskopik bir biçimde büyütülebilirdi.

Barron Neville işte bundan nefret ediyordu. Düğmeyi adeta vahşice bir öfkeyle çevirerek, "Buna nasıl dayanıyorsun?" diyordu. "Tanıdığım böyle bir şey yapacak kadar zevksiz tek insan sensin. Bu tür nebulalar ve yıldız kümeleri yok ki!"

Selene ise sakin sakin omzunu silkiyordu. "Var olmak nedir ki? Gökyüzündekilerin var olduklarını nereden biliyorsun? Ayrıca o yıldızlar kendini özgürce uçuyormuşum gibi hissetmeme neden oluyorlar. Kendi dairemde hoşuma giden bir şey olabilir değil mi?"

O zaman Neville bir şeyler mırıldanıyor ve düğmeleri eski yerlerine çevirmek için isteksizce uzanıyordu.

Selene de o zaman, "Aman, kalsın," diyordu.

Apartmandaki eşyalar düzgün kıvrımlardan oluşuyordu. Duvarlara fazla parlak olmayan renklerle soyut resimler yapılmıştı. Yaşayan canlıların temsilcisi sayılabilecek hiç bir şey yoktu burada.

Selene bu konuda, "Yaşayan şeyler Arza özgü," diyordu. "Aydan değil onlar."

Selene bu gün de dairesine girdiği zaman Barron Neville'in yine kendisini beklediğini gördü. Adam tek ayağında sandalı ince bacaklı bir kanepeye uzanmıştı. Diğer sandalı düştüğü yerde duruyordu. Adamın karnında, göbeğinin hemen üzerinde kırmızı çizgiler vardı. Orayı düşünceli düşünceli kaşımış olduğu anlaşılıyordu.

Selene, "Kahve yapsana, Barron," dedi. Uzun ve zarif bir kıvrılışla kendi elbisesini çıkararak

rahat bir nefes aldı. Elbiseyi yere atarak bir tekmede bir köşeye gönderdi. "Soyunmak insanı ne kadar rahatlatıyor! İşimin en kötü yanı da bu. Bir Arzlı gibi giyinmek zorunluğu."

Neville, mutfak-köşesine gitmişti. Kadına cevap vermedi çünkü bu sözleri daha önce de duymuştu. "Su deposunun nesi var? Suyun çok azalmış."

Selene, "Öyle mi?" dedi. "Galiba fazla su kullandım. Biraz sabırlı ol."

"Bu gün bir mesele çıktı mı?"

Selene omzunu silkti. "Hayır. Her zamankinin aynıydı. Yine onların sendeleyerek yürümelerini, yemekten tiksinmemiş gibi rol yapmalarını seyrettim. Soyunmalarını söyleyip söylemeyeceğimi düşündüklerini biliyordum... Ah, ne iğrenç bir ihtimal!"

"Ne o, bir namus kumkuması olmaya mı karar verdin?" Neville masaya iki küçük fincanı koydu.

"Bu durumda namus kumkuması olmak gerekiyor. Arzlılar göbekli, derileri kırışık ve sarkık. Mikrop dolular. Karantina kuralları da bana vız geliyor. Bence onlar mikrop dolu... Ya senden ne haber?"

Barron Neville başını salladı. Bir Aylıya göre fazla tıknazdı. Hemen hemen somurtkanca bir tavırla gözlerini kısmak âdetindeydi. Selene, bu alışkanlığı dışında yüz hatlarının düzgün ve çok biçimli olduğunu düşünüyordu.

Adam, "Olağanüstü bir şey yok," dedi. "Hâlâ *yeni* Müdürü bekliyoruz. Bakalım bu Gottstein denilen adam nasıl biri."

"*O* zorluk çıkarabilir mi?"

"Şimdikinden daha fazla zorluk çıkaramaz. Neticede Arzlılar ne yapabilirler? Aramıza sızamazlar ki. Bir Arzlıyı bir Aylıya benzetemezsin." Ama yine de endişeli bir hali vardı.

Selene kahvesini yudumlayarak zeki bakışlarla adamı süzdü. "Ama bazı Aylılar duygu ve düşünce bakımından birer Arzcı olabilirler."

"Evet. Ve onların kim olduklarını öğrenmeyi isterdim. Bazen kimseye güvenemeyeceğimi... Ah, neyse. Sinkrotron projesi yüzünden

inanılmayacak kadar zaman, kaybettim. Ama istediğim yine de olmadı. Öncelik konusunda şansım hiç yardım etmedi."

"Her halde sana güvenemiyorlar. Bu bakımdan onları suçlayamam. Etrafta tam bir komplocu gibi usul usul dolaşıyorsun."

"Hiç de değil! Sinkrotron odasından çıkmak ve oraya bir daha da dönmemek çok hoşuma giderdi. Ama asıl o zaman benden şüphelenirlerdi... Su deposunu boşalttığına göre, birer kahve daha içemeyeceğiz demektir, Selene."

"Evet, öyle. Ama aslında su ziyan etmek konusunda sen de bana yardımcı oluyorsun. Son hafta burada iki defa duş yaptın."

"Sana su kuponu veririm. Duşlarımı saydığından haberim yoktu."

"Saydığım yok. Ama su durumum meydanda." Selene kahvesini bitirerek boş fincana düşünceli düşünceli bakmaya başladı. "Bundan hiç hoşlanmıyorlar. Turistler yani. Onların bu kahveden neden hoşlanmadıklarını da bir türlü anlayamıyorum. Bence bu gayet lezzetli. Sen hiç Arz kahvesi içtin mi, Barron?"

Adam kısaca, "Hayır," dedi.

"Ben içtim. Bir defa. Bir turist içeri gizlice paket paket kahve sokmuştu. Bir şeye karşılık onların hepsini bana vereceğini söyledi. Neyi kastettiğini anlıyorsun ya. Bu bedelin uygun olduğunu düşündüğü belliydi."

"Ve sen kahvenin tadına baktın öyle mi?"

"Merak etmiştim. Arz kahvesinin acı ve madem bir tadı var. Hiç hoşuma gitmedi. Sonra turiste Arzlılarla Aylıların birbirleriyle yatmalarının kurallara aykırı olduğunu söyledim. Adam da o zaman acılaşıp madenileşti, diyebilirim."

"Bana bu olaydan hiç söz etmedin. Adam bir şey yapmaya kalkışmadı ya?"

"Aslında bu senin üzerine elzem değil. Ama hayır, bir şey yapmaya kalkışmadı. Böyle bir şeye kalkışsaydı, kendisi için hiç uygun olmayan bu yer çekiminin yardımıyla onu buradan 1 numaralı koridora kadar

fırlatabilirdim." Selene bir an durdu sonra da ekledi. "Ah, evet, bu gün bir Arzcıyla daha ahbap oldum. Adam benimle oturmakta ısrar etti."

"Seninle yatmak için ne teklif etti?"

"O sadece karşımda oturdu."

"Ve göğüslerine baktı değil mi?"

"Göğüsler bakılmak içindir ama bu Arzcı öyle bir şey yapmadı. İsmim yazılı karta baktı... Ayrıca adamın kurduğu hayallerden sana ne? Hayaller bedava. Ve ben onları gerçekleştirmek zorunda da değilim. Benim nasıl hayaller kurduğumu sanıyorsun? Bir Arzcıyla yatmayı hayal ettiğimi mi? Adam alışkın olmadığı bir çekim alanı yüzünden ne yapabilir ki? Tabii böyle bir şeyin hiç görülmediğini söyleyecek değilim. Ama benim bir Arzlıyla hiç ilişkim olmadı. Ayrıca böyle bir maceranın iyi bir sonuç verdiğini de hiç duymadım. Oldu mu? Artık bu günkü Arzcıdan söz edebilir miyim? Adam ellisine yakın. Ayrıca yirmisindeyken bile pek yakışıklı olmadığı anlaşılı-yor... Ama görünüşü ilginç yine de... Bunu itiraf ediyorum."

"Pekâlâ. Adamı kısaca anlat bari. Arzcıya ne olmuş?"

"Adam proton sinkrotron aygıtını sordu."

Neville ayağa kalktı. Hızla hareket ettiği için düşük yer çekimi yüzünden biraz yalpalıyordu. "Sinkrotron konusunda ne sordu?"

"Hiç. Neden bu kadar heyecanlandın? Bana turistlerden biri normal bir biçimde davranmadığı zaman bunu sana haber vermemi söylemedin mi? Bu konu da bana pek normal gözükmedi. Şimdiye kadar kimse bana sinkrotron aygıtını sormadı."

"Pekâlâ." Neville bir an durdu sonra da daha normal bir sesle ekledi. "Adam sinkrotronla neden ilgileniyordu."

Selene, "Hiç bilmiyorum," dedi. "Sadece aygıtı görüp göremeyeceğini sordu. Belki de o bilimle ilgilenen bir turist. Belki de ilgimi çekmek için bu yola başvurdu."

"Ve sen de onunla ilgilendin sanırım. Adı nedir adamın?"

"Bilmiyorum. Sormadım."

"Neden?"

"Çünkü o beni hiç ilgilendirmiyor. Başka ne istiyorsun? Ayrıca istasyonu görmek istemesi onun bir turist olduğunu da kanıtlıyor. Bir fizikçi olsaydı izin istemezdi. Oraya giderdi."

Neville, "Sevgili Selene," dedi. "Sana durumu etraflıca açıklamama izin ver. Şimdiki halde proton sinkrotron aygıtını görmek isteyen bir kimse Acayip bir adam demektir. Ve biz onun hakkında bilgi edinmek de isteriz. Sonra... neden adam aygıtı sana sordu?" Sanki fazla enerjisini harcamak istiyormuş gibi odada telaşla gidip geldi. "Sen saçmalıklar uzmanısın. Adam ilgini çekti mi?"

"Seks bakımından mı?"

Selene istemeye istemeye, "O ilgi çekici bir adam," diye itiraf etti. "Hatta sarsıcı. Ama bunun nedenini de bilmiyorum. Bir şey söylemedi. Hiç bir şey de yapmadı."

"Demek ilgi çekici ve sarsıcı bir adam? O halde Arzcı'yı tekrar göreceksin."

"Sonra? Ne yapacağım?"

"Ne bileyim ben? Artık bu sana kalmış bir şey. Adını öğren. Hakkında bilgi edinmeye çalış. Biraz kafan var. Hiç olmazsa bu sefer akılcığını pratik bir merak için kullan."

Kadın, "Ah," dedi. "Emir yüksekten geldi. Pekâlâ."

3

Müdürün dairesi büyüklük bakımından diğer Aylılarınkinden farklı değildi. Ayda yer yoktu. Arzlı memurlar için bile. Vatangezegenin bir simgesi olarak yer ziyan edilmiyordu. Dünyanın en büyük adamı için bile Ayın özellikleri değiştirilemezdi. Yer çekimi çok düşüktü ve kent de toprağın altındaydı.

Luiz Montez, "İnsan çevresinin yarattığı bir varlık," diye içini çekti. "Aya geleli iki yıl oldu. Bazen burada kalmayı da düşündüm. Yaşlanıyorum. Kırkına geldim. Arza döneceksem bunu hemen yapmalıyım artık. Daha yaşlandığım takdirde tam yer çekimine alışamam."

Konrad Gottstein otuz dört yaşındaydı ve daha da genç duruyordu. Yüzü yuvarlak ve iri, hatları da kabacaydı. Aylılar arasında görülemeyen bir çehreydi bu. Aylılar, bir Arzcı karikatürü yaptıkları zaman Gottstein'inki gibi bir surat çiziyorlardı. Aslında iri yarı değildi Müdür.. İri yarı Arzlıları Aya göndermek zararlıydı. Sadece adamın kafası, vücuduna göre büyüktü.

Gottstein, "Özür diliyormuş gibi bir haliniz var," dedi. Standart Gezegen Dilini Montez'inkinden farklı bir aksanla konuşuyordu.

"Orası öyle." Gottstein'ın uysal ifadeli çehresine karşılık Montez'in ince, uzun suratı adeta komik denilecek kadar hüzünlüydü. "İki bakımdan da özür diliyorum. Aydan ayrılacağım için utanıyorum. Çünkü bu heyecan dolu çekici bir dünya. Utandığım için de utanıyorum. Yer çekimi de dâhil Arzın bütün yükünü tekrar yüklenmeyi istemediğim için de utanç duyuyorum."

Gottstein, "Evet," dedi. "Yer çekiminin altında beş artmasına alışmanız zor olacak. Ben Aya bir koç gün önce geldim ama artık altıda bir çekimin fevkalade bir şey olduğunu düşünüyorum."

Montez tekrar içini çekti. "Kabız olmaya ve madeni yağlar içmeye başladığınız zaman böyle düşünmeyeceksiniz. Ama bu da geçecek... Ayrıca kendinizi hafif hissettiğiniz için bir gazal gibi koşabileceğinizi ete sanmayın."

"Biliyorum."

"Bildiğinizi sanıyorsunuz, Gottstein. Kanguru yürüyüşünü hiç görmediniz sanırım."

"Televizyonda gördüm."

"Televizyondan anlaşılmaz bu. Bu yürüyüşü denemeniz gerekir. Ay yüzeyini hızla ancak bu biçimde hızla aşabilirsiniz. İki ayağınız birlikte arkaya doğru hareket eder ve Arzda uzun atlama sayılacak bir sıçrayış yaparsınız. Siz havadayken ayaklarınız öne gelir. Siz yere inmeden hemen önce tekrar geri giderler. Böylece yolunuza devam edersiniz. Arz ölçülerine göre bu hareket ağır gözükebilir Ama her seferinde altı metreden daha yükseğe sıçrarsınız. Havada kalmanız için de kaslarınızı pek az zorlarsınız. Bu uçmaya benzer..."

"Siz bu yürüyüşü denediniz mi? Bunu başarabiliyor musunuz?"

"Denedim. Ama hiç bir Arzlı bunu başaramaz aslında. Bir seferde arka arkaya beş defa sıçradım. Ama sonra tahminimde yanıldım ve ahenk bozuldu. Yuvarlandım ve dört yüz metre kadar da kaydım. Aylılar terbiyeli kimseler. İnsana gülmüyorlar. Tabii bu yürüyüş onlar için kolay. Daha çocukken öyle yürümeye başlıyor ve hiç bir zorluk çekmeden buna alışıyorlar."

Gottstein güldü. "Bu onların dünyası. Arzda nasıl hareket edeceklerini bir düşünün."

"Arza gelemezler. Bunu yapamazlar. Galiba bu bizim lehimize bir şey. Biz Ayda da yaşayabiliriz. Arzda da. Onlar ise sadece Ayda. Bunu unutuyoruz. Çünkü Aylıları Göççülerle karıştırıyoruz."

"Nelerle? Nelerle?"

"Aylılar Arzdan gelen Göçmenlerden böyle söz ediyorlar. Hemen hemen dalma Ayda yaşayan ama Arzda doğup büyümüş olan kimseler. Tabii Göçmenler Arza dönebilirler. Ama gerçek Aylıların kemikleri de, kasları da Arzın yer çekimine dayanamaz. Ay tarihinin başlangıcında bu yüzden bazı felaketlerle de karşılaşıldı."

"Ya?"

"Ah, evet. Bazı Arzlılar Ayda doğan çocuklarıyla dünyaya döndüler. Biz Arzlılar bunları unutuyoruz. Çok tehlikeli günler geçirdik. Bu yüzden Yirminci yüzyılın sonundaki Büyük Krizin, ölen milyonlarca insanın yanında bir kaç çocuğun can vermiş olması bize önemsiz geliyor. Ama burada, Ayda, Arzın yer çekimi yüzünden ölen her insanı hatırlıyorlar... Galiba böylece çok farklı bir dünyada yaşadıklarını daha iyi anlıyorlar."

Gottstein, "Bana Ay konusunda yeteri kadar bilgi verdiklerini sanıyordum," dedi. "Ama daha öğrenmem gereken birçok şey olduğu anlaşılıyor."

"Arzdaki bölümde Ay konusunda gereken her şeyi öğrenmek imkânsızdır. Size tam bir rapor bırakıyorum. Benden önceki Müdür de öyle yapmıştı. Ay ilginizi çok çekecek. Ama Bazen pek sıkılacaksınız. Arzda Ay yemekleri yediğinizi hiç sanmıyorum. Belki onları size tarif ettiler. Öyleyse korkarım gerçeği öğrenmeye hiç de hazırlıklı değilsiniz... Ama Ay yemeklerini sevmeyi öğrenmeniz de gerekecek. Buraya Arz yiyecekleri getirtmek kötü bir siyaset sayılır. Yerel ürünleri yemek ve içmek zorundayız."

"Siz bunu iki yıldan beri yapıyorsunuz. Her halde ben de ölecek değilim."

"Bunu devamlı olarak yapmadım. Tatillerimi geçirmek için zaman zaman Arza döndüm. Zaten isteseniz de istemeseniz de arada sırada Arza dönmek zorundasınız. Bunu size söylediklerinden eminim."

Gottstein, "Evet," diye cevap verdi.

"Burada ne kadar eksersiz yaparsanız yapın arada sırada Arzın yer çekimini hissetmeniz gerekiyor. Kemiklerinize ve kaslarınıza bunun nasıl bir şey olduğunu hatırlatmak için. Dünyaya döndüğünüz zaman o güzel yemeklerden de yiyeceksiniz. Arada sırada Aya kaçak Arz yiyecekleri de getiriliyor."

Gottstein, "Bavullarımı iyice aradılar tabii." dedi. "Ama cebimde bir kutu kavurma yok muymuş? Onu fark etmemişim. Gümrükçüler de öyle."

Montez ağır ağır, çekine çekine gülümsedi. "Galibe onu benimle paylaşmayı teklif edeceksiniz."

Gottstein düşünceli bir tavırla domatese benzeyen yuvarlak burnunu kırıştırdı. "Elimden geldiği kadar trajik ama soylu bir tavır takınmak ve 'İşte Montez, hepsi senin olsun,' demek niyetindeydim. ‘Senin ihtiyacın benimkinden fazla." Bu sözleri biraz duraklaya duraklaya söylemişti. Çünkü Standart Gezegen dilinde senli benli konuşmaya alışık değildi.

Montez daha neşeli bir tavırla güldü. Sonra da ciddileşti. "Hayır," diye başını salladı. "Bir hafta sonra istediğim kadar Arz yemeği yiyebileceğim. Ama siz bunu yapamayacaksınız. Şu önümüzdeki bir kaç yıl bir kaç lokma dünya yemeği bulabileceksiniz. Şimdi pek cömertçe davranırsanız ileride bu yüzden pişman olursunuz. Hepsini kendinize saklayın... Israr ediyorum.

Yoksa ileride benden nefret edersiniz." Daha da ciddileşmişti. Elini Gottstein'ın omzuna koymuş, onun gözlerinin içine bakıyordu. "Ayrıca sizinle konuşmam gereken bir şey var. Bunu erteleyip duruyordum. Çünkü bu konuyu nasıl açacağımı pek bilmiyordum. Bu et de konunun açılmasını büsbütün geciktirebilir."

Gottstein, Arzdan getirdiği konserveyi hemen kaldırdı. Yüzündeki ifadenin Montez kadar ciddi olabilmesi imkânsızdı. Ama yine de kesin ve ciddi bir sesle, "Raporlarınızda sözünü edemeyeceğiniz bir şey mi oldu, Montez?" diye sordu.

"Raporlarımda açıklamaya çalıştığım bir şey oldu. Gottstein. Ama bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Arz ise ne demek istediğimi anlamaya pek yanaşmıyordu. Bu yüzden bir türlü anlaşamadık. Belki siz bunu daha iyi başarırsınız. Öyle olacağını umarım. Görev süremin uzatılmasını İstemememin bir nedeni de artık iletişim kurmak konusundaki başarısızlığımın sorumluluğunu yüklenmeyi istememem."

"Durum ciddiymiş gibi konuşuyorsunuz."

"Keşke daha da ciddileşebilsem. Açıkçası aslında bu durum gülünç de sayılabilir. Ay kolonisinde sadece on bin kişi var. Nüfusun yarısından azı Ay yerlisi. Kaynakları az. Yerleri de öyle. Haşin bir dünya onlarınki. Ama yine de... yine de..."

Gottstein Montez'e cesaret vermek ister gibi tekrarladı. "Ama yine de?"

"Burada bir şeyler oluyor. Ne olduğunu kesinlikle bilmiyorum. Ama bu tehlikeli olabilir."

"Nasıl tehlikeli olabilir? Aylılar ne yapabilirler? Arza savaş mı açarlar?" Gottstein gülmek üzereydi.

"Hayır, hayır. Bu daha ince bir şey." Montez" sıkıntılı bir tavırla gözlerini uğuşturdu. "Sizinle açık konuşacağım Arz cesaretini kaybetti"

"Ne demek bu?"

"Siz bunu nasıl tanımlarsınız? Ay kolonisi kurulduğu sırada Arz Büyük Krizle karşılaştı. Size ondan söz etmeme gerek yok."

Gottstein tiksintiyle, "Hayır, yok," dedi.

"Nüfus altı milyardı. Şimdi ise iki milyar."

"Ama Arzın durumu bu yüzden daha iyi. Öyle değil mi?"

"Ah, kuşkusuz öyle. Ama bu indirmeyi daha iyi bir yoldan başarmalarını isterdim... Ancak Büyük kriz geride teknolojiye karşı daima bir şüphe ve müthiş bir hareketsizlik bıraktı. Yan etkiler olabileceği ihtimali yüzünden kimse değişiklikleri göze alamıyordu. Büyük ve tehlikeli olabilecek çabalardan vaz geçildi. Çünkü tehlike korkusu, yükselme isteğine ağır bastı."

"Genetik planlanmasından söz ediyorsunuz sanırım."

Montez acı acı, "Bu en dikkati çeken olay," diye cevap verdi. "Ama tek vaka da bu değil."

"Açıkçası genetik planlamadan vaz geçildiği için üzülmüyorum. Bu arka arkaya başarısızlıklara neden oldu."

"Ama 'Sezgicilik' konusunda şansımızı da kaybettik."

"Fakat 'Sezgiciliğin' istenilecek bir şey olduğunu gösteren hiç bir kanıt yoktu. Ama istenilmeyecek bir nitelik olduğuna işaret eden çok şey vardı... Ayrıca Ay kolonisine ne diyorsunuz? Bu her halde Arzın durgunlaştığını gösteren bir şey değildi."

Montez heyecanla, "Tersine," diye bağırdı. "Bu da durgunlaşmanın bir kanıtıydı. Ay kolonisi Krizden önceki devrin son kalıntısı. İnsanlığın o

büyük gerilemeden önceki sonuncu acı saldırısı."

"Bu fazla dramatikçe bir söz, Montez."

"Ben öyle düşünmüyorum. Arz geriledi. İnsanlık Ay dışında her yerde ricat etti. Ay kolonisi insanlığın sınırı. Yalnız fiziki değil, psikolojik bakımdan da. Ay, alt üst edilecek bir hayat ağı olan bir dünya değil. Çevre karmaşık sayılmaz. Doğa nazik ve kolay bozulacak bir denge oluşturmuyor. Ayda insanların işine yarayacak her şey yine insanlar tarafından yapılmış. Ay, insanların temel maddelerle oluşturduğu bir dünya. Ayın geçmişi yok."

"E?"

"Arzda aslında var olmayan yeşil kırların süslediği bir geçmişe duyduğumuz özlem yüzünden cesaretimiz kırılıyor. Ya da belki o yeşil kırlar vardı ama onların yeniden yaşaması imkânsız. Bazı bakımlardan Kriz sırasında ekoloji dengesi bozuldu. Artık kalıntılarla idareye çalışıyoruz. Ama korkuyoruz. Her zaman korkuyoruz... Ayın ise hayal edilecek, özlemi çekilecek bir geçmişi yok. Aylılar sadece ileri gidebilirler."

Sözleri Montez'i büsbütün heyecanlandırıyormuş gibiydi. "Gottstein, Ayı iki yıldan beri inceliyorum. Siz de en aşağı bu kadar süre burada kalacaksınız. Bu Ayda bir ateş var. Huzursuz bir yanış. Bu insanlar her yönde gelişiyorlar. Fiziki bakımdan. Her ay yeni tüneller kazıyor, yeni yerleşme yerleri hazırlıyorlar. Artacak nüfus için yer açıyorlar. Aylılar kaynak bakımından da gelişiyorlar. Yeni yapı malzemesi, su kaynakları, özel maden damarları buluyorlar. Güneş gücü akümlatörlerini çoğaltıyor, elektronik fabrikalarını genişletiyorlar... Artık Aydaki bu on bin kişinin Arzın kullandığı mini elektronik aletlerin ve bio-kimyasal maddelerin en büyük kaynağı sayıldığını her halde biliyorsunuz."

"Ayın önemli bir kaynak olduğunu biliyorum."

"Arz, rahatını kaçırmamak için kendi kendisine yalan söylüyor. Esas kaynak Ay. Bu gidişle ileride tek kaynağımız halini de alacak. Ay, kafa bakımından da gelişiyor. Gottstein, yeryüzünde yaşayan bilim konusunda yeteneği olan her gencin günün birinde Aya gelmeyi vuzuhsuzca düşündüğünden eminim. Hatta belki bu düşünce hiç de vuzuhsuz değil. Arz, teknoloji alanında geriliyor. Bu tür çalışmalar Ayda yapılıyor artık."

"Galiba Proton Sinkrotron'dan söz ediyorsunuz."

"O bir tek örnek. Dünyada son Sinkrotron aygıtı ne zaman yapıldı? Ama bu sadece, en büyük ve en dramatik örnek. Aslında tek ya da en önemli olanı da değil. Aydaki en önemli bilimse! aracı öğrenmek istiyorsanız..."

"Bu bana bile açıklayamayacakları kadar gizli bir şey mi?"

"Hayır. Bu öylesine belli ki, bu yüzden artık kimse bunu fark etmiyor. Buradaki on bin beyinden söz ediyorum. On bin üstün insan beyninden. Prensip ve duygu bakımından bilime çok bağlı olan ve birlikte çalışabilen on bin insan beyni."

Gottstein huzursuzca kımıldandı. İskemlesinin yerini değiştirmeye çalıştı ama bunun ayakları yere vidalanmıştı. Gottstein iskemleyi itmeye çalışırken kaydı. Montez elini uzatarak onu tuttu.

Genç adam kızardı. "Üzgünüm..."

"Yer çekimine zamanla alışacaksınız."

Gottstein, "Durumu olduğundan daha kötü göstermiyor musunuz?" diye sordu. "Arz kimsenin bir şey bilmediği bir gezegen değil. Elektron Tulumbasını biz geliştirdik. Bu sadece Arza özgü bir başarı. Bu projede hiç bir Aylı çalışmadı."

Montez başını sallayarak İspanyolca bir kaç kelime mırıldandı. Sözlerinin pek sakince şeyler olmadığı belliydi. Sonra, "Hiç Frederick Hallam’la karşılaştınız mı?" diye sordu.

Gottstein güldü. "Evet, karşılaştım. Elektron Tulumbasının Babası. Galiba bu sözleri dövmeyle göğsüne yazdırmış."

"Aslında gülmeniz ve bu sözleri söylemeniz de istediğim şeyi açıklıyor. Kendi kendinize sorun: Halfam gibi bir adam gerçekten Elektron Tulumbasını yaratmış olabilir mi? Fazla düşünmeyen kitleler için bu hikâye yeterli. Ama aslında Elektron Tulumbasının babası yok. Durup düşündüğünüz takdirde bunu da anlarsınız. Tulumbayı para-adamlar-para-Kâinattaki o yaratıklar kimlerse onlar icat ettiler. Onlar bir rastlantı sonucu Hallam'dan yararlandılar."

"Onların bilgisinden yararlanacak kadar zekiydik."

"Evet, inekler de onlara verdiğimiz samanı yiyecek kadar zekidirler. Tulumba insanlığın ileriye baktığını kanıtlamıyor. Tersine."

"Tulumba geriye doğru atılmış bir adım sayılıyorsa, o zaman ben de, 'Yaşasın gerileme,' diyeceğim. Tulumbasız kalmayı istemem."

"Kim ister ki? Ama önemli olan şu: Tulumba Arzın şimdiki ruh haline çok uygun. Hemen hemen bedava sonsuz enerji. Sadece bakım masrafı var. Tulumba çevrenin kirlenmesine de neden olmuyor. Ama. Ayda Elektron Tulumbaları yok."

Gottstein, "Her halde buna ihtiyaç duymuyorlar," dedi. "Aylıların ihtiyacı olan enerjiyi Güneş akümlatörleri sağlıyor. Hemen hemen bedava sonsuz enerji. Sadece bakım masrafı var. Akümlatörler çevrenin kirlenmesine de neden olmuyorlar... Siz de böyle demiyor muydunuz?"

"Evet, öyle. Ama Güneş akümlatörlerini insanlar yaptı. İşte anlatmak istediğim bu. Ayda da bir Elektron Tulumbası yapılması planlandı."

"Ve?"

"Ve bu yapılamadı. Para-adamlar tungsteni kabul etmediler. Hiç bir şey olmadı."

"Bundan haberim yoktu. Neden?"

Montez anlamlı anlamlı hem kaşlarını ve hem de omuzlarını kaldırdı. "Kim bilir? Tabii şöyle düşünebiliriz: para-adamlar uydusu olmayan bir dünyada yaşıyorlar. Canlıların yaşadığı birbirlerine yakın dünyalar kavramı onlarda yok. Bir dünya bulduktan sonra bir başkasını aramadılar. Kim bilir? Önemli olan şu: para-adamlar Ayda belirli yerlere konulan tungsten? almadılar. Biz de onlarsız hiç bir şey yapamadık."

Gottstein düşünceli bir tavırla tekrarladı. "Biz de onlarsız hiç bir şey yapamadık. 'Biz'den kastınız Arzlılar mı?"

"Evet."

"Ve Aylılar?"

"Onların bu işle bir ilgileri yoktu."

"Proje onları ilgilendirmiyor muydu?"

"Bilmiyorum. İşte kuşkumun... ve korkumun kaynağı da bu. Aylıların... özellikle Ayda doğup büyümüş olanların duyguları Arzlılarınkine benzemiyor. Planlarını bilmiyorum. Ne yapmayı düşündüklerini de. Bunları öğrenemedim."

Gottstein'ın yüzünde düşünceli bir ifade belirmişti. "Ama ne yapabilirler? Bize zarar vermeyi planladıklarını düşünmeniz için kesin bir neden var mı? Ya da isteseler bile Arza bir kötülük yapabilirler mi?"

"Bu sorularınızı cevaplayamam. Aylılar zeki ve çekici insanlar. Gerçek nefret, gerçek öfke ve hatta gerçek korku hissettiklerini sanmıyorum. Ama belki de bana öyle geliyor. Beni en çok rahatsız eden bunu bilemeyişim."

"Aydaki bilimsel araçları Arzlılar kullanıyor sanırım."

"Bu doğru. Proton Sinkrotron aygıtını Arzlılar kullanıyor. Arz tarafındaki teleskopu da. Yedi yüz elli santimlik optik teleskobu da... Yani elli yıldan beri var olan bütün büyük araçları."

"O zamandan beri başka neler yapıldı?"

"Arzlıların fazla bir şey yaptıkları söylenemez."

"Ya Aylılar?"

"Bundan da pek emin değilim. Onların bilim adamları daha büyük yerlerde çalışıyorlar. Ama bir keresinde devam kartlarını kontrol ettim. Çalışma süreleri arasında boşluklar var."

"Boşluklar mı?"

"Evet. O büyük yerlerden uzun sürelerle ayrılıyorlar. Sanki kendi Laboratuvarları varmış gibi." "Ama mini elektronik aygıtlar ve bio-kimyasal maddeler ürettiklerine göre böyle olması da gerekmez mi?"

"Evet, ama... Gottstein, bilmiyorum. Ve bu bilgisizliğim beni korkutuyor."

Uzunca bir sessizlik oldu.

Sonra Gottstein, "Montez," dedi. "Bütün bunları bana dikkatli davranmam için söylüyorsunuz sanırım. Bir de Aylıların neler yaptıklarını öğrenmem için..."

Montez mutsuzca mırıldandı. "Galiba..."

"Ama Aylıların bir şey yapıp yapmadıklarını bile kesinlikle bilmiyorsunuz."

"Fakat bana bir işler karıştırıyorlarmış gibi geliyor."

Gottstein, "Çok garip..." dedi. "Aslında sizi bu korku dolu mistisizmden kurtarmaya çalışmam gerekir. Ama işin tuhafı..."

"Evet?"

"Aya gelmek için bindiğim gemide biri daha vardı. Yani kalabalık bir turist grubuyla birlikte geldim. Ancak içlerinden birinin yüzünü görünce bir şeyler hatırlar gibi oldum. Onunla konuşmadım. Buna fırsat bulamadım. Bu yüzden de bu rastlantının üzerinde durmadım. Ama şimdi konuşurken sanki bir düğmeye basıldı ve adamın yüzü yeniden gözlerimin önünde belirdi..."

"Evet?"

"Bir keresinde Elektronik Tulumbayla ilgili meselelere bakan bir komitede çalışıyordum. Güvenlikle ilgiliydi bu." Gottstein hafifçe gülümsedi. "Evet, dediğiniz gibi Arzın cesareti kırılmış olabilir. Her yerde güvenlik konusunu düşünerek endişeleniyoruz. Allah kahretsin! Cesaretimiz kırılmış olsun olmasın iyi bir şey bu!.. Neyse. Şimdi ayrıntıları hatırlamıyorum ama bazı tanıkların dinlenmesi sırasında gemide karşılaştığım o adamı gördüğümü sanıyorum. Hatta bundan eminim."

"Sizce bunun önemi var mı?"

"Pek de emin değilim. Ama o yüz bana rahatsız edici bir şeyleri hatırlatıyor gibi. Daha düşünecek olursam belki ayrıntıları hatırlarım. Her ne hal ise... Yolcu listesini getirterek bunu incelemem, doğru olacak. Bakalım adlardan bazılarını hatırlayacak mıyım? İşte bu çok kötü, Montez, ama beni de telaşlandırmaya başladınız."

Montez, "Hiç de kötü değil," diye cevap verdi. "Buna seviniyorum. O adama gelince... O önemsiz bir turist olabilir. İki hafta sonra da buradan ayrılır. Ama bu konuyu düşünmeniz beni memnun ediyor..."

Gottstein onu dinlemiyor gibiydi. "O adam bir fizikçi sanırım... ya da başka bir bilim dalında uzman. Bundan eminim. Ve o yolcu bana nedense

tehlikeyi hatırlatıyor..."

4

Selene neşeyle, "Merhaba," dedi.

Arzlı döndü ve genç kadını çabucak tanıdı. "Selene! Doğru söyledim mi? Selene!"

"Evet. Adımı doğru telaffuz ettiniz. E, eğleniyor musunuz?"

Arzlı ciddi bir tavırla, "Çok," dedi. "Böylece bu yüzyılın ne kadar eşsiz olduğunu anlıyorum. Kısa bir süre önce Arzdaydım. Dünyadan bıkmıştım. Kendimden de. Sonra, ‘Yüz yıl önce olsaydı dünyadan ayrılmamın tek yolu ölmem olurdu,’ dedim. 'Ama şimdi...

Aya gidebilirim.’" Neşesizce gülümsedi.

Selene, "Artık Ayda olduğunuz için mutlu musunuz?" diye sordu.

"Eh, biraz." Arzlı etrafına bakındı. "Bu kalabalık turist grubuyla ilgilenmeniz gerekmiyor mu?"

Kadın neşeyle gülümsedi. "Hayır, bu gün izinliyim. Belki iki üç gün çalışmam. Sıkıcı bir iş bu."

"Ah, izin gününüzde bir turiste rastlamanız kötü oldu o halde."

"Size rastlamadım ki. Sizi özellikle aradım. Bu da zor oldu. Kendi kendinize dolaşmamalısınız."

Arzlı genç kadına ilgiyle baktı, "Beni neden aradınız? Arzlılardan hoşlanıyor musunuz?"

Selene rahat bir açık sözlülükle, "Hayır," diye cevap verdi. "Onlardan bıktım. Aslında prensip olarak Arzlıları sevmem. İşim yüzünden onlarla her zaman beraber olmak da durumu daha kötüleştiriyor."

"Ama yine de beni aradınız. Ve dünyada... yani Ayda hiç bir şey beni genç ve yakışıklı olduğuma da inandıramaz."

"Genç ve yakışıklı da olsaydınız bu yine de bir işe yaramazdı. Arzlılar erkekler beni ilgilendirmiyor. Barron dışında herkes biliyor bunu."

"O halde neden beni aramaya çıktınız?"

"Çünkü sizinle başka türlü ilgilenebilirim Ve tabii Barron da size ilgi duyuyor?"

"Bu Barron da kim? Erkek arkadaşınız mı?"

Selene güldü. "Barron Neville o. Aramızdaki ilişki arkadaşlıktan daha yakın. İstediğimiz zaman aşk yapıyoruz."

"Ben de bunu kasdettim. Çocuklarınız var mı?"

"Bir oğlum var. On yaşında. Zamanının çoğunu Erkek Çocuklar Bölümünde geçiriyor. Barron'dan da bir çocuğum olabilir. Tabii bana ikinci bir çocuk doğurma izni verdikleri sırada hâlâ onunla beraber olursam... Ve tabii ikinci bir çocuk dünyaya getirmeme izin verirlerse... Ama vereceklerinden hemen hemen eminim."

"Çok açık sözlüsünüz."

"Gizli saymadığım konularda mı? Tabii... Şimdi ne yapmak istersiniz?"

Süt beyazı kayaların arasına oyulmuş bir koridorda ilerliyorlardı. Bunun cam gibi ışıltılı yüzeyine koyu renk 'Ay Mücevherleri' kakılmıştı. Ayın yüzeyinin önemli bir bölümüne yayılmış olan bu taşları isteyenler alabiliyorlardı. Selene sandallar giymişti. Sanki ayaklan yere pek değmiyordu. Adamın ayaklarında ise kalın tabanlı botlar vardı. Kurşun takılı bu botlar onun havalanmasını ve her adımın bir işkence halini almasını önlüyorlardı.

Koridor tek yönlüydü. Bazen küçük bir elektrikli taşıt onlara yetişiyor ve sonra hemen hemen sessizce yanlarından geçip gidiyordu.

Arzlı, "Şimdi ne yapmak istersiniz?" diye tekrarladı. "Bu geniş kapsamlı bir davet. Vereceğim cevapla sizi istemeden kırabilirim. Onun için sınırları belirtir misiniz?"

"Siz fizikçi misiniz?"

Arzlı bir an durakladı. "Neden sordunuz?"

"Ne diyeceğinizi duymak için. Bir fizikçi olduğunuzu biliyorum."

"Nasıl?"

"Ancak bir fizikçi, 'Sınırları belirtir misiniz,' diyebilir. Özellikle Aya ayak basar basmaz Proton sinkrotron'u görmek isteyen biri."

"Beni bu yüzden mi bulmak istediniz? Bir fizikçiye benzediğim için?"

"Barron bu yüzden sizi bulmamı istedi. Çünkü o da bir fizikçi. Bense bir Arzlıya göre olağanüstü bir insan olduğunuzu düşündüğüm için geldim."

"Ne bakımdan olağanüstü sayılıyorum?"

"Bunu bir iltifat saymayın. Tabii size iltifat etmemi bekliyorsanız... Sadece... siz Arzlılara pek benzemiyorsunuz."

"Bunu nasıl anlayabilirsiniz?"

"Sizin gruptaki diğer turistlere nasıl baktığınızı gördüm. Ayrıca böyle şeyleri seziyorum nasılsa. Ayda daha çok Arzcılardan hoşlanmayan dünyalılar kalıyor. Ve böylece tekrar o soruya dönüyoruz. Ne yapmak istersiniz? Sınırları belirtiyorum: Yani etrafı görmek, gezmek bakımından."

Arzlı kadına çabucak baktı. "Bu çok garip, Selene. Bu gün izinlisiniz. İşiniz fazla ilginç değil. Hatta bundan hoşlanmıyorsunuz. Bu yüzden izinli olduğunuz için seviniyorsunuz. Hatta bu izni iki-üç gün uzatmayı da düşünüyorsunuz. Ama izin gününüzü benim uğruma işinizi devam ettirerek geçirmeye kalkışıyorsunuz... Sırf biraz ilgi duyduğunuz için..."

"Barron ilgi duyuyor. Onun işi var şimdi. O hazır oluncaya kadar sizi eğlendirmenin bir zararı da olmaz... Sonra... bu durum farklı. Bunun farklı olduğunu anlayamıyor musunuz? İşimi yaparken otuz-kırk Arzcıya emirler verip duruyorum. Bu terimi kullandığıma kızmıyorsunuz ya?"

"O adı ben de kullanıyorum."

"Ama siz Arzlısınız. Bazı dünyalılar bu adda gizli bir alay olduğunu düşünüyorlar. Bir Aylı bu terimi kullandığı zaman kızıyorlar."

"Yani bir Aycı kullandığı zaman..."

Selene kızardı. "Evet. Öyle."

"İyi ya. O halde ikimiz de kelimelerin üzerinde durmayalım. Haydi, devam edin. Bana işinizi anlatıyordunuz."

"işim sırasında Arzcıların kendilerini öldürmelerini engellemeye çalışıyorum. Onları şuraya buraya götürmek, güzel sözler söylemek, kurallara göre yiyip içmelerini ve dolaşmalarını sağlamak zorundayım. Onlar da istedikleri yerleri görüyor ve uygun biçimde davranıyorlar. Bense onlarla bir anne gibi ilgileniyorum. Çok çok nazik de davranıyorum."

Arzlı, "Felaket," dedi.

"Ama sizinle istediğimiz gibi dolaşabileceğimizi umuyorum. Siz riskleri göze almaya hazırsınız. Benim de sözlerime dikkat etmeme gerek yok."

"Size beni 'Arzcı' diye çağırabileceğinizi söyledim."

"Pekâlâ. Bu gün özel rehberlik edeceğim Ne yapmak istersiniz?"

"Bu soruyu cevaplamak çok kolay. Proton sinkrotron’u görmek isterim."

"Bunun dışında! Belki Barron, onunla konuştuktan sonra o aygıtı görmenizi sağlar."

"Madem aygıtı göremeyeceğim... o halde görecek başka ne var? Radyo-teleskopun diğer tarafta olduğunu biliyorum. Zaten o yeni bir şey de değil... Siz söyleyin. Alelade bir turist Ayda nereleri dolaşır?"

"Dalaşabileceği bir kaç yer var. Yosun odaları mesela. Gördüğünüz o antiseptik fabrikalar değil çiftlikleri. Ama orada koku pek fazladır. Ve herhalde bu bir Arzcının... yani bir Arzlının pek hoşuna gitmez. Zaten Arzlılar yemekleri yemekte zorluk çekiyorlar."

"Bu sizi şaşırtıyor mu? Hiç Arz yemeği yediniz mi?"

"Hayır, yedim sayılmaz. Ama Arz yemeklerinden hoşlanacağımı da sanmıyorum. Bu insanın alışık olduğu besine bağlı bir şey."

Arzlı içini çekti. "Öyle sanırım. Gerçek bir biftek yeseydiniz her halde yağlar ve lifler midenizi bulandırırdı."

"Sizinle kentin sınırına gidebiliriz. Orada kayaya yeni dehlizler oyuluyor. Ama arkanıza özel koruyucu elbise giymeniz gerekir. Sonra fabrikalar..."

"Seçimi siz yapın, Selene."

"Olur. Ama bana bir şeyi dürüstçe söylerseniz."

"Soruyu öğrenmedikçe söz veremem."

"Arzcıları sevmeyen dünyalıların Ayda kaldıklarını söyledim. Bunu düzeltmediniz. Aya yerleşmek niyetinde misiniz?"

Arzlı kaba botlarının burunlarına baktı. "Selene Aya vize alırken çok zorluk çektim. Bana yolculuk için fazla yaşlı sayılabileceğimi söylediler. 'Ayda uzun bir süre kaldığınız takdirde Arza dönmeniz imkânsız bir hal alabilir,' dediler. Ben de o zaman, 'Aya yerleşmeyi düşünüyorum,’ diye cevap verdim."

"Yalan mı söylediniz yani?"

"O sırada pek emin değildim. Ama artık Ayda kalmayı düşünüyorum."

"Bu şartlar altında sizi buraya hiç göndermemeleri gerekirdi."

"Neden?"

"Arzdakiler fizikçileri Aya göndermekten ve onların burada kalmaya kalkışmalarından hiç hoşlanmazlar."

Arzlının dudakları titredi. "Bu bakımdan hiç bir zorlukla karşılaşmadım." Pekâlâ madem bize katılacaksınız o halde spor salonunu görmeniz iyi olur Arzcılar çoğu zaman oraya gitmek isterler ama genellikle buna izin vermeyiz. Aslında bu yasaklanmış değildir. Tabii Göçmenlerin durumu farklıdır."

"Neden?"

"Bir kere biz çıplak ya da yarı çıplak spor yaparız. Neden yapmayalım?" Selene, sanki sık sık Aylıları savunmak zorunda kaldığı için sinirlenmişti "Isı kontrollü. Çevre de temiz. Ama Arzlılar bakımından çıplaklık bir problem halini alıyor. Bazı Arzalar şok geçiriyorlar. Bazıları heyecanlanıyor. Bazılarında ise bu ikisi birden oluyor. Eh, Arzlılar yüzünden spor salonunda giyinik çalışacak değiliz. Onlarla uğraşmaya da niyetimiz yok. Bu yüzden Arzcıları spor salonuna sokmuyoruz, işte o kadar."

"Ya Göçmenler?"

"Onların bu duruma alışmaları gerekiyor. Sonunda onlar da elbiselerini: çıkarmak zorunda kalacaklar. Tabii sonra Ay yerlilerinden daha fazla

ihtiyaçları da olacak."

"Sizinle açık konuşacağım. Selene. Çıplak kadınlarla karşılaştığım takdirde ben de heyecanlanırım. Heyecan duymayacak kadar ihtiyar değilim."

Kadın kayıtsızca "Heyecanlanırsanız heyecanlanırsınız," dedi. "Ama bunu kendinize saklayın. Anlaştık mı?"

"Bizim soyunmamız da gerekecek mi?" Arzlı kadına neşeli bir merakla baktı.

"Seyirci olarak mı? Hayır. Bunu yapabiliriz ama şart değil. Daha başlangıçta soyunursanız rahatsız olursunuz. Diğerleri ise görünüşünüzü ilham verici bir şey de saymazlar..."

"Gerçekten çok açık sözlüsünüz!"

"Görünüşünüzün etkileyici olacağını mı düşünüyorsunuz? Dürüst olun. Bana gelince... O özel heyecanınızın fazla artmasını istemem. Onun için ikimiz de soyunmayız."

"Buna itiraz ederler mi? Yani kimseye ilham vermeyecek bir Arzcının onları seyretmesine?"

"Ben yanınızda olduğum için bir şey söylemezler."

"Pekâlâ, Selene. Spor salonu çok uzakta mı?"

"Oraya geldik bile. Şuradan geçeceğiz."

"Ah, demek başından beri buraya gelmeyi planlıyordunuz?"

"Bunu ilgi çekici bulacağınızı düşündüm."

"Neden?"

Selene birdenbire gülümsedi. "Aklıma öyle geldi."

Arzlı başını salladı. "Aklınıza hiç bir şeyin durup dururken gelmediğini düşünmeye başlıyorum. Durun, tahmin edeyim. Ayda kalacaksam zaman zaman spor yapmam, kaslarımı, kemiklerimi ve bütün organlarımı çalıştırmam gerekecek."

"Çek doğru. Bu hepimiz için geçerli. Ama Arzlı Göçmenler için çok daha önemli. Günün birinde her gün spor yapmak size çok zor gelmeyecek."

Bir kapıdan girdiler ve Arzlı hayretle etrafına bakındı. "Gördüklerim arasında Arza benzeyen ilk yer burası."

"Ne bakımdan?"

"Burası çok büyük. Ayda böyle geniş salonlar olabileceği aklıma gelmemişti. Masalar, büro eşyaları, çalışan kadınlar..."

Selene ciddi ciddi ekledi. "Bellerinden yukarısı çıplak kadınlar."

"İşte bu Arza hiç benzemiyor. Bunu itiraf ediyorum."

"Tutunma boruları ve Arzcılar için asansörlerimiz de var. Burası kat kat... Ama bir dakika!"

Selene yakındaki masalardan birinde oturan bir kadının yanma gitti. Onunla alçak sesle konuşurken Arzlı da her şeye uysalca bir merakla baktı.

Selene onun yanına döndü. "Bir terslik çıkmadı. Üstelik maç da varmış. Bunun heyecanlı olacağından eminim. İki takımı da biliyorum."

"Burası çok etkileyici bir yer. Gerçekten."

"Büyüklüğünü kastediyorsanız burası yine de yeteri kadar geniş değil. Üç spor salonumuz var. En büyüğü bu."

"Aydaki eski Ispartalılara özgü havaya rağmen oyun için bu kadar yer ayırmış olmanız hoşuma gitti."

"Oyun mu?" Selene’nin alınmış gibi bir hali vardı. "Neden bunun basit bir eğlence olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Maç, dediniz? Bir tür oyun oynamayacaklar mı?"

"Tabii buna bir ‘oyun’ denilebilir. Arzda böyle şeyleri spor diye yapıyorsunuz. On kişi çabalıyor ve on bin meraklı da onları seyrediyor. Ama Ayda durum öyle değil! Sizin eğlence saydığınız şey bizim için bir ihtiyaç... Bu taraftan! Asansöre bineceğiz. Belki bu yüzden biraz beklememiz gerekecek."

"Sizi kızdırmak istemedim..."

"Aslında kızmadım. Ama siz de mantıklı olmalısınız. Siz Arzlılar, canlılar denizlerden sürünerek karaya çıktıktan sonra tam üç yüz milyon yılda Arzın yer çekimine alıştınız. Eksersiz yapmasanız bile kötü bir şey olmuyor. Ama bizim Ayın çekimine alışacak kadar zamanımız olmadı."

"Bizden farklı gözüküyorsunuz."

"Ayda doğar ve büyürseniz tabii yer çekimi yüzünden kemikleriniz ve kaslarınız bir Arzcınınkinden daha ince ve küçük olur. Ama bu yüzeyde kalan bir şey. Hiç bir vücut fonksiyonumuz yok ki yer çekimine uyabilsin! Sindirimden hormon salgılamaya kadar her şey bu durumda. Bu yüzden dikkatle seçilmiş eksersizler yapmak zorundayız. Bu eksersizi bir oyun haline de sokuyoruz. Ama bu sırf eğlenmek için yaptığımız bir şey de değil... Ha, işte asansör."

Arzlı ani bir endişeyle geriledi. Ama Selene Aylıları savunduğu için öfkeliymiş gibi sabırsızca, "Her halde bana bunun bir sepete benzediğini söyleyeceksiniz," diye homurdandı. "Asansöre binen her Arzlı muhakkak böyle söyler. Ayın yer çekimini unutmayın. O yüzden asansörün daha kalın maddelerden yapılması gerekmiyor."

Asansör ağır ağır aşağıya indi. İçeride onlardan başka kimse yoktu.

Arzlı, "Galiba bunu fazla kullanan yok," dedi.

Selene birdenbire gülümsedi. "Haklısınız. Tutunma borusu daha tercih ediliyor. Bu daha da eğlenceli"

"Nedir o?"

"Adından da anlaşıldığı gibi bir boru... İşte geldik. Zaten iki kat inecektik... Dikey bir boru. Bundan aşağıya düşercesine inerken yanlardaki çubuklara tutunuyorsunuz. Ama Arzlıların borulardan yararlanmalarına pek izin vermiyoruz."

"Bu çok mu tehlikeli?"

"Kendi başına değil. İnsan borudan bir el merdivenini kullanıyormuş gibi kolaylıkla inebilir. Ama Arzlılar borularda hızla aşağıya uçan gençlerle karşılaşıyorlar. Onların yolundan nasıl kaçacaklarını da bilemiyorlar. Çarpışmalar her zaman sarsıcı oluyor. Ama buna da zamanla alışacaksınız...

Hatta şimdi göreceğiniz de pervasızca davranmak için hazırlanmış geniş bir boru sayılabilir."

Selene, Arzlıyı daire halinde yerleştirilmiş bir parmaklığa götürdü. Bir kaç kişi bunlara dayanmış konuşuyorlardı. Hepsi de yarı çıplaktılar. Ayaklarında sandalları vardı. Çoğu omuzlarına bir çanta asmışlardı. Bazılarının ayağında şortlar vardı. Biri bir kutudan çıkardığı yeşilimsi püreyi yiyordu.

Arzlı o adamın yanından geçerken hafifçe burun kıvırdı. "Ayda ciddi bir diş sorunu var sanırım."

Selene başını salladı. "Öyle. Fırsat bulduğumuz takdirde dişlerden kurtulacağız."

"Yani dişsizliği mi seçeceksiniz?"

"Belki tam anlamıyla değil. Kozmetik nedenlerle kesicileri ve köpek dişlerini isteyebiliriz. Onlar zaman zaman işe de yararlar. O dişleri temizlemek de kolaydır. Ama azı dişleri bize lazım mı? Bu Arzcı geçmişimizden kalma bir şey."

"Bu konuda ilerleme gösterdiniz mi?"

Kadın soğuk soğuk, "Hayır," dedi. "Gen planlaması yasalara aykırı. Arz bu konuda ısrar ediyor." Parmaklığın üzerinden eğildi. "Buraya 'Ayın oyun yeri’ diyorlar."

Arzlı aşağıya baktı. Silindir biçimi geniş salonun pembe duvarlarına maden çubuklar takılmıştı. Aşağıdaki ince Aylıların bir kısmı kalçalarına bir kısmı da göğüslerine bantlar sarmışlardı. Bunlardan bazıları maviydi, bazıları da kırmızı. Arzlı, "Aşağıda iki takım var sanırım," dedi kendi kendine. Sonra da mırıldandı. "Erkek kadın karışık."

Selene, "Evet," diye cevap verdi. "Seksler eşit biçimde yarışırlar. O bantlar daha çok korunma için. Bunun utanma sıkılmayla ilgisi yok."

Arzlı, "Galiba bunu yerde okudum," dedi.

Selene kayıtsızca omzunu silkti. "Belki. Ama aslında buradan Arza bir haber gitmiyor. Buna itiraz ettiğimiz yok. Ama Arz hükümeti Ay haberlerini minimumda tutmayı tercih ediyor."

"Neden, Selene?"

"Siz bir Arzlısınız. Nedeni asıl siz bana söyleyin... Biz Aylılar, Arzlıları utandırdığımızı düşünüyoruz. Ya da hiç olmazsa Arz Hükümetini."

Şimdi salonun iki yanından iki kişi hızla duvara tırmanıyorlardı. Arkada bir yerde trampetler hafifçe çalışıyordu. Yarışmacılar yükselirken hızları da arttı. Çabucak yukarıya eriştiler ve ikisi de aynı anda perende attılar. Ve düşmeye başladılar.

Arzlı hayranlıkla, "Bunu dünyada da bu kadar zarif bir biçimde yapamazdım," diye itiraf etti. "Hatta bunu hiç başaramazdım."

Selene, "Bunun nedeni sadece yer çekiminin düşük olması değil," dedi. "Bu sporcular saatlerce antrenman yapıyorlar."

Şimdi başka iki yarışmacı tırmanıyordu. Arzlı dirseklerini parmaklığa dayayarak onları izledi. Bu insanlar sanki havada dans ediyorlardı.

Arzlı, "Ayda Arzlı Göçmenlere nasıl davranıyorsunuz, Selene?" diye sordu. "Yani ölünceye kadar burada kalmaya karar veren göçmenlere. Tabii onlarda gerçek Aylıların o yetenekleri yok..."

"Bu hiç bir şeyi değiştirmiyor. Göççü’ler de vatandaş. Arada hiç bir ayrım yapılmıyor. Yasal bakımdan."

"Ne demek? 'Yasal bakımdan’?"

"Kendiniz de söylediniz. Göçmenlerin bazı şeyleri yapmaları imkânsız. Arada farklar var. Tıp sorunları bizimkinden başka. Genellikle sağlıkları bizimkinden bozuk oluyor. Buraya gelen orta yaşlı arzlılar da... ihtiyar duruyorlar."

Arzlı utançla başını çevirdi. "Onlar birbirleriyle evlenebiliyorlar mı? Yani Aylılarla Göçmenler?"

"Tabii. Yani onların çocukları olabiliyor."

"Evet, ben de bunu kasdettim."

"Tabii. Bir Göçmenin değerli genleri olmaması için hiç bir neden yek. Benim babam da bir Göççü’ydü. Ama anne tarafından ikinci kuşak Aylıyım."

"Her halde babanız buraya... Ah, Tanrım!" Arzlı parmaklığın önünde donmuş gibi duruyordu. Sonra titrek bir nefes aldı. "Onun çubuğu yakalayamayacağını sandım."

Selene, "Bu imkânsız," dedi. "Marco Foreo. Çubuğu son anda tutmaktan hoşlanır. Aslında bu uygunsuz bir hareket sayılır. Ve gerçek bir şampiyon da böyle bir şeye kalkışmaz. Ama yine de... Babam Aya yirmi iki yaşındayken gelmiş."

"Galiba aslında böyle yapmak şart. İnsan genç yaşta çevresine daha kolaylıkla uyar. Arzla duygu bakımından bağlı olduğu kimseler yoktur. Arzcı bir erkek her halde Aylı bir kızla seks ilişkisi..."

"Seks ilişkisi mi?" Selene'nin adeta şok geçirmiş ve bunu alaylı bir tavırla gizlemeye çalışıyormuş gibi bir hali vardı. "Babamın annemle seks ilişkisi olduğunu sanmıyorsunuz ya? Annem bu sözlerinizi duysaydı, hemen hatanızı düzeltirdi."

"Ama..."

"Onlar suni döllenmeden yararlandılar! Bir Arzlıyla seks ilişkisi ha?"

Arzlı ciddileşti. "Arada bir fark gözetilmediğini söylediğinizi sanmıştım."

"Bu bir fark gözetmek sayılmaz ki. Bu fiziki bir gerçek. Bir Arzlı bir erkek yer çekimi alanı konusun" da uygun biçimde davranamaz. Ne kadar pratik yapmış olursa olsun, o heyecan anında her şeyi unutabilir. Açıkçası ben böyle bir tehlikeyi göze alamam. Hantal budala bir kolunu ya da bacağını kırabilir. Daha da kötüsü benim kolumu ya da bacağımı. Gen karışımıyla seks farklı farklı şeyler."

"Affedersiniz... Ama suni döllenme yasalara aykırı değil mi?"

Selene dikkatle oyuncuları seyrediyordu. "İşte yine Marco Foreo. Gereksiz yere gösterişe kalkmadığı zamanlarda gerçekten şahane. Kız kardeşi de hemen hemen öyle. Beraber tırmandıkları zaman bu bir hareket-şiiri halini alıyor... Evet, suni döllenme Arz yasalarına aykırı. Ama tıbbi nedenlerle buna izin veriliyor. Ve çoğu zaman da buna gerek oluyor. Ya da gerek olduğu söyleniyor." Bir an durdu sonra da usulca ekledi, "Vay vay vay..."

Arzlı bir soru sorarmış gibi başını kaldırdı ama Selene ona bakmıyordu. Kadın, "Şu adam Müdürün bürosundan," diye açıkladı. "Her halde sizi arıyor."

"Ama..."

"Buraya bir başkası için gelmiş olamaz. Olağanüstü tek kişi sizsiniz."

Arzlı, "Ama beni aramaları için..." diye başladı.

Fakat bir Arzlı ya da Arzcı-Göçmen gibi tıknaz olan haberci ona doğru geldi. Adam, ince, yarı çıplak Aylıların kendisini istihkar ya da kayıtsızlıkla süzmelerinden sıkılmışa benziyordu.

Haberci, "Müdür Gottstein sizi görmek istiyor, efendim," diye başladı.

5

Barron Neville’in dairesi Selene'ninkinden biraz daha kasvetliydi. Kitaplarını raflara dizmişti. Kompüter ortadaydı. Büyük masası karmakarışıktı. Pencereler ise buzlu.

Selene içeri girerek kollarını kavuşturdu. "Karmakarışık bir yerde oturmaktan hoşlandığına göre düşüncelerinin düzenli olmalarını nasıl bekleyebilirsin?"

Barron söylendi. "İdare ederim. Arzlıyı neden getirmedin?"

"Müdür benden önce davrandı. Yeni Müdür."

"Gottstein mı?"

"Evet. Neden sen daha önce hazırlanmadın?"

"Çünkü bazı şeyleri öğrenmek zamanımı aldı. Körcesine çalışamam."

Selene, "İyi ya," dedi. "Biz de bekleriz."

Neville başparmağının tırnağını ısırdı, sonra da sonucu haşince inceledi. "Bu durumdan memnun kalmam gerekip gerekmediğini bilemiyorum... Arzlı hakkında ne düşünüyorsun?"

Selene kesin bir tavırla cevap verdi. "Ondan hoşlandım. Bir Arzcı olmasına rağmen yine de hoş ve nazikti. Kendisine rehberlik etmeme izin verdi. Her şeyle ilgilendi. Bizi yargılamaya kalkışmadı. Tepeden bakarmış gibi tavırlar takınmadı... Ben de ona mahsus hakaret etmek için çabalamadım."

"Sinkrotron konusunda başka sorular sordu mu?"

"Hayır. Ama buna da gerek yoktu."

"Neden?" "Ona senin kendisini görmek istediğini ve bir fizikçi olduğunu söyledim. Her halde seni gördüğü zaman istediklerini de soracak."

"Bir fizikçiyi tanıyan bir turist rehberiyle ahbaplık etmek ona Acayip gelmedi mi?"

"Neden garip gelsin? Ona senin benim seks-eşim olduğunu söyledim. Seks konusunda kimin kimi çekeceği hiç belli olmaz. Ve bir fizikçi de aşağılık bir turist rehberiyle ilgilenmeye tenezzül edebilir."

"Kes sesini, Selene."

"Ah... Dinle Barron. Eğer bu Arzlı gizli, ayrıntılı bir ağ örseydi, sana erişmek için benden yararlanmak isteseydi, biraz endişeli de olurdu. Çünkü bir komplo ne kadar ayrıntılı ve budalaca olursa, komplocu da o kadar endişeli olur. Ben mahsus kayıtsızca davrandım. Sinkrotron dışında her şeyden söz ettim. Onu maça da götürdüm."

"Ve?"

"Ve maçla ilgilendi. Her şeyi merak etti ama rahattı. Kafasından neler geçiyorsa bu öyle karmaşık bir şey değil."

"Bundan emin misin? Ama Müdür onu benden önce yakalamış. Sence iyi bir şey mi bu?"

"Neden kötü bir şey olsun? Müdür Arzlıyı bir sürü Aylının önünde bürosuna çağırttı. Bunun da öyle karmaşık bir tarafı yok."

Neville arkasına yaslanarak ellerini ensesinde birbirine kenetledi. "Selene, lütfen karar vermekte ısrar etme. Ben senden böyle bir şey istemiyorum. Sinirime dokunuyor bu halin. Bir kere o adam fizikçi değil. Sana fizikçi olduğunu söyledi mi?"

Selene düşündü. "Ben ona fizikçi olduğunu söyledim. Bunu red etmedi. Ama 'Evet, ben bir fizikçiyim,' de demedi. Ama yine de... yine de... onun fizikçi olduğundan eminim."

"İnsan bir şeyi red etmeyerek de yalan söylemiş olur. Belki adam kendisini bir fizikçi sayıyor. Ama o bir fizikçi olarak eğitilmemiş. Bir fizikçi olarak da çalışmıyor. Evet, bilim olanında eğitim görmüş. Bunu kabul ediyorum. Ama bilimle ilgili bir işi de yok. Öyle bir iş bulamamış. Arzda ona iş verecek bir tek Laboratuvar yok. Çünkü adam Fred Hallam'ın kara listesinde. Ve Hallam yıllardan beri Arzın en önemli bilim adamı sayılıyor."

"Bundan emin misin?"

"Tabii. Bana inanabilirsin. Ben her şeyi araştırdım. Demin işi fazla uzattığım için beni eleştirmedin mi? Her şey pek pek güzel. Şüphe uyandıracak kadar güzel."

"Neden şüphe uyandıracak kadar güzel? Ne demek istediğini anlayamıyorum."

"Görünüşte bu adama güvenmemiz gerekmiyor mu? Neticede Arza kırgın o."

"Öğrendiklerin doğruysa böyle söyleyebilirsin."

"Ah, evet, tabii doğru. Yani... bilgi araştırdığın zaman eline geçenler bunlar. Ama tabii böyle düşünmemizi istiyor da olabilirler."

"Barron, iğrenç bir şey bu. Her şeyde bir komplo arıyorsun. Ben'in öyle..."

Neville alayla, "Ben?" dedi.

Selene kesin bir tavırla tekrarladı. "Ben! Ben, kırgın bir adam gibi konuşmuyordu. Ya da Arza kırıldığının sanılmasını isteyen bir insan gibi."

"Ama yine de seni hoşlanılacak bir insan olduğuna inandırdı. Ondan hoşlandığını söyledin, öyle değil mi? Üstelik bu kelimeye basa basa. Belki de Arzlı bunu sağlamaya çalışıyordu."

"Beni kandırmak o kadar kolay değildir. Bunu sen de biliyorsun."

"Neyse... Onu görünceye kadar bekleyeceğim."

"Canın cehenneme, Barron! Ben türlü tipte binlerce Arzcı gördüm. Benim işim bu. Kararlarım ve yargılarımla alay etmen için de bir neden yok. Bunlara güvenmen gerektiğini de pekâlâ biliyorsun."

"Pekâlâ. Bakalım, göreceğiz. Öfkelenme. Şimdiki halde beklememiz gerekiyor... O arada..." Çevikçe bir hareketle ayağa kalktı. "Şimdi ne düşünüyorum dersin? Tahmin et."

"Tahmin etmeme hiç gerek yok." Selene de zarif bir tavırla ayağa kalktı. Ve aynı derecede çevik bir hareketle yana kayarak adamdan uzaklaştı.

"Yargı ve kararlarına dil uzattığım için mi bana kızdın?"

"Kızdım ama bunun nedeni... Ah, neyse, Neden odanı toplamıyorsun?" Selene daireden çıktı.

6

Gottstein, "Size Arzı hatırlatacak lüks bir şey ikram etmeyi isterdim. Doktor," dedi. "Ama prensip olarak buraya böyle şeyler getirmemize izin verilmiyor. Ayın iyi sakinleri Arzlılara ayrıcalık tanınmasına ve böylece arada yapay engeller belirmesine kızıyorlar. Kabil olduğu kadar bir Aylı gibi davranmaya çalışarak onları kırmaktan kaçınmamız gerekiyor. Ama korkarım yürüyüş tarzım beni ele veriyor. Bu lanet olasıca yer çekimlerine alışmak kabil değil!"

Arzlı, "Ben de aynı fikirdeyim," diye mırıldandı. "Yeni görevinizi kutlarım..."

"Görev henüz benim değil."

"Sizi yine de kutlarım. Ama yine de beni neden görmek istediğinizi merak ediyorum."

"Sizinle aynı gemide yolculuk yaptık. Aynı gemiyle kısa bir süre önce Aya geldik."

Arzlı terbiyeli bir tavırla bekledi.

Gottstein "Ve ben sizi daha önceden de tanıyorum," diye açıkladı. "Bir kaç yıl önce kısaca... karşılaştık."

Arzlı usulca, "Korkarım bunu hatırlayamadım" dedi.

"Buna hiç şaşmadım. Beni hatırlamanız için hiç bir neden yok. Bir ara Senatör Burt'ün Komitesinde üyeydim. O Teknoloji ve Çevre Komitesi Başkanıydı. Hâlâ da öyle ya. Senatör Burt o sırada Hallam’ı... Frederick Hallam'ı alt etmeye çabalıyordu."

Arzlı birdenbire doğrulup oturdu. "Hallam’ı tanıyor musunuz?"

"Aya geldiğimden beri bana bu soruyu soran ikinci insansınız. Evet, tanıyorum. Ama yakından değil. Onunla karşılaşmış olan başka kimseleri de biliyorum. İşin garibi çoğu Hallam konusunda benim gibi düşünüyorlar.

Bütün dünya Hallam’a tapıyor. Ama kendisini yakından tanıyanlar ondan pek hoşlanmıyorlar."

Arzlı, "Pek hoşlanmıyorlar mı?" diye mırıldandı. "Bence ondan hiç hoşlanmıyorlar."

Gottstein onun sözünü kesmesine aldırmadı. "O sırada görevim Elektron Tulumbasını incelemek ve bunun kurulmasının ve gelişmesinin kişisel çıkarlar sağlayıp sağlamadığını, boşuna zarara neden olup olmadığını anlamaktı. Daha doğrusu Senatör bana bu görevi vermişti. Bu aslında ‘bekçilik’ görevi yapan bir komitenin meşru çalışmalarından biriydi. Ama laf aramızda Senatör, Hallam’ı sarsmayı da çok istiyordu. Adamın bütün alanına bir ahtapot gibi sarıldığını düşünüyor ve bu boğucu etkiyi azaltmayı planlıyordu. Ama bu bakımdan başarılı olamadı."

"Bu belli bir şey. Hallam şimdi eskisinden de güçlü."

"Biz bir rüşvet olayıyla ilgili ipuçları bulamadık Özellikle Hallam’a bağlanabilecek bir takım izler. O adam kaskatı ve dürüst."

"O konuda dürüst olduğundan eminim. Gücün de bir piyasa değeri vardır. Ama bunun kredi-banknotlar olması da gerekmez."

"Ama o sırada ilgimi çeken bir şey oldu. Tabii bununla, ilgilenme fırsatı da bulamadım o da başka. Araştırmalarım sırasında Hallam’dan değil de Elektron Tulumbasından şikâyetçi olan biliyle karşılaştım. Bu tanığın dinlenmesi sırasında bende salondaydın. Ama soruşturmayı ben yönetmedim. Bu şikâyetçi sizdiniz değil mi?"

Arzlı ihtiyatlı bir tavırla, "Sözünü ettiğiniz olayı hatırlıyorum," dedi. "Ama sizi? Hayır."

"O sırada bir kimsenin bilimsel gerçeklere dayanarak Elektron Tulumbasına nasıl itiraz edebileceğini düşündüm. Beni yeteri kadar etkilediniz. Bu yüzden uzay-gemisinde sizinle karşılaştığım zaman hafızamda bir dalgalanma oldu. Ve sonunda her şeyi hatırladım. Yolcu listesine bakmama bile gerek kalmadı. Şimdi yanılıp yanılmadığımı anlamak istiyorum. Siz Dr. Benjamin Andrew Denison değil misiniz?"

Arzlı içini çekti. "Benjamin Allan Denison. Evet, Ama şimdi bu konuyu neden açtınız? Doğrusunu isterseniz artık geçmişin hortlamasını

istemiyorum. Kalkıp Aya geldim. Her şeye yeniden başlamayı çok istiyorum. Hatta sıfırdan başlamaya bile razıyım. Allah kahretsin! Bir ara adımı değiştirmeyi de düşünmedim değil!"

"Bunun bir yararı olmazdı ki. Ben sizin yüzünüzü hatırladım. Yeni bir hayat kurmanıza hiç bir itirazım yok, Dr. Denison. Size hiç bir biçimde karışmam da. Ama sizinle doğrudan doğruya ilişkisi olmayan bir konuda bazı sorular sormak istiyorum. Açıkçası Elektron Tulumbasına itiraz etmenizin nedenlerini hatırlamıyorum. Bunları bana açıklayabilir misiniz?"

Denison başını eğdi. Sessizlik uzadı uzadı. Ama Müdür adayı bu sessizliği bozmadı. Hatta hafifçe öksürmemek için kendisini tuttu.

Sonunda Denison, "Aslında ortada bir şey yoktu," dedi. "Benimki sadece bir tahmindi. Güçlü nükleer alanın yoğunluğunda bir değişiklik olması korkusu. Hiç!"

"Hiç mi?" Gottstein bu sefer öksürdü. "Lütfen bu konuyu kavramaya çalışmamı bağışlayın. Size o sırada ilgimi çektiğinizi söyledim. O sırada bu konuyla meşgul olamadım. Artık kayıtlarda istediğim bilgiyi bulabileceğimi de pek sanmıyorum. Dosyaların hepsi de ‘mahrem’. Senatör o sırada bu konuda başarılı olmadı. O meselenin yeniden açılmasını ve dağdağalanmasını da istemiyor. Ama bazı ayrıntıları yine de hatırlıyorum. Siz bir zamanlar Hallam’ın iş arkadaşıydınız. Fizikçi değildiniz."

"Doğru. Ben radyo-kimyagerdim. Hallam da öyle."

"Yanlış hatırlıyorsam söyleyin: ama başlangıçta durumunuz ve geleceğiniz çok parlaktı değil mi?"

"Tarafsız kimseler beni takdir ediyorlardı. Bu konuda kendimle ilgili bazı hayallerim de yoktu. Ben gerçekten çok çalışkandım. Kafalı ve zekiydim."

"Hayret, her şeyi nasıl da hatırlamaya başladım! Diğer taraftan Hallam'ın geleceği ise hiç parlak değildi sanırım."

"Evet, pek değildi."

"Ama sonradan her şey alt üst oldu. Durumunuz değişti. Sizinle konuştuğumuz sırada... yanılmıyorsam siz bize başvurmuştunuz. O sırada bir oyuncak imalatçısının yanında çalışıyordunuz sanırım."

Denison boğulurcasına, "Bir kozmetik imalatçısının, " diye düzeltti. "Erkekler için makyaj malzemesi yapan birinin yanında. Bu yüzden beni pek saygıyla dinlemediler."

"Evet, tabii. Çok üzgünüm."

"Neyse..."

"Satıcı olarak çalışıyordunuz sanırım."

"Satış Müdürüydüm. Hâlâ zeki ve çalışkandım. İşimden ayrılarak Aya gelmeden önce Yönetim Kurulu Başkan Yardımcılığına kadar yükseldim."

"Hallam'ın bu durumla bir ilişkisi var mıydı? Yani sizin bilim alanından ayrılmanızla?"

Denison, "Müdür Bey," dedi. "Lütfen! Artık bunun hiç bir önemi yok! Hallam tungsten'in değiştirildiğini ilk defa fark ettiği zaman ben de oradaydım. Olaylar zinciri Elektron Tulumbasına doğru geliştiği sırada Ben orada olmasaydım durum ne olurdu, bunu bilemiyorum. Belki de Hallam da ben de bir ay sonra radyasyon zehirlenmesinden ölürdük. Ya da altı hafta sonra nükleer patlama yüzünden. Bilemiyorum. Ama ben oradaydım. Ve Hallam biraz da benim yüzümden şimdiki duruma geldi. O olayda oynadığım rol yüzünden ben de şimdi buradayım. Ay-rıntılar önemli değil. Bu açıklama yeterli mi? Çünkü bununla yetinmek zorunda kalacaksınız."

"Yeterli sanırım. Hallam'a karşı kişisel bir düşmanlığınız vardı demek?"

"O günlerde Hallam'a sevgi beslediğim yoktu. Hoş, ona bu gün de sevgi duymuyorum ya."

"O halde Elektron Tulumbasına Hallam'ı mahvetmek isteğiyle itiraz ettiğinizi söyleyebilir miyiz?"

Denison, "Bu sorgulamaya itiraz ediyorum," diye bağırdı.

"Lütfen! Anlatacaklarınızı sizin aleyhinizde kullanacak değilim. Bir mesele yüzünden bilgi edinmeye çalışıyorum. Çünkü hem Tulumba ve hem de başka bazı olaylar yüzünden endişeliyim."

"Pekâlâ. Tabii işe duygularımın da karışmış olduğunu söyleyebiliriz. Hallam'dan nefret ettiğim için ün ve ululuğunun sahte bir temele

dayandığına inanmaya hazırdım. Bu yüzden Elektron Tulumbasının üzerinde durdum. Bir kusur bulacağımı umuyordum."

"Ve o yüzden de buldunuz."

"Hayır!" Denison yumruğunu koltuğunun dirsek dayanacak yerine vurdu ve bu yüzden de yerinden havalanır gibi oldu. "'O yüzden de' sözleri çok çirkin! Bir hata buldum ama dürüstçe. Ya da bana öyle geldi. Hallam'ı sarsmak için bir hata uydurmadığımdan emin olabilirsiniz."

Gottstein onu yatıştırmaya çalıştı. "Uydurmadığınızdan eminim, Doktor. Ben öyle bir imada bulunmak istemedim."

"Her ne hal ise... O sırada gerçek bir hata bulduğumu düşündüm. Ama ben fizikçi değilim. Bir radyo-kimyacıyım. Daha doğrusu... idim."

"Hallam da bir radyo-kimyacıydı. Ama şimdi o dünyanın en ünlü fizikçisi."

"Ama yine de bir radyo-kimyacı. Yirmi beş yıl geride kalmış bir uzman."

"Ama sizin için aynı şey söylenemez. Siz bir fizikçi olabilmek için elinizden geleni yaptınız."

Denison öfkelendi. "Beni iyi araştırmışsınız."

"Size söyledim ya. Beni etkilemiştiniz. Her şeyi yavaş yavaş hatırlamam çok şaşılacak bir şey. Ama şimdi başka bir konuya geçeceğim. Peter Lamont adında bir fizikçiyi tanıyor musunuz?"

Denison, istemeye istemeye, "Onu tanıyorum," diye açıkladı.

"Onun da sizin gibi bir dahi olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Lamont'u bunu söyleyecek kadar iyi tanımıyorum. Bu sözcüğü fazla kullanmaktan hoşlanmam."

"Lamont’un ilgilendiği konuyu iyi bildiğini söyleyebilir misiniz?"

"Aksi kanıtlanmadıkça... evet."

Gottstein koltuğunda dikkatle arkasına yaslandı. İnce bacaklı bir şeydi bu. Arz ölçülerine göre Müdür adayının ağırlığını taşıması da imkânsızdı.

"Lamont’la nasıl tanıştığınızı anlatabilir misiniz? Yoksa sadece onun ününü mü duydunuz? Kendisiyle karşılaştınız mı?"

Denison, "Onunla konuştum," dedi, "Lamont Elektron Tulumbasının tarihçesini yazmaya hazırlanıyordu. Bunun nasıl başladığını, o uydurma efsaneyi. Lamont'un kalkıp bana gelmesi gururumu okşadı. Sanki hakkımda bir şeyler öğrenmişti. Allah kahretsin! Onun hayatta olduğumu bile bilmesi benim için yeterliydi, Müdür bey! Ama ona fazla bir şey anlatamadım. Bunun ne yararı olurdu? Sadece benimle alay ederlerdi. Ve beni aşağı görmelerinden bıktım. Kurmaktan da, kendime acımaktan da bıktım."

"Lamont'un şu son bir kaç yıl ne yaptığını biliyor musunuz."

Denison ihtiyatla sordu. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Lamont bir yıl kadar önce Senatör Burt’a geldi. Ben artık Burt’ün yanında çalışmıyordum ama birbirimizi arada sırada görüyorduk. Senatör bu olaydan bana söz etti. Endişeliydi. Lamont’un Elektron Tulumbasıyla ilgili itirazlarının sağlam bir temele dayanma ihtimali olduğunu düşünüyordu. Ama bu meseleyle ilgilenmesi de imkânsızdı. Ben de endişelendim..."

Denison alayla mırıldandı. "Herkes endişelenmiş..."

"Ama şimdi düşünüyorum da. Lamont sizinle konuştuğu zaman..."

"Durun, Müdür Bey! Orada durun! Bir noktaya usul usul yaklaşmaya çalıştığınızı görüyorum. Ama daha fazla ilerlemenizi istemiyorum. Lamont’un fikrimi çaldığını, bana yine haksızlık edildiğini söylememi bekliyorsanız yanılıyorsunuz. Size şunu tekrar kesinlikle söylememe izin verin: ben geçerli bir teori oluşturamamıştım. Benimki sadece bir tahmindi. Bu beni endişelendirdi. Fikrimi açıkladım. Kimse bana inanmadı. Cesaretim kırıldı. Teorimi kanıtlamam imkânsız olduğu için ısrar etmekten vaz geçtim. Lamont’la yaptığım konuşma sırasında bundan hiç söz etmedim. Zaten o sadece Tulumbanın ilk günleriyle ilgili sorular sordu. Lamont daha sonra bir sonuca vardı. Evet, bu benim tahminime benziyordu ama Lamont bu sonuca kendi başına erişmişti. Tabii Lamont’un teorisi daha sağlam. Sıkı bir matematik analize de dayanıyor. Ben her şeyi önceden bildiğimi iddia edemem. Bu imkânsız."

"Lamont'un teorisini bildiğiniz anlaşılıyor."

"Son aylarda herkes bundan söz ediyordu. Lamont'un tezini yayınlaması imkânsız. Kimse onu ciddiye almıyor. Ama iddiası kulaktan kulağa yayıldı. Bana kadar bile geldi."

"Anlıyorum, Doktor. Ama ben bunu ciddiye alıyorum. Çünkü benim için bu ikinci uyarı, Anlıyor musunuz? Sizin yaptığınız ilk uyarı Senatöre kadar gitmedi. Çünkü bu iddianızın mali yolsuzluklarla hiç bir ilişkisi yoktu. Senatör ise o sırada sadece bu konuyla ilgileniyordu. O gün sorgulamayı yöneten üye... affedersiniz... sizin delinin biri olduğunuza karar verdi. Ama ben onunla aynı fikirde değildim. Konu tekrar açıldığı zaman endişelendim. Hatta Lamont'la görüş-meye karar verdim. Ama konuştuğum bir kaç fizikçi?"

"Aralarında Hallam da var mıydı?"

"Hayır. Hallam'la konuşmadım. Görüştüğüm fizikçiler bana Lamont'un tezinin hiç bir temeli olmadığını söylediler. Ama ben yine de onu görmeye kararlıydım. Ancak tam o sırada beni bu göreve atadılar Ve işte şimdi Aydayım. Siz de öyle. Sizi görmeyi neden istediğimi anlıyorsunuz ya? Sizce, Dr. Lamont'un ve sizin ileri sürdüğünüz doğru olabilir mi?"

"Yani Elektron Tulumbası devamlı kullanıldığı takdirde Güneşimiz ve hatta Galaksinin bir kolu patlar mı?"

"Evet, ben de bunu kasdettim."

"Bunu size nasıl söyleyebilirim? Benimki sadece bir tahmin. Elimde bundan başka bir şey yok. Lamont'un teorisine gelince onu ayrıntılarıyla incelemedim. O bunu yayınlayamadı. Teoriyi incelesem bile matematik kısmını anlayamam zaten... Ayrıca... bunun ne yararı var? Lamont kimseyi ikna edemeyecek. Hallam, onu mahvetti. Vaktiyle beni de mahvettiği gibi. Lamont, Hallam'ı çiğneyip geçse bile halk kısa vadeli çıkarları yüzünden yine de ona inanmak istemez. Tulumbadan vaz geçmek işlerine gelmez. Lamont'un teorisini red etmek. Tulumba konusunda bir şeyler yapmaktan daha kolay."

"Ama bu mesele sizi hâlâ endişelendiriyor değil mi?"

"Evet, hâlâ kendi kendimizi mahvedebileceğimiz! düşünüyorum. Ve tabii böyle bir şey olmasını istemiyorum."

"Bu yüzden kalkıp Aya geldiniz. Eski düşmanınız Hallam'ın Arzda yapmanızı engelleyeceği bir şeyi Ayda denemek için."

Denison ağır ağır, "Siz de tahmin yürütmekten hoşlanıyorsunuz..." diye mırıldandı.

Gottstein kayıtsızca sordu. "Öyle mi dersiniz? Belki ben de bir dâhiyim. Tahminim doğru mu?"

"Olabilir. Bilim alanına dönme umudumu hâlâ kaybetmiş değilim. Tepemizde dolaşan o felaket bulutlarını ortadan kaldırmak hoşuma gidecek. Ya bunun var olmadığını kanıtlayacağım. Ya da var olduğunu ama ortadan kaldırılması gerektiğini."

"Anlıyorum. Dr. Denison, Şimdi başka bir konuya geçiyorum. Görevi bana devreden eski Müdür Mr. Montez bana Ayda bilimin Arza göre daha ileri olduğunu söyledi. Burada üstün beyinlerin toplanmış olduğunu düşünüyor."

Denison, "Haklı olabilir," dedi. "Bilmiyorum."

Gottstein de düşünceli düşünceli tasdik etti. "Evet, haklı olabilir. Öyleyse bu sizin amaçlarınız bakımından sakıncalı sayılmaz mı? Bu aklınıza gelmedi mi? Siz ne yaparsanız yapın başkaları bunun Aylı bilim adamları sayesinde başarıldığını düşünür ve söylerler. Ne kadar değerli sonuçlar açıklarsanız açıklayın dünya bütün başarının sizin olduğunu kabul etmez... Tabii bu da haksızlık olur."

"Başarınızı kabul ettirmek denilen bu yarıştan çoktan bıktım, Müdür Gottstein. Ben sadece hayatımda ilgimi çekecek bir şey olmasını istiyorum. Ultra-Sonik Kıl-dökücüler şirketinin Başkan yardımcılığa bana fazla ilginç gelmiyor. Ben, kendimce, bir şey başardığım takdirde bu bana yetecek."

"Ama bence bu yetersiz. Hak ettiğiniz ün ve alkışı elde etmelisiniz. Ben, Ay yöneticisi olarak gerçekleri hakkınız çiğnenmeyecek bir biçimde Arz toplumuna açıklayabilirim. Neticede insansınız. Her halde sizin olan şeyi istersiniz."

"Çok iyisiniz. Buna karşılık ne isteyeceksiniz."

"Çok şüphecisiniz. Ama bu sefer haklısınız. Buna karşılık bana yardım etmenizi istiyorum. Görevi bana devreden Müdür Mr. Montez Ayda hangi tür bilimsel araştırmalar yapıldığını bilmiyor. Aylılarla Arzlılar arasında tam bir iletişim yok. Oysa iki dünyanın İş birliği yapması hepimiz ¡çin de iyi olur. Bizden şüphe etmeleri normal sanırım. Ama bu şüpheyi yenme konusunda bir şeyler yapabilirseniz bu bizim için bilimsel buluşlarınız kadar yararlı olur."

"Müdür bey, Aylıları, Arzdaki bilim adamlarının çok iyi niyetli ve dost canlısı olduklarına inandırmak için her halde ideal bir tanık sayılmam."

"İntikam peşinde koşan bir bilim adamıyla bütün Arzlıları birbirine karıştırmamaksınız, Dr. Denison Bunu şöyle söyleyelim: Bilim konusundaki buluşlarınızı izlemek isterim. Böylece hakkınız olan üne kavuşmanızı da sağlarım. Bu buluşlarınızı iyice kavrayabilirsem için onları Aydaki bilim derecesine göre anlatmanız yararlı olur. Neticede ben bir bilim adamı değilim... Teklifimi kabul ediyor musunuz?"

Denison, "Benden zor bir şey istiyorsunuz," dedi. "Fazla heyecan ya da dikkatsizlik yüzünden erken açıklanan sonuçlar bir bilim adamının adına büyük bir zarar verebilir. Emin olmadıkça kimseyle bir şey konuşmak istemem. Üyesi olduğunuz Komitede başıma gelenlerden sonra ihtiyatlı davranmak isterim."

Gottstein, dostça bir tavırla, "Sizi çok iyi anlıyorum," diye cevap verdi. "Bana her. şeyi ne zaman anlatacağınıza kendiniz karar verirsiniz... Sizi fazla tuttum. Her halde artık uyumak istiyorsunuz."

Arzlıya gidebileceğini açıklamış oluyordu. Denison, odadan çıktı. Gottstein düşünceli bir tavırla onun arkasından bakıyordu.

7

Denison kapıyı eliyle açtı. Bir düğmeye bastığı takdirde kapı kendi kendine de açılacaktı ama Arzlı uyku sersemliğiyle bunu bulamamıştı.

Dışarıda siyah saçlı bir adam bekliyordu. Somurtkandı. Her zaman suratlı olduğu anlaşılıyordu. "Affedersiniz... Erken mi geldim?"

Denison durumu kavramak için zaman kazanmaya çalıştı. "Erken mi? Hayır... Galiba ben geciktim..."

"Sizi aradım. Randevulaştık."

Denison durumu anladı. "Evet, evet. Siz Dr. Neville olacaksınız."

"Evet, öyle. İçeri girebilir miyim?" Neville bu soruyu sorarken içeri girmişti bile. Denison'un odası küçüktü. Karışık yatağı burayı hemen hemen kaplıyordu. Vantilatör hafif iç çekişini andıran bir ses çıkararak çalışıyordu.

Neville anlamsız bir nezaketle, "İyi uyuduğunuzu umarım" dedi.

Denison pijamasına baktı. Sonra da birdenbire, (Hayır," diye cevap verdi. "Feci bir gece geçirdim, kendime çeki düzen vermek istiyorum. Bana bir kaç dakika izin verir misiniz?"

"Tabii, isterseniz o arada kahvaltı hazırlayabilirim. Belki araç ve gereçleri kullanmayı bilmiyorsunuz."

Denison mırıldandı. "Lütfedersiniz..."

Yirmi dakika sonra banyodan çıktı. Yıkanmış, traş olmuştu. Arkasında bir atlet ve pantolon vardı. "Duşu kırmadığımı umarım. Su kesildi. Bir daha akmasını da sağlayamadım."

"Su belirli bir miktarda verilir. Ondan fazlasını kullanamazsınız. Burası Ay, Doktor. Size ikimiz için çırpılmış yumurta ve sıcak çorba hazırlamak cüretini gösterdim."

"Çırpılmış yumurta mı?"

"Biz ona bu adı verdik. Her halde bir Arzlı yumurtayı böyle tanımlamaz."

Denison, "Ya," diyerek hiç de hevesli olmayan bir tavırla sofraya oturdu. Neville'in 'çırpılmış yumurta' dediği macunumsu sarı karışımın tadına baktı. Yüzünü buruşturmamaya çalışarak azimle ilk lokmasını yuttu. Yumurtadan bir lokma daha aldı...

Neville, "Buna zamanla alışacaksınız," dedi. "Bu yemek çok besleyicidir. Sizi uyarmalıyım: yüksek protein derecesi ve düşük yer çekimi besin gereksiminizi azaltacak."

Denison hafifçe öksürdü. "Bu daha iyi."

Neville ona dikkatle bakıyordu. "Selene bana Ayda kalmak niyetinde olduğunuzu söyledi."

Denison, "Niyetim buydu..." diyerek gözlerini uğuşturdu. "Ama korkunç bir gece geçirdim. Bu azmimi biraz sarstı."

"Gece karyoladan kaç defa yuvarlandınız?"

"İki... Bunun çok görülen bir durum olduğu anlaşılıyor."

"Arzlılar için kaçınılmaz bir şey bu. Uyanıkken Ay çekimini hatırlayarak uygun bir biçimde yürüyebilirsiniz. Ama uykuda Arzda olduğu gibi dönersiniz. Ama neyse ki düşük yer çekimi yüzünden yuvarlandığınız zaman canınız pek acımaz."

"İkinci sefer kendime gelmeden önce bir süre yerde uyudum. Düştüğümün farkında bile değildim. İnsan bu durumda ne yapabilir?"

"Belirli zamanlarda kalp atışlarınızı, tansiyonunuzu filan kontrolden geçirtmeyi ihmal etmemelisiniz. Yer çekimindeki değişikliğin vücudunuzu fazla zorlayıp zorlamadığını anlamalısınız."

"Bu konuda beni çok sık uyardılar." Denison'un sesinde hoşnutsuzluk vardı. "Hatta geçen ayın bazı günleri için randevu da verdiler. Haplar da."

Neville önemsiz bir konuyu sona erdiriyormuş gibi bir tavırla, "Eh," dedi. "Her halde bir hafta sonra bir derdiniz kalmaz... Tabii uygun kılıklar da gerekli size. O pantolon hiç bir işe yaramaz. Şu ince gömlek gibi şey de."

"Her halde elbise alabileceğim bir yer var."

"Tabii. Selene işten çıktığı zaman onu bulabilirseniz bu konuda size memnunlukla yardım eder. Bundan eminim. Selene bana sizin iyi bir insan olduğunuzu söyledi. Doktor."

"Selene'nin böyle düşünmesine sevindim." Denison bir kaşık çorbayı zorla yutmuştu. Şimdi kâseye geri kalanını ne yapması gerektiğini düşünüyormuş gibi bakıyordu. Sonra azimle çorbayı içmeyi sürdürdü.

"Selene sizin fizikçi olduğunu sandı. Ama yanıldı tabii."

"Ben bir radyo-kimyacı olarak eğitildim."

"O alanda da fazla çalışmamışsınız doktor. Belki biz Arzda değiliz ama bu bazı şeyleri bilmediğimiz anlamına da gelmiyor. Siz de Hallam’ın kurbanlarındansınız."

"Hallam'ın pek çok kurbanı varmış gibi konuşuyorsunuz."

"Tabii. Yok mu? Bütün Ay Hallam’ın kurbanı"

"Ay mı?"

"Bir bakıma."

"Anlayamadım."

"Ayda Elektron Tulumbası istasyonları yok. Böyle bir tek istasyon bile kurulmadı. Çünkü para-Kâinat bu bakımdan iş birliği yapmadı. Burada çeşitli noktalara konulan tungsteni almadılar."

"Her halde buna Hallam’ın neden olduğunu söylemek istemiyorsunuz, Dr. Neville?"

"Bir bakıma bunu söylemek istiyorum! Neden sadece para-Kâinat bir Tulumba istasyonunun kurulmasını sağlıyor. Bunu neden biz, kendimiz yapamıyoruz."

"Anladığım kadarıyla bu konuda ilk adımı atacak bilgimiz yok."

"Bu konuda araştırma yapılması yasak olduğu için o bilgiyi hiç bir zaman elde edemeyeceğiz."

Denison biraz şaşırdı. "Bu yasak mı?"

"Öyle de denilebilir. Bu alanda bilginizi arttırmak için Proton sinkrotron aygıtından ve diğer büyük aletlerden yararlanmak istiyorsunuz. Ama size bir türlü zaman ayıramıyorlar. Tabii bütün bu aygıtlar Arzın kontrolünde. Yani Hallam'ın emrinde. İşte böylece araştırma etkili bir biçimde yasaklanmış oluyor."

Denison gözlerini uğuşturdu. "Kısa bir süre sonra tekrar uyumam gerekecek sanırım... Affedersiniz. İçimi sıktığınızı kastetmedim. Ama bana şunu söyleyin: Elektron Tulumbası Ay için bu kadar önemli mi? Güneş akümlatörlerinin etkili ve yeterli olması gerekir."

"Onlar bizi Güneşe bağlıyorlar, Doktor. Bizi Ayın yüzeyine bağlıyorlar."

"Şey... ama Hallam bu araştırmaları neden yasaklıyor, Dr. Neville?"

"Bunu sizin daha iyi bilmeniz gerekir. Ben Hallam'ı tanımıyorum. Siz tanıyorsunuz. Tabii Hallam halka Elektron Tulumbasının geliştirilmesinin para adamların eseri olduğunu, bizim sadece o efendilere uşaklık ettiğimizi açıklamayı istemiyor. Ayrıca biz Ayda gerekli bilgiyi elde edecek kadar ilerlediğimiz takdirde gerçek Elektron Tulumbası teknolojisi o zaman doğmuş olacak. Hallam'ın iddia ettiği zaman değil."

Denison sordu. "Bütün bunları bana neden anlatıyorsunuz?"

"Zaman kaybetmemek için. Genellikle Arzlı fizikçileri memnunlukla karşılıyoruz. Ayda her şeyle ilişkimiz kesilmiş gibi. Biz Arzın bilerek uyguladığı bir siyasetin kurbanlarıyız. Fizikçi bir misafirin yararı oluyor. Sanki hâlâ etrafla bağımız varmış gibi hissetmemizi sağlaması bile yeterli geliyor bize. Hele fizikçi bir Göçmen daha da işe yarıyor. Ona durumu anlatıyor, kendisini bizimle çalışması için teşvik ediyoruz. Bu yüzden Fizikçi olmadığınız için üzülüyorum."

Denison sabırsızca, "Ben hiç bir zaman fizikçi olduğumu iddia etmedim," diye cevap verdi.

"Ama yine de Sinkrotron'u görmek istediniz. Neden?"

"Aslında sizi endişelendiren bu mu? 0 halde izin verin de açıklayayım. Bilim alanında meslek hayatım yarım bir ömür önce mahvoldu. Hayatımın Hallam'dan kabil olduğu kadar uzakta anlam kazanmasını, yeniden yaşamayı istedim. Bunu ancak burada, Ayda başarabilirdim. Ben bir bio-

kimyacı olarak yetiştirildim. Ama bu beni başka bilim alanları bakımından felce de uğratmadı. Bu gün para-fizik konusu çok önemli. Ve ben bu konuda kendimi kabil olduğu kadar iyi yetiştirmeye de çalıştım. Ancak bu sayede yeniden yaşamaya başlayabileceğimi düşünüyordum."

Neville başını salladı. "Anlıyorum..." Ama sesinde bariz bir şüphe vardı

"Ha, demin Elektron Tulumbasından söz edildiği için aklıma geldi. Peter Lamont'un teorilerini duydunuz mu?"

Neville gözlerini kısarak Arzlıyı süzdü. "Hayır. O adamı tanıdığımı sanmıyorum."

"Evet, Lamont henüz üne kavuşmadı. Hatta belki de hiç bir zaman meşhur olamayacak. Benimle aynı nedenle. O da Hallam'a karşı çıktı... Son zamanlarda Lamont'tan söz edildi. Ben de onu düşündüm. Dün gece uykum kaçtığı zaman." Ve esnedi.

Neville sabırsızca, "Evet, Doktor?" dedi, "Ne olmuş o adama? Adı neydi onun?"

"Peter Lamont. Onun para-teori konusunda çok ilginç fikirleri var. Tulumba devamlı kullanıldığı takdirde güçlü nükleer etkinin Güneş Sistemi boşluğunda temelde daha yoğunlaşacağını düşünüyor. Güneşin ağır ağır Isınacağını ve önemli bir noktada faz değişikliği göstereceğini ve bunun da bir patlamaya neden olacağını söylüyor."

"Saçma! Tulumba insan ölçülerine göre kullanıldığı zaman Kozmik oranda ne kadar

değişiklik olduğunu biliyor musunuz? Belki siz Fizik alanında kendi kendinizi yetiştirdiniz ama yine de Tulumbanın Güneş Sistemi yaşadığı sürece genel Kâinat şartlarında önemli bir değişiklik yapmayacağını da kolaylıkla anlamanız gerekir."

"Siz öyle mi düşünüyorsunuz?"

Neville, "Tabii," dedi. "Siz aynı fikirde değil misiniz?"

"Pek de emin değilim. Lamont, kişisel bir kinle hareket ediyor. Onunla bir kere karşılaştım. Bende duygularının etkisinde çok çabuk kalan, fazla

heyecanlı bir insan izlenimi bıraktı. Hallam’ın ona yaptıklarını düşünüyorum da... her halde Lamont müthiş bir öfkenin etkisinde."

Neville kaşlarını çattı. "Onun Hallam’la anlaşamadığından emin misiniz?"

"Bu konuda bir uzman sayılırım."

"Bu tür kuşkular uyandırmak, Tulumbanın tehlikeli olduğunu söylemek... Sizce bu da Ayın kendi İstasyonlarını geliştirmesini engellemek için başka bir hile olamaz mı?"

"Bu uğurda bütün dünyayı korkutmayı ve sarsmayı göze alırlar mı? Böyle şey olmaz! Bu nükleer patlamalarla ceviz kırmaya benzer! Hayır! Lamont'un samimi olduğundan eminim. Hatta bir ara ben de beceriksizce aynı şeyi düşünmüştüm."

"Çünkü siz de Hallam'dan nefret ediyordunuz."

"Ben Lamont değilim. Onun gibi tepki gösterdiğimi de sanmıyorum. Hatta bu konuyu Ayda inceleyebileceğimi umuyordum. Hallam'ın etkisi, Lamont’un duygusallığı olmadan..."

"Burada, Ayda mı?"

"Burada, Ayda. Sinkrotron'u kullanmama izin vereceklerini düşünüyordum."

"Aygıtla bu yüzden mi ilgilendiniz?"

Denison, 'Evet,' der gibi başını salladı.

Neville, "Sinkrotron'u kullanmanıza izin vereceklerini gerçekten sanıyor musunuz?" diye sordu. "Talep listesinin ne kadar uzun olduğunu biliyor musunuz?"

"Aylı bir bilim adamının benimle iş birliği yapacağını düşünüyordum."

Neville gülerek başını salladı. "İmkânsız" Bizim şansımız da hemen hemen sizinki kadar... Ama size ne yapabileceğimizi söyleyeceğim. Bizim kendi Laboratuvarlarımız var. Size bir yer verebiliriz. Hatta önemsiz bir kaç araç gereç de sağlarız. Bilmiyorum bütün bunların size ne kadar yararı olur? Ama belki bir şeyler başarırsınız."

"O Laboratuvarlarda para-teori konusunda gözlemler yapabilir miyim?"

"Her halde bu daha çok sizin zekânıza bağlı bir şey. Lamont denilen o adamın teorilerini kanıtlayabileceğinizi mi düşünüyorsunuz?"

"Ya da çürütebileceğimi... Belki."

"Belki o teorileri çürütmeyi başarırsınız. Ama bu konuda hiç bir korkum yok."

Denison, "Bir fizikçi olarak eğitim görmediğimi biliyorsunuz," dedi. "O halde neden bana Laboratuvarlarınızda yer açmaya bu kadar hazırsınız?"

"Çünkü siz Adlısınız. Size buna değer verdiğimizi söyledim. Belki de fizik alanında kendi kendinizi yetiştirmeniz bizim için daha da yararlı olacak. Selene sizi destekliyor. Belki ben buna gereğinden fazla önem veriyorum. Ve hepimiz de Hallam yüzünden azap çekiyoruz. Hayatınızı yeniden kurmak istiyorsanız biz size yardım ederiz."

"Şüpheci bir insan gibi davrandığım için özür dilerim. Ama bunun size nasıl bir yarar sağlamasını bekliyorsunuz?"

"Bize yardım edeceksiniz. Arzlı fizikçilerle Aylılar arasında biraz anlaşmazlık var. Siz Aya kendi isteğiyle gelmiş olan bir Arzlısınız. İki tarafın da yararına olacak bir biçimde aramızda bir

köprü görevi yapabilirsiniz. Yeni Müdürle konuşmuşsunuz. Belki de hayatınızı yeniden kurarken bizimkinde de yararlı değişiklikler yapabilirsiniz."

"Yani Hallam'ın nüfuzunu kıracak bir şeyler yaptığım takdirde bu Aydaki bilimin lehine olacak. Öyle mi?"

"Yapacağınız her şeyin yararlı olacağı kesin... Ama belki de artık gitmem, uyumanıza izin vermem doğru olacak. Şu önümüzdeki bir kaç gün içinde beni arayın. Sizi Laboratuvara almak meselesini hallederim. Ve..." Neville etrafına bakındı, "...size daha rahat bir daire de buluruz."

İki adam el sıkıştılar. Neville odadan çıktı.

8

Gottstein, "Belki bu görev yüzünden sinirlendiğiniz oldu," dedi. "Ama bu gün buradan ayrılırken yine de biraz üzülüyorsunuz."

Montez anlamlı bir tavırla omzunu silkti. "Biraz değil çok üzülüyorum. Özellikle Arzın yer çekimini düşündüğüm zaman. Nefes almada zorluk. Sızlayan ayaklar. Ter. Durmadan terleyecek, şakır şakır olacağım."

"İleride bir gün bana da sıra gelecek."

"Beni dinleyin ve burada bir seferde iki aydan daha fazla kalmayın. Doktorların sözlerine, size yaptırttıkları izometrik eksersizlere de aldırmayın. Altmış günde bir muhakkak Arza dönün ve orada en aşağı bir hafta kalın. Arzın etkilerini unutmamalısınız."

"Bu sözlerinizi unutmayacağım... Ah. evet, o dostumla konuştum."

"Hangi dostunuzla?"

"Buraya gelirken gemide rastladığım o adamla. Onu hatırladığımı sanıyordum. Yanılmamışım. Denison adında bir uzman o. Bir radyo-kimyacı. Hakkında hatırladıklarım da doğruymuş."

"Ya?"

"Denison'un ilginç bir 'deliliğini' hatırladım ve bu konuyu eşelemeye çalıştım. Denison çok zekice bir biçimde bana karşı koymaya çabaladı. Mantıklıca konuştu. O kadar mantıklıca konuştu ki şüphelendim. Belirli türdeki bazı kaçıklar çekici bir mantıkla konuşmayı başarırlar. Bu bir tür savunma mekanizmasıdır."

Montez'in çok sıkıldığı belliydi. "Ah, Tanrım! Ne demek istediğinizi anladığımdan pek de emin değilim. izninizle bir dakika oturacağım. Bir taraftan eşyalara uygun biçimde ambalaj yapılıp yapılmadığını anlamaya çalışıyorum, bir taraftan da Arzdaki yer çekimini düşünüyorum. Bu yüzden bitkin düştüm... Nasıl bir mantıksızlık bu?"

"Denison vaktiyle bize Elektron Tulumbasının kullanılmasının tehlikeli olacağını söylemişti. Bunun Kâinatın patlamasına yol açacağına inanıyordu."

"Öyle mi? Bu olacak mı?"

"Olmayacağını umarım. O sırada Denison’u kabaca savdılar... Ama sonradan bu konu tekrar açıldı. Lamont adlı bir fizikçi Senatör Burt’le konuştu. Bir de kendisinin Çevre Tanrısı olduğunu iddia eden Chen'le. Daha böyle bir kaç kişiyle. Lamont da Kozmik patlama ihtimali üzerinde duruyor. Kimse inanmıyor ona. Ama hikâye etrafa yayılıyor. Ve her anlatılışında daha inanılır bir hal alıyor."

"Ve Aya gelen o adamda buna inanıyor."

Gottstein neşeyle güldü. "İnandığını sanıyorum. Tanrım! Gece uyuyamadığım zaman ben de inanıyorum buna! Anlayacağınız karyoladan yuvarlanıp duruyorum. Denison galiba o teoriyi burada deneyebileceğini umuyor."

"E?"

"Ona izin vereceğim. Denison’a ima yoluyla ona yardım edebileceğimizi çıtlattım."

Montez başını salladı. "Tehlikeli bir şey bu. Delice fikirlerin resmen desteklenmesi hoşuma gitmez."

"Ama bu delice bir fikir de olmayabilir. Ancak önemli olan bu değil. Önemli olan şu: Denison’un Aya yerleşmesini sağlarsak onun yoluyla burada neler olduğunu da anlayabiliriz. Denison meslek hayatına yeniden dönmeyi çok istiyor. Ben de bizimle iş birliği yaptığı takdirde bunun sağlanacağını ima ettim... Size sık sık gizlice bilgi de vereceğim. İkimizin arasında kalacak bu."

Montez, "Teşekkür ederim," dedi. "Ve Allaha ısmarladık."

9

Neville tedirgindi. "Hayır. Ondan hoşlanmıyorum!"

"Neden? Arzcı olduğu için mi?"

"Bu Denison denilen adamın hiç bir değeri yok. O bir para-fizikçi değil. Bu alanda kendi kendisini yetiştirdiğini söylüyor. Buraya hazır, budalaca fikirlerle gelerek de bunu kanıtlıyor."

"Nasıl fikirler?"

"Denison, Elektron Tulumbasının Kâinatın patlamasına neden olacağına inanıyor."

"Sana öyle mi söyledi?"

"Öyle düşündüğünü biliyorum... Ah, ileri sürülen iddiaları bilmediğimi sanma. Onlardan kaç defa söz edildiğini işittim. Ama bu doğru değil, işte o kadar!"

Selene kaşlarını kaldırdı. "Belki de öyle olmasını istemiyorsun."

Neville homurdandı. "Sen de başlama."

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Selene, "E, şimdi ne yapacaksın?" diye sordu.

"Ona çalışması için bir yer vereceğim. Bir bilim adamı olarak bir değeri yok ama yine de işimize yarayabilir. Denison dikkati çekecek. Müdür de onunla konuşmuş zaten."

"Biliyorum."

"Denison meslek hayatı mahvolan ve her şeye yeniden başlamak isteyen bir adam. Yani romantikçe bir durum bu."

"Öyle mi?"

"Öyle ya? Bu hikâyenin senin hoşuna gideceğinden eminim. Denison'a geçmişini sorarsan sana olanları da anlatır. Adam gayemize de uygun. Romantik bir Arzlı Ayda delice bir teori üzerinde çalışıyor. Müdür onunla

ilgilenir, bizi de unutur. Hatta belki Denison sayesinde Arzda neler olduğunu daha da iyi anlarız... Ona dostça davranmaya devam et. Selene."

10

Selene güldü. Sesi Denison'un kulaklığında madeni bir yankı yaptı. Kadının arkasındaki uzay-elbisesi vücudunun hatlarını gizliyordu.

Selene, "Haydi, Ben," dedi. "Korkacak bir şey yok ki. Artık tecrübeli biri sayılabilirsin. Sen Aya geleli bir ay oldu."

Denison mırıldandı. "Yirmi sekiz gün." Uzay elbisesi onu boğuyordu sanki.

Selene, "Bir ay," diye ısrar etti. "Sen geldiğin sırada yarım-Arz geçmişti bile. Şimdi de öyle." Arzın, güneyde gökyüzünde çizdiği parlak eğriyi işaret ediyordu.

"Evet ama... ben burada, yerin altında olduğu kadar cesaret gösteremem. Ya düşersem?"

"Düşersen düşersin. Yer çekimi sizin ölçülere göre hafif. Yamaç dik değil. Elbisen de dayanıklı. Düşersen karşı koyma, kaymaya ve yuvarlanmaya çalış. Aslında bu da eğlenceli bir şeydir."

Denison kuşkuyla etrafına bakındı. Ay, Arzın soğuk ışığında çok güzeldi. Siyah ve beyazdı burası.

Gökyüzündeki yıldızlar inanılmayacak kadar parlaktılar. Arz İse... Arz beyaz üzerindeki mavi kıvrımlarıyla insanı çağırıyordu.

Denison, "Şey," dedi. "Sana tutunmama izin verir misin?"

"Tabii. Zaten ta yukarıya kadar çıkmayız. Başlangıçta az meyilli bir yere tırmanman doğru olur. Benim tempoma uymaya çalış. Ben de daha ağır hareket edeceğim."

Gene kadın ayağını sallayarak uzun ve ağır adımlar atmaya başladı. Denison da ona ayak uydurmaya çalıştı. Yamaç tozluydu. Her adımda incecik tozlar kalkıyor ama hava olmadığı için çabucak yatışıyorlardı.

Denison'un koluna girmiş olan Selene Arzlının dengesini kaybetmemesine yardım ediyordu. "İyi. Bir Arzlı için bir hayli ustasın.

Hayır... Bir Göççü için..."

"Teşekkür ederim."

"Hoş, bu da daha iyi bir şey değil sanırım. Göçmen yerine Göççü demek, Arzlı yerine Arzcı demek kadar kötü. Bir hakaret bu. Ben sadece yaşına göre çok iyi yürüdüğünü söyleyeceğim."

"Hayır! Bu daha da kötü!" Denison biraz kesik kesik nefes alıyordu. Alnının ter içinde kaldığının farkındaydı. "Bu yürüyüş Arzda koşmaktan da beter. Biraz dinlensem iyi olacak."

"Pekâlâ. Kasların henüz uygun biçimde birlikte çalışamıyorlar. Aslında sen yer çekimi değil, kendi kendinle savaşıyorsun... Haydi, otur, biraz nefes al. Seni fazla yukarı çıkaracak değilim."

"Pekâlâ..." Denison dikkatle yere oturdu. Arza sırtını dönerek kuzeye doğru baktı. "Şu yıldızlara bir bak."

Selene onun karşısına oturdu. Denison şimdi Arzın ışığı kadının yüz-levhasına geldiği zaman onun suratını görebiliyordu. Selene, "Arzdan yıldızları göremiyor musun?" diye sordu.

"Yıldızlar Arzdan böyle gözükmüyor. Bulut olmadığı zaman bile Arzdaki hava ışığın bir kısmını yutuyor. Atmosferdeki ısı farkları yıldızların göz kırpmalarına neden oluyor. Uzaklardaki kentlerin ışıkları bile onları sönükleştiriyor."

"Pek kötü."

"Buradan hoşlanıyor musun, Selene? Yüzeyden yeni?"

"Aslında buraya bayıldığımı söyleyemem. Ama arada sırada yüzeye çıkmaya bir itirazım da yok. Tabii işim icabı turistleri buraya da getiriyorum."

"Şimdi de bunu benim için yapmak zorunda kaldın."

"Seni bunun aynı şey olduğuna inandıramayacak mıyım, Ben? Turistler için belirli bir programı uyguluyoruz. Bu hiç de ilginç olmayan, heyecansız bir şey. Onları buraya kaymaya getirdiğimizi sanmıyorsun ya? Bu Aycılara ve... Göççü’lere uygun bir spor. Özellikle Göççü’lere."

"Bu pek de sevilen bir spor değil sanırım. Burada kimse yok."

"Ah, bunun için de uygun günler var. Sen burayı yarış zamanı görmelisin. Ama o zaman bu pek hoşuna gitmez."

"Şimdi de hoşuma gittiğinden pek emin değilim. Kaymak, özellikle Göççü'lere göre bir spor, öyle mi?"

"Öyle. Ayalar genellikle yüzeye çıkmaktan hoşlanmazlar."

"Ya Dr. Neville?"

"Yani o yüzey konusunda ne mi düşünüyor?"

"Evet."

"Açıkçası onun yüzeye hiç çıktığını sanmıyorum. O gerçek bir kentli. Neden sordun?"

"Şey... Güneş akümlatörlerinin bakımı yapılacağı zaman ben de grupla gitmeyi istedim. Buna hemen izin verdi. Ama kendisi gelmedi. Aslında Neville'e özellikle bizimle gelmesini de söyledim. Sorularıma cevap verecek birinin bulunması iyi olacaktı. Ama Neville teklifimi bir hayli sert bir tavırla red etti."

"Sorularını cevaplayacak birini bulduğunu umarım."

"Ah, evet. Şimdi düşünüyorum da... o da aslında bir Göççü'ydü. Belki de bu Dr. Neville'in Elektron Tulumbası konusundaki tavırlarını da açıklıyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Şey..." Denison arkasına yaslanarak bacaklarını sırayla indirip kaldırmaya başladı. Onların ağır ağır inişlerini tembelce bir zevkle seyrediyordu. "Ah, bu hiç de fena değil... Dinle, Selene... ben şunu kastettim: Neville Ayda bir Elektron Tulumbası kurmak istiyor. Oysa Güneş Akümlatörleri yeterli. Biz Arzda Güneş akümlatörleri kullanamadık. Çünkü Güneş Aydaki gibi gökyüzünde devamlı gözükmüyor. Bütün dalga uzunluklarında böyle parlak olmuyor. Güneş Sisteminde hiç bir gezegen akümlatör kullanmaya Ay kadar uygun değil. Merkür bile çok sıcak. Ama Ayda Güneş akümlatörü kullanılması insanları yüzeye bağlıyor. Ve yüzeye çıkmaktan hoşlanmıyorsan..."

Selene birdenbire ayağa kalktı. "Haydi, bakalım, Ben. Yeteri kadar dinlendin. Kalk! Kalk!"

Arzlı zorlukla ayağa kalkabildi. "Ama bir Tulumba istasyonu kurulduğu takdirde hiç bir Aylı da yüzeye çıkmak zorunda kalmaz."

"Biraz daha çıkacağız. Ben. Şu ilerideki sırta kadar. Arz ışığının çizdiği yatay çizgiyi görüyorsun değil mi?"

Sessizce tırmandılar. Denison yanda daha düzgün bir yer olduğunu farketti. Buradaki tozların çoğu süprülmüştü.

Selene, adamın kafasından geçenleri cevapladı. "Orası bu işe yeni başlayan biri için fazla düzgün... Şimdi burası iyi. Sen otur. Ben de..."

Denison, oturarak aşağıya baktı. "Gerçekten buradan kayılabilir mi?"

"Tabii. Ayda yer çekimi Arzdakinden çok düşük. Bu da sürtünme daha az anlamına geliyor. Ayrıca 'kayıcılar'da kullanacağız." Elinde küçük bir kartuş vardı. Buna kelepçeler ve bir çift ince boru takılıydı.

Denison, "O da nedir?" diye sordu.

"Küçük bir sıvı-gaz deposu. Bu botlarının hemen altından gaz püskürtecek. Böylece tabanlarınla yer arasındaki ince gaz tabakası sürtünmeyi sıfıra indirecek. Sanki boşluktaymış gibi gideceksin."

Denison endişeyle, "Bu hiç hoşuma gitmedi," dedi. "Her halde Ayla gazı bu biçimde kullanmak ziyankârlık olur."

"Haydi, haydi. Bu ‘kayıcılar’da ne kullandığımızı sanıyorsun? Oksijen mi? Karbon dioksit mi? Aslında bu bir yararı olmayan Argon gazı. Ay toprağında tonlarca var bundan... Milyonlarca yıl kaysak bu gaz yine de tükenmez... Tamam. Kayıcılarını taktık. Şimdi benimkileri takıncaya kadar bekle."

"Bunlar nasıl çalışıyor?"

"Kayıcılar otomatik. Sen kaymaya başlar başlamaz, mekanizma çalışıyor ve gaz fışkırıyor. KayıcıIarda bir kaç dakikalık Argon var. Ama bu da yeterli." Selene doğruldu. Adamın kalkmasına da yardım etti. "Bayır aşağı bak... Haydi, Ben. Bu yokuş hiç dik değil. Baksana. Adeta dümdüz."

Denison somurttu. "Hiç de değil. Bana dimdik bir uçurum gibi gözüküyor."

"Saçmalama. Şimdi beni dinle. Sana anlattıklarımı unutma. Ayaklarının arasında on beş santimlik bir açıklık olmalı. Birini diğerinin biraz önünde tut. Dizlerini bük. Yukarıya ya da arkaya bakma. Ama gerekiyorsa yanlara bakabilirsin. En önemlisi aşağıya indiğin zaman hemen durmaya kalkma. Çünkü sandığından daha hızlı kayacaksın. Bırak gaz bitsin. Ondan sonra sürtünme ağır ağır durmanı sağlar."

"Bunların hepsini hatırlamam imkânsız."

"Hatırlayacaksın. Ben de yanında olacak ve sana yerdim edeceğim. Düştüğün ve ben de seni yakalayamadığım takdirde bir şey yapmaya kalkışma. Gevşe, yuvarlan ya da kay. Burada çarpacağın kayalar yok."

Denison yutkunarak ileriye doğru baktı. Güneye doğru inen yamaç Arz ışığında pırıldıyordu. Yarım daire biçimindeki Arz hemen hemen tam ileride, simsiyah gökyüzünde ışıldıyordu.

Selene, "Hazır mısın?" diye sordu. Eldivenli elini adamın kürek kemiklerinin arasına dayamıştı.

Denison pek hafif bir sesle, "Hazırım," diye mırıldandı.

"Haydi, bakalım." Selene Denison’u itti.

Denison kımıldadığını hissetti. Önce ağır ağır gidiyordu. Sendeleyerek Selene’ye doğru döndüm.

Kadın, "Endişelenme," dedi. "Yanındayım..."

Denison ayağının altındaki yeri hissediyordu.

Sonra hissedemez oldu. Kaydına çalışmaya başlamıştı.

Selene, "Gözlerini Arzdan ayırma," diye tembih elti. "İyice hızlanıncaya kadar başka tarafa bakma. Ne kadar hızlanırsan o kadar dengede olursun. Dizlerini kır... Çek iyi oluyor, Ben."

Denison inledi. "Bir Göççü için..."

"Neler hissediyorsun?"

"Bana sanki uçuyormuşum gibi geliyor. Ama aslında bu uygun bir benzetme değil. Ayda uçtuğunu sanmıyorum."

"Ama artık uçmanın nasıl bir şey olduğunu anlıyorum. Bu kaymaya benziyor. Ve ben kaymanın ne olduğunu biliyorum." Kadın hızını Denison’unkine rahatlıkla uydurabiliyordu.

Arzlı iyice hızlanmıştı artık. İki yanda sahne değişiyordu. Adam, "Kayma sırasında hız ne kadar oluyor?" diye sordu.

Selene, "Güzel bir Ay-yarışında," dedi. "Saatte yüz milden hızlı gidiliyor. Tabii bundan daha dik yamaçlarda. Her halde sen de otuz beş mile çıkabileceksin."

"Ama bana şimdi bundan çok daha hızlı gidiyormuşum gibi geliyor."

"Ama gitmiyorsun. Artık düzlüğe erişiyoruz, Ben. Buraya kadar da düşmedin. Devam et. Gaz bitecek ve sen de sürtünmeyi hissedeceksin. Buna yardım etmek için bir şeyler yapmaya çalışma. Yoluna devam et."

Selene'nin sözleri sona ererken Denison da tabanlarının altındaki baskıyı hissetti. Birdenbire pek hızlı gittiğini düşündü. Olmayan bir şeye çarpmaktan korkuyormuş gibi kollarını kaldırmamaya çalıştı. Kollarını kaldırdığı an arkası üstü devrileceğini biliyordu

Gözlerini kısarak nefesini tuttu.

Tam ciğerlerinin patlayacağını düşündüğü sırada Selene, "Harika, Ben," dedi. "Harika. Bu işi kusursuzca başardın. Şimdiye kadar ilk kayışı sırasında yuvarlanmayan bir Göççü’yle hiç karşılaşmadım. Düşersen üzülme. Bu ayıp değil."

Denison fısıldadı. "Düşmeyeceğim." Titreyerek derin bir nefes aldı ve gözlerini iri iri açtı. Gökyüzündeki Arz her zamanki kadar sakindi. Onunla ilgilenmiyordu. Adam daha ağır ağır ilerliyordu şimdi. Daha ağır ağır...

Denison, "Artık durdum mu, Selene?" diye sordu. "Ben pek emin değilim de."

"Evet, durdun. Şimdi kımıldama. Kente dönmeden önce biraz dinlenmen gerekiyor... Hay, Allah! Yamaca çıkarken onu burada bir yere bırakmıştım."

Denison, kadını gözlerine inanamıyormuş gibi seyretti. Selene onunla birlikte yukarı tırmanmış, yanında kayarak aşağıya inmişti. Adam sinir gerginliği ve yorgunluktan yarı ölü haldeydi. Ama Selene ise uzun-kanguru sıçramalarıyla havada uçuyordu sanki. Kadın yüz metre kadar ileride, "Hah, işte burada," diye bağırdı. Bir dakika sonra Denison’un yanına döndüğü zaman koltuğunun altında kalın plastikten yapılmış, katlı bir şey vardı.

Neşeyle, "Yukarı çıkarken bana bunun ne olduğunu sordun," dedi. "Hatırlıyor musun? Sana onu dönmeden önce kullanacağımızı söyledim." Plastiği Ayın tozlu yüzeyine yaydı. "Bunun adı ‘Ay Şezlongu’dur. Ama biz kısaca 'Şezlong' diyoruz. Ayda olduğumuzu biliyoruz çünkü." Bir deliğe bir kartuşu yerleştirerek küçük bir kolu indirdi.

Plastik şişmeye başladı. Denison bir hışırtı çıkacağını soruyordu ama tabii Ayda sesi taşıyacak hava yoktu.

Selene ekledi. "İsraf konusunu tekrar açmadan söyleyeyim. Buna da Argon dolduruyoruz."

Plastik kalın altı bacaklı bir yatak halini aldı. Kadın, "Bu senin ağırlığını taşır," diye açıkladı. "Yere pek değmiyor. Etrafındaki boşluk da ısı sıcaklığını korumasını sağlıyor."

Denison şaşırdı. "Yani o sıcak mı?"

"Argon içeri dolarken ısınıyor. Hemen hemen buzu eritecek kadar sıcaklaşıyor. İzolasyonlu elbisenin senin ürettiğinden daha çabuk ısı kaybetmesini önleyecek kadar da sıcak. Haydi. Yat."

Denison yattı ve büyük bir rahatlık duydu. "Pek hoş," diye uzun uzun içini çekti.

Kadın, "Selene annen her şeyi düşünüyor," dedi. "Ama üşümeye başladığım takdirde yanına yatacağım. Biraz sıkışacaksın."

Denison, "Bunun tehlikeli bir yanı yok," diye cevap verdi. "İkimizin arkasında da uzay elbiseleri var."

"Ah, işte bu konuşan benim cesur çapkınım... Kendini nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim sanırım. Ne kayıştı o?"

"Evet, ne kayış! Düşmeme rekoru do kırdın. Bunu kenttekilere söylememin bir sakıncası yok ya?"

"Hayır. Takdir edilmek her zaman hoşuma gider... Aynı şeyi tekrarlamamı istemeyeceksin, değil mi?"

"Hemen, şimdi mi? Tabii istemeyeceğim. Bunu ben bile yapmam. Biraz dinleneceğiz. Kalp çarpıntın normale inmeli. Ondan sonra kente döneriz. Ayaklarını bana doğru uzatırsan kayıcıyı çıkarırım. Bir daha sefere onları kendi başına nasıl takacağını sana gösteririm."

"Bir daha kayacağımı hiç, sanmıyorum."

"Tabii kayacaksın. Kaymak hoşuna gitmedi mi?"

"Biraz. Dehşet arasında biraz zevk duydum."

"Gelecek sefere dehşetin azalacak. Ondan sonra daha da azalacak. Sonunda sadece zevk duyacaksın. Seni bir yarışçı yapacağım."

"Hayır, olamaz. Ben çok yaşlıyım."

"Ayda yaşlı değilsin. Sadece yaşlı duruyorsun."

Denison orada yatarken Ayın mutlak sessizliğinin adeta iliklerine işlediğini hissetti. Yüzü Arza doğruydu. Onun gökyüzünde ışıldaması Denison kayarken adama bir denge hissi vermişti. Arzlı bu yüzden minnet duyuyordu.

Denison, "Buraya sık sık geliyor musun. Selene?" diye sordu. "Yani kendi başına? Ya da bir iki kişiyle. Bayramlar dışında?"

"Hemen hemen hiç gelmiyorum. Yanımda kalabalık olmadığı zaman yüzeye pek dayanamıyorum. Açıkçası şimdi burada olmam beni şaşırtıyor."

Denison kayıtsızca, "Ya..." dedi.

"Şaşırmadın mı?"

"Şaşırmam mı gerekiyordu? Bence bir insan bir şeyi ya bunu istediği ya da zorunlu olduğu için yapar. Her iki durumda da bu onun bileceği bir şeydir. Benim üzerime de elzem değildir."

"Teşekkür ederim, Ben. Çok ciddiyim. Bu sözlerin pek hoşuma gitti. Senin iyi taraflarından biri de bu. Bir Göççü olmana rağmen bize karışmıyor, bildiğimiz gibi davranmamıza itiraz etmiyorsun. Biz yer altı insanlarıyız, biz Aylılar. Mağara adamları. Koridor çocukları. Bunun ne kötülüğü var?"

"Hiç bir kötülüğü yok."

"Ama Arzalar öyle demiyorlar. Ve ben bir turist rehberi olduğum için o lafları dinlemek zorunda da kalıyorum. Söylediklerini belki milyonlarca defa duydum. Ama en çok duyduğum..." Selene tipik bir Arzlının Standart Gezegen dilinde konuşmasını taklit etti. "'Ama hayatım, bu insanlar daima mağaralarda nasıl yaşıyorlar? Sana boğulacakmışsın gibi gelmiyor mu? Mavi gökyüzünü, ağaçları ve denizleri görmek, rüzgârı hissetmek, çiçeklerin kokusunu duymak istemiyor musun?'

"Ah, daha devam edebilirim, Ben. Sonra bana, Ama tabii mavi gökyüzünün, denizin ve ağaçların ne olduğunu bilmiyorsun," diyorlar.' Bu yüzden onları aramıyorsun. "Sanki Arz televizyonunu seyretmiyor, Arz edebiyatını bilmiyormuşuz gibi."

Denison güldü. "Böyle sözlerin resmi cevabı nedir?"

"Pek fazla bir şey söyleyemiyoruz. Sadece, 'Buna çok alışığız, efendim,' diyoruz. Genellikle böyle konuşanlar kadınlar. Erkekler daha çok buluzlarımızı inceliyor ve onları ne zaman çıkaracağımızı düşünüyorlar. O ahmaklara ne söylemek istiyorum biliyor musun?"

"Lütfen söyle. İçini dök. Nasıl olsa buluzun uzay elbisesinin içinde."

"Ah, ne şahane bir kelime oyunu!... Onlara, 'Buraya bakın hanım efendiler,' demek istiyorum. 'O lanet olasıca dünyanız bizi neden ilgilendirsin? Bir gezegenin yüzeyine yapışıp düşmeyi ya da uçurulmayı beklemeyi istemiyoruz. Üzerimize pis suların yağması, etrafımızı işlem görmemiş havanın sarması hiç hoşumuza gitmeyecek. O Allahın cezası mikroplarınızı, piş kokulu otlarınızı, donuk mavi gökyüzünüzü ve donuk beyaz bulutlarınızı istediğimizi de sanmayın. Arzı istediğimiz zaman kendi göğümüzde görebiliyoruz. Ve onu sık sık görmeyi istediğimizi de söyleyemeyeceğim. Ay bizim dünyamız. Bu bizim yarattığımız gibi bir yer. Ay bize ait. Kendi ekolojimizi kendimiz yaratıyoruz. Kendi yolumuza

gittiğimiz için bize acımanızı da istemiyoruz. Kendi dünyanıza dönün. Bırakın yer çekimi göğüslerinizi dizlerinize kadar indirsin.' İşte onlara bütün bunları söylemek çok hoşuma gidecek."

Denison, "Pekâlâ," dedi. "Bir Arzcıya tam bunu söyleyeceğin zaman bana gel. Bunları yüzüme haykır! Böylece rahatlarsın."

"Biliyor musun, zaman zaman bir Arzcı Ayda bir park kurmamızı öneriyor. Bir Arz-parkı. Arzdan tohumlar ya da fideler halinde getirtilmiş bitkilerin yetiştirileceği bir yer. Hatta oraya bir kaç Arz hayvanı da konulacak. ‘Evden bir köşe.’ Çoğu böyle diyorlar."

"Sen buna karşısın anlaşılan."

"Tabii karşıyım. Kimin evinden bir köşe? Bizim evimiz Ay. ‘Evinden bir köşe’ isteyen bir Göççü'nün Arza dönmesi daha doğru olur. Bazen Göççü’ler Aracılardan daha kötü oluyorlar."

Denison, "Bunu unutmam," dedi.

Selene mırıldandı. "Sen böyle davranmadın. Yani... bu ana kadar."

Bir sessizlik oldu. Denison, "Selene artık mağaralara dönmemizi söyleyecek," diye düşünüyordu. "Tabii kısa bir süre sonra tuvalete gitme ihtiyacını duyacağım. Diğer taraftan şimdiye kadar hiç böylesine rahat etmedim. Acaba tüpteki oksijen ne kadar dayanır?"

Sonra Selene, "Ben," dedi. "Sana bir soru sormama izin verir misin?"

"Tabii. Seni ilgilendiren özel hayatım mı? Gizlediğim bir şey yok. Boyun bir yetmiş yedi. Ayda ağırlığım on dört kilo. Vaktiyle evliydim ama sonra boşandım. Bir kızım var. O da büyüdü ve evlendi. Üniversiteye de gitti..."

"Hayır, Ben. Ben çok ciddiyim. Sana işin konusunda soru sorabilir miyim?"

"Tabii sorabilirsin, Selene. Ama sana bunun ne kadarını anlatabileceğimi bilemiyorum."

"Şey... biliyorsun Barron’la ben..."

"Evet, evet, biliyorum." Denison’un sesi sertti.

"Onunla bol bol konuşuyoruz. Arada sırada bana bazı şeyler anlatıyor. Barron bana Elektron Tulumbasının Kâinatı patlatma ihtimali olduğunu düşündüğünü söyledi."

"Kâinatın bizim yaşadığımız bölümünü ortadan kaldırabilir. Galaksinin bizim bulunduğumuz kolunu bir kuasar haline sokabilir."

"Sahi mi? Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Denison, "Aya geldiğim sırada bundan pek emin değildim," dedi. "Ama artık eminim. Ben, şahsen, bu felaketin olacağına da inanıyorum."

"Bu felaket sence ne zaman olacak?"

"Bunu kesin olarak söyleyemem. Belki bir kaç yıl sonra. Belki yirmi-otuz yıl sonra."

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Selene alçak sesle, "Barron öyle düşünmüyor," diye açıkladı.

"Biliyorum. Fikrini değiştirmesi için uğraştığım da yok. İnanmayı red eden bir insana doğrudan doğruya saldırmak bir işe yaramaz. Onu bu yoldan yenemezsin. İşte Lamont'un da hatası bu oldu."

"Lamont kim?"

"Affedersin, Selene. Kendi kendime konuşuyordum."

"Hayır, Ben. Lütfen anlat. Bu konu ilgimi çekti. Lütfen."

Denison yan dönerek kadına baktı. "Pekâlâ. Bunu sana anlatmamın bir sakıncası yok. Lamont Arzlı bir fizikçi. Kendince dünyayı Tulumbanın yarattığı tehlikeye karşı uyarmaya çalıştı. Ama bunu başaramadı. Arzlılar Tulumbayı istiyorlar. Onun sağladığı bedava enerjiyi... Hem de öylesine istiyorlar ki bu enerjinin kesilebileceğine bile inanmaya yanaşmıyorlar."

"Ama madem bu ölümlerine neden olacak, enerjiyi niye istiyorlar?"

"Onların Tulumbanın dünyayı mahvedeceğine inanmaya yanaşmamaları yeterli. Bir problemi çözmenin en kolay yolu onun var olduğunu inkâr etmektir. Arkadaşın Dr. Neville de aynı şeyi yapıyor. Yüzeye çıkmaktan nefret ediyor. Bu yüzden de Güneş akümlatörlerinin hiç bir işe yaramadığını kendi kendisine inandırıyor. Oysa tarafsız bir gözlemci akümlatörlerin Ay

için kusursuz bir enerji kaynağı olduğunu anlıyor. Neville, Tulumba kurmak istiyor. Böylece yerin altında kalabilecek. Bu yüzden de Tulumbanın tehlikeli olabileceğine inanmaya yanaşmıyor."

Selene, "Barron'un kesin kanıtlarla desteklenen bir gerçeği kabul etmeye yanaşmayacağını sanmıyorum," dedi. "Elinde gerçekten kanıt var mı?"

"Var sanıyorum. Aslında bu çok şaşılacak bir şey. Selene. Aslında her şey kuak-kuark etkisinin ince bazı ayrıntılarına bağlı. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Bunu anlatmana gerek yok. Barron'la o kadar çok şeyden söz ettik ki artık bu konuları kolaylıkla izleyebiliyorum."

"Şey... Aslında kanıt bulmak için Aydaki Proton sinkrotron aygıtına gerek olacağını düşünüyordum. Bu yirmi beş mil genişliğinde. Üzerinde süper-iletici mıknatıslar var. 20.000 Bev ve daha fazla enerjiyi alabiliyor. Ama sonunda sizin 'Pionlayıcı' adlı bir aygıtınız olduğunu öğrendim. Bu orta büyüklükte bir odaya sığıyor. Sinkrotronun bütün işini de yapabiliyor. Aylıları bu şaşılacak kadar ileri aygıt için kutlamaları gerekir."

Selene memnun memnun, "Teşekkürler," diye cevap verdi. "Aylılar adına teşekkür ediyorum tabii."

"Şimdi... Pionlayıcıdan aldığım sonuçlar güçlü nükleer etkinin yoğunluğunda bir artma olduğunu gösteriyor. Bu artış Lamont’un saptadığı gibi. Malum teoride belirtilene de hiç uymuyor."

"Bu sonuçları Barron’a gösterdin mi?"

"Hayır, göstermedim. Gösterdiğim takdirde Neville’in o sonuçları red edeceğinden eminim. Bana sonuçların önemli olmadığını söyleyecek. ‘Bir hata yapmışsın,’ diyecek. 'Bütün faktörleri hesaba katmamışsın. Yetersiz kontrol kullanmışsın...' Ama tabii bütün bu iddialar 'Ben Elektron Tulumbasını istiyorum ve ondan vaz geçecek değilim,’ anlamına gelecek."

"Yani bir çare yok mu?"

"Tabii var. Ama bu doğrudan doğruya saldırı da değil. Lamont o yolu seçmişti."

"O da nedir?"

"Lamont, Tulumbanın kullanılmasından vaz geçilmesini zorla sağlamak istiyordu. Ama insanlar geri gidemezler. Civcivi yumurtaya geri sokamazsın. Şarabı da üzüme. Çocuğu da annesinin rahmine. Eğer bir bebeğin saatini bırakmasını istiyorsan ona bunu neden yapması gerektiğini uzun uzun anlatamazsın. Saat yerine daha hoşuna gidecek bir şey verirsin ona."

"Nedir ,o?"

"İşte bundan pek emin değilim. Bir fikrim var.

Basit bir fikir. Belki bu uygulanamayacak kadar basit bir şey. Bu fikir iki rakamının çok gülünç olduğu ve var olamayacağı gibi çok belirli bir gerçeğe dayanıyor."

Bir dakika kadar süren bir sessizlik oldu. Sonra sesinden bu konuya Denison gibi dalmış olduğu anlaşılan Selene, "İzin ver de ne demek istediğini tahmine çalışayım," diye mırıldandı.

"Bu sözlerin anlamı olup olmadığını bilmiyorum..."

"Ama sen yine izin ver... Kendi Kâinatımızdan başkasının var olamayacağını düşünebiliriz. Sadece bunun var olduğuna inanabiliriz. Çünkü yaşadığımız, fark ettiğimiz tek Kâinat bu. Ama başka bir evren, para-Kâinat dediğimiz ikinci bir yer olduğunu gösteren kanıtlar ortaya çıktığı zaman iki-sadece iki Kâinat olduğunu düşünmemiz de mantıksızlık sayılır, ikinci bir Kâinat var. O halde sonsuz sayıda Kâinat da olabilir. Böyle bir durumda birle sonsuz arasında mantıklı rakamlar bulunamaz. Yalnız iki değil, belirli sayılar da saçmadır ve var olamaz."

Denison, "Ben de aynı mantık dizisini..." diye başladı. Ve sonra da sustu.

Tekrar bir sessizlik oldu.

Denison ağır ağır ayağa kalkarak uzay-elbiseli kadına baktı. "Artık kente dönmemiz iyi olur sanırım."

Selene mırıldandı. "Ben sadece bir tahminde bulundum."

Arzlı, "Hayır," dedi. "Seninki tahmin değildi. Ne olduğunu bilmiyorum. Ama bunun tahmin olmadığı kesin."

11

Barron Neville, Selene'ye baka kaldı ve bir süre konuşamadı, Kadın da sakin bir tavırla onu süzüyordu. Selene penceredeki manzarayı yine değiştirmişti. Bunlardan birinden hemen hemen yarım daire halindeki Arz gözüküyordu.

Sonunda Neville, "Neden?" diyebildi.

Selene, "Aslında istemeden oldu bu," dedi. "Onun bir konuda ne demek istediğini anladım. Çok heyecanlandığım için dilimi tutamadım. Bunu sana günler önce açıklamam gerekirdi. Ama şimdiki gibi tepki göstermenden korktum."

"Demek o biliyor! Seni ahmak!"

Selene kaşlarını çattı. "Neyi biliyor o? Zaten bunu er geç tahmin edecekti. Yani aslında bir turist rehberi olmadığımı... senin 'Sezgici'n olduğumu anlayacaktı. Matematikten hiç anlamayan bir Sezgici olduğumu. Ben'in bunu anlamış olmasının ne önemi, var? Sezgi gücümün fazla olması pek mi önemli? Bana kaç defa sezgi gücümün matematik ve deneysel gözlemlerle desteklenmedikçe bir işe yaramayacağını söylemedin mi? Bana sık sık, 'En etkili bir sezgi gücü bile insanı yanıltabilir,' demedin mi? O halde Ben, Sezgiciliğe neden önem versin?"

Neville bembeyaz kesildi. Ama Selene bunun nedenini anlayamadı. Adam kızmış mıydı, yoksa korkmuş muydu? Fizikçi, "Sen farklısın," dedi. "Sezgi gücünün seni hiç bir zaman yanıltmadığını her zaman kanıtlamadın mı? Yani emin olduğun zaman..."

"Ah, ama Ben bunu bilmiyor. Öyle değil mi?"

"Arzlı bunu tahmin edecek. Gidip Gottstein'le konuşacak!"

"Gottstein'e ne söyleyebilir? Aslında Sen hâlâ neyin peşinde olduğumuzu bilmiyor."

"Bilmiyor mu?"

"Evet!" Selene ayağa kalkarak adamdan uzaklaşmıştı. Şimdi birdenbire dönerek olanca sesiyle bağırdı. "Evet, bilmiyor! Sana ve diğerlerine ihanet edeceğimi imaya kalkışman bayağılıktan başka bir şey değil! Dürüst olduğuma inanmıyorsan o zaman hiç olmazsa aptal olmadığımı kabul et. Onlara durumu açıklamanın yararı yok ki. Hepimiz de mahvolacaksak bu bilgi onların da, bizim de ne işimize yarar?"

"Ah, lütfen. Selene!" Neville elini tiksintiyle salladı. "Bu konuyu açma."

"Hayır. Beni dinle. Ben, benimle konuştu ve çalışmalarını anlattı. Sen beni gizli bir silahmışım gibi saklayıp duruyorsun. Bana her hangi bir aygıt ya da sıradan bir bilim adamımdan daha değerli olduğumu söylüyorsun. Komploculuk oyununu oynuyor, herkesin benim sıradan bir turist rehberi olduğumu sanması gerektiğinde ısrar ediyorsun. Aylıların bu şahane yeteneğimden her zaman yararlanabilmeleri için başka işte çalışmamı istemiyorsun. Daha doğrusu senin yararlanabilmen için. Ve şimdiye kadar ne başardın?"

"Sen varsın ya. Durumu fark etselerdi bu kadar süre özgürce dolaşabilir miydik?" "Evet, hep böyle sözler söyleyip duruyorsun. Ama şimdiye kadar kimi hapsettiler? Kimin çalışmasını engellediler? Her yerde gördüğün o pek büyük komplonun kanıtları nerede? Arzlılar seni ve grubunu büyük aletlerine pek yaklaştırmıyorlar. Ama bunun nedeni onların kötülükleri de değil. Onların damarına basıyor ve bu yasağı adeta davet ediyorsun. Aslında bu bizim lehimize oluyor, aleyhimize de değil. Çünkü bu yüzden daha ince araç ve gereçler yaratıyoruz."

"Onları senin teori konusundaki sezgilerine dayanarak geliştirdik, Selene."

Selene gülümsedi. "Biliyorum. Ben Denison da o araç ve gereçleri çok övdü."

"Sen ve senin Ben'in. O biçimsiz Arzlıdan ne istiyorsun bilmem ki?"

"Bir Göçmen o. Ve ben bilgi istiyorum. Sen bana bilgi veriyor musun? Yakalanacağımdan o kadar korkuyorsun ki bir fizikçiyle konuşurken görülmemi bile istemiyorsun. Sadece seninle konuşmama izin veriyorsun. Sen de benim... Aslında beni görmenin tek nedeni de bu sanırım."

"Selene, yapma." Neville kadını yatıştırmak istemişti ama sesinde fazla sabırsızlık vardı.

"Hayır, o meseleye de aldırdığım yok. Ama görevimin sadece bu olduğunu söyledin. Ben de bütün dikkatimi ona verdim. Bazen matematik bileyim bilmeyeyim çözümü bulduğumu da sanıyorum. Bunu gözlerimin önünde canlandırabiliyorum. Yapılması gereken şeyi. Ama sonra bu hayal kayboluveriyor. Ama bunun ne yararı var? Tulumba nasıl olsa hepimizi de mahvedecek... Sana alan yoğunlukları değiş tokuşundan kuşkulandığımı söylemedim mi?"

Neville, "Sana tekrar soruyorum," dedi. "Tulumbanın bizi mahvedeceğini kesinlikle söylemeye hazır mısın? 'Olabilir’leri, 'kabilleri bir tarafa bırak. Ben kesin cevap istiyorum."

Selene öfkeyle başını salladı. "Bunu yapamam. Kesinlikle söyleyemem. Ama böyle bir olayda 'olabilir' yeterli değil mi?"

"Ah, Tanrım!"

"Lütfen gözlerini tavana dikme. Beni aşağı görüyormuşsun gibi bir tavır takınma. Sen bu meseleyi denemedin. Sana nasıl deney yapabileceğini de söyledim."

"Önceleri hiç bu kadar endişeli değildin. Ama şu senin Arzcı'yı dinlemeye başlayalı iyice telaşlandın."

"O bir Göçmen. Deneyi yapacak mısın?"

"Hayır! Sana önerilerinin pratik olmadığını söyledim. Sen bir deneyci değilsin. Kafanda iyi gözüken bir şey aletler, rastlantılar ve karmaşadan oluşan gerçek dünyada bir işe yaramayabilir."

"Şu senin Laboratuvarının oluşturduğu gerçek dünya!" Selene'nin yüzü öfkesinden kızarmıştı. Kadın sıktığı yumruklarını çenesinin hizasına kadar kaldırmıştı. "Yeteri kadar uygun bir boşluk elde etmeye çalışıyorsun, Oysa yukarıda, yüzeyde boşluk var. İşaret ettiğim yerde. Orada ısı Bazen mutlak sıfıra doğru da iniyor. Neden yüzeyde deney yapmıyorsun?"

"Bu bir işe yaramaz ki."

"Nereden biliyorsun? Yüzeyde deney yapmak istemiyorsun, işte o kadar! Ben Denison bunu denedi. Yüzeyde kullanabileceği bir sistem geliştirmek zahmetine katlandı. Bunu Güneş akümlatörlerini kontrole gittiği zaman yaptı. Senin de onunla birlikte gitmeni istedi ama sen buna yanaşmadın. Hatırlıyorsun değil mi? Bu pek basit bir sistemdi. Ben bana anlattığı için artık sana tarif edebileceğim bir şey. Ben, hem gündüz ve hem de gece ısısında deneyler yaptı. Bu sayede Pionlama aygıtıyla neleri araştırması gerektiğini de anladı."

"Ah her şeyi ne kadar basitleştiriyorsun!"

"Çünkü hepsi de çok basit. Ben, bir Sezgici olduğumu anlayınca benimle senin hiç bir zaman yapmadığın bir biçimde konuştu. Bana güçlü nükleer etkinin gerçekten de Arzın yakınında bir felakete neden olacak biçimde yoğunlaştığını anlattı. Güneş bir kaç yıl sonra patlayacak. Bunun etkisi daireler halinde yayılacak..."

Neville, "Hayır, hayır, hayır, hayır!" diye haykırdı. "Arzlının çıkardığı sonuçları gördüm. Onlar beni hiç etkilemedi."

"Gördün mü?"

"Evet, tabii gördüm. Arzlının Laboratuvarımızda çalışmasına izin verdim. Onun ne yaptığını öğrenmeden buna razı olur muydum sanıyorsun. Arzlının çıkardığı sonuçlan gördüm. Hiç bir değeri yok onların! Küçücük sayılarla uğraşıyor! Bunlar deney hataları sayılabilir. Eğer Arzlı o hesaplara inanmak istiyorsa öyle yapsın Sen de! Ama ne kadar inanırsan inan o değersiz şeylere önem vermemi, onlara inanmamı sağlayamazsın."

"Peki, sen neye inanıyorsun, Barron?"

"Ben gerçeği öğrenmeyi istiyorum."

"Ama tabii daha önceden bu gerçeğin senin istediğin gibi olmasına da karar verdin. Ayda Tulumba istasyonları kurulmasını istiyorsun. Çünkü böylece yüzeye çıkmak zorunda kalmayacaksın. Bunu engelleyecek her şeyin de doğru olmadığını iddia edeceksin."

"Seninle tartışacak değilim. O Tulumba istasyonunu istiyorum. Hele 'öbürünü' daha da çok istiyorum. Biri olmazsa diğerinin hiç bir değeri kalmaz. Sen bundan Arzlıya söz etmediğinden..."

"Ona söz etmedim bundan!"

"Edecek misin?"

Selene hiddetle Neville’e döndü. Ayağını öfkeyle yere vuruyor bu yüzden de hiddetli takırtılar arasında hafifçe havalanıyordu. "Ben’e hiç bir şey söylemeyeceğim. Bana bilgi vermiyorsun. Ama aradığım bilgi onda olabilir. Ya da bu bilgiyi senin yapmak isteyemediğin deneylerin sonunda elde eder: Ben’le konuşmanı ve varacağı sonuçları öğrenmem gerekiyor. Ben'le benim arama girersen istediğini hiç bir zaman elde edemezsin. O sonuca benden önce erişmesinden de korkma. O bir Arzlı gibi düşünmeye çok alışmış. Son adımı o atmayacak. Ben atacağım."

"Pekâlâ. Arzla Ay arasındaki farkı da unutma. Senin dünyan bu. Başka vatanın da yok. Bu Denison denilen adam, bu Ben, bu Göçmen Arzdan Aya geldi. Onun için de istediği an Aydan Arza dönebilir. Ama sen hiç bir zaman Arza gidemezsin. Hiç bir zaman! Sen sonsuza kadar Aylı olarak kalacaksın."

Selena alayla mırıldandı. "Aylı genç kız."

Neville, "Genç kız olmadığın kesin," diye cevap verdi. "Hoş bir kadınsın. Ama bu konuyla yeniden belki pek pek uzun bir süre sonra ilgileneceğim."

Bu sözler Selene’yi hiç etkilemedi.

Neville, "Şu patlama tehlikesi," dedi. "Bir Kâinatın temel sabitlerini değiştirmek o kadar tehlikeliyse teknolojide bizden çok ileri olan para-adamlar neden Tulumbayı durdurmadılar?" Ve odadan çıktı.

Selene kapanan kapının arkasından bakarken çene kasları şişti. "Çünkü onların durumu bizimkinden farklı, ilahi ahmak!"

Kadın karyolanın inmesini sağlayan kola bir tekme attı. Sonra yatağa uzanarak öfkeyle düşünmeye başladı. "Barron’la diğerlerinin yıllarca uğrunda uğraştıkları o sonuca ne kadar yakınım?... Hiç yakın değilim... Enerji! Herkes enerji peşinde! Enerjiyi bolluğun anahtarı gibi görüyorlar... Ama enerji her şey demek değil ki. İnsan bir enerji kaynağı bulabildiği takdirde, bir başkasını daha keşfedebilir. İnsan bir enerjinin anahtarını bulduğu takdirde diğerini nasıl elde edeceğini de anlar... İnce bir noktayı anladığım an diğer enerji kaynağının anahtarını da elde etmiş olacağım.

Arzlı bu ince noktayı göremeyecek. Çünkü hiç bir Arzlının bunu araması için bir neden yok. Ben Denison onu benim için bulacak...

"Ama... Kâinat mahvolacaksa bunun ne önemi var?"

12

Denison duyduğu utancı yenmeye çalışıyordu. Zaman zaman olmayan pantolonunu çekmek için elini beline atıyordu. Oysa ayağında sandal ve pek minicik ve pek sıkı bir külot vardı. Tabii eline de bir battaniye almıştı.

Onun gibi çıplak olan Selene Arzlının haline gülüyordu. "Ben, çıplak vücudunun bir kusuru yok. Sadece etlerin biraz gevşemiş. Çıplaklık burada moda. Hatta külotun çok sıkıyorsa onu da çıkarabilirsin."

Denison homurdandı. "Olmaz." Battaniyeyle karnını örttü.

Selene battaniyeyi kaptı. "Onu bana ver. Arza özgü geri kafalılığını buraya taşıdığın takdirde nasıl bir Aylı olabilirsin?"

"Bu duruma alışmam gerekiyor, Selene."

"Buna orada sırada bana bakarak başlayabilirsin. Bakışların üzerimden yağlıymışım gibi kayıyor... Başka kadınları ustalıkla süzdüğünün farkındayım."

"Sana baktığım takdirde..."

"Benimle fazla ilgileniyormuşun gibi olacak. Bu da seni utandıracak. Ama bana dikkatle bakarsan çok geçmeden bu duruma da alışırsın. Ondan sonra vücudumu fark bile etmezsin. Dinle. Ben kımıldamadan duracağım. Sen de beni iyice süz. Külotumu da çıkaracağım."

Denison inledi. "Selene, etrafta sürüyle insan var ve sen de benimle alay ediyorsun. Bu dayanılacak gibi değil. Lütfen yürümeye devam et. Bırak da bu duruma alışayım."

"Pekâlâ. Ama yanımızdan geçenlerin bizimle hiç ilgilenmediklerini fark ettiğini umarım."

"Onlar sana bakmıyorlar. Ama beni süzüyorlar. Her halde şimdiye kadar benim kadar yaşlı ve biçimsiz birini görmediler."

Selene neşeyle tasdik etti. "Her halde. Ama buna da alışacaklar."

Denison sıkıntıyla yürümeye devam etti. Göğsündeki her kır tüyün ve karnının her titreyişinin farkındaydı. Ancak koridorda kalabalık azaldığı zaman biraz rahatladı, merakla etrafına bakındı. Artık eskisi gibi Selene'nin koni biçimli göğüsleri ya da düzgün kalçalarıyla ilgilenmiyordu. Koridor sonsuzmuş gibiydi.

Denison, "Ne kadar yürüdük?" diye sordu.

Selene üzüldü. "Yoruldun mu? Bir motora binmeliydik. Senin Arzlı olduğunu unuttum."

"Bu iyi. Göççü için ideal bir şey değil mi bu? Ve hiç yorulmadım. Yani... hemen hemen hiç yorulmadım. Sadece biraz üşüyorum."

Selene kesin bir tavırla, "Seninki kuruntu. Ben," dedi. "Çıplak olduğun için üşümen gerektiğini düşünüyorsun. Bunu düşünme."

Denison içini çekti. "Söylemesi kolay. Düzgünce yürüdüğümü umarım."

"Çok iyi yürüyorsun. Sana daha kanguru sıçramasını da öğreteceğim."

"Her halde yamaçlardan kayma yarışlarına gitmemi de sağlayacaksın. Unutma, yaşım biraz geçmiş sayılır. Ama gerçekten... ne kadar yürüdük biz."

"Üç kilometre kadar sanırım."

"Tanrım! Bu koridorlar aslında kaç kilometre?"

"Korkarım bunu bilmiyorum. Oturma bölümündeki koridorlar o kadar uzun sayılmaz. Ama maden dehlizleri, jeolojik, mikolojik koridorlar. Endüstri bölümündeki geçitler... Galiba koridorların uzunluğu bir kaç yüz kilometre."

"Planlar var mı?"

"Tabii var. Körcesine çalışamayız ki."

"Ben yanında plan olup olmadığını sordum."

"Hayır, yanıma plan almadım. Ama bu bölgede dolaşmak için plana ihtiyacım yok. Burayı iyi tanırım. Çocukken buralarda çok dolaşırdım. Bunlar eski koridorlar. Yeni koridorların çoğu kuzeyde. Yılda üç-dört kilometre geçit açıyoruz sanırım. Kuzeyde yanımda plan olmadıkça

dolaşamam. Milyonlar verseler bunu yine de yapmam. Hatta yanımda plan olsa bile buna kalkışmam."

"Nereye gidiyoruz?"

"Sana olağanüstü bir şey göreceğini söyledim. Hayır, bu ben değilim. Onun için böyle söylemeye kalkışma. Ama o olağanüstü şeyi göreceksin. Bu aydaki en harika olay! Ve turistleri hiç bir zaman oraya da götürmeyiz."

"Bana ayda elmas madeni olduğunu söyleme."

"Ah, bu daha da şahane!"

Burada koridorların duvarları süslü değildi. Elektro-ışık kurşuni kayayı güzelce aydınlatıyordu. Hava ılıktı. Burada, bir kaç yüz metre yukarıda yüzeyin kâh kavrulduğu, kâh donduğunu anlamak imkânsızdı.

Denison birdenbire sonsuzluğa kadar uzanan bir boşluk okyanusunun dibine pek yakın olduğunu kavrayarak sarsıldı. "Bunlar hava sızdırmıyor değil mi?"

"Ah, tabii. O duvarlar çok sağlam. Ayrıca türlü tertibat da var. Koridorların her hangi bir kısmında hava basıncı onda bir kadar düştüğü an düdükler çalmaya, ışıklı oklar yanmaya başlıyor. Kurtulmak için gideceğin yolu hemen görüyorsun."

"Bu sık sık oluyor mu?"

"Hayır, pek değil. En aşağı şu son beş yıllık sürede kimse havasızlıktan ölmedi." Selene bir an durdu sonra da Ay’ı savunur gibi ekledi. "Arzda da doğal felaketler oluyor. Şiddetli bir deprem ya da fırtına binlerce insanı öldürebiliyor."

"Seninle tartışmayacağım. Selene." Denison ellerini havaya kaldırdı. "Teslim."

Kadın, "Pekâlâ," dedi. "Heyecanlanmak istemedim... Duyuyor musun?" Durarak etrafı dinledi.

Denison da onu taklit etti ama sonra başını salladı. "Hayır." Birdenbire etrafına bakındı. "Burası çok sessiz! Herkes nerede? Yolumuzu kaybetmediğimizden emin misin?"

"Bu dehlizleri bilinmeyen doğal bir mağara değil. Arzda öyle mağaralar var değil mi? Fotoğraflarını gördüm."

"Evet. Çoğu kireç taşı mağaraları. Su oluşturuyor onları. Ama Ay için böyle bir şey söz konusu olamaz. Öyle değil mi?" Selene gülümsedi. "Onun için de kaybolmamız imkânsız. Evet, burada yalnızız. Bunun nedeni batıl inanç."

"Ne?" Denison’un yüzünde hayret dolu bir ifade belirdi.

Selene, "Öyle yapma," dedi. "Yüzün kırış kırış oluyor. Tamam. Düzelt şu buruşukları. Biliyor musun buraya ilk geldiğin zamankinden çok daha İyisin. Bunun nedeni düşük yer çekimi ve eksersiz."

"Ve bir de çıplak genç hanımlara ayak uydurmaya çalışmak. Bu hanımlar nedense pek bol izin alabiliyorlar. Ve izinleri sırasında yine rehberlik yapmaktan başka bir şey düşünmüyorlar."

"Ah, şimdi bana yine bir turist rehberiymişim gibi davranıyorsun. Ve ben çıplak değilim."

"Aslına bakarsan çıplaklık da Sezgici'lik kadar korkutucu değil. Ama batıl inançlardan söz ediyordun."

"Aslında bu batıl inanç diye tanımlanamaz sanırım. Ama kentlilerin çoğu bu koridorlardan uzak durmayı tercih eder."

"Ama neden?"

"Sana göstereceğim şey yüzünden." Tekrar yürümeye başlamışlardı. "O sesi duyuyor musun, Ben?"

Selene durakladı. Denison endişeyle etrafı dinledi "Yani şu hafif vuruşları mı kastediyorsun? Tak tak-tak... Kastettiğin bu mu?"

Selene, Aylılara özgü o çeviklikle ağır ağır koştu. Arzlı da onu taklide çalıştı.

"İşte... işte."

Denison, Selene’nin heyecanla işaret ettiği tarafa baktı. "Tanrım! Nereden akıyor bu?"

Kayaların arasından sular ağır ağır damlıyor ve küçük bir seramik yalağa doluyordu.

"Kayalardan. Aslında Ayda su var. Alçıtaşını kızdırarak suyun çoğunu elde ediyoruz. Bu da bize yetiyor. Çünkü suyu dikkatli kullanıyoruz."

"Biliyorum, biliyorum. Bu güne kadar doğru dürüst bir duş yapamadım. Temiz kalmayı nasıl başarıyorsunuz bilmem."

"Sana anlattım ya. Önce kendini ıslatırsın, Sonra suyu kapatır ve vücuduna biraz deterjan sürersin. Oğuştururursun... Ah, Ben, bütün bunları sana tekrarlayacak değilim. Ayrıca Ayda insanın fazla kirlenmesine neden olacak hiç bir şey de yok... Ama seninle bundan söz etmiyorduk... Ayda bir iki yerde bol su var aslında. Genellikle bir dağın gölgesinde, yüzeye yakın bir yerde. Suyu bulduğumuz zaman bu damla damla akıyor. Bu su da bu koridor ilk açıldığı günden beri böyle damlıyor. Yani sekiz yıldan beri."

"Ama ya batıl inanç?"

"Tabii su Ay için çok önemli bir kaynak. Suyu içiyor, yıkanıyor, besinlerimizi onun yardımıyla üretiyoruz. Oksijenimizi ondan sağlıyor, her şeyin çalışması için sudan yararlanıyoruz. Serbestçe akan su tabii herkeste saygı uyandırıyor. Burada su olduğu anlaşılır anlaşılmaz tünellerin bu yöne doğru açılmasından vaz geçildi. Hatta koridor duvarları tamamlanmadı bile."

"Evet, bu batıl inanca benziyor."

"Buna huşu da diyebilirsin. Suyun bir kaç ay sonra tükeneceği sanılıyordu. Bu tür kaynaklar çabuk kurur. Ama bu kaynak birinci yıldönümüne eriştiği zaman herkes suyun sonsuz olduğunu düşünmeye başladı. Zaten adı da bu 'Sonsuz.' Haritalarda da kaynağın böyle işaret edildiğini göreceksin. Tabii herkes suya önem vermeye başladı. Şimdi çok kimse su kesildiği takdirde kötü bir şey olacağını sanıyor.

Denison güldü.

Selene öfkeyle, "Aslında buna kimse inanmıyor," diye açıkladı. "Ama yine de... yarı-inanıyor. Çünkü su sonsuz değil, günün birinde de tükenecek Aslında artık buradan başlangıçtakinin üçte biri kadar su akıyor, Yani kaynağın yavaş yavaş kuruduğu belir. Galiba bizimkiler su kesildiği zaman

burada oldukları takdirde o felaketi paylaşacaklarını düşünüyorlar Daha doğrusu buraya gelmek istemeyişlerini mantıklı bir biçimde böyle izah edebilirsin."

"Bu hikâyeye inanmadığın anlaşılıyor."

"Mesele buna inanıp inanmamam değil. Suyun, suçu bir insanın yüklenmesine neden olacak bir biçimde, birdenbire kesilmeyeceğinden eminim Su gitgide daha ağır ağır damlayacak. Bunun ne zaman kesildiğini hiç kimse kesinlikle bilemeyecek. O halde neden endişeleneyim?"

"Haklısın."

Selene ustalıkla başka konuya geçti. "Ama beni endişelendiren başka şeyler var. Onları seninle yalnızken konuşmak istiyorum." Battaniyeyi yere sererek bunun üzerine bağdaş kurdu.

"Beni buraya aslında bunun için getirdin değil mi?" Denison yan yatarak kadına döndü. Dirseğinin üzerinde doğrularak ona baktı.

Selene, "Görüyor musun?" dedi. "Artık bana rahatlıkla bakabiliyorsun. Bana alışmaya başladın... Aslında her halde bir zamanlar insanların yan çıplak dolaşmasına da kimse bir şey demiyordu..."

Denison başını salladı. "Bir zamanlar... Bazı yerlerde... Ama Krizden sonra bu değişti. Ben hayatım boyunca..."

"Ayda bir Ay’lı gibi davran, iyi bir düstur olabilir."

"Beni buraya neden getirdiğini söyleyecek misin? Yoksa beni baştan çıkarmayı planladığından şüphelenmeye mi başlayayım?"

"Ah, teşekkür ederim, seni evde daha rahatlıkla baştan çıkarabilirim. Bu durum farklı. Konuşmak için en iyi yer yüzey ama dışarı çıkmak için hazırlansaydık bu dikkati çok çekerdi. Ama buraya geldiğimizi pek fark etmediler. Kentte konuşmamızı yarıda kesemeyecekleri tek yer de burası." Selene kararsızca duraksadı.

Denison, "E?" dedi.

"Barron bana kızdı. Hatta çok kızdı."

"Buna hiç şaşmadım. Seni uyardım. Sezgici olduğumu öğrendiğimi ona söylediğin takdirde öfkeleneceğini söyledim. Neden bunu ona açıklamak gereğini duydun?"

"Çünkü bazı şeyleri... eşimden uzun süre saklıyamam. Ama her halde Barron artık beni eşi de saymıyor."

"Buna üzüldüm."

"Ah, aramız zaten bozulmaya başlamıştı. Bu ilişki yeteri kadar sürdü. Beni sarsan... çok daha sarsan Barron'un yüzey gözlemlerinden sonra Pionlayıcıyla yaptığın deneylerin sonuçlarını kabul etmemesi."

"Sana öyle olacağını söyledim."

"Barron çıkardığın sonuçları gördüğünü söyledi."

"Evet, onlara bir göz atarak homurdandı."

"Hayal kırıklığına uğradım. Her insan sadece istediği şeye mi inanıyor?"

"Kabil olduğu kadar uzun bir süre hem de. Bozan daha da uzun süre."

"Ya sen?"

"Benim de bir insan gibi davranıp davranmadığımı mı soruyorsun? Tabii. Mesela aslında çok yaşlı olduğuma inanmıyorum. Çok çekici olduğumu sanıyorum. Beni pek sevimli bulduğunu ve benimle bu yüzden dost olduğunu düşünüyorum. Hatta fizik konusunu açmakta ısrar ettiğin anlarda bile..."

"Hayır! Ben çok ciddiyim!"

"Şey... Neville’in sana topladığım bilginin önemli sayılmayacağını, bunların deneyle ilgili normal, küçük hatalar olduğunu, bu yüzden vardığım sonuca güvenilemeyeceğini söylediğinden eminim. Bir bakıma bütün bunlar doğru... Ama ben bu sonuçların başlangıçta düşündüğüm gibi çok önemli olduklarına inanıyorum."

"İnanmak istediğin için mi?"

"Hayır, sadece onun için değil. Bu konuya şöyle bak: Diyelim ki Tulumba aslında zararlı değil. Ama ben onun zararlı olduğunu düşünmekte ısrar ediyorum. Bu takdirde herkes ahmağın biri olduğumu anlayacak.

Bilim alanındaki adım da bir paralık olacak. Ama zaten önemli kimseler benim ahmak olduğuma inanıyorlar. Ve bilim alanında da parlak bir adım yok."

"Ama neden. Ben? Bu konuya bir kaç defa devindin. Bana bütün hikâyeyi anlatamaz mısın?"

"Anlatılacak fazla bir şey yok ki. Yirmi beş yaşındaydım. Ve hâlâ bir çocuktum. Bu yüzden bir budalaya hakaret ederek eğlenmeye kalktım. Ortada onun ahmağın teki olmasından başka bir neden de yoktu. Ama budalalığı onun suçu değildi. Böyle davranmakla asıl ben ahmaklık ettim. Hakaretim adamın normal şartlarda yapamayacağı bir biçimde yükselmesini sağladı..."

"Hallam'dan mı söz ediyorsun?"

"Evet, tabii. O yükselirken ben alçaldım. Yuvarlandım. Sonunda Aya düştüm."

"Bu o kadar kötü bir şey mi?"

"Hayır. Bence aslında iyi bir şey. Onun için Hallam'ın dolaylı bir biçimde bana iyilik ettiğini bile söyleyebiliriz... Şimdi asıl konuya dönelim. Dediğim gibi Tulumbanın zararlı olduğunu düşünüyorum. Yanıldığım takdirde hiç bir kaybım olmaz. Ama diğer taraftan Tulumbanın zararsız olduğuna inandığım takdirde durum değişir. Eğer yanılıyorsam o zaman dünyanın mahvolmasına da yardım etmiş sayılırım. Tabii ömrümün önemli bir kısmı geride kaldı. Kendi kendime insanlığı sevmem İçin önemli bir neden olmadığını da söyleyebilirim. Ama aslında bana sadece bir kaç kişi zarar verdi. Buna karşılık herkesi mahvetmem vicdana sığmayacak bir bedel sayılır.

"Sonra... daha az soyluca bir neden istiyorsan... kızımı düşün, Selene. Aya hareket etmeden önce kızım çocuk dünyaya getirmek için ilgililere başvurdu. Her halde ona bu izni verecekler. Ve ben de çok geçmeden bir büyük baba olacağım. Böyle söylememin sence bir sakıncası yok ya? Torunumun normal bir insan kadar yaşamasını istiyorum. Onun için de Tulumbanın tehlikeli olduğuna inanmayı ve buna göre davranmayı tercih ediyorum."

Selene heyecanla, "Ama mesele şu," dedi. "Tulumba tehlikeli mi yoksa değil mi? Ben gerçeği öğrenmek istiyorum. Şunun ya da bunun neye inandığını değil."

"Aslında bunu benim sana sormam gerekir. Sen bir Sezgici’sin. Önsezilerin sana ne söylüyor?"

"İşte beni endişelendiren de bu, Ben. Bu konuda bir türlü kesin bir sonuca varamıyorum, Tulumba bana tehlikeliymiş gibi geliyor. Ama bunun nedeni bu iddiaya inanmayı istemem olabilir."

"Pekâlâ. Belki de öyle. Ama neden?"

Selene üzüntüyle gülümseyerek omzunu silkti. "Barron'un yanılmış olması çok hoşuma giderdi. O emin olduğunu sandığı zaman fazla hakaret dolu bir tavır takınıyor."

"Biliyorum. Gerilemek zorunda kaldığı zaman yüzünde beliren ifadeyi görmelisin... Öyle bir isteğin ne kadar güçlü olabildiğini biliyorum. Mesela... Tulumba tehlikeliyse ve ben bunu kanıtlayabilirsem herkes benim insanlığın kurtarıcısı olduğumu söyleyebilir. Ama sana yemin ediyorum beni asıl Hallam’ın suratında belirecek olan o ifade ilgilendiriyor. Bu duygu bende utanç uyandırıyor. Onun için Hallam'ın suratını seyreden Lamont’un yüzündeki ifadeyi incele-mekle yetineceğim. Böylece bu 'küçüklük' biraz hafiflemiş olacak... Neyse, saçmalamaya başladım... Selene?"

"Evet. Ben?"

"Bir Sezgici olduğunu ne zaman anladın?"

"Bunu pek bilmiyorum."

"Her halde kolejde fizik kurslarına katıldın."

"Ah, evet. Matematik kurslarına da. Ama aslında bu konularda hiç yeteneğim yoktu. Özellikle fizik konusunda. Bunu şimdi hatırladım... Çaresiz kaldığım zaman cevapları tahmin ederdim. Yani uygun cevapları bulmak için ne yapmam gerektiğini. Çoğu zaman bunun yararı olurdu. O zaman benden o sonuca nasıl vardığımı sorarlardı. Tabii bunu doğru dürüst açıklayamazdım. Kopya çektiğimden şüphelenir ama bunu hiç bir zaman kanıtlayamazlardı."

"Sezgici olduğundan şüphelenmezler miydi?"

"Sanmıyorum. Ama o sırada ben de bunun farkında değildim. Sonra... şey... ilk seks eşlerimden biri bir fizikçiydi. Aslında oğlumun babası o. Tabii eğer sperm örneğini o verdiyse... Bir keresinde fizikle ilgili bir problemi vardı. Aşk yaptıktan sonra yatakta yanyana yatarken bana laf olsun diye bundan söz etti. Ben de, 'Biliyor musun bana nasıl geliyor?’ dedim ve sonra sezdiklerimi açıkladım. O da eğlenmek için söylediklerimi uyguladı ve problemi çözdü. Aslında böylece Pionlayıcı’nın geliştirilmesine doğru ilk adım atılmış oldu. Bana onun Proton Sinkrotron'dan çok daha iyi olduğunu söylerdin."

"O senin fikrin miydi yani?" Denison parmağını damlayan suyun altına tuttu. Tam parmağını ağzına götüreceği sırada durakladı. "Bu su temiz mi?"

Selene, "Tamamiyle mikropsuz," diye cevap verdi. "İşlem görmek için genel depoya gidiyor. Ama suya sülfatlar, karbonatlar ve başka maddeler katılıyor. Onun için tadı hoşuna gitmeyecek."

Denison parmağını külotuna sildi. "Pionlayıcıyı sen mi keşfettin?"

"Keşfetmedim. İlk fikir benimdi. Bu fikrimi iyice geliştirmeleri gerekti. Çalışmaların çoğunu Barron yaptı."

Denison başını salladı. "Biliyor musun, Selene, sen şaşılacak bir fenomensin. Molekül biyologları seni gözlem altına almalılar."

"Öyle mi? Bence bu pek de heyecan verici bir şey değil."

"Elli yıl kadar önce gen planlaması gözden düşmeye başladı."

"Biliyorum. Sonuçlar beğenilmedi ve planlamadan vaz geçildi. Artık yasak bu. Hatta bu alanda araştırma yapılmasına bile izin verilmiyor. Ama yine de bu alanda çalışan bir kaç kişiyi biliyorum."

"Her halde. Onlar Sezgicilik konusunda mı çalışıyorlar?"

"Hayır. Sanmıyorum."

"Ah, işte ben de bunu kastediyordum. Gen planlanmasına çok önem verildiği günlerde Sezgiciliğin de canlandırılmasına çalışıldı. Tabii bütün büyük bilim adamlarının sezgi güçleri vardı. Ve çok kimse yaratıcılığın tek anahtarının da bu olduğuna inanıyordu. Üstün yeteneğin belirli bir ¡en

karışımına bağlı olduğu iddia ediliyordu. Bunun nasıl bir karışım olduğu konusunda bir takım tahminler yürütülüyordu."

"Uygun birçok tür olduğunu sanıyorum."

"Galiba bu konuda yine sezgi gücünden yararlanıyorsun. Ama haklısın. Ama bazı kimseler ise bir tek genin ya da birbirine bağlı küçük bir ¡en grubunun özellikle önemli olduğunu iddia ediyorlardı. Bundan Sezgi Geni diye söz ediliyordu... Sonra bu konu gözden düştü."

"Ben de öyle söyledim."

Denison konuşmasını sürdürdü. "Ama gözden düşmeden önce sezgi gücünü arttırmak için ¡enleri değiştirmeye çabaladılar. Bazıları bu konuda başarılı olduklarını da iddia ettiler. Ben bu değiştirilmiş ¡enlerin gen-bankasına da konulduğundan eminim. Belki de sen... Büyük anne ya da babalarının o planlamayla bir ilişkisi var mıydı?"

Selene, "Bildiğim kadarıyla yoktu," dedi. "Ama tabii yine de kesin bir şey söyleyemem. Belki de içlerinden biri o programa katılmıştı... Sence bir sakıncası yoksa bu meseleyi araştıracak da değilim. Bilmeyi istemiyorum."

"Belki de haklısın. Kamu o konudan nefret etmeye başladı. Gen planlaması uygulandığı sanılacak birini kimse memnunlukla karşılamaz... Aslında o sırada Sezgiciliği belirli bazı istenmeyecek özelliklerden ayırmanın imkânsız olduğunu da söylediler."

"Ah, çok teşekkür ederim."

"Onlar öyle söyledi. Sezgi gücü olan bir insan diğerlerinde haset ve düşmanlık uyandırır. Michael Faraday gibi uysal, şefkatli, bir aziz kadar iyi adam bile yine de Humphry Davy'nin haset ve nefretini kazandı. Haset uyandırma yeteneğinin karakterdeki bir bozuklukla ilgili olmadığını kim söyleyebilir?"

Selene, "Her halde sende haset ve nefret uyandırmıyorum," dedi.

"Sanmıyorum. Ama ya Neville'de?"

Selene bir şey söyleyemedi.

Denison, "Neville'le karşılaştığın sırada artık herkes senin bir Sezgici olduğunu biliyordu sanırım," diye mırıldandı.

"Pek ünlü olduğumu söyleyemeyeceğim. Bazı fizikçilerin Sezgici olduğumdan şüphelendiklerinden eminim. Ama burada da kimse şerefi paylaşmaya fazla meraklı değil. Arzda olduğu gibi. Galiba onları söylediklerimin anlamsız birer tahmin olduğuna kendi kendilerini inandırdılar. Ama tabii Barron durumu anladı.

"Ya..." Denison durakladı.

Selene'nin dudakları titredi. "Galiba, Ah, Neville demek seninle bu yüzden ilgileniyor?' diyecektin."

"Ne münasebet, Selene! O yeteneğin de olması gerçekten istenecek kadar çekicisin."

"Ben de aynı fikirdeyim. Ama bu konuda başka niteliklerin de yardımı oluyor. Barron’un Sezme gücümle ilgileneceği kesindi. Neden ilgilenmeyecekti? Ama o turist Rehberi olarak çalışmayı sürdürmemde ısrar etti. ’Aydaki önemli bir kaynaksın sen,’ dedi. ‘Arzın seni tekeline almasını istemiyorum. Sinkrotron’u aldığı gibi." "Garip bir düşünce bu. Ama belki de Sezgici olduğunu ne kadar az kimse bilirse Barron için o kadar iyi olur. Onun buluşlarına katkıda bulunduğunu öğrenemezler."

"Ah, şimdi sen de Barron gibi konuşmaya başladın!"

"Öyle mi? Sezgi gücün iyice arttığı anlarda Nevide sana çok kızıyor sanırım."

Selene omzunu silkti. "Barron şüpheci bir adamdır. Hepimizin de kusuru var."

"O halde benimle yalnız kalman akıllıca bir şey mi?"

"Barron'u savunduğum için darılma!" Selene’nin sesi sertleşmişti. "Barron aslında aramızda bir seks ilişkisi olacağından şüphelenmiyor. Sen Arzlısın. Hatta sana Barron’un dostluk etmemizi istediğini de söyleyebilirim. Beni teşvik ediyor. Senden bazı şeyleri öğrenebileceğimi düşünüyor."

Denison soğuk soğuk sordu. "Bir şeyler öğrenebildin mi bari."

"Evet, öğrendim... Barron'un dostluğumuzu teşvik etmesinin baş nedeni bu olabilir. Ama benim nedenim bu değil."

"Ya nedir?"

Selene, "Bunu pekâlâ biliyorsun," dedi. "Ama yine de söylememi istiyorsun. Seninle dostluk etmek hoşuma gidiyor. Yoksa istediğimi daha çabucak elde edebilirim."

"Pekâlâ, Selene, Dostuz değil mi?"

"Dostuz! Tamamiyle!"

"Benden neler öğrendin bakalım? Bunu sorabilir miyim?"

"Bunu anlatmak uzun sürer. Ayda her hangi bir yerde Tulumba İstasyonu kuramıyoruz. Bunun nedenini biliyorsun. Para-Kâinatla iletişim kuramıyor. Onu bulamıyoruz. Oysa para-adamlar Arzı bulabiliyorlar. Belki bunun teknolojide bizden ileri ya da daha zeki olmaları."

Denison mırıldandı. "Bu ikisi aynı anlama gelmeyebilir."

"Biliyorum. Onun için 'ya da’ dedim. Ama belki biz de ne fazla aptalız, ne de çok geri. Belki de sadece onları bulmak o kadar kolay değil. Eğer güçlü nükleer etki para-Kâinatta daha yoğunsa o zaman oradaki Güneşlerin daha küçük olmaları gerekir. Gezegenlerin de öyle. O yüzden para-adamların dünyalarını bulmak, bizimkine de erişmekten daha zor olabilir.

"Veya... belki de para-adamlar elektro-manyetik alanı fark edebiliyorlar. Bir dünyanın elektro manyetik alanı gezegenin kendisinden çok daha büyüktür. Ve bunu bulmak da daha kolaydır. Tabii bu da para-adamların Arzı fark ettikleri ama Ayı bulamadıkları anlamına gelir. Çünkü Ayın elektro manyetik alanı hemen hemen hiç yok gibidir. İşte belki bu yüzden Ayda bir Tulumba İstasyonu kurmayı başaramadık. Onların küçük gezegenlerinin elektro-manyetik alanı yoksa bizim de para-adamları bulmamız imkânsızlaşır."

Denison, "Bu çekici bir düşünce," dedi.

"Şimdi... senin üzerinde durduğun konuya gelelim. Galaksinin içinde bulunduğumuz kolunun patlayarak bir kuasar halini aldığını düşünelim. Bunun sonucu olarak Güneş sisteminin yakınında şimdikinden pek pek fazla bir enerji kaynağı oluşur. Ve bu kaynak bir milyon yıldan daha fazla da yaşayabilir.

"Kuasar oluşur oluşmaz para-adamlar pek bol enerji almaya başlarlar. Onun için bizim ortadan kalkıp kalkmayacağımıza önem verdiklerini sanmıyorum. Hatta dünyanın patlamasının onlar için daha güvenli bir şey olacağını söyleyebiliriz. Neticede biz çeşitli nedenlerle Tulumbayı durdururuz. Ve para-adamlar da o zaman aciz hale düşerler. Tulumbayı çalıştıramazlar. Ama patlama onları bu tehlikeden kurtarır. Kimse Tulumbalarının çalışmasını engelleyemez... İşte bu yüzden. 'Madem Tulumba tehlikeli, o halde neden o pek zeki para-adamlar onu durdurmuyorlar?’ diyenlerin neden söz ettiklerini bilmediklerini düşünüyorum."

"Neville de sana öyle mi söyledi?"

"Evet."

"Ama para-Güneş gitgide soğuyor. Öyle değil mi?"

Selene sabırsızca. "Bunun ne önemi var?" diye bağırdı. "Tulumba olduğu için artık yaşamları Güneşlerine bağlı değil."

Denison derin bir nefes aldı. "Şimdi söyleyeceğim şeyi daha önce duyduğunu sanmıyorum, Selene. Ama Arzda Lamont’un para-adamlardan bir mesai aldığı söylentileri dolaşıyordu. Para-adamlar ona Tulumbanın tehlikeli olduğunu ama onu durduramadıklarını bildirmişler. Tabii kimse bu dedikoduları ciddiye almadı. Ama bu iddianın doğru olduğunu düşünelim. Lamont gerçekten böyle bir mesaj aldı, diyelim. Bu bazı para-adamların kendileriyle iş birliği yapan zeki yaratıkların yaşadığı bir dünyayı ortadan kaldırmayı istemeyecek kadar insancıl oldukları anlamına gelmez mi? Belki de onlara pek pratik bir çoğunluk engel oldu."

Selene başım salladı. "Bu olabilir sanırım... Ben bütün bunları sen Aya gelmeden önce biliyordum. Daha doğrusu sezmiştim. Ama sen sonra birle sonsuz arasında hiç bir şeyin anlamı olmadığını söyledin. Bunu hatırlıyor musun?"

"Tabii."

"Pekâlâ. Bizim Kâinatımızla para-Kâinat arasındaki en büyük farkın güçlü nükleer etkiyle ilgili olduğu çok belirli bir şey. Bu yüzden de şimdiye kadar hep bu konu incelendi. Ama bu alanda bir değil, dört etki var. Güçlü

nükleer etkiden başka elektromanyetik, zayıf nükleer tesis ve yer çekimi sayılabilir. Ama neden dörtle yetinelim. Belki de etkiler sonsuz."

Denison, "Etki, fark edilemeyecek ya da tesir yapamayacak kadar zayıfsa, bu yok farz edilir." dedi.

Selena homurdandı. "Bizim Kâinatta öyle. Para Kâinatta neler var olduğunu, nelerin olmadığını kim bilebilir? Mümkün etki ihtimali sonsuz. O halde mümkün Kâinat sayısı da sonsuz olmalı. Öyleyse neden bize kendisini belli eden ve belki de ihtiyaçlarımız bakımından hiç uygun olmayan bir tek para-Kâinatla çalışıyoruz? Onun yerine o sonsuz ihtimaller arasından bize en uygun olanını neden seçmiyoruz? En kolaylıkla bulunabilecek olan Kâinatı? Biz bir Kâinat yaratalım ve sonra da onu arayalım. Çünkü yaratacağımız Kâinatın var olması da gerekir."

Denison gülümsedi. "Selene ben de aynı şeyi düşündüm. Tabii tamamiyle yanıldığımı söyleyen bir yasa yok. Ama senin gibi bir dahi ayrı yollardan benimle aynı sonuca vardığı zaman benim gibi bir dâhinin de yanılmamış olduğu anlaşılır. Sana bir şey söyleyeyim mi?"

"Söyle."

"Şu lanet olasıca Ay yemeklerinden hoşlanmaya başladım. Hiç olmazsa onlara alışıyorum. Haydi, eve dönüp yemek yiyelim. Sonra da planımız üzerinde çalışmaya başlarız... Sonra..."

"Evet?"

"Madem birlikte çalışacağız... bir öpücüğe ne dersin? Bir Deneyciyle bir Sezgicinin öpüşmelerine?"

Selene düşündü. "Her halde çok kere öptük ve öpüldük. Bir erkekle bir kadının öpüşmesine ne dersin?"

"Bunu başarabileceğimi sanıyorum. Ama beceriksizce davranmamak için ne yapmalıyım. Öpüşme konusundaki Ay kuralları nedir?"

Selene kayıtsızca, "İçgüdülerine uy," diye karşılık verdi.

Denison dikkatle ellerini arkasında birbirine kenetledi. Selene'ye doğru eğildi. Bir süre sonra avuçlarını kadının sırtına koydu.

13

Selene düşünceli bir tavırla "Ve ben de onun öpücüğüne karşılık verdim," diye açıkladı.

Barron Neville haşince, "Ya, öyle mi?" dedi. "İşte buna gerekenden daha kahramanca davranmak, denilir."

"Orasını bilmem... Pek de fena olmadı. Hatta..." Selene birdenbire gülümsedi. "...Ben’in hali biraz da içime dokundu. Beceriksizce davranacağını düşündüğü için ellerini arkasında birleştirdi. Her halde beni yamyassı etmekten korkuyordu."

"Lütfen ayrıntıları da açıklama."

Selene’nin tepesi attı birdenbire. "Neden? Sen böyle şeylere aldırıyor musun ki? Sen Bay Platonik değil misin?"

"Bunun değişmesini mi istiyorsun? Şimdi mi?" "Emirle seks olmaz."

"Ama sen emirlerime uymalısın! İstediklerimizi ne zaman sağlayacaksın?"

Selene, ifadesiz bir sesle, "Kabil olduğu kadar çabuk," dedi.

"O bunu fark etmeyecek mi?"

"Ben sadece enerjiyle ilgileniyor."

Neville alay etti. "Ve tabii bir de dünyayı kurtarmakla. Bir kahraman olmakla. Herkesten intikam almakla. Ve seni öpmekle."

"Ben de bütün bunları itiraf ediyor. Ya sen neyi itiraf ediyorsun?"

Neville öfkeyle, "Sabırsızlandığımı," diye bağırdı. "Çok sabırsızlandığımı!"

14

Denison ağır ağır, "Gündüz sona erdiği için seviniyorum," dedi. "Kalın kumaşın sardığı sağ kolunu uzatarak buna baktı. "Ayda alışamadığım tek şey Güneş. Buna alışmayı da istemiyorum. Ona kıyasla bu elbise bile bana normal geliyor."

Selena, "Güneşin nesi var?" diye sordu.

"Bana bu Güneşten hoşlandığını söyleme, Selene!"

"Hayır, tabii hoşlanmıyorum. Ondan nefret ediyorum. Ama aslında ben onu hiç görmüyorum. Buna karşılık sen bir... sen Güneşe alışıksın."

"Güneşin Aydaki haline hiç alışık değilim. Burada kapkara bir gökyüzünde parlıyor. Yıldızları sönükleştireceğine büsbütün ışıldatıyor. Çok sıcak, sert ve tehlikeli. Bir düşman o. Güneş gökyüzündeyken alan yoğunluğunu azaltma çabalarımızda başarılı olamayacağımızı da seziyorum."

Selene hafif bir öfkeyle, "Buna batıl inanç denilir, Ben," diye cevap verdi, "Güneşin bununla hiç bir ilgisi yok. Zaten bir kraterin gölgesindeydik. Etraf gece olmuş gibiydi. Yıldızlar ışıl ışıldı."

Denison, "Geceye pek benzemiyordu," dedi. "Kuzeye doğru baktığımız zaman yerin ışıl ışıl olduğunu görüyorduk. Kuzeye doğru bakmak hiç hoşuma gitmiyordu. Ama o taraf yine de çekiyordu beni. Güneşli yere her bakışımda yüz levhama sert morötesi dalgaların çarptığını hissediyordum."

"Seninki sadece kuruntu. Bir kere yansıyan ışıkta fazla morötesi ışın olmaz. İkincisi elbisen seni radyasyona karşı korur."

"Ama sıcağa karşı koruyamıyor. Bu bakımdan pek etkili değil."

"Ama artık gece oldu."

Denison memnun memnun, "Evet," dedi. "Ve bu daha hoşuma gidiyor." Devamlı bir ilgiyle etrafına bakınıyordu. Arz yine gökyüzünde, her zamanki yerindeydi. Artık şişman bir hilal biçimindeydi dünya. Orion bunun

yukarısındaydı. ‘Avcı’ sanki Arzın oluşturduğu ışıklı iskemleden kalkıyordu. Ufuk hilal biçimi Arzın hafif ışığında hafifçe pırıldıyordu.

Denison, "Çok güzel..." diye mırıldandı. Sonra da ekledi. "Selene, Pionlayıcı da bir şey var mı?"

Selene sessizce gökyüzüne bakıyordu. Sonra üç gün üç gece boyunca kraterin gölgesinde duran karmaşık aletlere yaklaştı. "Henüz yok... Ama bu da iyi bir haber sayılır. Alan yoğunluğu ellinin biraz üzerinde ve değişmiyor."

Denison, "Yeteri kadar düşük değil," diye mırıldandı.

Selene, "Bu daha düşürülebilir," dedi. "Bütün parametrelerin uygun olduğundan eminim."

"Manyetik alan da öyle mi?"

"Manyetik alandan pek emin değilim."

"Onu güçlendirdiğimiz takdirde bütün denge de bozulur."

"Bozulmaması gerekir. Bozulmaması gerektiğini biliyorum."

"Selene, her şeyden çok senin sezgilerine inanırım. Ama gerçekleri de unutma. Bu gerçekten dengesini kaybediyor. Daha önce de denedik."

"Biliyorum, Ben. Ama geometri tam böyle değildi. Uzun bir süreden beri elli ikide. Bu bir fenomen sayılır. Manyetik alanı o noktada dakikalar değil de saatlerce tutabiliriz. O zaman manyetik alan da belki on katı güçlenir. Bunu saniyeler değil, dakikalarca da sürdürebiliriz."

Denison, "Hemen olmaz," dedi.

Selene kararsıza durakladı. Sonra gerileyerek döndü. "Arzı hiç özlemiyorsun değil mi, Ben?"

"Evet. Bu çok garip ama gerçekten özlemiyorum. Mavi göğü, yeşil kırları, akan suları özleyeceğimden emindim. Arza özgü bütün bu nitelikleri. Ama hiç birini de özlemiyorum. Onları rüyamda bile görmüyorum."

Selene, "Bazen böyle şeyler oluyor," dedi. "Daha doğrusu vatan özlemi çekmediklerini söyleyen bazı Göççülerle karşılaştım. Tabii öyleleri az. Ve

hiç kimse bu küçük grubun üyelerinin müşterek özelliklerini anlayamıyor. Tabii türlü tahminler yürütülüyor. Kimisi bu Göççü’lerde ciddi bir duygusuzluk olduğunu, onların hiç bir şey hissedemediklerini söylüyor. Kimisi ise fazla duygulu olduklarını ve sinir krizi geçirmekten korktukları için vatan hasreti duyduklarını itiraftan kaçındıklarını."

"Benim durumum belli sanırım. Yirmi yıldan daha uzun bir süreden beri Arzda hiç mutlu değildim. Hiç olmazsa burada ilgilendiğim bir konuda çalışıyorum. Ve sen bana yardım ediyorsun... Daha da önemlisi seninle dostuz. Selene."

Kadın ciddi bir tavırla, "Çok naziksin," dedi. "Dostluk ve yardımdan söz ettiğin için tabii. Aslında fazla yardıma ihtiyacın olduğunu sanmıyorum. Sırf benimle dostluk edebilmek için mi yardımının gerekli olduğunu söylüyorsun?"

Denison usulca güldü. "Bilmiyorum hangi cevap gururunu okşayacak?"

"Gerçeği söylemeyi dene."

"Her ikisine de değer veriyorum. Onun için gerçeği anlamak kolay değil." Arzlı Piyonlayıcıya döndü. "Alan yoğunluğu hâlâ dengede, Selene."

Selene’nin yüz-levhası Arzın ışığında pırıldıyordu. "Barron insanın vatanını özlemesinin çok normal olduğunu ve bunun sağlıklı bir kafanın bir işareti sayılabileceğini söylüyor. 'İnsan vücudu Arzın yüzeyiyle uyum sağlamıştı,’ diyor. ‘Şimdi Aya da alışması gerekiyor. Ama insan kafası için böyle bir şey yok. İnsan beyni nicelik bakımından diğer beyinlerden o kadar farklı ki yeni bir fenomen bile sayılabilir. İnsan kafası Arzın yüzeyine bağlanacak zaman bulamadı. Başka çevrelerle de alışma süresine gerek kalmadan uyum sağlayabilir. Aslında belki de insan beyni için en uygun olan yer Aydaki mağaralar. Çünkü bu beynin kafatasının içine yerleşmesinin daha büyütülmüş bir şekli. İşte böyle."

Bu sözler Denison’u eğlendirdi. "Sen bütün bunlara inanıyor musun?"

"Barron konuşmaya başladığı zaman sözleri akla yakın geliyor."

"Ben de aynı derecede inandırıcı bir iddiada bulunabilirim. Bazı kimselerin Ay mağaralarında, ana rahmine dönme hayalleri gerçek olduğu için rahat ettiklerini söyleyebilirim." Denison bir an durdu sonra da

düşünceli düşünceli ekledi. "Kontrollü basınç ve ısıyı, besinin türünü ve kolay sindirilme özelliğini göz önüne aldığım zaman Ay Kolonisinin... özür dilerim, Selene... Ay Kentinin mahsus ana rahmine benzeyecek bir biçimde yaratılmış olduğunu da iddia edebilirsin."

Selene. "Barron'un bu fikrini kabul edeceğini hiç sanmıyorum," dedi.

"Bundan hiç şüphem yok." Denison, hilal biçimindeki Arza baktı. Bir kenarda bulutlar vardı. Manzaraya dalan adam sessizleşti. Selene'nin tekrar Pionlayıcı'nın başına dönmesine rağmen yerinden de kımıldamadı.

Denison bir süre yıldızlardan oluşmuş yuvasında yatan Arzı seyretti. Sonra ufka doğru baktı. Arada sırada oradan duman gibi bir şey yükseliyordu. Belki küçük bir meteor Ayın yüzeyine çarpıyordu.

Bir gece önce Arzlı Selene'ye bu olaydan biraz da endişeyle söz etmişti.

Ama Selene hiç telaşlanmamıştı. "Arz, Ayın dengesi yüzünden gökyüzünde sanki hafifçe yer değiştirir. Arada sırada Arz ışını küçük bir tepeyi aşarak geriye düşer. O zaman insana sanki oradan küçük bir toz bulutu yükseliyormuş gibi gelir. Çok görülen bir şey bu. Bu olaya aldırmayız."

Denison, "Ama Bazen bu bir meteor olabilir," demişti. "Aya hiç meteor düşmez mi?"

"Tabii düşer. Yüzeye çıktığın zaman sana da bir kaç meteor çarpıyor sanırım. Ama elbisen seni koruyor."

"Ben küçücük toz zerreciklerini kastetmedim. Gerçekten toz kaldıracak iri gök taşlarından söz ediyorum. İnsanı öldürebilecek meteorlardan."

"Evet, Aya öyle meteorlar da düşüyor tabii. Ama şimdiye kadar kimse kazaya uğramadı."

Denison gökyüzüne bakar ve bunları düşünürken birdenbire meteor sandığı bir şeyi farketti. Ama gökyüzünde hızla ilerleyen bir ışık parçası ancak atmosferi olan Arzda meteor olabilirdi. Havasız Ay için böyle bir şey söz konusu değildi-.

Gökyüzündeki ışık insan yapısıydı. Denison daha izlenimlerini ayırt edemeden bu küçük bir roketli taşıt halini aldı. Hızla Arzlının yanına

iniyordu bu.

Uzay-motorundan bir tek kişi indi. Arkasında uzay elbisesi vardı. İçeride kalmış olan pilot sadece karanlık bir siluet gibi gözüküyordu.

Denison bekledi. Uzay elbisesi giyen kimselerin izledikleri kurallara göre yeni gelenin kendisini tanıtması gerekiyordu.

Yolcu, "Ben Müdür Gottstein," diye açıkladı. "Acayip yürüyüşümden her halde bunu anladınız."

Arzlı, "Ben de Denison," dedi.

"Evet. Bunu tahmin ettim."

"Buraya beni bulmak için mi geldiniz?"

"Tabii."

"Bir uzay-motoruyla mı? Ama..."

Gottstein, "Evet," dedi. "P-4 numaralı çıkışı kullanabilirdim. O buradan en fazla dokuz yüz metre kadar ötede. Evet, gerçekten. Ama ben sadece sizi aramıyordum."

"Ne demek istediğinizi sormayacağım."

"Bilmece gibi konuşmama hiç gerek yok. Ay yüzeyinde deneyler yapıyorsunuz. Bu olayla hiç ilgilenmeyeceğimi sanmıyordunuz ya?"

"Deneyler gizli değildi. İsteyen bunlarla ilgilenebilirdi."

"Ama bu deneylerin ayrıntılarını hiç kimse bilmiyor. Tabii bunların Elektron Tulumbasıyla ilgili oldukları belli."

"Bu mantıklıca bir tahmin."

"Öyle mi? Ama ben bu tür deneylerin, sonradan kabul edilebilmeleri için pek büyük bir Laboratuvarda yapıldıklarını sanıyordum. Aslında bu kendi kendime vardığım bir sonuç değil. Uzmanların fikrini aldım. Ama sizin öyle büyük bir Laboratuvarda çalışmadığınız da kesin. İşte bu yüzden, 'asıl ilgilenmem gereken kimse belki de Dr. Denison değil,’ dedim. 'Dikkatimi onun üzerine çektikleri sırada diğerleri daha önemli şeylerle ilgileniyor olabilirler.’"

"Neden sizi oyalamak için benden yararlansınlar?"

"Bunu bilmiyorum. Bilseydim bu kadar endişelenmezdim."

"Demek beni gözaltında tutuyordunuz?"

Gottstein hafif bir kahkaha attı. "Tabii. Buraya ilk geldiğiniz günden beri. Burada, yüzeyde çalışırken de millerce uzunluğundaki bu bölgeyi iyice inceledik. Ama işin garibi böyle zamanlarda yüzeyde siz ve arkadaşınızdan başka hiç kimse olmuyordu, Dr. Denison. Ve siz de sıradan deneyler yapıyordunuz."

"Bu neden garip oluyor?"

"Çünkü bu derme çatma nesne neyse onunla gerçekten bir şeyler yaptığınızı düşündüğünüzü gösteriyor. Sizin işini bilmeyen, beceriksiz bir insan olduğunuzu sanmıyorum. Onun için bana çalışmalarınız konusunda anlatacaklarınızı dikkatle dinleyeceğim."

"Dedikoducuların da iddia ettikleri gibi para-fizik konusunda deneyler yapıyorum, Müdür bey. Buna ancak şunu ekleyebilirim. Deneylerim şu ana kadar ancak yarı başarılı oldu."

"Arkadaşınız turist rehberi Selene Lindstrom A. sanırım."

"Evet."

"Değişik bir yardımcı seçmişsiniz."

"Selene zeki, hevesli ve meraklı bir insan. Son derecede de çekici."

"Ve bir Arzlıyla birlikte çalışmaya da razı."

"Ve yakında izin verilir verilmez Ay vatandaşı olacak bir Göçmenle çalışmaya da razı."

Selene onlara yaklaşıyordu. Kadının sesi iki adamın kulaklarında yankılandı. "İyi günler, Müdür bey. Konuşmanızı dinlemeyi istemezdim. Bunun özel bir görüşme olduğu belliydi. Ama uzay elbisesi giydiğiniz zaman ufka kadar olan alanda her konuşmayı duyuyorsunuz."

Gottstein döndü. "Merhaba Miss Lindstrom. Gizli bir konuşma yapmayı düşünmüyordum zaten. Para-fizik sizi ilgilendiriyor mu?"

"Ah, evet."

"Deneylerin başarısızlığa uğraması yüzünden cesaretiniz kırılmadı mı?"

Selene, "Onlar tamamiyle başarısız sayılmazlar," dedi. "Hatta şu ara Dr. Denison'un sandığından daha da başarılılar."

"Ne?" Denison hızla topuğunun üzerinde dönerken etrafa tozlar püskürttü. Az kalsın dengesini kaybediyordu.

Şimdi üçü de Piyonlayıcıya bakıyorlardı. Bunun yukarısında, bir buçuk metre yukarısında şişman bir yıldıza benzeyen bir ışık vardı.

Selene, "Manyetik alanın yoğunluğunu arttırdım," diye açıkladı. "Nükleer alan önce dengeliydi. Sonra..."

Denison bağırdı. "Sızdı değil mi? Allah kahretsin! Ben bunu göremedim."

Selene, "Çok üzgünüm. Ben," diye mırıldandı "Önce... derin düşüncelere dalmıştın. Sonra da Müdür bey geldi. Elime deneyi tek başıma yapma fırsatı geçmişti. Dayanamadım."

Gottstein, "Ama bu gördüğüm nedir?" diye sordu.

Denison, "Başka bir Kâinattan bize sızan maddenin yaydığı enerji bu," dedi.

Bu sözleri söylediği sırada ışık söndü. Metrelerce ötede bir başka, daha sönük bir yıldız belirdi.

Denison, Piyonlayıcıya doğru atıldı. Ama Selene Aylıları özgü o zarafetiyle koştu ve aygıta daha önce erişti. Alan yapısını sona erdirdi ve uzaktaki yıldız da söndü.

Sonra, "Anlayacağınız sızma noktası sabit değil." dedi. "Onun dengeli olduğu söylenemez."

Denison, "Küçük mikyasta değil belki," dedi. "Ama bir ışık yılının kayması teorik olarak kabildir Bu yüz metrelik kayma kadar normaldir. Bu durumda yüz metre inanılmayacak kadar dengeli bir sonuç sayılır."

Selene kuru bir sesle, "Yeteri kadar dengeli değil," diye itiraz etti.

Gottstein söze karıştı. "Neden söz ettiğinizi tahmine çalışmama izin verin. Yani madde Kâinatta... gelişi güzel bir biçimde oraya, buraya... her hangi bir yere sızıyor. Öyle mi?"

Denison, "Pek de gelişi güzel bir biçimde değil. Müdür bey," diye düzeltti. "Piyonlayıcıdan uzaklaştıkça sızma ihtimali de azalıyor. Bu düşme ani oluyor. Bu iniş bence birçok faktöre bağlı. Selene'yle durumu şaşılacak bir biçimde kontrol altına aldığımıza inanıyorum. Ama yüz metrelik bir kayma yine de mümkün. Bunu siz de gördünüz."

"Sızma kentte bir yere kayabilirdi her halde? Ya da miğferlerimizin içine?"

Denison sabırsızca, "Hayır, hayır," diye cevap verdi. "Sızma, Kâinatta zaten bulunan maddenin yoğunluğuna çok bağlı. Hiç olmazsa bizim uyguladığımız yöntemde bu böyle. Sızmanın gerekli boşluktan biraz yoğun bir yere kayması hemen hemen imkânsız. Oysa kentte ve miğferlerimizin içinde yoğunluk çok fazla. Zaten sızmanın boşluktan başka bir yerde olmasını sağlamak da gereksiz. İşte bu yüzden Selene'yle yüzeyde çalışıyoruz."

"O halde bu Elektron Tulumbasına benzemiyor."

Denison, "Hiç benzemiyor hem de," dedi. "Elektron Tulumbasında madde iki yöne naklediliyor. Buradaki ise tek yönlü bir sızma. Ayrıca ilgili Kâinat da aynı değil."

Gottstein, "Dr. Denison," dedi. "Acaba bu akşam benimle yemek yiyebilir misiniz?"

Uzman kararsızca durakladı. "Yalnız beni mi çağırıyorsunuz?"

Gottstein Selene’ye dönerek reverans yapmaya çalıştı. Ama uzay elbisesiyle pek acayip bir biçime girdi. "Başka bir sefer Miss Lindstrom’un bizimle birlikte yemek yemesi bana büyük bir zevk verir. Ama bu akşam sizinle yalnız konuşmak istiyorum, Dr. Denison."

Denison kararsızca dururken Selene hemen atıldı. "Kabul et canım. Yarın çok çalışmam gerekecek. Ayrıca sızma noktası dengesizliğini düşünerek endişelenmen için zamana ihtiyacın olacak."

Denison şaşkın şaşkın, "Peki Selene..." diye mırıldandı. "Bundan sonraki izin gününü bana haber verir misin?"

"Bunu her zaman yapmıyor muyum? Siz gitsenize. Ben aygıtlarla ilgileneceğim."

15

Barron Neville, hem dar bir yerde oldukları ve hem de Ayın yer çekimi gerektirdiği için ağırlığını önce bir ayağına sonra diğerine veriyordu. Yer çekimi daha fazla olan Arzda büyük bir odada bir aşağı bir yukarı dolaşırdı her halde. "Demek eminsin, Selene? Öyle mi? Kesinlikle eminsin?"

Selene, "Eminim," dedi. "Bunu sana beş defa söyledim."

Neville onu dinlemiyormuş gibiydi. Alçak sesle, çabuk çabuk, "O halde Gottstein oraya gelmesi de önemli değil," diye mırıldandı. "Müdür deneyi engellemeye kalkışmadı sanırım."

"Hayır, tabii kalkışmadı."

"Adam, yetkisini kullanarak bir şeyler yapacakmış gibi bir tavır takındı mı?"

"Barron, lütfen! Adam yetkisini kullanarak ne yapacak? O istediği için Arzdan polis mi yollayacaklar? Zaten... ah. sen de artık bizi durduramayacaklarını biliyorsun."

Neville bir süre hareketsiz durdu. "Bilmiyorlar değil mi? Hâlâ hiç bir şeyden haberleri yok..."

"Tabiî yok! Ben o sırada yıldızları seyretmeye dalmıştı. Sonra da Gottstein geldi. Ben de bu fırsattan yararlanarak alan-sızması deneyini yaptım. Başarılı oldum. Ve tabii 'diğerini' zaten elde etmiştim. Ben’in planı..."

"Bundan 'Ben’in planı' diye söz edip durma! Bu senin fikrindi. Öyle değil mi?"

"Hayır. Ben belirsiz bir takım önerilerde bulundum. Ayrıntılar Ben’in."

"Ama artık sen her şeyi kendi başına yapabilirsin."

"Planın ayrıntılarından çoğunu açıklayabilirim. Geri kalanını da bizimkiler tamamlarlar."

"Pekâlâ öyleyse! Hemen başlayalım!"

"Hemen olmaz! Allah kahretsin! Hemen olmaz, Barron!"

"Ama neden?"

"Bizim de enerjiye ihtiyacımız var."

"Ama enerji bulduk ya."

"Pek de öyle sayılmaz. Sızma-noktası dengesiz."

"Ama bu problem çözümlenebilir. Sen kendin söyledin bunu."

"Bu problemin çözümlenebileceğini düşündüğümü söyledim sadece."

"Bu da benim için yeterli."

"Ama yine de Ben'in ayrıntıları saptaması ve dengesizliği gidermesi daha iyi olur."

Uzun bir sessizlik oldu. Neville'in yüz hatları çarpıldı. Adamın suratında adeta düşmanca bir ifade belirdi. "Bu işi yapamayacağımı düşünüyorsun, öyle değil mi?"

Selene, "Barron," dedi. "Benimle yüzeye çıkar ve bu problemin üzerinde çalışır mısın?"

Tekrar bir sessizlik oldu. Sonra Neville titrek bir sesle, "Bu alayından hoşlandığımı sanma," diye homurdandı. "Ve uzun bir süre beklemek niyetinde de değilim."

"Doğa yasalarını zorlayamam. Ama fazla beklemek zorunda kalacağımızı da sanmıyorum... Şimdi izninle. Uykum geldi. Yarın turistlerimle ilgilenmem gerekecek."

Yorgun yorgun başıyla selam vererek çıktı.

16

Gottstein, bir tür Ay tatlısı olan yapışkan ve iç bayıltıcı şeyin üzerinden Denison'a gülümsedi. "Açıkçası birbirimizi daha fazla göreceğimizi ummuştum."

Denison, "İşimle bu kadar yakından ilgilenmeniz büyük nezaket," dedi. "Sızma-dengesizliği düzeltilebildiği takdirde ben... ve Miss Lindstrom önemli bir başarı kazanmış oluruz."

"Bir bilim adamı gibi dikkatle konuşuyorsunuz... Size Ay içkisi ikrama kalkarak hakaret etmeyeceğim. Dünya mutfağının bu ayrıntısının taklidine katlanmamaya kesinlikle karar verdim. Bana fizikçi olmayan birinin anlayabileceği bir biçimde bu çalışmanın neden önemli olduğunu anlatır mısınız?"

Denison ihtiyatla, "Bunu denerim," diye cevap verdi. "En iyisi para-Kâinatla başlayalım. Orada güçlü nükleer etki bizim Kâinatımızdakinden çok daha yoğun. Bu yüzden nispeten daha küçük olan proton kitleleri para-Kâinatta bir yıldızı destekleyecek bir birleşme reaksiyonu gösterebilirler. Para-Kâinatta bizim yıldızlarımıza eşit kitleler şiddetle patlarlar. Para-Kâinatta bizimkinden çok daha fazla sayıda ama daha küçük yıldızlar var.

"Şimdi... Kâinatımızda görülenden daha az yoğun güçlü nükleer bir etki olduğunu düşünelim. Bu durumda dev proton kitleleri birleşme eğilimi pek göstermez. Bu yüzden de bir yıldızı beslemek için pek büyük miktarlarda hidrojen gerekir. Para-Kâinatın tersi olan böyle karşıt-para-Kâinatta bizimkinden çok da büyük yıldızlar bulunur. Hatta güçlü nükleer etki yeteri kadar zayıflatıldığı takdirde bir tek yıldızdan oluşan bir Kâinat var olabilir. Bu yıldız Kâinatın bütün kitlesini kendisinde toplar. Bu pek yoğun bir yıldız olur ama bizim bir tek Güneşimizden daha fazla radyoaktif ışın da yaymaz."

Gottstein, "Bilmem yanılıyor muyum?" dedi. "Ama bizim kendi Kâinatımız da güneş sistemimizin oluşmasından önce aynı durumda değil miymiş? Kâinatın bütün kitlesini toplamış olan bir tek dev bir yıldız halinde?"

Denison, "Evet," diye cevap verdi. "Tanımladığım anti-para-Kâinat bazılarının 'kozmik yumurta’ dedikleri şey. Tek taraflı sızıntıyı incelemek için bize de Kozmik Yumurta halindeki bir Kâinat gerekiyor. Şimdi yararlandığımız para-Kâinat küçücük yıldızlarıyla adeta bomboş bir yer. Orayı uzun uzun araştırır ama hiç bir şey bulamazsınız."

"Ama para-adamlar bize erişmeyi başardılar."

"Evet. Herhalde bunu manyetik alanları izleyerek başardılar. Para-Kâinatta gezegenlerin manyetik alanları olmadığını sanıyoruz. Bu yüzden onların yolunu izlememiz imkânsız. Diğer taraftan Kozmik Yumurta' halindeki Kâinatı araştırdığımız takdirde muhakkak başarılı oluruz. Çünkü Kozmik Yumurta bütün Kâinatın kendisi demektir. Nereye uzanırsak uzanalım kesinlikle maddeyle karşılaşırız."

Gottstein sordu. "Peki, siz o... Kozmik Yumurta halindeki Kâinattan madde emmeyi başarabilecek misiniz?"

"İşin en kolay yanı bu. Aydaki fizikçiler Pionlayıcı adlı bir makine oluşturdular. Onun yardımıyla diğer Kâinata bir tür geçit sağlayabileceğiz."

"Benim yüzeyde gördüğüm o ışıktan küre Kozmik malzemenin birleşmesinden mi oluşmuştu?"

"Evet, Müdür Bey."

"O enerji yararlı işlerde kullanılması için kontrol altına alınabilir mi?"

"Tabii. Hem de istenilen her miktarda."

"O halde bu Elektron Tulumbasının yerine geçirilebilir."

Denison başını salladı. "Hayır. Kozmik Yumurtanın enerjisini kullanmak Kâinatların özelliklerini de değiştirir. Doğa yasaları birbirlerine karışırlarken Kozmik Yumurtadaki güçlü etki daha yoğunlaşır. Bizde ise daha hafifler. Kozmik Yumurta halindeki Kâinatta birleşme gitgide daha hızlanır. Isı ağır ağır artar. Ve sonunda..."

"Sonunda..." Gottstein kollarını kavuşturarak düşünceli bir tavırla gözlerini kıstı. "...Kâinat müthiş bir gürültüyle patlar."

"Bana öyle geliyor."

"Ya bizim kendi Kâinatımızda ne olur?"

"Güçlü etki zayıflar. Güneşimiz yavaş yavaş, pek yavaş yavaş soğur."

"Bunu telafi etmek için Kozmik Yumurta enerjisinden yararlanabilir miyiz?"

Denison heyecanla, "Buna gerek kalmaz ki, Müdür bey," diye açıkladı. "Kâinatımızda güçlü etki Kozmik Yumurta Tulumbası yüzünden zayıflar. Ama diğer taraftan Elektron Tulumbasının çalışması yüzünden güçlenir. İkisinin enerji üretimini ayarladığımız takdirde bizim Kâinatımızda doğal yasaların değişmelerini de engelleriz. Ayrıca doğal yasaları değişen diğer iki Kâinat için endişelenmemize de gerek yok. Her halde para-adamlar başlangıçta da pek sıcak olmayan Güneşlerinin soğumasına çoktan alıştılar. Kozmik Yumurtada ise hayat olmadığı kesin."

Gottstein'in tombul yüzü ifadesizdi. Sonunda, "Biliyor musunuz, Denison’a dedi. "Bu buluş bütün dünyayı sarsacak. Artık ileri gelen bilim adamlarını Elektron Tulumbasının dünyayı mahvettiğine inandırmakta zorluk çekmeyeceğiz."

Denison, "Sonucu kabul edebilme zorluğu ortadan kalkacak," diye başını salladı. "Hem problemi ve hem de çözümü aynı zamanda açıklayabileceğiz."

"Size eserin çabucak yayınlanacağını garanti edersem, bu konuda bir kitap hazırlar mısınız? Bu ne kadar zamanınızı alır?"

"Durumu açıklamadan önce sızma-dengesizliğini düzeltmek istiyorum."

"Tabii."

Denison, "Kitabı Dr. Peter Lamont'la birlikte hazırlamamız daha doğru olur," dedi. "O işin matematik yanıyla ilgilenir. Ben bunu yapamam. Ayrıca ben Lamont’un çalışmaları yüzünden o kursa devam ettim. Bir şey daha var. Müdür bey..."

"Evet."

"Bu çalışmaya Aydaki bilim adamlarının da katıldıklarını açıklamamız daha doğru olur. Kitabın üçüncü yazarı olarak Dr. Barron Neville’i seçebiliriz."

"Ama neden? İşi gereksiz yere zorlaştırmıyor musunuz."

"Ama bütün bunları başarmamı onların Piyonlayıcısı sağladı."

"Bundan uygun bir biçimde söz edebiliriz... Ama Dr. Barron bu proje üzerinde sizinle birlikte çalıştı mı?"

"Doğrudan doğruya çalışmış sayılmaz."

"O halde onu bu işe neden karıştırıyorsunuz."

Denison başını eğerek elini düşünceli düşünceli pantolonunun paçasına sürdü. "Bu diplomatça bir şey olur. Ayda bir Kozmik Yumurta Tulumbası kurmamız gerekecek."

"Bunu neden Arzda yapmıyorsunuz?"

"Bir kere... boşluğa ihtiyacımız var. Ayın yüzeyinde bu hazır. Ama Arzda boşluk hazırlamak için çok çabalamak gerekir."

"Ama bu yine de yapılabilir. Öyle değil mi?"

Denison konuşmasını sürdürdü. "İki-ayrı ayrı yönlerden enerji alacağız. Kâinatımız iki pek büyük enerji kaynağının arasında kaldığı takdirde 'kontağa' benzer bir şey olabilir. Elektron Tulumbası sadece Arzda çalıştığı. Kozmik Yumurta Makinesi ise Ayda kurulduğu takdirde arada ikiyüz elli bin millik bir boşluk olur. Bu ideal bir şey. Hatta gerekir. Ve Ayda çalışacaksak buradaki fizikçilerin gururlarını da kollamalıyız. Bu akıllıca ve hatta nazikçe bir şey olur. Onlara da başarıdan pay vermeliyiz."

Gottstein gülümsedi. "Bunu Miss Lindstrom mu önerdi?"

"Her halde sorsaydım o da böyle söylerdi. Ama bu çok mantıklıca bir çözüm olduğu için Benim aklıma geldi."

Gottstein ayağa kalkarak gerindi. Aydaki yer çekimi yüzünden bir kaç defa Acayip bir biçimde ağır ağır sıçradı. Her seferinde de dizlerini büküyordu. Sonra tekrar yerine oturdu. "Bunu hiç denediniz mi"

Dr. Denison?"

Uzman başını salladı. "Hayır."

"Bu güya bacaklardaki kan dolaşımını düzeltiyormuş. Bacaklarım uyuşmaya başlarken bu hareketi yapıyorum. Kısa bir süre sonra Arza gideceğim. Kısa bir ziyaret için. Ay çekimine fazla alışmamaya çalışıyorum... Sizinle Miss Lindstrom'dan söz edelim mi, Dr. Denison?"

"Ona ne olmuş?" Denison'un sesinin tonu değişmişti.

"Bir turist rehberi o."

"Evet. Bunu daha önce de söylediniz."

"Onun bir fizikçi için garip bir asistan olduğunu da söyledim."

"Aslında ben amatör bir fizikçiyim Galiba o da amatör bir asistan."

Gottstein gülümsemiyordu artık. "Oyun oynamaya kalkmayın Doktor. Miss Lindstrom konusunda gerektiği kadar bilgi toplamaya çalıştım. Sicili çok şeyi açıklıyor. Daha doğrusu bazı kimseler daha önce o sicile bakmayı akıl etselerdi çok şey öğrenirlerdi. Yanılmıyorsam Miss Lindstrom bir Sezgici."

Denison, "Çoğumuz da öyleyiz," dedi. "Sizin de bir bakıma bir Sezgici sayılabileceğinizden eminim. Ben, kendimin bir Sezgici olduğumun farkındayım. Tabii bir bakıma."

"Ama arada bir fark var. Doktor. Siz başarılı bir bilim adamısınız... Ben de başarılı bir

Yönetici olduğumu umuyorum... Buna karşılık Miss Lindstrom size ileri teorik fizik alanında yardım edecek kadar usta bir Sezgici. Ama aslında o bir turist rehberi."

Denison durakladı. "O fazla eğitim görmemiş. Müdür bey. Sezgileri olağanüstü güçlü. Ama Miss Lindstrom bu gücünü kontrol altında tutuyor."

"O bir zamanlar uygulanan genetik-planlamasının bir sonucu mu?"

"Bilmiyorum. Ama böyle olduğunu öğrenirsem hiç şaşmam."

"Kendisine güveniyor musunuz?"

"Hangi bakımdan? O bana yardım etti."

"Onun Dr. Barron Neville’in karısı olduğunu biliyor musunuz?"

"Aralarında duygusal bir bağ var. Ama yanılmıyorsam bu yasal bir şey değil."

"Burada, Aydaki ilişkilerin hiç birini 'yasal' diye tanımlayanlayız zaten. Bu Neville sizin yazacağınız kitaba ortak olmasını istediğiniz fizikçi değil mi?"

"Evet."

"Bu sadece bir rastlantı mı?"

"Hayır. Buraya gelişim Neville’in ilgisini çekti. Yanılmıyorsam Selene'ye çalışmalarımda bana yardım etmesini de söyledi."

"Miss Lindstrom size böyle mi söyledi?"

"Neville’in benimle ilgilendiğinden söz etti. Her halde bu da normaldi."

"Dr. Denison, Miss Lindstrom kendisinin ve Dr. Neville’in çıkarları doğrultusunda çalışıyor olabilir. Bu hiç aklınıza gelmedi mi?"

"Onların çıkarları bizimkilerden hangi bakımlardan farklı olabilir? Selene bana istediğim biçimde yardım etti."

Gottstein iskemlesinde biçimini değiştirdi ve kas çekme eksersizleri yapıyormuşçasına omuzlarını oynattı. "Dr. Neville, kendisine bu kadar yakın olan bir kadının Sezgici olduğunu her halde biliyor. O halde ondan yararlanmaması için bir neden var mı? Miss Lindstrom neden hâlâ bir turist rehberi olarak çalışıyor? Bir maksatla niteliklerini gizlemek için tabii."

"Dr. Neville'in de sık sık böyle bir mantık dizisi yürüttüğünü biliyorum. Boş yere gereksiz bir komplo kurulduğundan şüphelenmeyi istemiyorum."

"Bunun gereksiz olduğunu nereden biliyorsunuz?... Uzay motorum Ayın yüzeyinin yukarısında durakladığı sırada ben aşağıya size bakıyordum. Yani cihazınızın üzerinde o radyasyon topu belirmeden hemen önce. O sırada Piyonlayıcının başında değildiniz."

Denison o anı düşündü. "Doğru, değildim. Yıldızlara dalmıştım. Yüzeye çıktığım zaman hep böyle yapıyorum."

"Ya Miss Lindstrom ne yapıyordu?"

"Bunu görmedim. Bana manyetik alanı düzelttiğini ve sonunda sızıntının belirdiğini söyledi."

"O siz yanında değilken aletleri kullanmak âdetinde midir?"

"Hayır. Ama onu buna neyin zorladığını anlayabiliyorum."

"O sırada bir fışkırma oldu mu?"

"Ne demek istediğinizi anlayamadım."

"Açıkçası ne söylediğimi ben de pek bilmiyorum. O sırada Arz ışığında hafif bir pırıltı oldu. Sanki bir şey havada uçuyormuş gibi. Onun ne olduğunu bilmiyorum."

Denison. "Ben de öyle." dedi.

"Deneyle ilgili bir şey aklınıza gelmiyor mu..."

"Hayır."

"O halde Miss Lindstrom ne yapıyordu?"

"Bunu hâlâ bilmiyorum."

Uzun, sıkıcı bir sessizlik oldu.

Sonra Müdür. "Anladığım kadarıyla," dedi. "Sızma-dengesizliğini düzeltmeye çalışacaksınız. Ondan sonra da kitabı planlayacaksınız. Ben de diğer tarafta hazırlık yapacağım. Yakında Arza gittiğim zaman kitabın basılmasını sağlayacak ve Hükümeti de uyaracağım."

Bu sözleriyle uzmana artık gidebileceğini söylüyordu. Denison ayağa kalktı. Gottstein rahat bir tavırla "Ve Dr. Neville'le Miss Lindstrom meselesini düşünün," diye ekledi.

17

Radyasyon daha ağır, daha güçlü ve daha parlaktı. Yüz maskesinde bunun sıcaklığını hisseden Denison geriledi.

"Artık kuşku yok," diye mırıldandı. "Sızma dengeli."

Selene kesin bir tavırla, "Bundan eminim," dedi.

"O halde bunu kapatıp kente dönelim."

Ağır ağır ilerlediler. Denison'un Acayip bir keyifsizliği vardı. Artık kararsızlıklar da sona ermişti, heyecanlar da. Bu noktadan sonra başarısızlığa uğraması imkânsızdı. Hükümet bu meseleyle ilgileniyordu. Her şey sonunda Denison'un yönetiminden çıkacaktı.

Denison, "Her halde artık kitaba başlayabilirim." dedi.

Selene ağır ağır, "Her halde," diye cevap verdi

"Barron'la tekrar konuştun mu?"

"Evet, konuştum."

"Tavırlarında bir değişiklik var mı?"

"Hayır, yok. Bu ise katılmayacak. Ben..."

"Evet?"

"Onunla konuşmanın bir yararı yok. Arz Hükümetiyle ilgili hiç bir projeye katılmayı istemiyor."

"Ona durumu anlattın değil mi? "

"Tamamiyle."

"Ve yine razı olmadı, öyle mi?"

"Gottstein'ı görmek istedi. Müdür de Arzdan döndüğü zaman onunla konuşmaya razı oldu. O zamana kadar beklememiz gerekecek. Belki Gottstein onu etkileyebilir. Ama sanmıyorum."

Denison omzunu silkti. Uzay-elbisesinin içinde yaptığı bu hareket yersizdi. "Onu anlayamıyorum."

Selene, usulca, "Ben anlıyorum." dedi.

Denison bir şey söylemedi. Piyonlayıcıyla diğer aygıtları kayadaki yerlerine soktu. Sonra da, "Hazır mısın?" diye sordu.

"Hazırım."

P-4 numaralı Çıkıştaki yüzey kapısına sessizce girdiler. Denison merdivenden inmeye başladı. Selene hızla onun yanından geçti. Zaman zaman basamaklardan birini tutuyordu.

Denison da böyle inmeyi öğrenmişti. Ama hiç keyfi yoktu. Sanki Aya uymayı red ediyormuş gibi isyanla merdivenden inmesini sürdürdü.

İki aradaki bölmede elbiselerim çıkardılar. Dolaplarına yerleştirdiler.

Denison, "Öğle yemeğini benimle birlikte yer misin, Selene?" dedi.

Selene endişeyle ona baktı. "Sinirli gibisin. Bir şey mi oldu?"

"Benimki sadece normal bir tepki sanırım Öğle yemeğine ne diyorsun?"

"Evet diyorum, tabii."

Öğle yemeğini Selene’nin dairesinde yediler. Kadın, "Seninle konuşmak istiyorum," diye ısrar etmişti. "Bunu lokantada pek yapamam."

Denison yer fıstığı tadında dana etine benzeyen bir şeyi ağır ağır çiğnerken Selene, "Ben, tek kelime söylemiyorsun," diye başladı. "Bir haftadan beri böylesin."

Denison'un kaşları çatıldı. "Hiç de değil."

"Pekâlâ, öyle." Selene endişeyle adamın gözlerinin içine baktı. "Fizik dışında sezgi gücümün ne kadar etkili olduğunu bilmiyorum. Ama bana söylemek istemediğin bir şey olduğu belli."

Denison omzunu silkti. "Arzdakiler bu mesele yüzünden çok heyecanlılar. Gottstein etkili olabilecek herkesle görüştü. Dr. Lamont'u öve öve göklere çıkarıyorlar. Kitap hazır olur olmaz benim de Arza dönmemi istiyorlar."

"Arza dönmeni mi?"

"Evet. Benim de bir kahraman olduğum anlaşılıyor."

"Sen bunu hak ettin."

Denison düşünceli bir tavırla mırıldandı. "Bana her şeyimi geri verecekleri anlaşılıyor. Arzdaki uygun her hangi bir üniversite ya da Hükümet dairesinde çalışabileceğim kesin."

"Senin istediğin de bu değil miydi?"

"Bence Lamont'un istediği buydu. Hak ettiğine de kavuşacak. Bu başarının zevkini de çıkaracak. Ama ben bütün bunları istemiyorum."

Selene, "O halde ne istiyorsun?" dedi

"Ayda kalmayı."

"Neden?"

"Çünkü Aydakiler insanlığın öncü güçleri Ve ben de bu gücün bir parçası olmayı istiyorum. Kozmik Yumurta Tulumbalarının da geliştirilmesinde çalışmak hoşuma gidecek. O Tulumba da burada. Ayda kurulacak ancak. Senin hayal edip kullandığın aletlerle para-teori üzerinde çalışmayı istiyorum, Selene... Ve seninle beraber olmayı arzu ediyorum. Ama sen benim yanımda kalabilecek misin?"

"Para-teori beni de senin kadar ilgilendiriyor."

Denison. "Ama artık Neville seni bu işten alır," diye mırıldandı.

"Barron mu alacak?" Selene'nin sesi öfkeliydi. "Bana hakaret etmeye mi çalışıyorsun, Ben?"

"Ne münasebet!"

"O halde... seni yanlış mı anladım? Seninle birlikte sırf Barron emrettiği için çalıştığımı mı söylüyorsun?"

"O böyle bir emir verdi mi?"

"Evet, verdi. Ama burada olmamın nedeni o değil. İstediğim için buradayım. Barron bana istediği gibi emir verebileceğini sanıyor. Ama ben o emirleri bunlar kendi isteklerime uyduğu sürece yerine getiririm. Sen

konusunda da böyle oldu. Barron’un bana başka şeyler yapmamı da emredebileceğini düşünmesi beni kızdırıyor. Senin öyle sanman da."

"Siz ikiniz seks eşisiniz."

"Evet, evvelce öyleydi. Ama bunun konuyla ne ilgisi var? Eğer bu önemliyse ben de aynı şeye dayanarak Barron'a emirler verebilirim."

"O halde benimle çalışabileceksin. Selene?"

Kadın soğuk soğuk, "Tabii," diye homurdandı. "Canım istediği takdirde."

"Ama bunu canın istiyor mu?"

"Şu andan itibaren istiyor."

Denison güldü. "Galiba şu son hafta beni endişelendiren de benimle birlikte çalışmayı istemem ihtimali oldu. Ya da bunun imkânsız olduğunu söylemen. Projenin sona ermesini hiç istemiyordum. Çünkü ondan sonra seni görmem imkânsızlaşabilirdi affedersin, Selene. Yaşlı bir Arzcının romantikçe bağları yüzünden seni sıkmak istemiyorum..."

"Kafanın yaşlı bir Arzcı’nınkine benzer hiç bir tarafı yok, Ben. Seksten başka bağlar da vardır. Seninle olmak hoşuma gidiyor."

Bir sessizlik oldu. Denison'un tebessümü silindi. Sonra adam tekrar ama zoraki bir tavırla gülümsedi. "Kafam yüzünden seviniyorum." Bakışlarını kaçırarak başını salladı. Sonra da kadına döndü. Selene onu dikkatle hatta endişeyle süzüyordu.

Denison, "Selene," dedi. "Karşıt-Kâinat sızmaları sadece enerjiyle ilgili değil. Galiba sen de bunu düşünüyordun?"

Sessizlik ıstırap verecek kadar uzadı.

Sonunda Selene, "Ah, o mu?" diye mırıldandı.

Bir süre birbirlerine baktılar. Denison utanmış gibiydi. Selene ise onu adeta belli etmemeye çalışarak inceliyordu.

18

Gottstein, "Henüz Ayda rahatlıkla dolaşmaya alışamadım," diye açıkladı. "Ama Arza alışmak bana çok pahalıya mal oldu. Bu sıkıntı onun yanında hiç kalır. Denison, Arza dönmeyi düşünmemelisiniz Oraya kesinlikle alışamayacaksınız."

Denison, "Dönmek niyetinde değilim," dedi. "Bir bakıma çok kötü bu. İsteseniz Arzdakiler sizi imparator bile yaparlar. Hallam'a gelince..."

Denison heyecanla, "Onun yüzünü görmeyi isterdim. Ama bu da önemli bir istek sayılmaz."

"Tabii Lamont'a aslan payı düşüyor. Tabii o Arzda."

"Buna aldırdığım yok. O çok şeyi hak etti... Ne dersiniz, Neville gerçekten bize katılacak mı?"

"Bundan hiç kuşkum yok. O şimdi buraya geliyor... Dinleyin." Gottstein bir sır verecekmiş gibi sesini alçalttı. "O gelmeden önce çikolata yemek ister misiniz?"

"Ne?"

"Bir parça çikolata. Bademli. Bir tek. Biraz çikolata getirdim."

Denison'un yüzünde belirmiş olan şaşkın ifade yerini anlayışa bıraktı. "Gerçek çikolata mı?"

"Evet."

"Tabii..." Denison'un yüz ifadesi sertleşti. "Hayır, Müdür Bey."

"Hayır mı?"

"Hayır. Gerçek çikolatayı tattığım takdirde onun ağzımda kaldığı o kısacık sürede Arzı özlemeye başlayacağım. Arzla ilgili her şeyi arayacağım. Bu bana pahalıya mal olur. Çikolatayı istemiyorum... Onu bana göstermeyin bile. Onu ne göreyim, ne de kokusunu duyayım."

Müdür sıkılmış gibiydi. "Haklısınız..." Konuyu değiştirmeye çabaladı. "Arz da heyecan doruk noktasına erişti. Tabii Hallam'ın rezil olmaması için

elimizden geleni yaptık. Yine önemli bir görevi olacak ama kendisine fazla bir yetki de verilmeyecek."

Denison bıkkın bıkkın, "Ona karşı yine de düşünceli davranmışsınız," diye mırıldandı. "O başkalarına hiç bir zaman öyle davranmadı."

"Bunu Hallam’ı düşünerek yapmadık. O kadar önemli birini bir vuruşta yıkamazsınız. Bu bilim için kötü bir şey olur. Ne tarafından alırsanız alın bilimin onuru Hallam'dan çok daha önemli."

Denison öfkelendi. "Prensip olarak bu düşünceye katılmıyorum. Bilim, layık olduğu darbelere katlanmalı."

"Her şeyin bir yeri ve zamanı... İşte, Dr. Neville geldi." Gottstein sakin bir tavır takındı. Denison da iskemlesini kapıya doğru çevirdi.

Barron Neville ciddi bir tavırla içeri girdi. Neden se vücudu bu gün Aylılara özgü o incelikten daha da yoksunmuş gibi duruyordu. İki adamı sert sert selamladı. Sonra oturarak ayak ayaküstüne attı. Önce Gottstein'ın konuşmasını beklediği belliydi.

Müdür, "Sizi gördüğüme sevindim. Dr. Neville," diye başladı. "Dr. Denison bana Kozmik Yumurta Tulumbası konusunda klasik bir eser halini alacağından emin olduğum o kitaba adınızı yazmaya yanaşmadığınızı söyledi."

Neville, "Buna gerek yoktu ki." dedi. "Arzda olanlar beni hiç ilgilendirmiyor."

"Kozmik Yumurta Tulumbası konusunda deneyler yapıldığını her halde biliyorsunuz?"

"Hepsini de. Durumu ikiniz kadar biliyorum."

"O halde giriş yapmadan meseleyi açıklayacağım. Bildiğiniz gibi Arzdan yeni döndüm, Dr. Neville. Gelecekle ilgili kesin planlar yapıldı artık. Ay yüzeyinin üç yerinde büyük Kozmik Yumurta Tulumbaları kurulacak. Yerler bunlardan birinin her zaman gece gölgesinde kalmasını sağlayacak biçimde seçilecek. Zamanın yarısında da diğer iki Tulumba gölgede olacak. Gece gölgesinde kalanlar devamlı enerji oluşturacaklar. Bunun çoğu sadece uzaya akacak. Maksat sadece enerjiyi pratik biçimde kullanmak değil, aynı

zamanda Elektron Tulumbasının yol açtığı alan yoğunluklarını karşılamak olacak."

Denison, Gottstein'ın sözünü kesti. "Bir kaç yıl boyunca Kâinatımızın bu köşesini Tulumba çalışmaya başlamadan önceki haline getirmek için dengeyi bu aygıt aleyhine bozmamız gerekecek."

Neville başını salladı. "Ay Kenti bu enerjiden yararlanabilecek mi?"

"Gerekiyorsa tabii. Biz gereksiniminizi Güneş akümlatörlerinin karşılayabileceğinizi düşünüyoruz. Ama ilave enerji almanıza da bir itirazımız yok."

"Gak naziksiniz." Neville alay ettiğini gizleme gereğini görmemişti. "Kozmik Yumurta Tulumbaları istasyonlarını kim kuracak ve çalıştıracak?"

Gottstein, "Bunu Aylıların yapacağını umuyoruz," dedi.

Neville, "Bu işi Aylıların yapacağını pekâlâ biliyorsunuz. Çünkü Arzlılar Ayda doğru dürüst

çalışamayacak kadar hantallaşıyorlar."

Gottstein, "Bunun farkındayız." dedi. "Aylıların bizimle işbirliği yapacaklarından eminiz."

"Ne kadar enerji üretileceğine kim karar verecek? Bunun ne kadarının yerel .olarak kullanılacağına? Uzaya ne miktarının akıtılacağına? Siyaseti kim kararlaştıracak?"

Gottstein, "Bunu Hükümet yapmak zorunda." diye cevap verdi. "Bu gezegenleri ilgilendiren bir karar."

Neville, "Durum meydanda," dedi. "Aylılar çalışacak ama yönetim Arzlılarda olacak."

Gottstein sakin sakin, "Hayır," diye başını salladı. "En ustalarımız bir arada çalışacaklar. Tüm problemi en iyi anlayanlar da yöneticilik yapacaklar."

Neville, "Bunlar boş sözler," dedi. "Neresinden Bakarsanız bakın bu şu anlama geliyor: biz çalışacağız, siz karar vereceksiniz. Hayır, Müdür Bey... Cevabım: hayır!"

"Yani Kozmik Yumurta Tulumbalarını yapmayacak mısınız?"

"Onları yapacağız, Müdür bey. Ama o istasyonlar bizim olacak. Uzaya ne kadar enerji akıtılacağına, ne kadarının kullanılacağına da biz karar vereceğiz."

"Bu pratik bir yol değil ki. Elektron Tulumbasının dengelenmesi gerekiyor. Bunun için Kozmik Yumurta Tulumbasından yararlanılacak. Bu yüzden de sık sık Arz Hükümetiyle karşı karşıya gelmek zorunda kalacaksınız."

"Evet, belki öyle olacak. Ama bizim başka planlarımız var. Her şeyi şimdiden öğrenmeniz daha iyi olacak. Kâinatlar birbirlerine karıştıkları zaman sonsuz derecede artan tek şey enerji değildir."

Denison, Neville'in sözünü kesti. "Birçok koruma yasaları var. Bunu biliyoruz."

Neville onu düşmanca bakışlarla süzdü. "Buna çok sevindim. Bunların arasında düz hızlanma ve açılı hızlanma da var. Bir kitle kendi yer çekimi alanında serbestçe düşmediği zaman hızlandığı takdirde bir kısmını kaybeder. Bu kitle kaybını çok azaltmak için hızın son derecede arttırılması gerekir. Mesela Ay..."

Gottstein bağırdı. "Ay mı?"

Neville sakin sakin, "Evet, Ay," dedi. "Ay yörüngesinden çıkarıldığı ve Güneş sisteminden uzaklaştırıldığı takdirde hızın korunması işi çok zorlaştırır. Ama bu hız başka bir Kâinattaki Kozmik Yumurtaya aktarıldığı takdirde Ay istediği kadar hızlanır ama kitle kaybına da uğramaz."

"Ama neden? Ayın yerini değiştirmeyi neden isteyesiniz?"

"Bunun cevabı meydanda değil mi? O boğucu Arz bize gerekli mi? Yeteri kadar enerjimiz var. Rahat bir dünyada yaşıyoruz. En aşağı bir kaç yüz yıl gelişecek kadar yerimiz olduğunu da unutmayın. Neden kendi yolumuza gitmeyelim? Her ne hal ise... Yolumuza gideceğiz. Size bizi durduramayacağınızı söylemeye geldim. İşimize karışmayın. Hızı aktaracak ve buradan ayrılacağız. Biz Aylılar Kozmik Yumurta Tulumbalarının nasıl kurulmaları gerektiğini de kesinlikle biliyoruz. Bize gereken enerjiyi kullanacağız. Kendimiz için gereken enerjiden yararlanacağız. Geri kalanını

ise sizin güç istasyonlarının neden olduğu değişiklikleri dengelemek için kullanacağız."

Denison alayla, "Hatırımız için fazla enerji üretmeyi düşünmeniz büyük nezaket," dedi. "Ama tabii bunu bizim için yapmıyorsunuz aslında. Elektron Tulumbamız Güneşin patlamasına neden olduğu sırada siz hâlâ bu sistemin iç kısımlarında olacaksınız. Ve nerede olursanız olun birdenbire buharlaşacaksınız."

Neville, "Belki," diye mırıldandı. "Ama ne olursa olsun biz fazla enerji üreteceğiz. Onun için de Güneş patlamayacak."

Gottstein heyecanla bağırdı. "Ama bunu yapamazsınız? Buradan gidemezsiniz! Fazla uzaklaştığınız takdirde Kozmik Yumurta enerjisi Elektron Tulumbasının etkisini dengeleyemez. Öyle değil mi, Denison?"

Denison omzunu silkti. "Şu anda kafamda yaptığım hesaba güvenebilirsem... onlar Satürn'e yaklaştıkları sırada bir mesele çıkabilir. Ama oraya yıllar sonra erişebilirler. O zamana kadar biz de Ayın yörüngesine uzay istasyonları oturtabiliriz. O istasyonlara Kozmik Yumurta Tulumbaları yerleştiririz. Aslında Aya ihtiyacımız yok. Aylılar kalkıp gidebilirler. Ama bunu yapamayacaklar."

Neville hafifçe gülümsedi. "Bunu yapamayacağımızı nereden çıkardınız? Bizi durduramazsınız. Arzlılar hiç bir şekilde bize istediklerini yaptıramazlar."

"Gitmeyeceksiniz çünkü böyle bir şey pek anlamsız olur. Neden bütün Ayı sürüklüyorsunuz? Ay kitlesi bakımından uygun hız sağlamak yıllar alır. Uzayda adeta sürüne sürüne ilerlersiniz. Onun yerine yıldız-gemileri yapsanıza. Kozmik Yumurta gücünden yararlanan, kilometrelerce boyunda olan ve ekoloji bakımından bağımsız gemiler. O zaman Kozmik Yumurta hızıyla harikalar yaratırsınız. Belki gemileri yapmak yirmi yılınızı alır. Ama çok hızlı oldukları için Ayın yirmi yılda ilerleyeceği yolu bir senede aşarlar. Ayrıca bu gemiler Ay'ın aksine bir saniyede yön de değiştirebilirler."

"Ya dengesiz Kozmik Yumurta Tulumbaları? Onlar Kâinatı ne hale sokar?"

"Bir ya da birçok gemi için gerekli enerji, bir gezegen için lazım olandan çok daha azdır. Ancak milyonlarca yıl sonra önemli bir değişiklik olabilir. Ama gemilerin sağlayacağı kolaylık da buna değer. Ay o kadar ağır ilerler ki onu uzayda bırakmanız her halde daha iyi olur."

Neville istihkarla dudak büktü. "Alelacele bir yere erişmek istediğimiz yok. Biz sadece Arzdan uzaklaşmayı arzu ediyoruz."

Denison, "Arzla komşu olmanın bazı yararları var," diye hatırlattı. "Bir kere buraya çok Göçmen geliyor. Kültür alışverişi oluyor. Ufkunuzun biraz ötesinde iki milyar insanın yaşadığı bir gezegen var. Bütün bunlardan vaz mı geçeceksiniz?"

"Hem de memnunlukla."

"Genel olarak bütün Aylılar da bunu istiyorlar mı? Yoksa bu sadece sizin isteğiniz mi? Fazla heyecanlı bir haliniz var, Neville. Yüzeye çıkamıyorsunuz. Oysa diğer Aylılar bunu yapıyorlar. Yüzeye çıkmaktan pek hoşlanmıyorlar ama buna yine de dayanıyorlar. Ayın içi onların 'ana rahmi’ değil. Ama sizin için öyle. Ay sizin için bir hapishane. Diğer Aylılar için böyle bir şey söylenemez. Sinirleri bozuk bir insansınız. Diğer Aylılar da böyle bir şey görmedim. Daha doğrusu böyle bir şey varsa bile onlarınki pek hafif. Ayı Arzdan uzaklaştırdığınız an burasını her-kes için bir hapishane haline sokacaksınız. Burası hiç bir insanın çıkamayacağı bir hapishane-gezegeni halini alacak. Yalnız siz değil, diğerleri de buradan çıkamayacaklar. Hatta gökyüzünde insanların yaşadığı başka bir gezegeni bile göremeyecekler. Belki sizin istediğiniz de bu."

"Ben bağımsızlık istiyorum. Özgür bir dünya. Dış etkenlerin erişemediği bir yer."

"Gemiler yapabilirsiniz. İstediğiniz kadar. Işığınkine yakın bir hızla hiç zorluk çekmeden ilerlersiniz. Daha ölmeden bütün Kâinatı dolaşabilirsiniz. Böyle bir gemiye binmek istemez misiniz?"

Neville çok belirgin bir tiksintiyle, "Hayır." dedi.

"Binmek istemiyor musunuz? Yoksa bunu yapmanız imkânsız mı? Nereye giderseniz gidin ayı da birlikte götürmeyi istemenizin nedeni bu mu? Niçin diğerleri sizin ihtiyacınıza uymak zorunda kalsınlar?"

Neville, "Çünkü her şey böyle olacak," diye açıkladı.

Denison'un yanakları kızardı ama sesi hâlâ sakindi. "Bunu söyleme hakkını size kim verdi?

Ay Kentinde birçok insan var. Onların hepsi de her halde sizin gibi düşünmüyor."

"Bu sizin üzerinize vazife değil."

"Tersine! Benim üstüme vazife! Ben bir Göçmenim. Pek yakında Ay vatandaşı olacağım. Benim yerime Ayın yüzeyine bile çıkamayan ve herkesi kendi kişisel hapishanesine tıkmaya çalışan birinin karar vermesini istemiyorum. Arzdan ebediyen ayrıldım. Ama sadece Aya gelmek, doğduğum gezegenden yalnız ikiyüz elli bin mil uzakta olmak için. Uzaklara doğru sonsuz bir yolculuk yapmaya razı da olmadım."

Neville kayıtsızca, "O halde Arzınıza dönün", dedi. "Daha zamanınız var."

"Ya diğer Ay vatandaşları? Diğer Göçmenler?"

"Karar verildi!"

"Hayır, verilmedi... Selene!"

Selene içeri girdi. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. Bakışlarıyla biraz meydan okuyormuş gibiydi. Neville ayak ayaküstüne atmaktan vaz geçti. Tabanlarını hızla yere vurdu.

Sonra da, "Ne zamandan beri yan odada bekliyorsun, Selene?" diye sordu.

Kadın, "Oraya sen gelmeden önce girdim, Barron," dedi.

Neville, bir Selene’ye baktı, bir Denison’a. Sonra tekrar genç kadına döndü. "Siz ikiniz..." Parmağıyla bir adamı işaret ediyordu, bir Selene’yi.

Selene, "'Siz ikiniz’ demekle neyi kastettiğini bilmiyorum," diye bağırdı. "Ama Ben ‘hız’ meselesini bir süre önce öğrendim."

Denison, "Suç Selene’de değil," dedi. "Deney günü Müdür Bey bir şeyin havada uçtuğunu farketti. O sırada onun deneyi gözleyeceğini kimse

bilmiyordu. Selene'nin aklımdan geçmeyen bir şeyi denediğini düşündüm. Sonunda aklıma hız aktarılması geldi."

Neville omzunu silkti. "İyi ya. Her şeyi biliyorsunuz. Ama bu hiç önemli değil."

Selene, "Pekâlâ da önemli, Barron," dedi. "Bu meseleyi Ben'le konuştum. O zaman senin her sözünü kabul etmeme gerek olmadığını da anladım. Belki hiç bir zaman Arza gidemeyeceğim. Belki gitmeyi istemeyeceğim bile. Ama Arzın gökyüzünde olması, istediğim zaman ona bakabilmek hoşuma gidiyor. Bomboş bir gökyüzü hoşuma gitmeyecek. Gruptakilerle de konuştum. Herkesin de gitmeyi istediği yok. Çok kimse, ‘Gemiler yapalım,' dediler. Gitmek isteyenler onlara binsinler. Diğerleri de burada kalsınlar.'"

Neville kesik kesik soluyordu. "Bu konudan söz ettin ha? Sana bu hakkı kim..."

"O hakkı ben kendi kendime aldım, Barron. Zaten artık bunun önemi de yok. Oylamada azınlıkta kalacaksın!"

"Bunun nedeni..." Neville ayağa fırlayarak tehlikeli bir tavırla Denison’a doğru bir adım attı.

Müdür hemen atıldı. "Lütfen duygularınıza kapılmayın Dr. Neville. Belki Aylısınız ama ikimizi birden yere devirebileceğiniz! de sanmıyorum."

Selene düzeltti. "Üçümüzü birden. Ben de Ay’lıyım. Ve bu işi onlar değil, ben yaptım, Barron."

Denison, "Buraya bakın, Neville," dedi. "Ay isterse buradan gidebilir. Bu Arz’a vız gelir. Biz uzay istasyonları kurabiliriz. Ama bu mesele Aylılar için önemli. Selene için de, benim için de, diğerleri için de. Uzaya açılmanı, kaçmanı, özgürlüğü seçmeni engelleyen yok. En fazla yirmi yıl içinde gitmek isteyenler Aydan ayrılacaklar. Gemiye binmeyi başarırsanız siz de gidersiniz. Tabii ‘ana rahmin'den ayrılmayı göze alabilirseniz. İsteyenler de burada kalacaklar."

Neville ağır ağır yerine oturdu tekrar. Yüzündeki ifadeden yenilgiyi kabul ettiği anlaşılıyordu.

19

Selene'nin apartmanının her penceresinden Arz gözüküyordu şimdi. Genç kadın, "Çok kimse Barron’un aleyhinde oy verdi. Ben," diye açıkladı. "O azınlıkta kaldı gerçekten."

"Ama Neville’in bu planından vaz geçeceğini de sanmıyorum. İstasyonlar kurulduğu sırada Arzla bir anlaşmazlık olduğu takdirde Ayda kamuoyu Neville’in lehine dönebilir."

"Anlaşmazlık olması şart değil."

"Evet, değil. Her ne hal ise... Tarihte mutlu sonlar yoktur. Sadece atlatılan krizler vardır. Bu seferkini tehlikesizce atlattık, sanırım. Karşılaşacağımız ya da önceden görebileceğimiz diğer krizler bizi üzecek tabii. Ama yıldız-gemileri yapıldığı zaman gerginlik de çok azalacak sanırım."

"Bunu görecek kadar yaşayacağımızdan eminim."

"Sen yaşayacaksın. Selene."

"Sen de, Ben. Yaşın konusunda fazla melodrama kaçma. Sadece kırk sekizindesin."

"Sen de o yıldız gemilerinden birine binecek misin, Selene?"

"Hayır. O sırada yaşlanmış olacağım. Ayrıca gökyüzünde Arzı görmekten vaz geçeceğimi de sanmıyorum. Ama belki oğlum gider... Ben?"

"Evet. Selene?"

"İkinci bir erkek çocuk için başvurdum. Olumlu cevap verdiler. Buna katkıda bulunur musun?"

Denison başını kaldırarak kadının gözlerinin içine baktı. Selene gözlerini ondan kaçırmadı.

Denison, "Suni döllenme mi?" diye sordu.

Selene, "Tabii," dedi. "Gen karışımı ilginç olur..."

Denison başını eğdi. "Bu bana gurur verir. Selene."

Kadın kendisini savunmak istercesine, "Bu mantıklıca bir şey, Ben," dedi. "İyi gen karışımları olması önemli. Doğal gen planlanmasının kötü bir yanı yok."

"Hiç yok."

"Ama bunu başka nedenlerle de istiyorum... Çünkü senden hoşlanıyorum."

Denison başını salladı ama bir şey söylemedi.

Selene adeta öfkeyle, "Aşk sadece seks değildir." diye bağırdı.

Denison. "Ben de aynı fikirdeyim," dedi. "Daha doğrusu... seks olmasa da seni seviyorum."

Selene ekledi. "Zaten seks de sadece akrobasi değildir."

Denison, "Bunu da kabul ediyorum," dedi.

Selene mırıldandı. "Sonra... Allah kahretsin! Öğrenmeyi deneyebilirsin!"

Denison usulca, "Eğer sen öğretmeyi denersen," diye cevap verdi. Kararsızca kadına doğru gitti. Selene ondan uzaklaşmadı.

Denison'un kararsızlığı da geçiverdi...

SON